MARC VOLTENAUER

CINE A UCIS-O PE HEIDI?

MARC VOLTENAUER

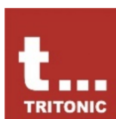
CINE A UCIS-O PE HEIDI?

Original: *Qui a tué Heidi*? (2010)

Traducere din limba franceză:
CLAUDIA DIONISE

virtual-project.eu

2020

„...pe măsură ce ne înălțăm, aerul devine mai iute
și respirăm cu nesaț mirosurile puternice
ale pășunilor și ale ierburilor alpine”.

***Heidi,* Johanna Spyri**

Prolog

Gryon, vineri, 5 aprilie 2013

La volanul bătrânului său BMW, Andreas înlănțuia virajele, sfidând limitele impuse de drumul sinuos. La ieșirea dintr-o curbă, mașina șterse marginea prăpastiei. Nu-i păsa dacă ar fi fost luat de radar, dar un accident nu l-ar fi ajutat cu nimic. Se hotărî să încetinească. Radioul încă mai difuza cântecul lui Mylène Farmer, *À quoi je sers.* Refrenul pătrunzător îl făcea să vibreze pe dinăuntru, ca un ecou al propriei stări:

Mais mon Dieu de quoi j'ai l'air
Je sers à rien du tout
Et qui peut dire dans cet enfer
Ce qu'on attend de nous,
J'avoue
Ne plus savoir à quoi je sers
Sans doute à rien du tout[1]

Nimic. Andreas nu era bun de nimic, incontestabil. Tocmai fusese sunat de la spital. Ezitase să răspundă, lăsase să sune de câteva ori. Îi era teamă de ce era mai rău. Dar nu voiseră să îi spună nimic prin telefon. Doar să vină imediat.

Mon Dieu… de quoi j'ai l'air[2]

De prost… Iată de ce avea el față. De prost care nu știuse nici să anticipeze, nici să împiedice tragedia. Nici să evite lanțul de evenimente ce-l determinase să coboare drumul sinuos de la Gryon spre Bex tăind virajele, fără să-i pese că nu era singur pe șosea.

Et qui peut dire dans cet enfer
Ce qu'on attend de nous[3]

Infernul, succesiunea zilelor, ancheta îmbârligată, ghemul de noduri pe care-l descâlcise prea târziu, acele morți inutile… și propria-i

responsabilitate.

Ceea ce era făcut, nu putea fi desfăcut… Imposibil să dea timpul înapoi. Asta avea să-l bântuie pentru totdeauna. Dar trebuia să se concentreze asupra condusului. Să oprească muzica aceea tristă, să ajungă întreg la spital. Și să înfrunte realitatea, oricare ar fi fost ea.

Totul începuse, însă, cu o zi atât de frumoasă…

Capitolul 1

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, sâmbătă, 23 februarie 2013

Andreas se trezise în zori. Deschisese ușa ca să-l scoată pe Minus în grădină. Apoi își pregătise băutura de dimineață, două treimi lapte, una – cafea, în ceașca lui preferată, una mare cu un elan, adusă din Suedia. Îi aducea aminte de origini, de țara lui de suflet.

Un suflu de melancolie îl invadă, un sentiment ambivalent: detesta să se afunde în regretele trecutului, insatisfacțiile prezentului, dar rupea paginile mentale ale amintirii complăcându-se în această dulce cruzime.

Andreas ieși pe terasă. Un vânt răcoros i se strecura pe sub haine, însă câteva raze timide de soare îi încălzeau fața. Cristalele de zăpadă străluceau. Mirosul de brad îi gâdila nările. La fel și cel de zăpadă. O oarecare umiditate, senzația de zero grade.

Minus își croi drum prin pătura afânată așternută peste noapte. Reperase doi pițigoi pe cale să ciugulească niște grăunțe din căsuța pentru păsări atârnată de un scoruș de munte. Zburară atunci când o stăncuță alpină poposi pe o creangă, scuturând-o toată peste Minus ce mișcă iute din cap. Zburătoarea făcu un salt și ateriză pe căsuța pentru păsări, cu aripile deschise. Anvergura lor impunea respect printre semeni, iar cei doi pițigoi, instalați într-un alt copac, scrutau cu neîncredere intrusa cu penaj negru metalic și cu ciocul de culoarea sulfului, ce le furase mâncarea.

Spectacolul era bucolic, liniștitor. Și totuși, melancolia lui Andreas se transformă într-un sentiment dezagreabil. De ce pasărea ca abanosul îi trezea această impresie neplăcută?

Andreas, pierdut în gânduri, nu-l auzi pe Mikaël sosind, aplecându-se spre el și îmbrățișându-l. Uitase motivele tulburării ce-l cuprinsese.

Era o zi frumoasă…

Capitolul 2

Berlin, sâmbătă, 23 februarie 2013

Agentul vamal german ridică privirea și îl fixă pe bărbatul din fața lui. Nimic din alura acestuia nu inspira simpatie, darămite relaxare. Conform datelor din pașaport, măsura 1,75 m. Avea o siluetă zveltă, dar costumul negru, foarte bine croit, lăsa să se ghicească o masă musculară compactă, obținută, fără-ndoială, după o activitate fizică intensă. Avea părul blond tuns scurt, ochi albaștri glaciali. Fața ca de ceară era complet inexpresivă. Doar nările, care se contractau lejer în momentul inspirării, lăsau să se vadă că era vorba de o ființă vie.

Vameșul urma să se pensioneze după mai bine de treizeci de ani în care controlase călători din spatele ghișeului vamal al aeroportului *Berlin-Schönefeld.* Câte persoane văzuse defilând? Zeci de mii, probabil. Pentru a rupe monotonia meseriei, inventase ghicitori. Câteodată, se amuza să presupună naționalitatea pasagerilor, să le estimeze greutatea sau, mai mult, să le evalueze înălțimea. În această săptămână, își fixase obiectivul de a le ghici vârsta. Metoda lui era bine rodată. Înainte să deschidă pașaportul, trebuia să aprecieze etatea persoanei și, de fiecare dată când avea dreptate, bifa o căsuță într-un carnet pus lângă tastatura calculatorului. Dacă se înșela de la un an la trei, bifa de două ori căsuța. Dacă era mai mult, desena o cruce, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. La sfârșitul zilei, își calcula cota de reușită. Cu timpul se îmbunătățise, însă bărbatul care stătea în fața lui rămânea o enigmă. Privi pașaportul din nou: 1957. Cincizeci și șase de ani. Îl întinerise cu zece ani. Trasă o cruce.

— *What is the purpose of your visit, Mister Artomonov*? întrebă într-o engleză cu inflexiuni germanice.

— *Business,* răspunse celălalt cu un pronunțat accent rusesc.

Bărbatul își luă pașaportul și se alătură benzii rulante pentru bagaje numărul patru, unde un panou afișa zborul de la Moscova. În timp ce-și aștepta valiza, își scoase telefonul mobil și îl porni. Un bip anunță primirea unui mesaj. Îl deschise. I se afișă adresa unde trebuia să ajungă.

∵

Părăsi aeroportul, trăgând după el valiza cu rotile, pe care își pusese servieta, și se îndreptă către stația de taxiuri. Vreo zece persoane așteptau deja, dar el nu se grăbea. Avionul aterizase la timp. Bărbatul își privi ceasul: 15:30. Un șofer îi veni în întâmpinare, luă valiza și o așeză în portbagajul mașinii, un Mercedes bej, ca marea majoritate a taxiurilor din oraș. Bărbatul se așeză pe bancheta din spate, cu servieta pe genunchi.

— *Guten Tag Mister, welcome to Berlin. Where…*

— Hotelul *Adlon Kempinski,* îl întrerupse bărbatul, tăind scurt elanul șoferului.

Liniștea care se așternu în mașină îi dădu taximetristului un sentiment ciudat. Cunoscuse clienți mai puțin vorbăreți, dar acesta făcea temperatura să scadă cu câteva grade. Privi pe furiș în retrovizoare. Pasagerul său era impasibil.

— *Is it your first time în Berlin?*

— *No.*

Niciodată un cuvânt în plus, o atitudine misterioasă și o stăpânire de sine perfectă, semnătura lui. Toate astea îi câștigaseră pseudonimul *Litso Ice – Chip de gheață,* un amestec de rus și englez – în *Serviciul de informații externe al Federației Ruse,* una dintre instituțiile rezultate în urma dezmembrării KGB-ului în 1991. *Litso Ice* făcea parte din acei agenți foarte speciali folosiți de stat în misiuni discrete de spionaj în străinătate. Își părăsise funcțiile publice oficiale cu zece ani în urmă, ca să îmbrățișeze o carieră mult mai profitabilă în sectorul privat.

Taxiul viră spre stânga. *Litso Ice* văzu în depărtare *Siegessäule,* o columnă ridicată în cinstea victoriei armatei prusace. În sensul giratoriu, recunoscu statuia enormă aurită, *Nikè,* zeița greacă a victoriei, sacrificată pe altarul capitalismului de către o celebră marcă de încălțăminte sport. Taxiul alese prima ieșire din giratoriu și se grăbi pe *Strasse des 17. Juni* traversând *Grosser Tiergarten.* Imediat, la stânga, *Litso Ice* văzu răsărind Monumentul sovietic dedicat soldaților Armatei Roșii căzuți în bătălia pentru Berlin, în mai 1945. Nostalgia i se părea o pierdere de timp, un sentiment lipsit de sens, dar imensul arc de beton îi aducea aminte, împotriva voinței sale, de începuturile lui în armată. În plin Război Rece, fusese detașat doi ani în Sectorul sovietic din Berlin ca să asigure garda de onoare în fața monumentului.

În fața lor se ridica acum *Brandenburger Tor.* În traficul aglomerat, taxiul staționa. *Litso Ice* privea aparatul, un pic peste treizeci de euro. Scoase două bancnote de douăzeci din portofel, le aruncă pe scaunul din față, deschise ușa și părăsi vehiculul fără niciun cuvânt, sub privirea înmărmurită a șoferului. Își recuperă valiza din portbagaj și traversă strada până la *Platz des 18. März.* Se angajă pe sub *Brandenburger Tor* și ajunse la hotelul situat pe unul dintre bulevardele cele mai celebre din oraș, *Unter den Linden.*

Litso Ice pătrunse în lobby, iar în dreptul recepției se opri. În mijlocul atriumului se ridica o fântână ornată cu elefanți. Un pianist cânta Mozart. Recunoscu *Sonata Nr. 11.*

Stătuse în hoteluri luxoase, dar atmosfera de la Adlon depășea tot ce întâlnise până atunci. Întocmai ca o muzică atât clasică, cât și contemporană, un monument istoric cu tot confortul modern. Pardoseala și coloanele erau din marmură. Pereții crem și tavanele, decorate cu aur fin. Și în centru, deasupra fântânii, un luminator: o cupolă de sticlă încrustată cu mozaic bleu și auriu.

Litso Ice inspiră, bucurându-se de ceea ce vedea. Citise undeva că Greta Garbo fusese client fidel al hotelului, că întotdeauna avusese acolo o cameră rezervată. De asemenea, Chaplin, Einstein, Roosevelt. Și el, *Litso Ice,* venea pe urmele acestor ilustre personalități. Știa, totuși, că nimeni nu-și amintea vreodată de *Litso Ice.* Așadar, era bine.

După ce se instală în cameră, la ultimul etaj, așezat pe fotoliu lângă fereastră, cu Berlinul la picioare, își spuse că angajatorul nu-și bătuse joc de el. Deschise plicul lăsat pe numele lui. Conținea un bilet pentru reprezentația *La Walkyrie* chiar din aceeași seară, la ora opt.

Litso Ice își puse valiza pe pat, o descuie și o deschise. Despachetă costumul și îl agăță în dulap. Apoi goli restul. Haine, trusă de toaletă, aparat de ras, încălțăminte și alte accesorii necesare misiunii. Din trusa de toaletă scoase o periuță de dinți electrică din care desprinse țeava pistolului. Patul având prăselele imprimate cu steaua sovietică era ascuns în mijlocul șosetelor. Scoase din valiză pânza ce proteja conținutul carcasei metalice, iar dintr-un tub semirigid din polipropilenă făcu să alunece resortul și amortizorul. Apoi, după ce o goli și de dosare, ridică de pe fundul valizei o placă de care erau atașate cu multă grijă, în spumă, carcasa unui pistol semiautomat și un încărcător plin cu gloanțe perforante.

Câteva minute mai târziu, toate piesele unui *Makarov PM* erau puse pe masă. În ciuda controalelor din ce în ce mai avansate, nu avusese niciodată vreo problemă să traverseze granițele cu arma lui. Agenții de securitate erau atenți la materialele plastice, la lichide, susceptibile să fie explozive, dar valiza și servieta lui nu fuseseră supuse nici celui mai mic control de rutină. Le testase cu un amic angajat la aeroportul internațional *Sheremetievo* din Moscova. Toate bucățile erau dispuse într-un mod nedetectabil de scaner.

Makarov-ul *PM* – un pistol semiautomat de fabricație rusă – era arma lui de serviciu, atunci când lucra în secret pentru Patria Mamă, și pentru nimic în lume nu l-ar fi înlocuit cu un altul. Arma asta nu prezenta, ca să spunem așa, decât avantaje: dimensiune redusă, puține componente mobile – mai puține în orice caz decât alte arme din categoria sa – ușor de demontat, ușor de remontat. Singurele defecte erau lipsa de precizie și raza mică de acțiune. Dar *Litso Ice* le transformase în calități: îi plăcea să se apropie de victime în momentul în care apăsa pe trăgaci.

Limbile ceasului său elvețian – un *Royal Oak Offshore* gri petrol, discret și elegant, primit ca bonus într-o misiune recentă – afișa ora 16:30. Mai bine de trei ore până la reprezentație. *Litso Ice* nu mersese niciodată la *Staatsoper* și aștepta cu nerăbdare să asculte Wagner în cea mai veche clădire a Operei din Germania, distrusă de oamenii lui Stalin și reconstruită complet în 1952. *Litso Ice* adora opera și își oferise chiar un abonament la *Balșoi*. Dragostea pentru arta lirică data din vremea în care fusese repartizat securității apropiate de Boris Elțîn. Îl însoțise pe președinte la operă și stătuse în loja din spatele lui, cu o vizibilitate perfectă către scenă.

Când orchestra atacase primele note din *E lucevan le stelle,* aria memorabilă a operei *Tosca* de Puccini, *Litso Ice* simțise un gol imens înăuntrul lui, o breșă, ca și cum muzica făcuse să izbucnească emoții ascunse în străfundurile sufletului său.

În seara aceea, avusese impresia că ceva se deșira. Pe tot parcursul vieții și carierei lui, un singur lucru contase: stăpânirea. Stăpânirea emoțiilor și a acțiunilor, *crezul* lui zilnic. Devenise o armă fatală pe care nimic nu o oprea. Când omora, nu simțea nimic, exceptând poate sentimentul de datorie împlinită. Cu o femeie, experimenta cel mai bine plăcerea. Iubirea nu era decât un cuvânt pentru el: tatăl violent și alcoolic și mama distrusă, incapabilă să ofere afecțiune copiilor, își făcuseră treaba. Dar în seara aceea, la operă, se simțise viu pentru prima oară. Un sentiment straniu: un

amestec de bucurie și frică. Bucuria incontrolabilă de a exista, amestecată cu teama irațională de a da greș. Chiar și astăzi, îi era greu să admită, dar simțise dulceața caldă a lacrimilor încețoșându-i privirea.

Litso Ice decise să facă o baie. Încăperea din marmură albă, cu cada cu hidromasaj ovală prevăzută pentru cel puțin două persoane, nu semăna nici pe departe cu ceea ce cunoscuse în copilărie. Deschise robinetul și goli conținutul unui flacon mare de spumă de baie.

Se întoarse în salon, își luă telefonul mobil pus pe o măsuță de cafea și deschise poza primită. Era planul Operei. Crucea indica locul în care ar fi așezat în timpul spectacolului; cercul, loja unde ar găsi ținta. Pătratul marca ieșirea de urgență pe care ar trebui să iasă la începutul actului trei. Singurul regret: nu ar asista la despărțirile din scena finală.

Își scoase apoi hainele, una câte una, le netezi minuțios și le aranjă în dulap. Complet gol, își admiră în treacăt corpul atletic în oglindă, înainte de a se scufunda în apa din cadă și a dispărea sub stratul gros de spumă.

Capitolul 3

Gryon, sâmbătă, 23 februarie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale avea o oră la dispoziție. Tatăl lui își vedea de propriile treburi și nu l-ar fi deranjat. Se întoarse în bucătărie. Dintr-o *channe*[4] aflată pe un raft din perete, luă o cheie. Apoi urcă la etaj. Odată ajuns în camera sa, scoase din spatele dulapului un rucsac, după care se dezbrăcă și făcu un duș. Trebuia să fie curat pentru ceea ce se pregătea să facă, să se spele de toată murdăria. Trei minute, cel mult.

După ce se uscă, recuperă cheia pe care o pusese pe capacul toaletei. Ieși dezbrăcat pe hol, cu rucsacul pe umăr, și se îndreptă spre ușa de vizavi. Introduse cheia în yală, o întoarse și, cu mâna pe clanță, zăbovi câteva clipe înainte să intre. Închise ochii. Mintea îi era năpădită de gânduri negre. Avea sentimentul că sfida interdicția. Să intre în acea încăpere însemna, de fapt, forțarea unei bariere. Nu era bine, știa asta în adâncul sufletului. Dar tentația domină întotdeauna judecata. Apăsă pe clanță și împinse ușor ușa.

În capătul opus al camerei, în dreapta, se afla o măsuță de toaletă. Albă, cu o oglindă ovală înconjurată de spoturi luminoase, aceasta îi atrase privirea ca un magnet. Era genul de mobilier pe care mama sa cu siguranță și-l imaginase în cabina starurilor hollywoodiene din anii ’50. O importase special din Statele Unite. Comoda era sub fereastră. Își văzu reflexia corpului gol în geam, deschise un sertar, scoase fără să ezite un chilot de mătase roz, brodat cu dantelă, și-l îmbrăcă cu grijă. Apoi puse mâna pe un portjartier negru și-l petrecu în jurul taliei. După aceea, desfășură ciorapii. Apoi fixă legăturile, una câte una.

În fața dulapului mamei, privi colecția de rochii. Marea majoritate datau din anii ’50. Mama lui adora stilul *vintage,* Grace Kelly, Audrey Hepburn, Joanne Woodward. I-ar fi plăcut să aparțină acelei generații de femei și să le semene. Se născuse în epoca greșită.

Mama își purta arareori ținutele în afara casei, exceptând acele seri în care mergea să danseze. În general, le păstra pentru intimitatea camerei sale. Și ea se încuia, la rându-i. O urmărea prin gaura cheii atunci când femeia îmbrăca una dintre rochii și se machia în fața oglinzii.

Alese, într-un final, una cu motive florale primăvăratice. De pe un raft, luă niște pantofi negri cu toc și trebui să se forțeze puțin ca să-i poată încălța. Se privi în oglinda plasată în colțul camerei. Rămânea de îndeplinit ce era cel mai important.

Se așeză pe scaunul din fața măsuței de toaletă și se observă în oglindă. Nu-i plăcea ce vedea.

Un bărbat tânăr.

Un chip de înger.

Trăsături androgine.

Mai puțin femeie decât mama, când își îmbrăca hainele.

Mai puțin bărbat decât tata, în ținuta de toate zilele.

Jumătate bărbat, jumătate femeie; nici bărbat, nici femeie.

Din sertarul măsuței de toaletă scoase un ruj, fond de ten și rimel. Se machie cu grijă. Tot repetând aceste gesturi, căpătase o oarecare dexteritate. Deschise o cutiuță de bijuterii și luă un cercel. Întoarse capul un pic, ca să-și vadă profilul în oglindă. Și îl agăță. Apoi, pe cel de al doilea. După aceea, se împodobi cu un colier de perle. Și pentru a finaliza, își aranjă o perucă șaten deschis pe care o scoase din rucsac.

În fața lui, o sticluță de cristal acoperită cu un dop albastru închis, care scotea în evidență culoarea aurie și intensă a prețiosului lichid. O admira ca pe o comoară. Pe cristal era inscripționat, cu litere de aur: *Shalimar*.

De când își putea aminti, mama lui folosise doar acest parfum. Într-o zi, copilul își pulverizase din belșug pe haine. Ea își dăduse seama imediat, atunci când coborâse la bucătărie: duhnea. Îl plesnise cu violență. Își amintea foarte precis ce strigase atunci: *„Copil ticălos, ce-a fost în capul tău? Nimic, fără-ndoială, n-ai nimic în cap! Ai idee cât costă ăsta? Îmi torn câteva picături pentru ocaziile speciale, și tu, te distrezi irosindu-l?”*

Când îl copleșea cu injurii, mergea foarte departe. Mai adăuga mereu un strat: *„Și parfum de femeie… Tu ești bărbat, nu? O să ajungi homosexual!”*

Îl trăsese de ureche, îl târâse până în camera lui și încuiase ușa. Țipete, iar și iar: *„Taică-tu n-ar suporta. Și eu… și eu… la dracu!”*.

Ieșind, ea urlase: *„O să rămâi acolo până mâine. Și n-o să mai mănânci nimic!”*

Tatăl său, așezat la masă, nu deschisese gura.

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale apucă sticluța și mâna îi fu cuprinsă de un tremur ușor. Frica. Mereu prezentă. Chiar dacă nu

mai avea nimic de care să se teamă, puterea mamei era încă foarte reală.

Ridică delicat dopul și vărsă câteva picături din prețiosul lichid pe încheietură. Își trecu apoi mâna în partea dreaptă a gâtului. Apoi făcu la fel și în partea stângă. Mirosul de bergamotă, dulce și acidulat, îi amintea de mama. O amintire reconfortantă și insuportabilă. Insuportabilă, pentru că o ura din adâncul sufletului. Și reconfortantă pentru că acel miros exotic evoca soarele și florile. Închise ochii. Se imagină într-una dintre acele grădini luxuriante cu fântâni arteziene și cu flori parfumate. Trandafiri. Iriși. Iasomie. Apoi dulceața onctuoasă de vanilie, acea notă de fond persista mai multe zile. Se vedea în mijlocul acelui paradis pierdut, acompaniat de o femeie pură, perfectă. O mamă. Cea la care râvnea. Cea pe care o urmărea cu o ardoare amară. În vise, la fel ca în realitate. Nu reușise să se împace cu amintirea mamei monstruoase incapabile să ofere iubire cu subtilitatea și senzualitatea parfumului său. În sanscrită, *Shalimar* înseamnă *căminul iubirii.* Citise asta pe internet. El, însă, crescuse în *căminul urii.*

Femeile, le adora. Venera ceea ce erau ele. În realitate, totul era mai complicat. Încercase. Știuse să le seducă cu chipul său angelic. Dar asta se termina mereu prost. Era incapabil să fie bărbat, unul adevărat, în momentul în care asta chiar conta. Plutea de la dezamăgire la deziluzii. Femeile, le detesta. O luptă interioară fără scăpare…

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale nu-și imagina până la ce punct iubirea și ura puteau fi apropiate.

Atât de strâns legate.

Precum umbra și lumina.

Cele două fețe ale aceleiași monede.

Era gata și se contempla în oglindă. Îndelung și cu atenție. Fără să clipească. Oglinda îi întorcea imaginea unui chip împietrit. Dar ceva nu mergea. Mama avea ochii albaștri, ai săi erau căprui închis. Nu-i plăcea privirea lui, o găsea inexpresivă. A mamei era translucidă, distantă și glacială. Privirea unei zeițe, dar ca o lamă rece, tăioasă. Adesea se gândea la asta. Sfârșise prin a comanda de pe internet lentile colorate albastre. Voia să-i semene. Să fie *perfect.*

Când deschisese pachetul, fusese dezamăgit. Lentilele nu aveau deloc nuanța dorită. Poza de pe site era înșelătoare. Nu știa cum fără să găsească lentilele potrivite. Acelea care l-ar fi făcut să regăsească privirea mamei, când s-ar așeza în fața oglinzii. Acest impediment îl irita. Își simți

respirația accelerându-se. Pulsul i se acceleră. Timpul era limitat. Nu mai avea decât o oră. Voia să profite. O venă de pe gât începu să pulseze. Întâi, trebuia să-și regăsească liniștea. Da, să-și găsească liniștea.

Se concentră din nou pe oglindă, deschise sticluța de *Shalimar* și o ridică până la nas. Închise ochii. Adulmecă. Respirația îi încetini și pulsul se domoli. Sufletul îi plutea prin aer alături de moleculele de parfum. Se văzu brusc pe el însuși, dar ca de undeva de deasupra. Era ăsta un truc al mamei ca să evadeze din realitatea sumbră? Era sigur de asta.

Reveni la normal când auzi mașina apropiindu-se. Ascultă încordat, fără să miște, fără să respire. Vehiculul se oprise. Ascultă sunetul motorului care continua să meargă. Clapeta de la cutia de scrisori. Poștărița! Se uită la ceas. Trecuse mai devreme decât de obicei. Auzi mașina repornind și îndepărtându-se. Scoase un suspin prelung de ușurare.

Pierduse noțiunea timpului. Pentru prima oară. Privi orologiul atârnat de perete. Mai avea încă zece minute, își scoase peruca și o așeză în rucsac. Apoi se grăbi să-și scoată bijuteriile și le puse cu delicatețe în cutiuță. Alinie produsele cosmetice în sertarul superior al măsuței de toaletă. Apoi își scoase hainele și le aranjă la locurile lor, în dulap. Cu atenție. Era, din nou, complet gol. Scană cu privirea încăperea. Toate erau așa cum le găsise. Ieși, cu rucsacul pe umăr, și închise ușa. Merse să facă un duș și-și îmbrăcă înapoi hainele de muncă. Coborî scările și vru să iasă. Se răzgândi, se întoarse la bucătărie ca să pună cheia în *channe.* Apoi, părăsi casa.

Din spatele ferestrei, vecina îl privea. Îl văzu urcând în mașină și plecând cu scârțâit de roți.

Capitolul 4

Solalex, sâmbătă, 23 februarie 2013

Ziua de iarnă începuse sub cele mai bune auspicii. Andreas și Mikaël plecaseră cu rachetele de zăpadă de la Cergnement până la Solalex, o pajiște alpină la marginea barierei de stânci. Minus lua și el parte, făcând tumbe, bucuros, prin zăpada afânată. Această zi însorită îl împăcă pe Andreas cu iarna care nu-i inspira, de obicei, decât o tristețe apăsătoare. Îi simțea greutatea în fiecare dimineață, traversând câmpia și ceața, pentru a merge la muncă în Lausanne.

Lipsa soarelui îi afecta moralul lui Andreas. Asta spunea el, dar Mikaël nu credea niciun cuvânt.

De la finalul anchetei de toamna trecută, ce vizase un redutabil criminal în serie[5], Andreas avusese dificultăți în a-și relua activitatea. Mai ales că nu se mai întâmplase nimic interesant de atunci. Doar banalități. Singurul caz de omucidere fusese elucidat în câteva ore. Un bărbat își omorâse soția și pe cei doi copii înainte de a se sinucide. O tragedie teribilă, dar o anchetă plictisitoare și nimic care să-l provoace. Plictiseală după adrenalină.

Mikaël botezase răul de care suferea prietenul său: *tristețea crimei.* Încercase să vorbească despre asta cu Andreas, care se eschiva sistematic:

— Nu te îngrijora. Va fi mai bine după venirea primăverii.

Mikaël își spunea că Andreas aproape că spera la o moarte ca să-și regăsească buna dispoziție. Lui Andreas îi era greu să-și denumească slăbiciunile, dar, din fericire, le recunoștea. Se simțea în realitate ca un sportiv accidentat, lăsat pe tușă. Un jucător de poker interzis în cazinou. Un drogat la dezintoxicare. Era în sevraj.

În timp ce urcau panta, încălțați cu rachetele de zăpadă, soarele reîncălzise atmosfera. Dispoziția lui Andreas părea că se ameliorase. Ajunși la Solalex, Mikaël și Andreas se așezară pe terasa refugiului, la poalele munților Diablerets și Miroir d'Argentine, o stâncă netedă calcaroasă care atrăgea amatorii de alpinism și pe care o contemplau fără să se sature. Ospătarul le aduse două *Cafés Solalex,* o variație gourmet a *petit noir*-ului*,* cu o doză indecentă de frișcă, alungită generos cu *caisată.* Două bucăți de

plăcintă de casă cu prune uscate completau această gustare. Fără să-i ceară, ospătarul le aduse un bol cu apă. Minus era și el, de asemenea, de-al casei.

Când telefonul lui Andreas începu să vibreze, Mikaël își spuse că ziua urma să fie distrusă…

Dar după ce citise mesajul, Andreas îi întinse mobilul surâzând: *„Lui Yodi i s-a rupt apa. O să fete cât de curând. Antoine”*.

Andreas dorise dintotdeauna să asiste la o naștere. Îi spusese asta lui Antoine, unul dintre fermierii din Gryon întâlnit în primăvara anterioară în timpul unei petreceri organizate de agenția de turism, cu ocazia transhumanței.

După ce plătiră nota, își reîncălțară rachetele de zăpadă.

Capitolul 5

Ferma lui Antoine Paget, Gryon, sâmbătă, 23 februarie 2013

Ferma în fața căreia Andreas și Mikaël tocmai parcaseră era în inima comunei Gryon. Cabanele răsărite de jur-împrejur erau, în cea mai mare parte, case de vacanță neocupate. Fermierii încă activi în comună se numărau pe degete. Antoine era unul dintre ei. Moștenise ferma de la tatăl său, iar fiul său Vincent avea să preia și el cât de curând ștafeta. Acesta însă se mulțumea, pentru moment, să dea o mână de ajutor și își câștiga existența cu mici treburi în regiune. Iarna, muncea la teleschiuri, supraveghea buna funcționare a instalațiilor sau trecea cu utilajul de deszăpezire în timpul nopții. Comuna Gryon îl angaja în funcție de necesități.

Intrară în grajd. La stânga, erau aliniate zece vaci. În spate, pe dreapta, patru *modzons.* Așa se numeau junincile tinere în dialect *vaudois,* îl învățase Antoine. Doi viței rumegau, închiși într-un țarc.

Antoine se îndreptă spre cei doi veniți, întinzându-le mâna.

— Yodi nu a fătat încă. Ați ajuns la timp.

Se auzi un șuierat scurt, ca un jet de aer eliberat de o supapă. Vincent tocmai mulsese una dintre vaci. Apăsă pe un buton ca să detașeze cupele de pe uger și salută vizitatorii.

— E Vincent, fii-miu. O să preia cât de curând ferma, adăugă Antoine cu mândrie.

— Care este Yodi? se interesă Andreas.

— E cea de acolo, indică Antoine arătând spre cea de-a cincea vacă din stânga. Îi spunem Yodi, dar de fapt numele ei este Yodeleuse.

Avansă către ea, își puse mâna pe spatele ei, și o mângâie.

— E cea mai blândă dintre vaci.

Yodeleuse avea blana de culoarea șampaniei, cu pete albe dispersate. Ochelarii bej din jurul ochilor îi dădeau un aer politicos și inteligent. Un cap frumos, constată Andreas.

— În cât timp va făta? întrebă Mikaël.

— Nu cred că mai durează mult. A început să fie un pic agitată. Are deja contracții.

Toată lumea se așeză în jurul unei mese într-un colț amenajat în *carnotzet*[6]. Antoine deschise o sticlă de vin alb și umplu patru pahare mici.

— Sănătate, lansă Antoine.

— Sănătate, răspunseră ceilalți trei în cor.

— Ce este, ca rasă de vaci? se informă Andreas, pentru care cunoștințele despre bovine se rezumau la laptele vărsat în cafeaua de dimineață și la *steak tartare* pe care adora să-l pregătească la cuțit.

— Niște Simmes, declară Vincent.

— Niște ce?

— Simmental, preciză Antoine.

— Sunt originare din regiunea Berner Oberland. E o rasă mixtă, explică Vincent.

— Mixtă? Fu surprins Mikaël.

— Da, sunt bune de lapte, dar este și o rasă excelentă pentru carne.

— Le găsim mai ales în pășunile din Alpi.

— Și sunt mult mai frumoase decât Holstein!

Vincent și Antoine supralicitară, cu mândria unor buni cunoscători. Antoine continuă, purtat de elan:

— La câmpie, fermierii au aproape toți Holstein. Sunt cele mai bune la dat lapte, dar sunt slăbănoage și osoase. În plus, le sunt adesea tăiate coarnele. Pentru mine, o vacă fără coarne nu este vacă. În timp ce, cele din rasa Simmes sunt mai musculoase. Sunt vaci solide. Și laptele lor este perfect pentru brânza alpină.

— Produceți brânză? întrebă Mikaël.

— Nu. Părinții mei făceau asta. Eu livrez laptele la lăptărie. Dar mi-ar plăcea ca Vincent să urmeze cursuri. Îl încurajez să reia tradiția.

Yodeleuse se manifestă printr-un muget prelung. Antoine se îndreptă către ea când aceasta tocmai se lăsa pe-o parte. Se aplecă și o mângâie pe cap. Ceilalți se apropiară.

— Ei bine, Yodeleuse, e-n regulă? Ne vei face un tăuraș sau o văcuță?

Se vedea în ochii ei larg deschiși că se concentra. Respira profund, iar contracțiile se intensificau. După câteva încercări nereușite, piciorul vițelului apăru.

— Ah, iată!

Antoine începu să tragă, mai întâi cu delicateţe. Îi vorbea vacii cu o voce blândă pentru a o linişti. Dar viţelul nu voia încă să iasă. Yodeleuse îşi lăsă capul pe paie de parcă n-ar mai fi avut forţă să continue.

— Haide, draga mea! Trebuie să împingi acum. Antoine îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte, trase de data aceasta cu putere şi-şi menţinu efortul. Cel de al doilea picior apăru, urmat de bot şi de cap. După mai multe tentative eşuate, Yodeleuse inspiră profund şi împinse. Expulză nou-născutul dintr-odată.

— Este o viţeluşă, lansă el cu zâmbetul pe buze. Vincent şi tatăl lui prinseră fiecare câte un picior din faţă şi traseră viţeluşă spre un ţarc pregătit pentru ea, Vincent se aşeză în genunchi, luă paie şi începu să o frece pentru a o usca.

— Antoine! îl chemă Andreas, foarte emoţionat de ceea ce tocmai văzuse. Vino! mai este încă unul.

Antoine – care ieşise din încăpere – se întoarse cu viteza fulgerului.

— Ia te uită! Ne faci o surpriză frumoasă, Yodi!

— Nu-ţi spusesem eu bine că era deosebit de mare? lansă Vincent.

— Andreas, vrei mai bine să m-ajuţi?

Andreas şi Antoine traseră cel de-al doilea viţel în ţarc. Andreas apucă nişte paie şi începu să-l frece imitând tot ce văzuse la Vincent mai devreme. Se simţea util. O senzaţie pe care aproape că o uitase.

După câteva minute, Yodeleuse se ridicase deja şi mânca fân.

Capitolul 6

Berlin, sâmbătă, 23 februarie 2013

Turiștii se plimbau prin *Pariser Platz*. Fulgii de zăpadă începuseră să cadă acoperind solul. *Brandenburger Tor*, emblemă a reunirii, cum fusese odinioară cea a diviziunii, se ilumină. *Litso Ice* merse pe lângă tei, pe mijlocul bulevardului, aproape un kilometru spre Operă.

Recunoscu imediat fațada templului corintic cu coloanele încununate de un fronton triunghiular și urcă repede treptele de la *Staatsoper.* Holul somptuos era plin de lume, o sonerie insistentă anunța: reprezentația începea în șapte minute. Un plasator îi indică etajul și ajunse la primul balcon. Locul său era în primul rând, lângă balustradă. *Litso Ice* se așeză și își puse paltonul împăturit pe genunchi. În loja de dedesubt, un bărbat și o femeie, la vreo cincizeci de ani. Își scoase mobilul și verifică dacă ținta corespundea cu fotografia primită.

Dirijorul își făcu apariția, sala amuți și luminile se stinseră. Cortina se îndepărtă, dezvăluind un copac maiestuos, aflat în mijlocul scenei, ce reprezenta interiorul unei locuințe. În spate, se întrezărea ușa de intrare. La dreapta, un cămin cu un șemineu impozant. Și în fața copacului, Siegelinde stând la masă. Hunding, soțul ei, dormea liniștit. Afară, furtuna făcea ravagii. Instrumentele cu coarde imitau ploaia, căzând cu un ritm frenetic, sacadat. Odată cu tumultul rafalelor de vânt, ritmul se acceleră. Încă de la primele măsuri, se putea prevedea destinul dramatic al eroilor. Apoi, fu rândul fagoturilor, clarinetelor, cornurilor și trompetelor. Ritmul se acceleră din nou. Instrumentele de suflat se opriră și lăsară loc tromboanelor, tubelor, chimvalelor și tobelor mari care păreau că spulberă tot în calea lor.

Pe sub masca de silicon, pe care și-o pusese pentru a fi de nerecunoscut, ce începea să-l încălzească, *Litso lee* închise ochii, extatic în ciuda disconfortului. Se gândea la bărbatul și soția lui, din lojă. Să mori la operă, învins de Walkyrii la Walhalla. Să trăiască drama până la paroxismul ei. Un sfârșit frumos. Muzica încetini. Furtuna se domolise. Redeschise ochii.

Siegmund reușise să scape de inamici și intra, epuizat, în locuința în care găsea refugiu. Privi de jur-împrejurul lui înainte să se așeze pe pieile de urs din fața șemineului.

Cu o zi înainte, *Litso Ice* recitise integral libretul operei. Cunoștea fiecare scenă, fiecare indicație, și se concentra pe plăcerea proprie. La sfârșitul celui de-al doilea act, urma el însuși să intre în scenă. Și avea să-l rateze pe cel de-al treilea. Păcat, dar munca trece înaintea plăcerii.

În timpul celor două ore care urmaseră, *Litso Ice* se imagină în pielea lui Siegmund, eroul nefericit: se lansa în căutarea inelului fermecat aflat în posesia unui redutabil dragon, trăia pasiunea arzătoare cu Siegelinde, ștergea furia lui Fricka, îl înfrunta pe Hunding, soțul gelos, înainte să îndure furia lui Wotan, regele zeilor, care dispărea apoi, într-un simulacru de fulgere și tunete.

Muzica se estompă.

Cortina se închise.

Luminile se aprinseră.

Antract.

La ora 22:15, *Litso Ice* se îndreptă către ieșirea de urgență indicată pe plan, apasă clanța pentru a se asigura că era deschisă și merse la toaletă. Închis într-una dintre cabine, scoase pistolul din vestă, verifică dacă era încărcat, înșurubă amortizorul, ridică siguranța, apoi ascunse arma în buzunarul exterior al paltonului. La final trase apa. Începuse să transpire pe sub masca de silicon. Abia aștepta să o poată îndepărta. Se privi în oglindă. Totul era în ordine. Întorcându-se în hol, auzi soneria care semnala sfârșitul antractului, așa că spectatorii își reluau locurile.

Litso Ice avea foarte puțin timp și nu-și putea permite să greșească. Știa că ținta era păzită întotdeauna de două gărzi de corp, dar nu le văzuse în sală. Coborî scările și remarcă doi bărbați în costume negre postați în fața ușii lojei. Merse în direcția lor.

Orchestra reîncepuse, cel de-al treilea act tocmai debutase. La primele note, *Litso Ice* recunoscu faimoasa *Cavalcadă a Walkiriilor,* de pe coloana sonoră din *Apocalypse Now,* în momentul în care elicopterele desfășoară un raid contra inamicului vietnamez. Dar ritmul îi mai aducea aminte și de *Star Wars*. Asemănarea era izbitoare. Dacă Wagner ar fi fost încă în viață, ar fi avut, fără nicio îndoială, câștig de cauză într-un proces de plagiat.

Litso Ice se simțea precum *Luke Skywalker* pe cale să abordeze doi soldați ai armatei imperiale. În absența unei săbii cu laser, își apucă arma din buzunarul drept al paltonului. Ajuns la același nivel cu ele, cele două gărzi de corp întoarseră capul și privirile li se intersectară.

— *Entschuldigung, wo sind die Toiletten?*

În momentul în care una dintre gorile își ridică brațul ca să-i indice direcția, *Litso Ice* își îndreptă pistolul, încă ascuns în buzunarul paltonului, spre celălalt, din spate. Apăsă pe trăgaci. Nu se auzi decât clinchetul cuiului pe percutor și cel al mișcării chiulasei, urmat de un sunet înfundat și scurt. Glonțul lovise paznicul direct în inimă. Pete roșii îi murdăriră costumul negru și bărbatul se prăbuși. Primul gardian nu avu timp să-nțeleagă ce se întâmplase. *Litso Ice* își ajustă poziția și apăsă încă o dată pe trăgaci cu aceeași precizie ca și la primul foc.

Cei doi bărbați erau la pământ. Ritmul muzicii se accelera.

Litso Ice deschise cu grijă ușa. Cuplul stătea cu spatele. Pe fondul țipetelor stridente ale lui Gerhilde, una dintre Walkyrii, ce aducea corpul defunctului la Walhalla, el apăsă pe trăgaci o dată. Femeia, lovită în ceafa, se prăbuși în fotoliu. Bărbatul se întoarse și se ridică dintr-un salt. Avu timp doar să arunce o privire uimită agresorului atunci când glonțul îl nimeri în mijlocul frunții. Se răsturnă peste balustradă. Corpul fără viață ateriză în fosă, fix în mijlocul orchestrei.

Muzica se opri brusc.

Țipete, care nu veneau de la Walkyrii, răsunară.

Litso Ice n-avea să vadă finalul celui de-al treilea act, dar cunoștea epilogul: Wotan o lipsea pe fiica lui, Brünnhilde, de natura ei divină și o cufunda într-un somn profund… În orice caz, un al treilea act n-avea să se mai joace în acea seară. Căderea victimei sale pusese capăt reprezentației.

Litso Ice își repuse arma în buzunar și părăsi loja. Ieșirea de urgență se afla la câțiva metri. Luând-o un pic înaintea valului de spectatori panicați, coborî scările. Jos, o ușă se deschidea către stradă. Dispăru în noaptea berlineză.

Capitolul 7

Harambee Café, Gryon, sâmbătă, 23 februarie 2013

După o zi petrecută urmărind sosirea telecabinelor în vârful pistelor, Vincent îl ajutase pe tatăl său la muls, așa cum făcea întotdeauna. După un duș riguros, se pregătise pentru tradiționala ieșire de sâmbătă seara. Înainte să iasă pentru întâlnirea cu prietenii, se privi în oglindă și-și aranjă câteva fire rebele. Rămase nemișcat în fața imaginii reflectate. Nu mai era adolescent, dar nici nu se simțea încă *bărbat* adevărat. Se datora asta, trăsăturilor juvenile ale chipului său? Până atunci, nu avusese cu femeile decât un succes relativ, în ciuda corpului bine proporționat și a abdomenului sculptat de la munca la fermă. Corpul îi devenise, în plus, o obsesie. Studia site-urile pe internet ca să-și găsească inspirație. Folosea, prin urmare, diverse creme și tratamente cumpărate la prețuri indecente, ascunse în camera lui departe de ochii tatălui, care nu l-ar fi înțeles. Dar încă se simțea ca un copil în corp de bărbat.

∴

Vincent intră în *Harambee Café* de la Barboleuse, locul de întâlnire al tinerilor, dar și al celor mai puțin tineri, categorie din care avea impresia că deja făcea parte. Gașca lui de prieteni avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Trăiseră vremuri frumoase în cadrul Societății locale a Tinerimii[7], dar cu un an în urmă se deciseseră să facă loc generației următoare. Mai păstraseră anumite obiceiuri de celibatari. Se aflau toți în același punct al vieții.

Vincent iubise dintotdeauna comuna Gryon, dar în ultimul timp mediul îl afecta. Așteptările tatălui erau din ce în ce mai solicitante. Avea sentimentul că execută aceleași ritualuri, că se vede cu aceeași oameni, în aceleași locuri. Toate astea îl deprimau. Nu se vedea, pur și simplu, petrecându-și viața într-o bulă etanșă, fără nicio deschidere spre aventură, nicio surpriză. Prietenii săi păreau că se acomodaseră cu asta. El avea proiecte și era hotărât să le realizeze.

Noaptea era în toi. Vincent își văzu cei trei prieteni sprijiniți de tejghea. Li se alătură și-l bătu pe umăr pe Jérôme.

— Salut, ce faci?
— Foarte bine. Eram liber azi, am profitat de asta. E o zăpadă infernală.
— Nu m-am mișcat de la cabina de control toată ziua… Dar nu te-am văzut.
Jérôme făcu semn ospătarului și comandă un rând de beri.
— Eram la Anzeinde, la schiat pe piele de focă. Nu-mi place să merg să schiez în stațiune în weekend, e prea multă lume, e nasol să stai la coadă, și să împarți pistele cu toți idioții de orășeni.
— Și eu, adăugă Cédric, mi-am petrecut ziua în parcare dirijând circulația pentru turiștii ăia tâmpiți.
Romain își ridică berea (Vincent avu convingerea că nu era prima) și ciocni cu prietenii urlând obișnuitul lor strigăt de război. Toate persoanele prezente în bar profitară de acest moment de veselie, care mai adăuga niște decibeli muzicii asurzitoare.
Vincent nu participa la discuție. Se întreba, chiar, ce căuta acolo. Întotdeauna același cântec, aceleași discuții sterile. Era într-adevăr o coincidență că erau toți patru celibatari? Romain se însurase anul trecut, dar căsătoria nu ținuse decât până la nunta de bumbac. Soția îi reproșase că era un adolescent întârziat, incapabil să-și asume responsabilitățile unei vieți de adult. Vincent nu cunoștea conținutul exact al problemelor lor de cuplu, dar era sigur că dependența de alcool a lui Romain sunase clopotul scurtei idile, soldate cu un divorț.
Cédric, timid și rezervat, vorbea puțin despre cuceririle lui. Când se întorcea de la muncă, trebuia să se ocupe de tatăl infirm, ceea ce nu-i lăsa prea mult răgaz pentru fleacuri. Timpul liber și-l petrecea cu prietenii. Și îi ajuta pe Vincent și Antoine la fermă, când putea. Cédric era prietenul lui cel mai bun, dar cu timpul, Vincent constatase că nu mai aveau aceleași interese. Totuși, îi aprecia prezența și ajutorul. Nu-i mulțumea, de fapt, atât de des cât ar fi trebuit. Ar trebui să se gândească la asta. Dar, la acel moment, altceva îl preocupa.
Jérôme, de lângă el, recunoștea în mod deschis că era în căutarea unei soții. Nu-i era rușine să spună că se înscrisese pe un site de matrimoniale. Complet diferit față de Vincent care nu-și asuma propria căutare pe internet. Trebuia în curând să preia ferma și simțea că asta mai mult îi zădărnicea planurile de a-și găsi o soție. În orice caz, nu cea la care visa. Avusese câteva aventuri în modestul lui palmares, dar niciodată nu fusese

ceva serios. Și mai ales, avea senzația că meseria de fermier nu *se vindea* prea bine în rândurile genului feminin. Când le vorbea despre asta, ele se vedeau deja frecând grajdul și inventau scuze ca să se eschiveze de la următoarea întâlnire. Deci, Vincent hotărâse să creeze o poveste pe site-ul de matrimoniale. Trișase puțin când își crease profilul. O minciună care s-ar fi putut adeveri, dar nu-și putea permite să vorbească despre asta. Nu încă.

Capitolul 8

La biserică, Gryon, 24 februarie 2013

Sunetul clopotelor răsuna în *Fond-de-Ville,* piața istorică din inima comunei. Contrar obișnuinței, Andreas și Mikaël dormiseră până târziu și trebuiseră să se pregătească în grabă. Erau invitați la prânz la Erica Ferraud, pastorul, și la soțul ei Gérard. Deși nu erau enoriași fideli, li se păruse nepoliticos să vină la masă fără să treacă înainte pe la lăcașul de cult.

Când intrară în biserica protestantă, toată lumea era deja așezată. Orga răsuna, dar se opri atunci când cei doi întârziați apărură. Erica, în picioare în fața altarului, se pregătea să ureze bun venit adunării. Îi zări și ridică mâna ca să-i salute de la distanță.

— Bine ați venit, încă mai este loc în față. Veniți să vă așezați.

Toată lumea se întoarse spre ei. Nu mai aveau altă variantă decât să meargă pe aleea principală pentru a se așeza pe prima bancă, sub amvon. Chestiune delicată, dar reușiră.

Amintiri și emoții ieșiră la suprafață. Andreas nu mai intrase în biserică de pe 21 septembrie. Era chiar pe aceeași bancă când înțelesese. Vinovată era femeia care-l invoca pe Dumnezeu în fața adunării chiar în acel moment, Erica Ferraud. Decisese cu mintea și cu inima, să nu spună nimic. Nimănui. Nici măcar lui Mikaël. Era defect profesional. Dar se gândise că s-ar fi putut obișnui cu asta. Cât despre conștiința Ericăi, nu era problema lui. Ea putea să-și regleze această problemă unu-la-unu, cu Dumnezeu.

— Să ne rugăm.

Erica rămase în liniște, era timpul să se concentreze înainte de a începe să se roage.

— Doamne, din inima întristării, a rătăcirilor și a întunecimii noastre, te implorăm să ne dai putere pentru noi începuturi. Insuflă-ne curaj când suntem tentați să ne dăm bătuți și oferă-ne izbăvire atunci când greșelile trecutului ne copleșesc. Doamne, îți spunem suferințele noastre în fața răului și te rugăm să ne ierți și să ne izbăvești de păcat. Dăruiește-ne slava ta și siguranța iubirii tale.

Vorbele Ericăi răsunau în capul lui Andreas: *„atunci când greșelile trecutului ne copleșesc...”* Cele spuse se adresau comunității sau, înainte de

toate, chiar ei însăși? Se simțea vinovată că omorâse un om? Cum putea să stea în fața adunării și să vorbească în numele Domnului în condițiile în care ea cedase demonilor săi? Deși era om al bisericii, nu rămânea mai puțin umană sau mai puțin supusă greșelii, se gândi el.

La invitația pastorului, credincioșii se ridicară pentru a cânta un imn religios. După câteva strofe acompaniate de orgă, Erica luă cuvântul.

— Vom asculta, acum, Cuvântul lui Dumnezeu. Vă invit să vă puneți jachetele și să mă urmați pe esplanada bisericii.

Enoriașii se priviră unii pe alții surprinși. Dar când Erica merse pe aleea centrală în direcția ieșirii, toți o urmară.

Alăturându-i-se, Andreas se gândi la decizia lui de a nu o opri. Trebuia să admită că experimenta un sentiment ambivalent. El înțelegea de ce făcuse lucrul ăsta, și era convins că victima Ericăi își meritase soarta. Dar în adâncul sufletului, știa că ar fi trebuit să o aresteze. Era vinovată. Și nimeni, cu atât mai puțin un pastor, nu putea să înlocuiască justiția sau pe Dumnezeu însuși.

Soarele ardea pe un cer imaculat. Când toată lumea fu adunată în fața bisericii, Erica luă din nou cuvântul.

— Îmi ridic ochii spre munți… începu ea contemplând Marele Muveran.

Toată lumea urmă privirea pastorului și admiră muntele, mai puțin Andreas, care-l urmărea cu coada ochiului pe Mikaël. Era absorbit de ochii săi căprui de o profunzime abisală. Chiar după zece ani de conviețuire, întotdeauna îi făcea plăcere să-și observe partenerul. Podoaba lui capilară șatenă zbârlită, barba abia crescută, sprâncenele încâlcite, nasul cârn și alunița de pe obrazul stâng, aveau întotdeauna același efect asupra lui. Era vrăjit. Dar mai mult decât atât, iubea personalitatea lui. Avu brusc chef să-i simtă corpul lipit de al lui, nevoia viscerală de o îmbrățișare toridă.

Erica citi, în continuare, din Psalmul 121, iar chipul lui Andreas se înroși. Nu era nici locul, nici momentul să se lase purtat de fanteziile sexuale. Încercă să se concentreze pe cuvintele pastorului.

∴

Mai târziu, toată lumea își reluă locul și Erica urcă la amvon. Parcurse adunarea cu privirea, apoi îl fixă pe Andreas din primul rând. Se pare că ceva din ochii săi albaștri o destabilizase, se simțea vulnerabilă, simțea că el i-ar fi putut citi gândurile. Erica avusese acest sentiment de fiecare dată când se întâlniseră în comună după evenimentele toamnei trecute. Se

întrebă de ce îl invitase, pe el și pe prietenul lui. Ar fi trebuit, împotriva voinței sale, să-și încredințeze secretul? Și singurul căruia își imaginase că îi putea spune despre asta era Andreas, deși este polițist, pentru că se stabilise o relație specială între ei, o conexiune, la granița dintre lumină și întuneric.

Începându-și predica, Erica îl supraveghea cu atenție pe Andreas. Ieșea în evidență din întreaga adunare. Părul argintiu, foarte scurt, barba abia răsărită, trăsăturile feței, accentuau intensitatea privirii sale. Cultiva cu grijă un look de *bad boy:* jeanși uzați, ciocate și tricou alb pe sub geacă, dar, dincolo de aparențe, bănuia o sensibilitate profundă. Atracția pe care o simțea pentru el nu avea nimic sexual. Voia să descopere cine era cu adevărat, să învețe a-l cunoaște. Spera, mai presus de toate, ca prin el să pună punct problemei sale. Da, de aceea îl invitase: un prim contact mai intim cu Andreas, ca să se convingă. Ca să se apropie de el. Să-l evalueze, în calitate de confident. Sau în calitate de duhovnic? Ce ironie pentru o protestantă. Dar despre asta era vorba. Avea nevoie să se confeseze. Până atunci, nu-și recunoscuse fapta nimănui. Nici măcar soțului ei. Și acest secret atârna greu asupra conștiinței.

— În Biblie, muntele este locul în care se manifestă Dumnezeu. Este un liant între Cer și Pământ. Un loc în care Dumnezeu și oamenii se întâlnesc. În momentul în care psalmistul își ridică ochii spre munți, este pentru a-și înălța sufletul și a se deschide către Dumnezeu. Doar acolo va găsi salvarea.

Erica își ridică ochii către cer și-și ancoră privirea în bolta de brazi.

— Cine nu s-a întrebat niciodată despre aparenta muțenie a lui Dumnezeu, care nu răspunde rugăciunilor noastre? Care pare să doarmă, în loc să acționeze, în timp ce fatalitatea ne urmărește? *„De unde-mi va veni salvarea?”* se întreabă autorul psalmului. Răspunsul nu întârzie să apară: *„Salvarea îmi vine de la Domnul!”* Atunci, chiar dacă ne gândim că suntem singuri în fața suferinței noastre, Dumnezeu este prezent. Este acolo pentru a ne proteja și a ne însoți pe drumul vieții noastre. Pentru a ne ridica și a progresa, să renunțăm la greutatea care ne trage în jos. Să ne rugăm și să cerem iertare. A cere iertare nu este totdeauna ușor. A ierta este și mai complicat. Și, pentru a mă simți iertat, trebuie să mă debarasez de tot ce mă distruge din interior. Vinovăția și ura mă împiedică să merg înainte. Dar de unde să încep?

Erica lăsă întrebarea să planeze, oferind tuturor un răgaz de introspecție. După un moment, reluă.

— *Evanghelia* după Marcu ne aduce un element de răspuns:

„Și când vă aflați în rugăciune, dacă aveți ceva împotriva cuiva, iertați, pentru că Tatăl vostru din ceruri vă va ierta greșelile, de asemenea”.

— Trebuie să pot să-l iert pe cel care mi-a făcut rău și trebuie să accept să mă iert pe mine însumi. Doar debarasându-mă de această greutate aș putea primi iertarea lui Dumnezeu, să-mi ridic privirea și să avansez. Amin.

∵

Andreas avea sentimentul că scrisese predica pentru el. Vorbea despre ea însăși și mesajul îi era destinat. Era sigur de asta. Vinovăția o rodea și nu reușea să se debaraseze de ura care o parazita. Dar ce ură? Împotriva acelora care făcuseră din prietenul ei din copilărie ceea ce devenise? Împotriva acestui prieten pe care-l abandonase de două ori? Împotriva ei însăși? Sau, mai mult, împotriva lui Dumnezeu care permisese ca toate acestea să se întâmple?

∵

Andreas și Mikaël așteptară pastorul și pe soțul ei la ieșirea din templu. Se salutară schimbând politețurile obișnuite, dar Erica evita privirea lui Andreas.

În timpul mesei, discuțiile se învârtiră în jurul subiectelor relativ neutre, până la momentul cafelei. Cele două pahare de caisată înghițite de Gérard Ferraud îi dezlegaseră limba.

— Predica ta avea legătură cu toate aceste morți și prietenul tău din copilărie? lansă el.

Erica nu se aștepta, în mod clar, la replica soțului său. Rămase fără voce. Privirea i se intersectă cu cea a lui Andreas și avu certitudinea, atunci, că el știa adevărul despre evenimentele acelei zile.

— Nu, nu, răspunse ea. Nu în mod special. În sfârșit, da, oarecum. Bineînțeles.

Făcu o pauză, pentru a formula o replică coerentă.

— Toată lumea din Gryon a fost marcată de povestea asta. Enoriașii noștri, în special. Și chiar dacă nu vom uita niciodată ce s-a întâmplat, noi trebuie să mergem înainte.

Dar Gérard Ferraud continua.

— Atunci, de ce să menționezi ideea, iartă ca să fii iertat? Am putea spune un mesaj personal…

— Ascultă, nu e momentul să ne stricăm dispoziția!

— Dar trebuie, totuși, să recunoști că nu ești bine de când cu povestea asta. Și nu vrei niciodată să discuți. Asta mă deranjează. Mă îngrijorez pentru tine, Erica.

— E de ajuns, Gerard, exclamă femeia, care-și simțea ochii umezindu-se.

Andreas și Mikaël asistaseră la scenă fără să reacționeze. Pastorul naufragiase pe o insulă pustie și cineva trebuia să-i dea o mână de ajutor. Andreas tocmai înțelesese că acel cineva era el. Apelul de salvare al Ericăi nu era destinat Domnului pe munte, ci lui.

∵

Erica rămase în tocul ușii, să-și privească vizitatorii plecând. Soțul său avea dreptate. Nu era bine. N-avea decât să ridice ochii la cer ca să strige după ajutor, însă Dumnezeu nu părea să vrea să-i răspundă la țipătul de disperare.

Capitolul 9

Berlin, duminică, 24 februarie 2013

Cu o seară înainte, *Litso Ice* se întorsese la hotel luând-o pe o stradă paralelă cu *Unter den Linden,* mai puțin frecventată și mai discretă. Zece minute mai târziu, era în camera lui. Mersese în baie și scosese din trusa de toaletă o pânză și o fiolă. Își ștersese arma de amprentele digitale, apoi curățase patul cu clor. După aceea, făcuse un duș, se schimbase și ieșise să se plimbe de-a lungul râului. După ce verificase că nu era urmărit, se debarasase de armă în apele întunecate ale râului *Spree.* Apoi se întorsese la hotel. Înainte de a se culca, își turnase un pahar de șampanie și admirase luminile ce împodobeau *Brandenburger Tor.*

∵

Totul se desfășurase conform planului. Era mulțumit. La întoarcerea la Moscova, și-ar fi recuperat plicul cu a doua jumătate de sigiliu. O misiune îi aducea între treizeci și cincizeci de mii de dolari. Asta era mai complexă, deci mai bine plătită: două ținte, două gărzi de corp. În general, *Litso Ice* fixa chiar el tariful, căci reputația i-o permitea. Concurența devenise dură în ultimii ani și câțiva dintre colegii săi nu ezitau să scadă prețul, dar nu avea de ce să-și facă griji, pentru că angajatorii lui, potenți financiar, cereau ce era mai bun: pe el. Adunase bani frumoși, puși într-un cont dintr-un paradis fiscal. Încă una sau două misiuni și și-ar fi putut îndeplini visul: să părăsească orașul și să se instaleze la o fermă cu cai.

Dimineața, *Litso Ice* își închise valiza, coborî în hol, predă cheile și plăti consumația din mini bar. Recepționista îl întrebă dacă nu fusese deranjat de zgomotul ambulanțelor și al mașinilor de poliție, de cu o zi înainte. Fără să aștepte răspunsul, ea adăugă, în șoaptă, că un politician rus și soția lui fuseseră omorâți la operă în plină reprezentație. Nu reacționă și comandă un taxi pentru aeroport.

Pe drum, reflectă la ceea ce tocmai auzise. Acceptase misiunea fără a ști identitatea victimei. Asta nu-l deranja. Era mai bine așa. Acest lucru îl scutea de a oferi victimei o identitate. Era doar un obiect animat ce trebuia eliminat. La fel de simplu precum dusul gunoiului… Un politician rus? Atunci când primise poza pe telefon, cu câteva minute înainte de

reprezentație, figura i se păruse cunoscută. Dar nu reușise să-și dea seama de unde. Nici măcar în momentul în care țintise în mijlocul frunții.

∵

La aeroport, *Litso Ice* își înregistră bagajele și trecu rapid de controlul de securitate. Asasinatul din ziua precedentă era pe prima pagină. Pe prima pagină a unui ziar figura portretul-robot al unui bărbat. Cumpără ziarul și se instală într-o cafenea. Portretul semăna destul de bine cu masca lui. Poliția fusese eficientă. Cine îl reperase? Unul dintre plasatorii cu care se intersectase pe culoar, un spectator care nu-l văzuse întorcându-se după cel de-al doilea act? O cameră de supraveghere? Deschise ziarul și începu să citească. Victima era adversar al regimului care se bucurase de oarecare simpatie. Cine i-ar fi putut dori moartea? Ordinul provenea poate de foarte sus. Fusese, ca de obicei, contactat de un intermediar. Bărbatul îi propusese de la bun început două sute cincizeci de mii de dolari, ca să nu pună nicio întrebare, mai mult decât ar fi cerut pentru o asemenea misiune. Înțelegea, acum, de ce.

Litso Ice auzi o voce care îi anunța zborul. Se îndreptă către ieșire și trecu în fața porții de îmbarcare pentru Moscova. Se formase o coadă de așteptare. Polițiștii în uniformă controlau toți pasagerii. În mâna unuia dintre ei, văzu o copie a portretului-robot. Își dăduseră seama că gloanțele proveneau de la o armă rusească? Posibil. Pe de altă parte, prezența lor în acel loc dovedea că-și imaginau că ucigașul ar putea să ia un zbor de retur spre Moscova. Dar nu avea de ce să-și facă griji. Deghizarea de la Operă se dovedise utilă.

Ajuns la control, prezentă biletul de avion și pașaportul.

— *I wish you a good flight to Helsinki, Mister Anderson.*

Capitolul 10

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, luni 25 februarie 2013

Norii de pe cerul întunecat creau umbre terifiante. Păsări de pradă se învârteau deasupra lor. Vulturi, fără îndoială. Pe malul unei faleze cu vedere spre mare, Andreas scruta orizontul. Dintr-odată, privirea îi rămase în gol, în fața picioarelor. Valurile se spărgeau de stânci. Se simți brusc ca tras înspre abis și picioarele i se clătinară. Voise să se dea un pas înapoi, dar corpul nu-l mai asculta. O forță interioară îl împingea spre prăpastie. Încercă să reziste impulsului. Dar, în loc să se retragă, făcu un pas înainte. Se lăsă să cadă. Și-ar fi dorit să zboare și să planeze în aer ca pescărușii, dar corpul greu îl trăgea irevocabil spre apa și stâncile care se apropiau cu mare viteză. Chiar înainte de impact, totul deveni negru.

Andreas se trezi tresărind, acoperit de transpirație. Se uită la ceasul de pe noptieră: limbile fosforescente indicau ora 5 dimineața. Se întoarse. Mikaël dormea. Tocmai avusese un coșmar, din care nu-și mai amintea decât fragmente. După trezire, senzația era întotdeauna neplăcută, un sentiment de angoasă. Se hotărî să se ridice și merse să facă un duș rece.

Odată îmbrăcat, plecă să se plimbe pe malul râului Avançon cu Minus. În ciuda frigului, aprecia liniștea unei plimbări nocturne prin zăpadă, sub clar de lună. Lăsă un bilețel pe masă, în cazul în care Mikaël s-ar fi trezit.

La întoarcere, o oră și jumătate mai târziu, se simțea revigorat și eliberat de angoasa care îl trezise. Mikaël se trezise și pregătea micul dejun. De obicei, Andreas se mulțumea doar cu cafeaua cu lapte, dar nu-i displăcea că Mikaël avusese timp să-i prepare micul dejun, cu alură de *brunch* de hotel de cinci stele. În acea dimineață, pregătise omletă cu șuncă și câteva felii *toast* cu Cenovis[8]. Fiecare avea câte un bol de *birchermüesli*, pe care erau aranjate câteva afine de grădină culese anul trecut. Pe masă era un borcan de gem de casă de caise și migdale. Iar cele două pahare de suc de portocale proaspăt stors, decorate cu goji, completau meniul matinal. Minus nu fusese uitat și se arăta încântat. Dovada era zgomotul pe care-l făcea în timp ce-și ronțăia crochetele. Cu botul scufundat în bol și lăcomia

obișnuită, jumătate ajungea pe gresie. Odată golit castronul, patrupedul strânse cu limba resturile împrăștiate pe jos, fără să lase o firimitură.

Andreas urma să reînceapă munca în aceeași zi, după o săptămână de concediu forțat. Superioara lui, Viviane, îl sfătuise cu tărie să-și aloce câteva zile, în urma unui episod neplăcut petrecut în *mess,* cantina secției de poliție. Unul dintre colegii săi își permisese o glumă rasistă față de un novice de origine africană, absent în momentul evenimentului. În plus, își însoțise gluma, de foarte prost gust, cu o imitație, destul de slabă, a unei maimuțe. Andreas, care asistase la scenă, se ridicase și-l bătuse pe umăr, folosindu-se de o replică a faimosului detectiv Harry – „*Ascultă, împuțitule, pentru mine, nu ești decât un rahat de câine care se-ntinde pe un trotuar, și știi ce se face cu un căcat de acest fel?”* înainte de a-i trage un pumn în față.

Deci, își luase o vacanță. Dar Andreas ura vacanțele. Avea impresia că lipsea ceva. A fi în concediu, a fi pe tușă, a fi exclus din acțiune, un sentiment insuportabil. Era șeful echipei și se simțea indispensabil. Îi ceruse lui Karine, care-l înlocuia pe timpul vacanței, raportări regulate. După două zile, încă nu-l contactase. Andreas sfârșise prin a o suna: *„Totul merge bine, nu te nelinişti. Și Viviane mi-a interzis să te contactez în timpul concediului”.* Andreas auzise un hohot de râs la celălalt capăt al firului. Nu mai vorbiseră de atunci, dar Andreas trebuia să admită că săptămâna fusese agreabilă. Constatase, chiar, că nu mai era nerăbdător să se întoarcă la Lausanne în clădirea sinistră a poliției judiciare.

Andreas își trecu o mână prin hamul armei. De câte ori îi reamintise Viviene că pistolul se poartă la centură? Dar nu era pregătit să-și schimbe obiceiurile pentru o regulă internă, pe care o considera stupidă. Deschise lacătul de la comodă și scoase un *Glock 19,* noua lui armă de serviciu care-i înlocuise bătrânul *Sig Sauer.* Verifică să fie încărcătorul plin și plasă pistolul în toc. Aceste gesturi simple – rutina asta matinală – îi lipsiseră. Ultima etapă: îmbrăcă haina de piele.

Minus înțelesese că stăpânul lui urma să plece și i se freca de picioare. Andreas se lăsă în jos și îi mulțumi cu o mângâiere. Apoi, îl îmbrățișă pe Mikaël înainte să iasă.

Capitolul 11

Café Pomme, Gryon, luni, 25 februarie 2013

Andreas traversă comuna Gryon la volanul bătrânului său BMW 635csi, al cărui motor torcea întotdeauna ca o felină tânără, după mai bine de treizeci de ani de servicii bune și loiale. Ajuns până la localul *Café Pomme,* zări mașina 4x4 a lui Antoine și încetini. De ce să nu bea o cafea într-o companie plăcută înainte să pornească la drum? Până una-alta, ședința cu echipa era abia la ora zece.

Andreas se îndreptă către Antoine, sprijinit de tejghea, și îi strânse mâna.

— O răsturnată[9]? îl întrebă patronul după ce-l salutase.

— Da, mersi.

— Ei? Cum le merge vițeilor?

— Sunt în cea mai bună formă. I-am numit Marius și Marisa.

Pe tejghea, Andreas observă un pliant despre *Expoziția regională a vacilor de lapte.*

— O să participi la concurs?

— Da, da. Nu sunt fanatic, cum sunt unii, dar la Aigle e o dată la zece ani. Și toți fermierii din regiune vor să participe.

Andreas percepu un oarecare sarcasm în tonul vocii lui.

— Cu câte vaci o să mergi acolo?

— O să o aduc pe Alouette. Cred că are cele mai multe șanse, dar nu-mi fac iluzii. Și de asemenea, Yodeleuse, chiar dacă n-are nicio șansă să câștige.

— De ce?

— Mi se pare că nu are un uger extraordinar, spatele nu e prea aliniat și coarnele sunt un pic răsucite. Dar este cea mai simpatică dintre vaci și mă gândesc că merită să fie prezentă acolo. Asta-i cel mai important, nu? Să participi. În orice caz, știu dinainte că niciuna dintre cele două nu va câștiga.

Aceste considerente estetice îl nedumereau pe Andreas.

— Care sunt criteriile concursului?

— Primul este echilibrul animalului. Juratul o să evalueze dacă vaca este bine proporționată la nivelul musculaturii și o să se uite dacă linia spatelui

este dreaptă. Observă, apoi înclinarea și lărgimea bazinului. Articulațiile, verticalitatea și picioarele. După aia, este rândul ugerului și al mameloanelor. Pentru vacile de lapte este, în mod evident, cel mai important. Și în timpul prezentării îi va nota postura și felul în care merge.

— Îmi par a fi foarte tehnice și nu prea pline de farmec toate astea!

— Să nu-ți imaginezi că este ca la alegerea lui Miss Univers. Nu prea e un concurs de frumusețe.

— Și ce te face să spui că nu poți câștiga?

— Concurența e dură, spuse el râzând. Îți place fotbalul, Andreas?

— Da. Am jucat în tinerețe. Eram atacant, dar nu mă pot lăuda că am fost o mare amenințare pentru defensiva adversă. Acum, apreciez fotbalul de pe canapea.

— Ei bine, vezi tu, pentru fermieri și vaci, este un pic ca la cluburi. Sunt cei care cumpără jucători aflați în vârful carierei. Și cei care-i formează.

— Există o piață de transferuri pentru vaci?

— Da, putem să spunem și așa. Anumiți fermieri iau aceste concursuri foarte în serios și parcurg țara ca să le cumpere pe cele mai frumoase.

— Așadar, pe acelea care corespund cel mai bine cu criteriile concursului?

— Exact așa este. Yodeleuse și Alouette, care sunt născute la mine în fermă, sunt vaci foarte frumoase și foarte blânde. Dar nu sunt manechine cu forme perfecte care să placă experților. În plus, Yodeleuse, nu mai e la prima tinerețe. E ca și când ar reveni Cindy Crawford să defileze, cam așa ceva. Au defectele lor, dar eu le iubesc așa cum sunt.

— Nu cumva pornești ca perdant? glumi Andreas.

— S-ar putea. Nu sper, desigur, că o să câștig premiul *Marea Campioană* sau *Campioana Ugerelor,* dar aș vrea totuși să obțin o recompensă într-o altă categorie. N-ar fi rău înainte de pensionare.

— Așadar, ar trebui să-mi explici. Sunt un pic pierdut în acest vocabular de *Miss Vache.*

— Deci. În primul rând, nu le amestecăm. Fiecare rasă are concursul ei. Red Holstein, Fleckvieh și Simmental. În al doilea rând, există secțiuni diferite în funcție de vârstă. Sunt un fel de calificări. Câștigătoarea fiecărei categorii concurează la final pentru trofeul suprem, *Marea Campioană.*

— Și *Regina Ugerelor*?

— *Campioana Ugerelor,* vrei să spui? Este cea care are cele mai frumoase mameloane, răspunse Antoine surâzând.

— Și cam cât valorează o vacă? continuă Andreas, pe care-l pasiona în mod vizibil subiectul.

— În medie, între trei și cinci mii de franci, dar cele mai căutate se vând la prețuri nebunești. Câteodată de zece ori mai mult pentru vite care au fost premiate.

— Eram departe de a-mi imagina toate astea. Dacă nu ești sigur că o să câștigi, nu ai decât să mituiești unul dintre experți, nu? Așa se face în fotbal!

— Nici nu mă gândisem la asta, spuse Antoine zâmbind. Ar trebui să veniți la Aigle, tu și Mikaël. Așa, ai vedea cum stă treaba. Nu e deloc o luptă de genul *care pe care.* Poate am exagerat un pic. E într-adevăr foarte drăguț și nu-i nimic prea serios.

— Da, mi-ar plăcea asta. O să-i spun.

— Dar, atenție, pun o condiție.

— Adică?

— Va trebui să mâni o vacă.

— Eu? Nu, ia-ți gândul!

— O să vii să te antrenezi. E foarte ușor, o să vezi.

După ce acceptase provocarea strângând mâna întinsă a prietenului său, Andreas plăti cafelele și ieși. Chiar trebuia să plece. Era așteptat la Lausanne. Își luă mașina și începu coborârea spre câmpie, întrebându-se în ce tocmai se băgase.

Capitolul 12

Secţia de poliţie, Lausanne,
luni, 25 februarie 2013

Andreas amâna momentul în care ar fi trebuit să-și reia atribuțiile și se întreba ce cazuri insipide îi aterizaseră pe birou. Ajuns în parcare de câteva minute, rămăsese în mașină, pierdut în gânduri. Să câștige timp. Inspiră adânc și se decise, într-un final, să înfrunte situația.

Intră pe ușa de serviciu și se îndreptă spre recepție unde Charlène, care era acolo dintotdeauna, îl întâmpină cu un zâmbet fermecător.

— Așadar, a fost bine în vacanță?

— Da, da. N-am făcut nimic special. Am rămas la Gryon și am profitat de zăpadă. Câteva plimbări în rachete de zăpadă cu Minus. Niște schi. Și seri petrecute în fața televizorului.

Apăsă pe butonul fixat sub tejghea și Andreas auzi zgomotul care semnala că ușa de acces spre biroul Brigăzii Omucideri se deschisese.

Intră în enormul *open space,* unde domnea o gălăgie continuă. Christophe fu primul care-și ridică nasul din calculator și-l văzu.

— Salut, Andreas!

Scaunul lui Nicolas era gol. Probabil, încă nu sosise. Fără îndoială, considera că pensionarea, care urma, îi permitea să-și decaleze programul. Andreas se hotărâse să nu se enerveze, tentativele precedente de a-l motiva fiind toate soldate cu eșecuri. Îi ceruse Vivianei să-l mute într-o altă brigadă, dar nimeni nu-l voia. Într-un an, și-ar fi părăsit îndatoririle ca să poată naviga în largul mării, un proiect de care se ocupa foarte serios. Chiar și la birou, petrecea mai mult timp revizuindu-și permisul de navigare în ape internaționale sau căutând o barcă cu pânze la mâna a doua la mica publicitate, decât să avanseze anchetele. Andreas ar fi putut, așadar, să-l înlocuiască cu un tânăr, de aceeași factură ca și Christophe – diplomă în știință criminalistică – ce se alăturase recent echipei, spre marea lui satisfacție. În ciuda stilului său *grunge* și *boem,* Christophe se dovedise un colaborator prețios, perspicace și talentat, mai ales în domeniul informatic. Își permitea din când în când să pună la îndoială certitudinile lui Andreas și să formuleze observații inedite asupra anchetelor.

Karine, coechipiera sa, se ridică să-l pupe.

— Sper că nu ești prea supărat pe mine. Dar mă gândeam că meritai să te fi relaxat o săptămână.

— Eu numesc asta nesupunere, lansă el râzând.

Viviane întredeschise ușa și îi făcu semn lui Andreas să i se alăture în acvariu. Era termenul pe care-l folosea toată lumea ca să-i descrie biroul. O încăpere înconjurată de geamuri, a cărei izolare fonică defectuoasă nu reușea totdeauna să acopere zgomotul proastei sale dispoziții.

În ziua aceea, vremea se mai ameliorase. Viviane afișa o mină relaxată. Intră și îi văzu expresia feței modificându-se. O variație ușoară, suficientă ca să-l pună în gardă.

— Așadar, ți-a făcut bine vacanța asta?

— Da, într-un fel.

— Asta nu sună prea relevant. Ce ați făcut?

— I-am povestit deja politicos lui Charlène și n-am niciun chef să-mi petrec ziua povestindu-mi vacanța, care nu interesează oricum pe nimeni. Spune-mi ce ai să-mi spui! De-asta mă aflu aici, nu?

Viviane fu un pic șocată de răspuns, dar nu se formaliză. Învățase să-l cunoască pe Andreas cu reacțiile lui, câteodată abrupte, și latura taciturnă.

— Voiam să-ți vorbesc înainte de ședința cu echipa.

— Te ascult.

Viviane se așteptase la o ripostă nimicitoare. Ar fi preferat să continue să vorbească despre ploaie și despre timpul frumos ca să amâne momentul, dar trebuia să-l informeze.

— Căpitanul a decis să-ți transmită o mustrare și să-ți rețină o lună din salariu, îl anunță pe un ton neutru și monoton ca și când psalmodia o slujbă religioasă.

— Fără să am ocazia să mă apăr?

— Faptele erau îndeajuns de explicite, Andreas.

— Și tu, ai pledat în favoarea mea?

— Am făcut ce am putut.

— Și presupun că celălalt prost n-a primit niciun reproș?

— Nu pot să răspund la întrebarea asta.

— Nu-i nevoie, știu răspunsul.

Viviane detectă o înăsprire a glasului bărbatului. Știa că era profund iritat. Aplicarea acestei mustrări nu era alegerea ei, dar îi era superior. În

această calitate, trebuia să-și asume deciziile referitoare la angajați, Andreas înțelese asta. Binele și răul. Cu asta avea de-a face.

— Nu despre asta e vorba, Andreas. Tu l-ai lovit și a ajuns la spital cu nasul spart. Mare noroc ai, că am reușit să-l convingem să nu depună plângere. Consecințele ar fi putut fi și mai grave. Consideră-te norocos!

— O merita.

— Dacă spun că sunt de acord cu tine, te-ar consola?

— Ce m-ar consola… ar fi dacă poliția nu ar accepta în rândurile ei rasiști, homofobi și alți ticăloși din aceeași specie.

— Ești un pic susceptibil, nu? Știi cum e. Glume vulgare de orice fel, asta face parte din cultura corporatistă.

— Ei bine, nu-mi place asta. Și Jacquier e un maimuțoi fără creier. Nu este vina lui. Fie. Dar, să arate o asemenea lipsă de respect față de un coleg este inacceptabil.

— Harry Callaghan, justițiarul solitar care vrea să aplice propria lege…

— Are niște ore suplimentare, nu?

— Cine?

— *Dirty Harry,* cine altcineva? Dacă nu te deranjează, eu o să-mi prelungesc vacanța. Și chiar dacă te deranjează, mi-e egal.

Andreas se ridică de pe scaun și făcu un pas în direcția ușii.

— Nu, Andreas. Nu este o idee bună.

Se întoarse și o privi pe Viviane în ochi.

— Chiar excelentă. Am proiecte și o să-mi facă cel mai mare bine să nu fiu închis între ăștia patru pereți. Și echipa mea o să se descurce foarte bine fără mine.

— De acord. Îți dau două săptămâni, nu mai mult.

— Mereu mi-ai spus că nu-mi luam suficiente zile de concediu, nu? Ei bine, aș reveni când contorul orelor datorate va fi pe zero.

— Dar sunt cel puțin șase săptămâni!

— Șase săptămâni… Perfect!

Capitolul 13

Cabana *Le Mazot,* Frience,
luni, 25 februarie 2013

André Jaccard se ducea la cabana lui din pășunea Frience-ului pentru a doua oară iarna aceea și probabil ultima din viața sa. Trebuise să lase mașina în parcare și să parcurgă restul drumului pe jos. Purta bocanci, dar după două sute de metri regretă că nu-și luase rachetele ca să se deplaseze prin omătul proaspăt căzut în timpul weekendului. Soarele strălucea și reflexia lui pe zăpadă îl orbea. Trebuise să-și pună ochelarii de soare. Copiii se dădeau cu sania sau cu schiurile. Se auzeau exclamațiile lor vesele. Și terasa *Refuge de Frience* era plină. Nu prea agrea această perioadă de vacanță școlară de iarnă care mărea de patru ori populația comunei Gryon.

Cabana lui îi părea puțin cam departe. Ajunse fără suflare, intră, dar nu-și scoase imediat geaca. Aerul era rece și un miros de închis se degaja în încăpere. Aprinse aragazul, puse apă la încălzit și deschise ferestrele ca să aerisească.

Când fierbătorul fluieră, își puse o cană de cafea și se așeză singur în fotoliul din fața șemineului. Soția lui, Michele, murise în toamnă, în urma unui stop cardiac. Nu simțea nicio durere, nicio suferință, îl încerca doar un straniu amestec de singurătate și eliberare.

André o iubise odinioară. Momentele grele, din ce în ce mai frecvente, sfârșiseră prin a le estompa pe cele bune. Se simțea aproape eliberat, dar îi era teamă să fie complet singur.

Jérôme, fiul său, locuise dintotdeauna cu el la Gryon, spre deosebire de fiica lui, Celina, care părăsise cuibul familiei de multă vreme. Băiatul avea douăzeci și șase de ani, era infirmier la spitalul din Monthey și se întorcea acasă în fiecare seară. Locuiau sub același acoperiș, dar asta era tot ce împărțeau. André nu știa mare lucru despre propriul fiu, la fel de puțin vorbăreț ca și el. Își permisese, odată, să-l întrebe dacă avea și el o prietenă. Răspunsul fusese usturător: *„De ce te bagi, eu îți pun ție întrebări?”* Atunci când era acasă, Jérôme se închidea de cele mai multe ori în pivnița special amenajată ca să cânte la tobe sau să asculte muzică. Locuiau împreună, dar limitau contactul la minimum necesar.

Cabana din pășune era o moștenire a soției lui. Să o vândă era, fără nicio îndoială, cea mai bună decizie luată în ultimul timp.

Rumegase ideea timp de câteva luni, simțindu-se vinovat. Soția lui ținea enorm la cabana aceea. Aparținea familiei sale de mai multe generații.

Cu câțiva ani în urmă, o agenție imobiliară se arătase foarte interesată de imobil. Prețul oferit era peste cel al pieței. Dar soția lui îl alungase pe nepoftit din casă. Andre avea impresia că-i aude vocea: *„Niciodată! Înțelegeți, niciodată n-o să vând cabana asta. O să trebuiască să treceți peste cadavrul meu, înainte!”*

Nu mai era acolo în formă fizică, dar prezența ei rămânea. Avea nevoie de un gest, un semnal puternic ca ei să poată trece într-o nouă etapă.

În sertarele comodei, cu câteva săptămâni înainte, găsise cartea de vizită a agenției imobiliare. Îi contactase ca să le spună că era pregătit să renunțe la cabană. Vânzarea s-ar fi făcut săptămânile următoare, dar se temea să-i vorbească despre asta fiului. Acesta n-ar fi primit bine vestea. Tot amâna inevitabilul: să-l anunțe.

Capitolul 14

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, luni 25 februarie 2013

— Ai venit, deja?

Andreas se întorsese în cursul aceleiași dimineți, spre surprinderea lui Mikaël, alertat de lătratul lui Minus.

— Da, după cum vezi, răspunse Andreas cu un zâmbet rușinat. M-am decis să-mi iau șase săptămâni de vacanță suplimentară.

— Deduc din asta că: ori te-ai certat cu șefa ta, ori ai fost concediat.

— Adevărul e undeva la mijloc.

— Deci, o să-mi sufli în ceafa toată ziua, lansă el, râzând din toată inima.

— Nu. Am proiecte.

— Interesant… Proiecte care n-au nimic de-a face cu serviciul? Asta ar fi o premieră!

Andreas percepu ironia din tonul partenerului său, dar rămase ferm. Mikaël avea dreptate. Ca de obicei, trebuia să recunoască. Dar Andreas devenise expert în arta căutării scuzelor. Principala fusese, întotdeauna, serviciul.

— O să am timp pentru mine, prieteni și familie.

Mikaël încuviință fără să reacționeze, aștepta continuarea.

— Pentru început, am invitat-o pe Jessica și copiii să vină la cină vineri seara.

— Înțeleg. Și contezi pe mine să fac de mân…

— Nu. Tocmai! Eu am să mă ocup de asta. Și în plus, în următoarele săptămâni, voi fi bucătarul casei.

— Aștept cu nerăbdare.

— O să-mi fac timp pentru sora mea, nepoată și nepot.

— De acord. E bine. Asta ar trebui să faci în mod normal, nu? Ai zis de proiecte… Te gândeai să faci marea curățenie de primăvară? Să revopsești balustrada balconului?

— Nu mă gândisem, dar o să am timp și pentru asta.

— Da, cu excepția faptului că tu nu ești un maestru al treburilor manuale. Deci, în ce constă proiectul tău? Simt că mori de nerăbdare să-mi

spui despre asta.

— Vreau să-i dau o mână de ajutor lui Antoine și să-nvăț să mă ocup de vaci.

Mikaël fu cuprins de un râs nebun și dură ceva timp până-și recăpătă suflul.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, sunt surprins. Mă așteptam la orice, mai puțin la asta. Te-aș putea vedea mulgând o vacă…

— Și e atât de amuzant?

— Un pic, da. Un orășean obișnuit cu haine de firmă, deghizat în fermier. În fine, atâta timp cât nu mă calci pe bătături și mă lași să lucrez, mi se pare chiar perfect. În plus, trebuie să-mi termin articolul…

∵

Andreas deschise cutia cu trabucuri, întinse mâna spre un *Robusto* de Cohiba, se răzgândi și alese un Montecristo *Edmundo* cu un superb înveliș uleios. Îi adulmecă un capăt: se degajau arome lemnoase și ierboase. Perfect. Închise cutia cu trabucuri și merse să se instaleze în grădina de iarnă, pe care abia o construiseră. Un pavilion în întregime din sticlă cu un acoperiș de lemn, situat în partea din spate a proprietății. O oază de liniște în mijlocul verdeții și locul preferat al lui Andreas pentru a-și savura trabucurile, când temperatura exterioară nu-i permitea să se bucure de ele în aer liber. Din cufărul suedez, cumpărat la o licitație în timpul ultimei lor vacanțe la Gotland, scoase o sticlă de rom, una dintre descoperirile recente, *Don Papa.* Când ne gândim la rom, ne gândim la Martinica, Guadelupa, Jamaica sau Cuba. *Don Papa* avea particularitatea de a proveni din insula Negros din Filipine. Surpriza nu se datora în mare parte provenienței, cât buchetului fabulos pe care-l degaja. Își puse un pahar și-l degustă. Delicat și fructat la început, dar foarte repede aromele inundau cavitatea bucală și persistau, delicat, până la final. Andreas descoperi întâi notele citrice, mandarină și coajă de portocală, apoi alte nuanțe, caisă, banană verde. La final, vanilia și scorțișoara. Și un strop de ghimbir confiat.

Andreas își puse apoi iPhone-ul pe boxa portabilă, se așeză și își aprinse țigara. Alesese să asculte *Peer Gynt,* transcrierea muzicală a dramei poetice și filosofice a autorului norvegian Henrik Ibsen, compusă de Edward Grieg.

Uvertura, deși blândă, corespundea stării lui de spirit, o trezire matinală cețoasă pe un fiord. Se gândi că, la fel ca și el, Peer Gynt era exemplul

perfect de antierou care, nemulțumit cu existența sa, pleca în aventură, inventând vieți dorite, identități multiple.

Andreas asculta călătoria lui Peer: după ce își părăsise satul, se găsește într-o lume de gnomi, de troli și demoni, este în pericol și trebuie să fugă. Se află în bârlogul regelui muntelui. Muzica îi acompaniază cu blândețe pașii precauți. Apoi se accelerează. Este urmărit. Intensitatea crește cu evadarea gâfâită și frenetică a tânărului afară din grota. Să fugă de realitate continuând să-și împlinească destinul ca să-și descopere adevărata identitate, era în întregime el.

Ca și Peer, Andreas simțea nevoia să evadeze din cotidian și să se piardă în studiul psihicului criminalilor care-l fascinau, a tuturor acelor suflete damnate, acelor troli, acelor demoni. Dar pe el, unde l-ar împinge fuga?

Capitolul 15

Ferma lui Antoine Paget, Gryon,
marţi, 26 februarie 2013

Ieșit de la dus, Andreas își deschise dulapul. Plănuise să meargă să-și ofere ajutorul lui Antoine pentru săptămânile următoare. Cum să se îmbrace? Să poarte unul din tricourile sau din blugii de firmă, era exclus. Își aminti că păstrase în pod o pereche veche de blugi pătați de vopsea, din perioada în care intenționase să renoveze casa. În spatele unui sertar, găsi un tricou uzat.

Când coborî la bucătărie, Mikaël pregătea micul dejun.

— Nu știu cu ce să mă-ncalț. Și ce să-mi pun peste?

— Mergi să vezi în magazia din grădină. Găsești niște bocanci și o haină pe care o foloseam când lucram pe afară.

La rândul lui, Mikaël izbucni în râs.

— Ce-i?

— Așadar, acesta este noul inspector Auer. Sau ucenicul-fermier în vogă, ar trebui să spun? Ce clasă! O să faci furori.

— Termină cu sarcasmul!

— E din cauză că mi-e un pic greu să mi te imaginez în acest rol inedit.

Andreas își bău rapid cafeaua fără măcar să-și facă timp să se așeze.

— Nu vrei să mănânci nimic?

— Nu, trebuie să plec.

— Mă bazez pe tine la prânz?

— Nu știu. Poate! Ne vedem mai târziu.

∴

Andreas conduse până la capătul drumului care ducea spre fermă. Se opri și observă poteca săpată, neregulată. Niciodată nu ar putea să urce până la fermă. Un lucru îi fu clar: mașina lui era la fel de inadaptată ca el la viața de fermier. Dar asta avea să se schimbe. Continuă drumul pe jos.

Când Andreas intră în grajd, Antoine îl privi cu uimire.

— Salut, Antoine, m-am gândit la propunerea ta. Iată-mă! Vreau să te ajut să pregătești concursul. Și mi-ar plăcea să mă-nveți totul despre vaci.

— Un nou grăjdar. Asta-i perfect!

Vincent, care era pe cale să râcâie bălegarul, se întoarse și se holbă la novice cu un aer circumspect. Îi întinse racleta.

— Ține, de acolo începem!

Capitolul 16

Moscova, miercuri, 27 februarie 2013

Litso Ice umbla cu un aer distrat de-a lungul Pieței Roșii. În dreapta sa, catedrala *Sfântul Vasile Blajenii* și nebunia de cupole multicolore, la stânga, un perete de cărămidă de culoare ocru-roșie forma incinta Kremlinului. Cunoștea acest loc pe de rost. Două sute de metri mai departe, trecu prin fața mausoleului lui Lenin, în timp ce soarele apunea. Observa turiștii care stăteau la coadă ca să vadă mumia, știind că un gardian avea să-i oprească la un moment dat, pentru că mausoleul se închidea.

Primise un mesaj în aceeași dimineață. O nouă misiune. SMS-ul dădea doar locul și ora întâlnirii: *Mănăstirea Novodevici,* ora 18. Înainte de a trece dincolo de ușa de acces, admiră zidul alb zimțat și turnurile de control roșii. Mănăstirea avea aerul unei fortărețe. În inima ansamblului monastic se ridica catedrala *Notre Dame din Smolensk* cu cupolele aurite și argintate. Pentru că turiștii numeroși zăboveau în jurul edificiului, locul de întâlnire obișnuit, în spatele vechiului cimitir, era pustiu. Cavoul lui Nikita Hrușciov era format din blocuri de marmură negre și albe asamblate ca într-un joc enorm de Tetris, între care era pusă o sculptură cu capul Secretarului general.

La început, *Litso Ice* se întrebase de ce acela care îl angajase alesese mormântul singurului lider sovietic care nu era îngropat la Kremlin. Folosea intenționat cavoul unui lider destituit, care-și sfârșise viața în singurătate și uitare, sau era o pură coincidență? Era un adept al politicii de destalinizare a lui Hrușciov? Sau era sarcasm pur? Monumentul funerar realizat de către un sculptor a cărui artă fusese considerată, chiar de Hrușciov, *degenerată,* spunându-i: *„De ce desfigurați astfel chipurile oamenilor din poporul sovietic?”*

Dar locul era, de asemenea, mai puțin frecventat și poate pur și simplu mai practic: între unul dintre blocurile de marmură și capul lui Hrușciov, exista un spațiu care părea conceput înadins pentru a ascunde un plic, pe care-l găsi acolo. *Litso Ice* aruncă priviri de jur-împrejurul lui, se așeză pe o bancă și îl deschise. Un bilet de avion pentru Geneva, datat pentru a doua zi, și o rezervare de mașină de închiriat pentru o lună.

∴

Litso Ice trecu pe acasă, își pregăti valiza și-și privi ceasul. Avea întâlnirea treizeci de minute mai târziu. Ieși și grăbi pasul, depăși *Muzeul Național de istorie* construit în stilul baroc moscovit, fermecătoarea *Biserică a fecioarei din Kazan* și pătrunse în stația de metrou din *Teatralnaya.* Scările rulante interminabile îl înghițiră în adâncimile orașului. Merse de-a lungul culoarului subteran, mărginit de piloni de marmură albă deasupra cărora era un tavan boltit, decorat cu basoreliefurile vechii *Catedrale Hristos Mântuitorul,* demolată în vremea lui Lenin. Intră pe un peron aproape pustiu. Următorul metrou era anunțat la ora 18:36. Mai avea cinci minute. Când trenul ajunse, peronul se împânzi de lume. Compartimentul era arhiplin, iar el rămase în picioare. La 18:53, ajungea la *Sokolniki.*

Litso Ice se plimbă de-a lungul unei promenade mărginite de copaci, trecu de poarta parcului *Gorki,* continuă până la piața centrală, cea cu un heleșteu în mijloc, o luă pe prima alee la stânga și sfârși prin a împinge ușa restaurantului *Fialka,* o casă albastră, plasată în mijlocul pădurii.

Clădirea fusese locul de întâlnire al unei organizații criminale, *Sokolnitcheskaya,* desființată încă de-atunci. Membrii săi fuseseră toți încarcerați sau lichidați. Acolo era o lumină neclară, dar *Litso Ice* își zări imediat contactul. Se așeză pe unul din scaunele de la bar, lângă el, comandă o bere și cu discreție, fără măcar să întoarcă privirea către el, glisă plicul. La schimb, bărbatul îi dădu arma pe sub tejghea și plecă. *Litso Ice* își termină paharul înainte de a pleca și el.

Capitolul 17

Ferma lui Antoine Paget, Gryon, joi, 28 februarie 2013

Andreas o plimba pe Yodeleuse în fața grajdului și o conducea de căpăstru sub privirile amuzate ale lui Antoine și ale fiului său, Vincent. Se descurca destul de bine, dar trebuia să admită că Yodeleuse nu era deloc genul năbădăios și că mergea alene fără să opună rezistență.

— Încearcă să te relaxezi. Vaca îți simte tensiunea. Trebuie să fiți în armonie amândoi. Altfel, jurații o să remarce. Mișcarea trebuie să fie lentă, dar fluidă, cu capul sus. Și asta se aplică și la tine, spuse el râzând.

— Și trebuie să vedem că ești mândru de vaca ta, adăugă Vincent.

— Haide, Andreas, adu-o pe Yodi spre cușca de lucru.

— Cușcă de lucru?

— Chestia de metal, de acolo. Este cușca de contenție. O să-i șlefuim copitele.

— Șlefuim?

— O să le tăiem și o să le echilibrăm, ca ea să aibă cel mai elegant mers posibil. O să-nlăturăm din corn pentru ca greutatea să fie repartizată pe cele două ongloane.

Andreas se execută, dar Antoine trebui să preia controlul Yodeleusei, care refuza să se lase adusă.

— Înțeleg. Seamănă, mai degrabă, cu un instrument de tortură, cușca asta *de lucru.*

Antoine o conduse pe Yodeleuse, iar Vincent o împinse pentru a o face să intre. După ce fixase curelele ventrale și imobilizase vaca cu chingi, Vincent aduse o pilă electrica, o renetă și o piatră de moară.

Antoine se puse pe treabă. Sub efectul frezei, se degaja un miros puternic de ars.

— Aveam dreptate. Este o tortură.

Antoine își continuă munca, fără să audă remarca lui Andreas. Yodeleuse fu apoi eliberată și dusă în interiorul grajdului pentru etapa următoare a transformam în viitoare regină a frumuseții.

Tunsoarea era crucială. După ce uniformizase blana pe membre și pe corpul vacii, Antoine folosi o mașină mica de tuns pentru părțile mai delicate: capul, urechile și, la final, ugerul.

Ugerul este esențial. Volumul și vasele de sânge care-l irigă trebuie să fie vizibile. Este semnul unei activități fructuoase a laptelui.

— De ce lași blana mai lungă pe spate?

— Linia spatelui ei nu e foarte dreaptă. Are o adâncitură în mijloc. Cu mașina de tuns, o să egalizăm. Asta o să dea impresia că linia spatelui este perfectă.

— Ah, deci există subterfugii.

Da, e într-un fel ca machiajul pentru miss. Ascunde imperfecțiunile. Unii agricultori folosesc chiar și gel, fixativ și briantină.

— Sunt curios să văd toate astea.

Andreas se întrebă ce-i trecuse prin cap să se pună într-o astfel de situație. Să învețe să conducă o vacă… Se pregătea să participe la un concurs și privea acest eveniment ca și cum trebuia să defileze el însuși pe scenă pentru a fi jurizat. Dar constata că asta îi făcea bine. Departe de colegii de muncă.

Și departe de anchete, care-i bântuiau de obicei gândurile. Mintea lui profita de asta. Niște amintiri se ridicau la suprafață. Din ce în ce mai dese.

O imagine. Cea a unui copil. În întuneric. Îngrozit. Era el?

Urlete.

Voci neinteligibile.

Apoi liniște.

Andreas fu trezit din gânduri de vocea lui Antoine.

— Hei, *Louis,* ți-e sete?

— Andreas, vino, îi spuse Vincent. Asta face parte din tradiție.

Antoine scoase o sticlă de vin alb și un pahar. Unul singur. Îl întinse lui Andreas.

— Fiecare bea prin rotație, explică Antoine, care remarcase expresia sceptică a lui Andreas.

După ce terminară prima sticlă, Antoine o deschise și pe a doua fără măcar să întrebe.

— O să continuați fără mine, reacționă Vincent. Pentru că ai ajutor la muls, o să intru în casă. Am ceva de făcut.

După plecarea lui Vincent, Andreas se întoarse spre Antoine.

— Ai noroc cu fiul tău. E-o raritate să vezi tineri de vârsta lui care-și ajută tatăl așa.

— Da, e băiat bun.

— Și soția, te ajută și ea la fermă?

— Nu.

Explicația întârzie să vină, Antoine dând paharul peste cap înainte să-l reumple și să-l întindă prietenului său.

Ne-a părăsit, când Vincent avea 17 ani. De atunci ne descurcăm doar noi doi. Asta-i viața…

Andreas înțelese din tonul prietenului său că nu era un subiect de abordat. Nu știuse de fapt, să descifreze dacă Antoine exprimase melancolie, tristețe sau dacă menționarea soției îi răscolea, dimpotrivă, amintirile pe care nu voia să le vadă ieșind la suprafață. Andreas readuse în discuție expoziția agricolă care urma să vină.

Când dădură gata cea de-a doua sticlă și schimbară pronosticuri pentru concurs, veni ora pentru muls. Antoine întinse scăunelul pentru muls lui Andreas.

— Ține, în seara asta e rândul tău.

Pe la ora 19, Andreas se întoarse acasă. Epuizat. Și ușor alcoolizat.

Capitolul 18

Geneva, joi, 28 februarie 2013

Așteptându-și bagajele la aeroportul din Geneva, *Litso Ice* se uita în jurul lui. Panourile publicitare atrăgeau privirile pasagerilor. Marea majoritate, legate de produse de lux, prezentau ceasurile elvețiene. Unul îi atrase atenția: un bazin din care ieșea aburul cu priveliște spre un munte înzăpezit.

Litso Ice trecu atât de controlul pașapoartelor cât și granița fără probleme și se îndreptă, fără să mai piardă timpul, spre agenția de închiriat mașini. Bărbatul de la ghișeu îi dădu cheile.

∵

O luă spre centrul orașului. Venise deja de mai multe ori în orașul lui Calvin, dar nu atât de des încât să meargă fără GPS. Traficul în acea dimineață târzie era relativ fluid. Auzise spunându-se că locuitorii din Geneva începeau să lucreze foarte devreme dimineața, ca să evite ambuteiajele.

Litso Ice decise, pentru mai multă discreție, să lase mașina în parcarea Mont-Blanc-ului, care avea avantajul de a fi construit pe lac. În timp ce ieșea, zări, pe celălalt mal, *Hotelul des Bergues,* unde angajatorul îi rezervase un apartament. Amplasamentul era ideal. Asta făcea parte din condițiile *sine qua non,* nu făcea compromisuri niciodată. Cine voia să recurgă la serviciile lui trebuia să respecte prețul. Traversă podul *des Bergues.* Pe dreapta, văzu insula Rousseau, o oază de verdeață în inima orașului, la intersecția străzilor cu bănci și hoteluri.

Se prezentă la recepție. Bărbatul din spatele tejghelei i se adresă în engleză. *Litso Ice* răspunse în franceză.

— Da, voi rămâne două nopți.

Recepționistul îi dădu cartela electronică de acces, precum și un plic care îi era destinat.

Litso Ice avea dreptul la apartamentul *Mont-Blanc.* Cum îi era obiceiul, își deschise valiza și își aranjă cu grijă hainele într-un dulap. Scoase apoi toate bucățile armei și o asamblă. Nu avea nevoie de ea pentru moment, însă prefera să o aibă tot timpul asupra lui. Se așeză pe canapeaua cu catifea

roșie și desigilă plicul. Era deosebit de gros. Conținea un alt plic pe care îl puse pe masă, poza unei vile, o listă cu nume și adrese, și un document pe care-l identifică ca fiind un contract. Privi imaginea pentru câteva momente. Casa era în stil contemporan, cu forme cubice de lemn și piatră naturală, însoțită de o piscină imensă. Cel de-al doilea plic conținea mai multe instantanee. Poze făcute în restaurante sau în zona de *lounge* a hotelurilor. Înțelese rapid despre ce era vorba: un set complet de șantaj.

Litso Ice trimise un mesaj de pe telefonul mobil. Câteva secunde mai târziu, primi răspuns. Memoră misiunea care îi fusese încredințată, apoi îl șterse.

Litso Ice părăsi hotelul, luă mașina și introduse coordonatele pe GPS pentru a ajunge la adresa indicată. Șase kilometri. Ieșind din parcare, văzu la stânga unul dintre simbolurile orașului, orologiul înflorit, compus din mai bine de șapte mii de flori. Ora era reglată prin satelit și secundarul bătea cu o exactitate elvețiană. *Litso Ice* aprecia, desigur, ciocolata și *fondue*-ul. Dar ce-i plăcea la Elveția era legendara precizie, meticulozitatea ca mod de viață. Trecu de-a lungul *Jardin anglais* și traversă cheiul *Gustave Ador.* Zări la stânga sa jetul de apă – emblema orașului care se înălța până la o sută patruzeci de metri – și continuă spre Cologny. Ajuns în capătul acelei comune cu vile opulente, parcă chiar în fața casei. Își pregăti aparatul foto echipat cu un teleobiectiv demn de un paparazzo. Nu mai rămânea decât să aștepte.

O jumătate de oră mai târziu, un vehicul apăru în fața porții proprietății. *Litso Ice* ieși din mașină. Verifică dacă era cineva prin împrejurimi și poziționă aparatul pe capota mașinii pentru mai multă stabilitate. Avea o imagine clară asupra grădinii și intrării în vilă. Întrezări o femeie și două fete. Apăsă pe declanșator de mai multe ori la rând.

După ce se asigurase că avea cel puțin o poză bună, demară. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în oraș ca să printeze un exemplar al fotografiei. Ar fi fost pregătit pentru întâlnirea de a doua zi dimineață.

Capitolul 19

Gryon, joi, 28 februarie 2013

La micul dejun își turnă o cană de *Incarom,* un amestec de cafea solubilă și cicoare prăjită, tipic elvețiană, care îi amintea de copilărie. Pe masă scosese o franzelă, un salam, o brânză alpină începută, fără a uita ziarul.

Soția îi lipsea. Fusese rigidă, autoritară, îngrozitoare, atât cu el cât și cu fiul său, dar îi lipsea. Nu compania ei o regreta – dormeau în camere separate de ani de zile – ci, mai degrabă, latura ei de stăpână a casei. Ea gestiona și dirija activitățile domestice ca un om de afaceri. Nu-și pusese niciodată întrebări, totul era organizat și reglat ca o partitură. De când plecase, totul se schimbase.

Îi plăceau acele momente în care era singur. Liniștea. Nimeni care să-i dea ordine. Câteodată, liniștea aparentă era deranjată de amintirea vocii soției, al cărei timbru discordant încă îi răsuna în cap. Nu ajunse să se debaraseze de amintirea limbajului arțăgos.

Privi pe fereastră. Zăpada căzuse în timpul nopții. Avea sentimentul că *jumătatea dură* – cum îi plăcea să o poreclească – îl urmărea. Chiar o și putea auzi făcându-i morală. Se întâmpla asta pentru că îi lăsaseră camera neatinsă? Era, cumva, greșeala lui? Nimic nu fusese atins. Totul rămăsese așa cum era. Nu se mai întorsese acolo niciodată. Cheia era în *channe,* pe etajeră. Devenise un subiect tabu. El și fiul său nu vorbiseră niciodată despre asta. Dar prezența ei era palpabilă. Foarte reală. Prea reală.

Auzi zgomote de pași pe scară. Fiul său venea să i se alăture la micul dejun.

Capitolul 20

Geneva, vineri, 1 martie 2013

Litso Ice profitase de bufetul excelent al restaurantului pentru micul dejun, apoi urcase în cameră.

Îmbrăcase un costum negru elegant. Se privi în oglindă pentru a se asigura că era impecabil. Era perfecționist în adâncul sufletului, convins că totul consta în detalii și seriozitatea pregătirilor. Își puse masca de silicon pe care o alesese, diferită de cea folosită la Berlin. Era cea a unui bătrân chel cu chipul ridat. Își deschise servieta și verifică dacă toate documentele de care avea nevoie erau înăuntru, apoi ieși din hotel. Admiră faimosul jet de apă, din stânga. În față, văzu semnul băncii unde urma să aibă o întrevedere. Merse de-a lungul capătului cheiului de
Berges și traversă podul Machine.

∴

Litso Ice se prezentă la recepție și anunță că era așteptat de Alexis Grandjean. După ce verificase pe ecran, angajatul îi indică liftul de la capătul holului de la intrare. Ușa se deschise la etajul cinci și fu primit de un bărbat între două vârste, foarte distins. Înțelese destul de repede că nu era interlocutorul lui, ci un portar.

— Bună ziua, domnule Andropov. Urmați-mă, vă rog.

Clienții europeni sau americani neoferind perspective de vârf, din cauza acordurilor fiscale, *Litso Ice* se anunțase sub un nume rusesc care răsuna pentru administratorii de avere ca dulcele sunet al unui contor de bancnote. Portarul îl conduse la un salon elegant, emblematic pentru băncile elvețiene.

— Domnul Grandjean vi se va alătura dintr-un moment în altul. Pot să vă ofer o cafea?

— Cu plăcere.

Litso Ice se deplasă până la fereastra panoramică. Priveliștea neobstrucționată către port și jetul de apă era de toată frumusețea. Se așeză pe unul dintre fotoliile de piele. Portarul reveni deja cu o cafea și un pahar de apă.

Ușa se deschise și *Litso Ice* îl recunoscu pe Alexis Grandjean. Corespundea cu pozele pe care le primise. Trebuia să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, și părul său, aplatizat și dat într-o parte cu gel, îi dădea un aer de băiat de familie bună. Purta un costum antracit, o cămașă albă, o cravată bleu și pantofi negri impecabil lustruiți. Sobru și rafinat, ca orice om de afaceri care se respectă.

— Bună ziua domnule Andropov. Mă bucur foarte tare. Bine ați venit, declară el cu mult entuziasm și un ton pe care *Litso Ice* îl percepu ca fiind îngâmfat, la limita aroganței.

Bancherul avansă spre potențialul său client și îi întinse mâna cu un gest hotărât.

— *Da,* răspunse el selectând cea mai concisă formulă din repertoriu, în timp ce afișa un zâmbet forțat care părea să-l destabilizeze pe interlocutor.

Se așezară unul în fața celuilalt. Administratorul de averi își examină vizitatorul din cap până în picioare. În momentul în care îi intersectă privirea rece, își pierdu puțin din încredere.

— Domnule Andropov…

Îi repetă numele, ceea ce-i dădu câteva momente pentru a se așeza.

— Mi-ați spus la telefon că vreți să deschideți un cont în cadrul instituției noastre, în urma sfatului unuia dintre clienții mei.

— E o greșeală, răspunse el cu un puternic accent rusesc. Sunt aici pentru afaceri, dar nu bancare.

O perlă de sudoare se formase pe tâmpla bancherului. Nu se simțise niciodată atât de inconfortabil în fața unui client. În capul său se rotea un vârtej de gânduri. Ce voia de la el acest bărbat?

Litso Ice se exprimă într-o franceză ireproșabilă. Atunci când lucra pentru serviciul de spionaj rus, învățase mai multe limbi străine. Ajungea să vorbească fără accent ca să nu ridice suspiciuni, dacă asta era intenția sa. Dar în acea dimineață, decisese să-și scoată la iveală originile.

Litso Ice scoase o mapă din servietă și o puse pe măsuța de cafea.

Alexis Grandjean se uită la mapa de piele bej. Ce ascundea? Mâna sa voia să-l apuce și să-i descopere conținutul, dar ceva îl reținea. Frica, fără îndoială. Nu avea nicio idee ce-l aștepta. Îl văzu pe interlocutorul său făcându-i un semn cu capul pentru a-i indica să-l deschidă. Se execută.

Portofoliul conținea instantanee alb-negru în care se recunoscu. Fotografii făcute în restaurante și în holuri de hotel. Identifică persoanele

care apăreau în compania lui: clienți americani. Le privi una câte una, cu un puternic sentiment de frică. Apoi ochii îi căzură pe o listă pe care erau scrise diverse date și informații ale zborurilor spre Statele Unite, adrese ale hotelurilor și nume. O a doua pagină întocmea inventarul complet al clienților să-i vechi de dincolo de Atlantic. Cum obținuse bărbatul din fața lui toate astea? Fusese spionat, urmărit și computerul fusese cu siguranță piratat. Îi trecu un fior rece pe spate. Ce avea în fața lui constituia dovada incriminatoare a participării active la evaziunea fiscală a clienților săi, pe durata serviciului precedent. Din momentul în care unul din foștii colegi fusese arestat și încarcerat în Statele Unite, luase frica și decisese să schimbe banca, să o ia de la zero și, mai mult, să nu se mai ocupe de clientela americană. Dar acest trecut îl prinsese din urmă.

Alexis Grandjean se lăsă pe spătarul fotoliului și lăsă capul pe spate închizând ochii.

Litso Ice scoase apoi un alt instantaneu din interiorul sacoului și îl puse pe grămada de documente împrăștiate pe masă. Bancherul îl luă și îl privi. Transpira abundent de-acum și pulsul i se accelera. Interlocutorul făcuse să-i crească tensiunea. Fotografia le înfățișa pe soția și fiicele lui. Recunoscu îmbrăcămintea pe care o purtaseră cu o zi înainte.

Litso Ice știa că bancherul era din acest moment în totalitate la mila lui, dar decise să meargă și mai departe. Scoase din sacou pistolul *Makarov PM* și îl puse ușor pe masă.

— Ce doriți? Reuși să murmure Alexis Grandjean.

Dacă aceste poze erau trimise Trezoreriei americane, era terminat. Nemaivorbind de amenințările implicite. Bărbatul era hotărât. Privirea lui pătrunzătoare îl înspăimânta.

Litso Ice scoase o foaie și o puse în fața bancherului.

— Semnați aici!

Alexis Grandjean consultă documentul și înțelese într-un final miza acestei înscenări. Nu avea de ales. Cum avea să-i explice asta soției? L-ar fi învinuit cu siguranță, dar era răul cel mai mic, luând în considerare alternativă. Își luă stiloul și se semnă în josul paginii.

Litso Ice recunoscu modelul de stilou admirat cu o zi înainte în vitrina unui magazin de lux. Un schelet metalic lăsa pe alocuri să se vadă albastrul translucid al rezervorului. Steaua albă stilizată de deasupra capacului nu lăsa loc de îndoială. O minunăție a bunului gust și a eleganței occidentale.

— Foarte frumos obiect, spuse el cu o privire pe care bancherul o înțelese imediat.

Puse stiloul pe document.

Litso Ice îl sustrase – un cadou nu se refuză – luă înapoi contractul semnat împreună cu pozele și le aranjă în servietă. Apoi se ridică și se uită lung la Grandjean. Lovitura finală.

— Inutil să vă precizez, domnule, concluzionă *Litso Ice,* de această dată într-o franceză fără accent, că nu ne-am văzut niciodată. Dacă povestiți cuiva despre mica noastră întrevedere, o să știu. Și să fiți sigur că n-o să fiu niciodată prea departe… Nu cred că doriți să vă petreceți restul vieții întrebându-vă în ce moment se va întâmpla asta. Ar fi păcat… Fiicele dumneavoastră sunt adorabile.

Capitolul 21

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, vineri, 1 martie 2013

Ucenicul-Fermier își luase liber în acea zi. O invitase la cină pe Jessica, sora lui, și pe cei doi copii ai ei, Adam și Mélissa, și se pregăti să se apuce de pregătirea unui meniu gourmet.

După micul dejun, Mikaël își puse haina și veni să-i spună la revedere.

— Unde te duci?

— Mă duc la Lausanne să mă întâlnesc cu cineva care ar vrea să-mi dea o idee pentru un viitor articol. Și vreau, mai presus de toate, să evit să fiu aici când te apuci de gătit.

— Și de ce, mă rog?

Mikaël se îndreptase în direcția ușii.

— Nu m-ai lăsa să muncesc în tihnă. Ai veni să mă deranjezi la fiecare cinci minute. Am avut deja parte de asta, mulțumesc. Și singurul sfat pe care am să ți-l dau este: curăță și aranjează tot ce o să folosești în cuptor și nu numai. N-o să fac eu asta când o să mă întorc…

Apoi Mikaël ieși, fără să-i lase partenerului său răgaz să răspundă.

∵

Andreas stabilise un program care debuta cu plimbarea cățelului. Minus tocmai terminase bolul și aștepta în fața ușii. Ieșiră în direcția râului Anvançon, obiceiul lor matinal.

În timp ce se plimba, își aduse aminte de coșmarul pe care-l avusese la începutul săptămânii.

Acela în care era pe faleză.

În care era tras de abis.

În care se lăsase să cadă.

În visul său, nu era însăși prăbușirea cea care-l neliniștea. Psihologul îi explicase că se putea interpreta ca o acceptare a unei schimbări și a renunțării. Acea cădere simbolică începea să aibă sens. În realitate, ceea ce îi lăsase un sentiment de neliniște, erau vulturii care zburau deasupra capului. Avusese o perioadă în tinerețea lui în care păsări sinistre îi reveneau cu regularitate în vise, într-un context sau altul.

Andreas făcuse doi ani de psihanaliză, dar avea senzația că în adâncul lui zăcea o parte întunecată. La finalul terapiei, se simțise bine. Nu mai avusese vise stranii, sau nu și le mai amintea când se trezea. Singurele de care își amintea erau legate de activitatea profesională. De la ultima anchetă, cazul ucigașului în serie, experimentase o nouă serie de coșmaruri.

Ochi însângerați.

Incendii.

Sânge.

Mult sânge.

Dar aici era diferit. Aceste imagini, reînvieri ale trecutului, îi produceau un profund sentiment de angoasă.

Aceste vise se prezentau ca o negură opacă care abia dacă îl lăsau să vadă orizontul. Ar fi vrut să risipească ceața, să-nțeleagă. De ce aceste imagini îngropate reveneau la suprafață? De ce atunci?

Nu poate exista lumină, fără întuneric. Revăzu vitraliul care-l reprezenta pe Iisus în biserica din Gryon.

Zona întunecată a criminalilor îl fascina.

A sa, de asemenea.

A te confrunta cu mințile criminale la fel de întunecate lăsa cu siguranță urme și o întrebare revenea fără oprire: cum o ființă umană depășea pragul invizibil care o conducea să ucidă? Fiecare avea zonele sale de întuneric, era o realitate. Își aduse aminte de ucigașul din ultima anchetă, umbra îi luase locul.

Lui Andreas îi era greu să accepte ideea că întunericul duce o existență proprie, câteodată independentă. Imposibil să-l dirijezi și să-l controlezi complet. Riscul, dacă nu căutăm a-l înțelege sau a-l îmblânzi, era că își răspândește clandestin vălul în inconștient.

∵

Andreas reveni acasă și studie meniul pe care-l redactase pe un carnețel. Alesese să pregătească un meniu suedez: *smörgåsbord.* Traducerea ad litteram era *masă de pâine cu unt,* dar consta într-o combinație de feluri de mâncare reci și calde. Voia să o impresioneze pe sora lui. Și să o bucure, bineînțeles.

În fiecare an în decembrie, el se ducea la târgul suedez de Crăciun la Lausanne ca să cumpere produse pe care nu le găsea în Elveția: diferite

preparate din heringi marinați, mezeluri tipice, carne de ren, pești afumați și indispensabila sticlă de Aquavit.

Nu mai avea decât să despacheteze și să așeze masa. Dar plănuise, de asemenea, să prepare diferite feluri de mâncare. Cel mai simplu și cel mai obișnuit: *köttbullar,* chiftele cu dulceață de merișoare. Apoi, *Janssons Frestelse,* cartofi gratinați cu ceapă și anșoa. Apoi *Aladåb,* tipuri de terină în gelatină, una cu carne, una cu legume, și alta cu pește. Pentru desert, alesese *Saffranspankaka,* specialitatea insulei Gotland: o prăjitură de orez cu șofran care se degustă cu frișcă și dulceață de *salmbär,* un soi de mure de pe insulă.

După ce întocmi lista de ingrediente care îi lipseau, plecă să facă cumpărăturile la magazinul din sat. La întoarcere, începu operațiunea.

∵

Pe la ora 17:30, totul era gata. Chiar își acordase o pauză de țigară în grădina de iarnă. Minus lătră așteptând mașina lui Mikaël. Acesta intră, cărând două pungi enorme de plastic. Fără să pună întrebări, Andreas îl ajută pe Mikaël să scoată cumpărăturile: un coș mult prea strâmt pentru Minus și un bol mult prea mic, și el, pentru a cuprinde kilogramul de carne zilnic al companionului lor cu patru picioare. Deschise apoi cea de-a doua pungă. Hrană și crochete… pentru pisici.

— Mă rugaseși ceva acum ceva timp, nu?

Andreas îi zâmbi: în ziua de după moartea criminalului în serie, îi propusese lui Mikaël să adopte o pisică.

În același moment sosiră Jessica și copii. Mélissa ținea o cușcă. O puse jos și scoase de acolo un pisoi complet negru cu lăbuțe albe, pe care i-l încredință lui Andreas.

Capitolul 22

Geneva, vineri, 1 martie 2013

După întâlnirea de la bancă, *Litso Ice* hoinărise și se uitase prin vitrine, trecând de la ceasornicării la magazine de haine, unele mai luxoase ca altele. Neavând nicio intenție să cumpere ceva, nici măcar să intre, se sătură rapid de asta și decise să se îndrepte spre Centrul Vechi. Nu știa care ar fi fost continuarea misiunii sale, instrucțiunile nu ar fi venit decât seara, avea deci tot timpul să hoinărească și să facă pe turistul, ceea ce activitatea lui profesională nu-i permitea decât foarte rar. Dar trebuia să admită că era plăcut.

Se plimba pe străduțele înguste pavate și ajunse într-un final la *Cœur de Saint-Pierre.* Coloanele și porticul fațadei îl duceau cu gândul la *Panteonul* din Roma. Era departe de cupolele multicolore și de picturile ornamentale ale bazilicilor ruse. Se întrebă cum se putea ajunge la rezultate atât de diferite pornind de la același text de referință. Intrând în catedrală, fu surprins de aspectul său gol și auster. Merse să se așeze pe una dintre bănci și se lăsă cucerit de atmosferă, lăsându-și gândurile să rătăcească. Nu era credincios. Fusese crescut de un devotat stalinist. Și Dumnezeul lui fusese comunismul. Dar ce devenise? Ateu? Nu. Mai degrabă agnostic. Refuzul său în ceea ce privea existența lui Dumnezeu se transformase de-a lungul timpului în scepticism. Nu se identifica cu nicio religie și n-avea o imagine exactă a lui Dumnezeu, dar considera că o forță superioară exista. Un fel de înger păzitor care veghea asupra lui.

Litso Ice începu să urce într-unul dintre turnuri și numără treptele: o sută cincizeci și șapte în total. Efortul îi fu recompensat. Priveliștea de trei sute șaizeci de grade asupra orașului era somptuoasă și vremea senină lăsa să se zărească în depărtare masivul Mont Blanc.

Ieșind din catedrală, se îndreptă spre promenada *Treille* și făcu câțiva pași de-a lungul aleii castanilor. Coborî rampa și intră în parcul *Bastioanelor.* Se așeză pe o treaptă și examină peretele din fața lui. Patru personaje erau sculptate acolo. Estimă că măsurau în jur de cinci metri în înălțime. Unul dintre ei era Jean Calvin, omul căruia orașul Geneva îi datorează porecla de *Roma protestantă.* Înțelese de ce catedrala era austeră.

Chipurile celor patru indivizi nu exprimau decât gravitate, severitate și tristețe. Săracii calviniști, se gândi el. Dedesubt erau gravate cuvinte în latină: *Post Tenebras Lux.* Nu cunoștea nicio boabă de latină, dar citi traducerea în ghidul turistic: *După întuneric, urmează lumina.* Inversând propozițiile, asta ar putea deveni propria sa deviză. Meseria lui nu era să curme viața? Să treacă victimele de la viață la moarte, de la lumină la întuneric?

∵

La începutul serii, se întoarse la hotel și luă liftul până la terasa de pe acoperiș. Intră în restaurantul japonez, *Izumi,* care servea preparate *fusion.* Văzuse o reclamă în hol și îl intrigase conceptul.

Se instală lângă fereastra panoramică. Ospătarul îi aduse meniul. Profită pentru a cere explicații.

— E un cuvânt academic pentru a spune că se amestecă aromele inspirându-se din diferite culturi pentru a elabora rețete neobișnuite. Noi propunem o bucătărie *Nikkei,* care amestecă influențele japoneze și peruviene.

Litso Ice deschise meniul și rămase sceptic în fața denumirilor preparatelor. Comandă ca apetitiv un *Sashimi de amberjack din Japonia cu ardei Jalapeño,* și ca fel principal *Homar și kadaïfis de foie gras, sos Terriyaki și trufe.* Jumătate din cuvinte nu-i inspirau nimic și kadaïfis îi aducea aminte de numele dictatorului libanez. Însă i se păru că asta suna bine.

Portul era luminat. Firmele băncilor și cele ale mărcilor de ceasuri erau în centrul atenției, urmate îndeaproape de catedrală și jetul de apă, iluminate artistic.

După apetitivul pe cât de savuros pe atât de frugal, ospătarul aduse felul principal. Aranjamentul alimentelor se ridica la nivel de operă de artă, dar se întrebă dacă *fusion* era sinonim cu *regim.*

Când tocmai începea desertul, telefonul îi vibră. Deschise mesajul. Întâi poza unui sat montan cu un turn de piatră cu clopot.

Apoi un nume: Gryon.

Capitolul 23

Restaurantul *L'Escale,* Gryon, miercuri, 6 martie 2013

După repetiție, Vincent și Jérôme se alăturară lui Romain și Cédric la restaurantul *L'Escale,* de la Barboleuse. Membrii fanfarei de ani de zile, rafinau noile cântece pentru evenimentele tradiționale ale verii. Vincent cânta la susafon, un fel de tubă care se poartă pe umăr. Dimensiunile mari și textura gravă dădeau un efect frumos în momentul defilărilor. Jérôme, fan al bateriei, alesese, fără îndoială, toba de fanfară.

Jocul era deja pus pe covorașul verde din mijlocul mesei. Ospătărița aduse patru halbe de bere. Cédric întinse cărțile, cu fața în jos. Fiecare jucător trase câte una. Cele mai mici și cele mai mari determinau echipele. Așa că, fură Cédric și Jérôme contra lui Vincent și Romain. Cédric amestecă apoi cărțile și le împărți. Nouă de persoană. Era rândul lui Vincent să aleagă atuul.

— Pasez.

Pasa mâna partenerului său. *Chibre,* varianta cea mai răspândită a *jass*[10]-ului în Elveția franceză, tindea să dispară de pe scenele bistro-urilor. Tinerii îl abandonau din ce în ce mai mult pentru alte treburi, mai virtuale. Dar celor patru le plăcea să se întâlnească din când în când pentru un joc de cărți.

— Atu de inimă roșie, spuse Romain.

Partida începu.

— Deci, avansează proiectul vostru? întrebă Romain.

— Nu se vorbește în timp ce se joacă, răspunse Vincent.

— *Schtöckr,* anunță Jérôme, care tocmai punea dama de inimă roșie. A deține regele și dama atuului în joc aducea douăzeci de puncte suplimentare echipei.

Când toate cărțile fură jucate, fiecare echipă începu să numere punctele și Cédric le notă cu creta pe tablă.

— Da, merge bine, dar nu avem încă suficienți bani.

Jérôme era responsabil de un schimb de experiență cu fanfara. Trebuia să se întoarcă anul următor în Ecosse, unde țineau legătura cu o formație

locală. Două concerte erau deja programate și erau nerăbdători să combine sunetele instrumentelor lor cu cele ale cimpoiului.

— O să vă distrați bine, comentă Cédric.

— Tu vorbești de un schimb… Nu știu cum o să aliniați corect notele cu berile alea bune pe care le au acolo, spuse Romain.

Nici Cédric, nici Romain nu fuseseră vreodată membri ai fanfarei. Respinsese solfegiul, la fel ca ideea de a face parte dintr-o societate locală. La insistențele prietenilor săi, Romain fusese, cu toate acestea, membru al Tinerimii. După ce-și întâlnise viitoarea logodnică – și de-acum fostă soție – la un carnaval, părăsise Gryon ca să se stabilească la Martigny. Găsise de muncă la o firmă de tâmplărie în Valais. Urmase nunta. Vincent, Jérôme și Cédric fuseseră invitați. Își dăduseră seama că prietenul lor își crease un nou cerc de cunoștințe, colegi cu care ieșea des. De când se mutase, venea rar la Gryon, ca să-și vadă părinții din când în când. În câteva luni, își schimbase viața. Dar întoarcerea să acasă fu încă și mai expeditivă. Mai întâi fu concediat din cauza întârzierilor, apoi fu părăsit de soția lui, care îi reproșa că se întorcea acasă beat în mijlocul nopții și lipsa de interes evident pentru viața lor de cuplu.

Îi lăsase bagajele pe palier, schimbase încuietoarea și ceruse divorțul.

Romain locuia din nou în Gryon, de câteva săptămâni, în casa părinților și reluase rapid legătura cu prietenii și vechile obiceiuri. Totul revenise la normal sau aproape, pentru că era în șomaj. La câmpie, firmele aflaseră, fără îndoială, despre comportamentul lui și preferau să se lipsească. Fostul său angajator din Gryon pretinsese că nu mai avea la fel de multe comenzi ca să-l angajeze.

Vincent împărți cărțile la rândul său.

Jérôme simți telefonul mobil vibrând și-l scoase din buzunar. Tocmai primise un mesaj prin aplicația *Meetic.*

— Două sute, valeții, anunță Romain, care avea în mână patru valeți, anunțul cel mai important al jocului. Și atu de inimă neagră.

— Ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap, se răzvrăti Cédric făcând două bife pe tablă.

Romain puse valetul de inimă neagră, cartea cea mai puternică. Cédric aruncă o carte mică, neavând nicio inimă neagră în mână și Vincent puse zecele de inimă neagră ca să aducă niște puncte echipei sale. Apoi cei trei

ridicară capul și-l fixară pe Jérôme. Acesta zâmbea. Deschise mesajul, o femeie din regiune mușcase momeala… Locuia în satul Ollon, la câmpie.

— E rândul tău, Jérôme!

— Ah, da, care e atuul?

— Inimă neagră!

Jérôme își puse mobilul pe masă continuând să citească mesajul și aruncă un nouă de inimă neagră, care se numea *nell* în culoarea atuului. Distras de conversație, tocmai sacrificase, fără să fie nevoie, o carte puternică. Continuă să zâmbească privind lung la poza primită. O femeie frumoasă, sexi, cu condiția ca imaginea să nu fi fost prea *photoshopată* și veche de zece ani.

— Nu aveai altă inimă neagră în mână? îl întrebă Cédric.

— Ah, ba da, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Încearcă să te concentrezi! Ne faci să pierdem puncte, îl mustră Cédric.

— Nu vrei să lași telefonul? Suntem în toiul jocului, spuse Vincent.

— Da. Când jucăm, jucăm! adăugă Romain.

— Hai că, până la urmă, m-ați enervat!

Jérôme azvârli cărțile pe covoraș, se ridică de pe scaun și părăsi partida. Prietenii săi schimbară priviri mirate și aruncară cărțile pe masă.

Capitolul 24

Huémoz, vineri, 8 martie 2013

Serge Hugon, îmbrăcat cu blugi și o cămașă albastră cu motive de floare de colț, își tundea vaca preferată în momentul în care mătușa sa Isabelle îl întrerupse.

— Văd că o pregătești pe *Blümchen* pentru mâine.

— Da, trebuie să fie perfectă. Intenționez să câștig concursul.

Serge Hugon preluase ferma de la tatăl său. Era mândru și-și arăta atașamentul față de pământul natal purtând acea cămașă tradițională. Cei doi părinți erau morți, trăia singur. Nu se căsătorise niciodată și-și dedicase întreaga viață fermei. Cu câțiva ani în urmă aproape că lăsase totul baltă ca să plece în străinătate cu o femeie. Dar destinul decisese altfel.

De atunci, se dedica trup și suflet vacilor sale. Concursurile erau activitatea lui preferată. Creșterea bovinelor fusese întotdeauna în centrul preocupărilor familiei Hugon. Tatăl său îi inoculase această pasiune. Cireada provenea din două linii pe care le putea urmări până în anii cincizeci. Dar interesul lui pentru creșterea vacilor evoluase spre dorința de a câștiga cu orice preț. Tatăl său se mândrea cu vacile lui, rodul multor ani de muncă, de selecții chibzuite și îngrijire atentă. El, dimpotrivă, nu trăia decât pentru recompensele pe care le aduna în timpul diferitelor competiții. Începuse să cutreiere țara doar cu un singur scop, ca să cumpere cele mai bune vite.

Cu patru ani în urmă, o descoperise pe *Blümchen* la un țăran din Emmental. O vacă aproape perfectă. Nu lăsase să-i scape ocazia și se luptase cu fermitate ca să-l convingă pe proprietar să se despartă de ea, fără să se zgârcească la preț. Fusese premiată de mai multe ori, dar nu reușise să cucerească titlul de la *Swiss Expo,* chiar avusese câteva încercări nereușite, iar acesta era unul dintre scopurile lui Serge Hugon. Și anul acela ar fi fost bun. *Blümchen* era la maturitate. Era pregătită. Dar trebuia mai întâi să câștige concursul regional de la Aigle. Altfel cum să pretindă victoria supremă?

Blümchen avea totuși un defect. Unul dintre mameloane nu era la fel de drept și aliniat cu celelalte. Existau mijloace pentru a-l redresa. Dar nici nu

se punea problema să-și asume riscuri. Ar fi trebuit să se descurce cu asta. Codul de onoare trebuia respectat, cu atât mai mult cu cât controalele se intensificaseră în ultimii ani. A fi prins cu o înșelătorie i-ar fi ruinat reputația și l-ar fi împiedicat să mai participe la concursuri viitoare.

Capitolul 25

Aigle, sâmbătă, 9 martie 2013

Venise un număr mare de participanți și toată lumea se pregătea să fie gata la timp. Unii își spălau vacile cu furtunul. Alții tăiau cu foarfecă blana de pe spate ca să obțină linia perfectă. Toți erau ocupați. Fiecare crescător avea o găleată cu apă în apropiere și un burete în mână, în cazul în care vreo vacă s-ar fi murdărit. Alții aduceau furaje ca să-și hrănească vitele.

Antoine o scoase pe Alouette din remorca pentru animale și Vincent se ocupă de Yodeleuse. Ele fură legate în locul ce le fusese rezervat. Apoi, un bărbat își aduse vaca lângă Yodeleuse. Antoine îl salută cordial.

— Salut, răspunse el sec, fără măcar să-l privească, înainte să se întoarcă să-și caute următoarea vacă.

— Vezi, asta este *Blümchen,* favorita. Cea despre care ți-am spus. Și proprietarul ei este Serge Hugon.

— Ah, da. Cea care a fost transferată pe bani grei din Elveția germană.

Andreas o analiză, apoi o compară cu Yodeleuse.

— Adevărat, chiar prezintă bine, dar o găsesc pe Yodi mult mai frumoasă.

— Din păcate, nu ești în juriu.

Vincent o freca pe Alouette cu săpun în timp ce Antoine se ocupa de ultimele retușuri cu mașina de tuns. Andreas observă că ugerul lui Yodeleuse era foarte tensionat. I se vedeau venele ieșind.

— Nu o să o mulgi?

— Nu. Ugerul trebuie să fie plin pentru concurs. Asta dă volum. Dar o să o mulgem imediat după.

Andreas decise să facă un tur ca să studieze locul. Se îndreptă spre pista cu nisip înconjurată de bariere. Pe acolo urma să o conducă pe Yodeleuse în fața publicului nerăbdător. Inspiră. Stres? Miza nu era de o importanță capitală, dar simțea o neliniște. Își continuă drumul. Lângă bar se afla un car cu vreo treizeci de clopote suspendate pe o structură de lemn, premiile pentru câștigătorii diferitelor categorii. Andreas intră în hală și observă vacile una câte una, lăsându-și totuși privirea să zăbovească asupra celor din rasa Simmental. Voia să-și facă o idee, să știe dacă Yodeleuse avea o

șansă, în ciuda reținerilor lui Antoine. Acesta îi explicase toate criteriile, altfel Andreas ar fi fost incapabil să emită un pronostic.

Li se alătură lui Antoine și Vincent care îi întinseră o găleată cu apă și un burete.

— Ia, vaca ta și-a făcut nevoile. Toată coada i-e murdară.

În timp ce Andreas o curăța pe Yodeleuse cu sârguință, auzi o voce entuziastă în spatele lui.

— Salutare, unchiule!

Se întoarse. Era Adam, urmat de Mélissa. Apoi îi văzu pe Jessica și Mikaël care pufniră în râs.

Așteaptă, nu te mișca! Vreau să imortalizez acest moment, spuse Jessica.

O voce anunță la microfon începerea festivităților.

— Încă nu e rândul nostru. Întâi sunt cele din rasa Red Holstein, apoi cele din Swiss Fleckvieh.

În ciuda aglomerației, găsiră un loc chiar în spatele barierelor. Andreas simțea cum emoțiile puneau stăpânire pe el, în timp ce urmărea derularea spectacolului. Lui Antoine îi plăcea să comenteze vacile care defilau. Andreas, Jessica și cei doi copii îi ascultau cu atenție explicațiile.

Vincent era cel mai puțin interesat dintre toți. Cunoștea toate astea și, mai mult decât atât, avea alte lucruri în cap. Stătea în picioare lângă Jessica, sora lui Andreas, și nu rămânea indiferent la farmecele ei. Tânăra purta blugi mulați care-i scoteau în evidență picioarele lungi, subțiri. Sub pulover, își imagina un piept ferm. Fu întrerupt din reverie de o mână care-l bătu pe umăr.

Jérôme, Cédric și Romain, prietenii lui, tocmai ce sosiseră. Romain și Jérôme – cel care se scuzase prin SMS că plecase ca un hoț cu o seară înainte în plină partidă de cărți – asistau pentru prima oară la concurs. Cédric, pe de altă parte, cunoștea bine expozițiile de vaci. Chiar și când era tânăr, îl ajutase pe la fermă. I-ar fi plăcut mult să conducă și el una. Dar trebuia să se ocupe de tatăl lui. Îl lăsase cu niște prieteni și îl urmărea cu coada ochiului, gata să intervină la cel mai mic semn.

Veni rândul lui Antoine să concureze cu Alouette. În momentul în care intrase în arenă, fu aplaudat de toată echipa. Romain și Jérôme începură să scandeze *„Alouette! Alouette!”* Vincent, jenat, trebui să le explice că scandările de pe stadionul de fotbal nu erau în vigoare la expozițiile rurale. Un concurs de vaci se aprecia în liniște.

Antoine și Alouette ieșiră pe locul trei.

În momentul în care Antoine o dezlegă pe Yodeleuse și îi dădu căpăstrul lui Andreas, vaca mugi și încercă să facă stânga-mprejur. Antoine trebui să o oprească.

— Relaxează-te, Andreas. Altfel, nu va fi bine.

— Sunt relaxat!

— Nu e suficient doar să zici asta. Vaca trebuie să simtă asta. Începând de acum, sunteți un singur concurent.

Andreas inspiră adânc și o mângâie pe Yodeleuse pe cap șoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Păreau liniștiți acum, și unul și celălalt, gata de acțiune.

— Trebuie să mergi acolo, Andreas, spuse Antoine.

∴

Romain se prefăcea că apreciază spectacolul, dar, în adâncul lui, se întreba ce căuta acolo. Nu vedea rostul defilării vitelor. Avea chef de o bere, poate ca să-și calmeze ceața din creier, pe care-l simțea învăluit în excesul serii anterioare. Era un pic devreme pentru asta, și nu avea chef nici să asculte veșnicele remarci ale prietenilor care îi spuneau să revină la calea cea bună, să fie mai atent. Nu-i plăceau remarcile astea, însă prietenii aveau, poate, dreptate: în mod evident era alcoolic. Cum fusese tatăl său. Beat și agresiv, începând cu ora nouă dimineața. Își jurase că n-avea să-i semene. Tatăl scăpase de asta de câțiva ani, de ce nu și el? Transplantul de ficat și lunga ședere în spital contribuise enorm, cu siguranță. În ceea ce-l privește, spera să reacționeze înainte să ajungă și el la așa ceva. Se săturase să se trezească dimineața mahmur și cu o durere de cap, care persista o bună parte din dimineață. La început, era un pahar de vin roșu la prânz, cu colegii de muncă. Și în timpul ieșirilor din weekend. Apoi, se obișnuise să se întâlnească cu ei în fiecare seară la ora de cocktail, terminând din ce în ce mai târziu. După ce își pierduse locul de muncă și soția, își spusese că totul se va schimba. Se întorsese la Gryon, rupând legăturile cu colegii de destrăbălare. Dar, în secret, continuase să bea, câteodată încă de dimineața. Nu mult, doar un pic ca să umple acel gol din stomac, să-și diminueze anxietatea. Starea lui de spirit devenea din ce în ce mai întunecată, aproape depresivă. Nu voia să facă nimic, decât să și păstreze libidoul. Dar nicio femeie nu-l voia. Atunci, ca să-l întrețină, se uita la porno pe internet. Zilele erau lungi, lâncezea pe acasă, în fața televizorului sau a calculatorului. Avea

adesea o bere în mână, și-și spunea, gândindu-se la viitorul lui, că trebuia să pună capăt acestor băuturi cotidiene.

∵

Era rândul lui Andreas să intre în arenă. Yodeleuse îl urma fără să ezite. Un alt fermier avea dificultăți în a-și controla vaca, ce-și imagina, fără îndoială, că participa la un rodeo. Andreas defilă prin fața familiei. Jessica îl poza încontinuu cu aparatul foto, Mikaël zâmbea și se arăta la fel de amuzat de situație. Adam și Mélissa aplaudau veseli.

După trei ture de pistă, juratul făcu semn lui Andreas care nu înțelese. Juratul îi dădu atunci o indicație și mai explicită, îndrumându-l să vină cu vaca să se poziționeze în centru. Andreas execută. Aruncă rapid un ochi la Antoine, care părea surprins.

∵

De la marginea arenei, cu un amestec de interes și curiozitate, *Litso Ice* urmărea scena. Nu asistase niciodată la o astfel de manifestație în Rusia natală și se găsea aruncat, cu o plăcere care dubla mirarea, în inima folclorului elvețian redus la chintesență. Era o altfel de Elveție decât cea pe care o frecventase până atunci. Nu cunoștea decât băncile, magazinele de lux, industria farmaceutică. Dar ceea ce vedea, atât de simplu și de adevărat, nu-i displăcea. Atmosfera era relaxată, simpatică. Privi unul dintre bărbații care-și prezenta vaca în arenă. Tocmai auzi, lângă el, un cuplu bârfind același concurent. Era inspector de poliție și locuia la Gryon. Ce făcea acolo? După zvonuri, avea, de asemenea, și moravuri depravate. Văzuse și auzise destul. Își croi drum printre mulțime.

∵

Andreas se plasă în mijloc, așa cum i se ceruse. Privi ceilalți concurenți aranjându-se lângă el, unul câte unul, cu vaca alături. Juratul începuse de astă dată cu finalul? Se clasase ultima? Atunci când toate vitele i se alăturară în centru, juratul se îndreptă spre Yodeleuse și își puse mâna pe spatele ei. În acel moment înțelese. Un jurat începu:

— Această vacă reprezintă bine scopul creșterii animalelor. Este o vacă robustă. Are o osatură bună, o linie foarte dreaptă. Membrele sunt solide și are un uger foarte frumos.

Andreas o mângâie pe Yodeleuse, un zâmbet larg și mândru i se desena pe buze, ca al unui copil care tocmai primise o recompensă în fața clasei.

Yodeleuse luase premiul întâi la categoria ei.

Părăsind arena, întâlni privirea ermetică a fermierului care o ghidase pe *Blümchen,* favorita zilei. Apoi, toți ceilalți veniră pentru a felicita vaca. Pe Andreas nu prea-l băgau în seamă. Antoine o mângâie pe Yodeleuse. Zâmbea. Pentru prima oară primea acest premiu, locul întâi.

— Niciodată n-aș fi crezut că era posibil așa ceva. Ești cea mai simpatică, dar și cea mai frumoasă, șopti el lui Yodeleuse.

∵

Jérôme se uita după femei în jurul lui. Unele erau tare frumoase. Și-ar fi dorit să le găsească pe site-ul de întâlniri. Dar pozele sunt înșelătoare. Avusese deja o experiență neplăcută. Ultima, cea pentru care întrerupsese brusc partida de cărți, preferase întâi să discute online, nu voia să grăbească lucrurile. Îi scrisese e-mail-uri lungi, siropoase, punându-i întrebări foarte precise la care el nu avea niciun chef să răspundă. O pierdere de timp. Brusc, începu să se simtă rău. Căldura din sală era insuportabilă, cămașa era udă, transpirația îi curgea de pe frunte. Începu să-i fie greață, să aibă nevoie de aer. Se grăbi spre ieșire, împinse mai multe persoane în trecere, se scuză cu greutate, cu mâna la gură. Afară, inspiră cu greu o gură de aer proaspăt. Senzația de greață se opri instant.

∵

Dintr-odată, se auziră țipete dinspre arenă.

Capitolul 26

Aigle, sâmbătă, 9 martie 2013

Antoine și Andreas se grăbiră să vadă ce se întâmpla. Când ajunseră, întrezăriră o vacă întinsă pe nisip. Serge Hugon era aplecat asupra ei.

— Este *Blümchen,* spuse un fermier. A avut convulsii. Și apoi a căzut.

— Unde e veterinarul? urlă Hugon.

— Serge, a murit. Nu mai e nimic de făcut, spuse un jurat.

— Da' nu e adevărat! La naiba! strigă Hugon dând cu pumnii în pământ.

Unul dintre oficiali se prezentă pe pistă cu un microfon. Anunță că se suspendă concursul și invită toți spectatorii să meargă la bar.

Arena se golise și organizatorii se adunară. Discuțiile mergeau bine. Ar fi trebuit să pună punct festivităților? Să continue? Argumentele contra se topiră și se deciseră să continue.

Serge Hugon, care auzise conversația, se apropie de grup.

— Ce? O să continuați? Vaca mea a murit și voi nu opriți concursul! E inadmisibil. Ea trebuia să câștige! Și acum e moartă.

— Ascultă, Serge. Ne pare foarte rău…

— Mda, asta e. Sunteți toți o adunătură de proști!

Pe aceste cuvinte peremptorii, Serge Hugon părăsi arena în momentul în care un tractor cu excavator sosea ca să deplaseze animalul care probabil cântărea în jur de opt sute de kilograme.

Andreas, care asistase la scenă, se alătură celorlalți la bar.

— E foarte trist pentru vacă, declară Antoine. Mă întreb ce-ar fi putut să aibă. E, totuși, ciudat.

Unul dintre organizatori făcu semn lui Antoine să se apropie. Schimbară câteva cuvinte și Antoine reveni cu o față veselă.

— Yodeleuse va participa în finala *Marea Campioană*!

∵

După pauza de prânz, toată lumea reveni în arenă pentru continuarea festivităților. Ambianța euforică de dimineață se estompase și moartea lui *Blümchen* își făcea simțită prezența în sufletele tuturor. Din câte își aminteau, nu se întâmplase niciodată așa ceva.

Clopote începură să sune. *Clopotarii din Ormont* sosiră în șir indian. Erau îmbrăcați cu cămașa lor albastră tradițională, cu pălăria neagră, și fluturau cu două mâini o talangă pe care o făceau să sară lovind-o de coapse pe ritm.

După acest interludiu folcloric, se reluară lucrurile serioase: nominalizarea *Marii Campioane.*

Andreas lăsa să se vadă un amestec de euforie și neliniște, care nu-i scăpă lui Antoine.

— Știi, Andreas, chiar dacă *Blümchen* nu mai este printre noi, încă sunt în cursă concurente foarte valoroase. Nu cred că o să câștigăm.

— Nu vrei să mergi cu ea acolo? Este finala și Yodi este vaca ta.

— Nu. Sunteți o echipă câștigătoare. I-ai purtat noroc. Și sunt un pic prea încordat. Prefer să vă privesc.

Andreas o dezlegă pe Yodeleuse și începu primul tur de pistă. Calmul vacii era contagios, nu mai simțea nicio neliniște. Al doilea tur. Juratul se apropie de ei. Făcu semn către cinci din cei doisprezece concurenți să vină să se așeze în mijloc. Îi trimise înapoi pe ceilalți.

Difuzoarele redau o muzică ritmată ce spori tensiunea spectatorilor. Juratul mergea cu un pas rapid, se întorcea și făcea slalom în jurul bovinelor. O bătu ușor pe spate pe una dintre ele. A cincea. Aplauze. Apoi continuă. Se apropie de Yodeleuse și își puse mâna, într-un final, pe vaca de lângă. A patra. Apoi a treia. Rămâneau Yodeleuse și o alta, Pervenche.

— Voi desemna, acum, *Marea campioană,* anunță juratul.

Muzica încă mai cânta, dar o liniște mormântală se așternu în hală, toată lumea aștepta verdictul. Cele două vaci erau una lângă alta. Juratul avansă spre Pervenche și ridică mâna sub privirea sceptică a lui Andreas. Apoi, se întoarse și o bătu ușor pe spate pe Yodeleuse.

Andreas îi strânse capul lui Yodeleuse în brațe, o îmbrățișă și nu auzi aplauzele mulțimii decât ca o rumoare îndepărtată.

Capitolul 27

Gryon, sâmbătă, 9 martie 2013

La sosirea în Gryon, cu o săptămână mai devreme, *Litso Ice* mersese să bea o cafea la *Boulangerie Charlet,* luând pulsul comunei, în așteptarea instrucțiunilor. Profitase de asta ca să deguste câteva praline cu caramel și un vârf de sare, formidabile. Apoi, primise un SMS: un plic era lăsat pentru el la biserică sub o bancă.

Își parcase mașina închiriată pe strada Village și coborâse pe jos înspre templu. Micuța piață numită *Fond-de-Ville* i se părea încântătoare. Era înconjurată de cabane vechi, având în mijloc o fântână enormă de piatră, cu un acoperiș de lemn ce proteja o bancă. Mai jos, biserica. *Litso Ice* deschisese poarta și zărise un hambar, a cărui fațadă era acoperită cu o cruce mare de lemn sub care era inscripționat *„Cuvântul și adevărul”.* Atunci, îi venise în minte *Pravda,* publicația oficială a partidului comunist care se lăuda și ea că spunea numai adevărul. *Litso Ice* avea tendința să fugă de cei ce pretindeau că îl dețineau. În ceea ce-l privește, considera cuvântul ca un instrument de manipulare mai degrabă, decât garantul unui *adevăr,* care avea tendința să-și schimbe fața după persoana care-l mânuia ca pe un steag.

Intrarea în lăcașul de cult se făcea pe sub o streașină. Ridicând ochii, observase un gargui în formă de cap de dragon a cărui gură servea drept jgheab. Apoi, deschisese ușa de lemn masiv. Aceasta scosese un scrâșnet. Intrase în clădirea goală. A spune că acest cadru era sobru în raport cu edificiile religioase rusești era un eufemism, dar locul nu-i displăcea. Se îndreptase, așadar, spre banca ce-i fusese indicată. Un plic bej fusese lăsat acolo. Îl luase și se așezase.

Înainte de a-l deschide, își găsise timp să observe vitraliul și picturile murale ce reprezentau animale înaripate. Îi plăcea să petreacă timp în lăcașuri de cult. Templu, biserică sau moschee: numele care le era atribuit îl interesa prea puțin.

Exact în acel moment al gândurilor lui, ușa se deschisese. O femeie. Mersese de-a lungul culoarului central. Bărbatul se ridicase să plece.

— Bună ziua, nu plecați din cauza mea.

Ea îi întinsese mâna și el rămăsese blocat. În toate bisericile în care mersese, nimeni, niciodată nu-l deranjase. Aprecia anonimatul, dar strânsese mâna întinsă.

— Să mă prezint. Erica Ferraud. Sunt pastorul, spusese zâmbind.

Contactul i se păruse un pic prea entuziast, poate.

— Sunt doar în trecere. Trebuie să plec.

După câțiva pași, se întorsese.

— La revedere.

— Reveniți când doriți. Rămâneți pentru mult timp la Gryon? întrebase pastorul.

Litso Ice se îndreptase, fără să răspundă, spre ușă și își recuperase mașina. Deschisese, apoi, plicul. Conținea o cheie și planul comunei Gryon cu un loc încercuit cu stiloul.

Cabana impozantă, ce îi fusese pusă la dispoziție, era construită din bușteni. Cele două ferestre largi de înălțime identică, de la parter și primul etaj, îi dădeau un aer modern și luxos. Pe terasă, un jacuzzi. În interior, o scară subterană ducea de la garajul acoperit, prevăzut pentru mai multe mașini, în sufrageria imensă, amenajată cu mobilă din lemn masiv și canapele de piele maro. Ambianța era *cosy.* Operele de artă contemporană contrastau cu mobilierul. Lângă șemineu se afla un fel de pasăre metalică creată din unelte vechi. Pe unul dintre pereți, un tablou de aproximativ un metru pe doi cu stropi de vopsea de diferite culori. Proprietarul cabanei plătise fără îndoială o avere ca să le achiziționeze, ceea ce nu era neapărat o dovadă a bunului gust. *Litso Ice* avea el însuși gusturi mai conservatoare. Pe o comodă de lemn, recunoscu trei ouă *Fabergé,* ale căror pietre prețioase sclipeau în lumina spoturilor. Ca în *Octopussy,* își spuse. Era sigur că acestea erau niște copii. Adevăratele *Fabergé* valorau milioane, dacă nu chiar zeci de milioane. În bibliotecă, numeroase cărți, legate în piele și textul tipărit în aur, în special autori ruși: Tolstoï, Dostoïevski, Nabokov, ar putea fi și Gorki. Nu era, în mod evident, reședința unui locuitor din regiune. Trebuia să aparțină unuia dintre compatrioții lui care nu avea, în mod cert, probleme financiare.

Când ajunse, deschise frigiderul și dulapurile din bucătărie. Erau pline cu hrană. Angajatorul se gândise la toate. N-ar fi avut de ce să meargă în sat decât dacă ținea neapărat.

În timpul săptămânii, avea timp suficient să se familiarizeze cu misiunea și să pună în aplicare planul machiavelic al cărui artizan va fi.

Capitolul 28

Ferma lui Antoine Paget, Gryon, duminică, 10 martie 2013

Prietenii lui Antoine și Vincent se adunaseră pentru a sărbători victoria lui Yodeleuse. Moartea favoritei, *Blümchen,* îi facilitase, cu siguranță, calea către succes. Cu toate acestea, Yodeleuse fusese aleasă dintre numeroase concurente. Antoine nu putea fi mai mândru. Să câștige la una dintre categorii fusese o surpriză incredibilă, dar să obțină titlul de campioană era un miracol. Yodeleuse era *regina* pășunilor alpine! După toți acești ani în care participase la concurs fără altă așteptare decât să petreacă o zi frumoasă, el era de-acum înainte cel intrat în atenția tuturor fermierilor. Seara anterioară, atunci când trebuise să meargă să-și ridice premiul, cu talanga victoriei, în aplauzele mulțimii, se simțise aproape jenat. Nu avea nimic de-a face cu asta. Campioana era Yodeleuse, nu el. Antoine era un om discret. Era întotdeauna pregătit să-i ajute pe alții, fără să iasă niciodată în față. Toată lumea îl plăcea, fermierul amabil, fără antecedente, din Gryon.

Antoine pusese pe o masă, în fața grajdului, diferite feluri de salam și brânzeturi din pășunile alpine. Gerul iernii persista, dar soarele și vinul îi încălzea pe invitați. Vincent voise să cumpere șampanie, dar Antoine insistase pentru un vin alb din regiune, *Sire de Duin* din Bex, preferatul său.

— Nu că e scumpă, dar vinul e mai bun, declarase el.

Când veni momentul toastului, luă cuvântul.

— Vă mulțumesc pentru prezență. Ridic paharul în cinstea lui Yodi și a lui Andreas.

Talanga câștigătoare era deja în jurul gâtului lui Yodeleuse. Apoi, luă placa primită în timpul ceremoniei din ajun, care afișa cu majuscule: *„CAMPIOANA 2013”*. Se apropie de Andreas și i-o întinse.

— Și asta este pentru tine.

Andreas îl urmărea pe Vincent. Îi plăcea mult să observe ce se întâmpla pe margine, atunci când atenția tuturor era îndreptată în altă parte, în cazul de față, asupra lui. Învățase asta de la spectacolele de magie: efectele de sunet și de fum servesc la deturnarea atenției publicului de la locul în care acțiunea esențială se derula în realitate. Cu coada ochiului, remarcă

atitudinea dezamăgită a lui Vincent, a cărui privire era pierdută în gol. Era gelos? Considera că Andreas îi furase vedeta? Apoi, observă un zâmbet în colțul gurii. O privea pe sora lui, Jessica.

Andreas luă cuvântul:

— Antoine, este foarte drăguț din partea ta. Dar nu pot să accept. Această placă trebuie să rămână aici. La fermă.

În același moment, se auzi un 4x4 urcând drumul cu toată viteza. Opri chiar în fața grajdului. Serge Hugon ieși, trânti portiera și se îndreptă spre ei. Părea să-și fi ieșit din minți. Nu era foarte mare, dar avea o constituție solidă și i se vedeau mușchii de pe brațe. Privirea lui furioasă intimidă persoanele prezente, care făcură un pas în spate ca să se dea din calea lui. Se grăbi către Antoine, care-l depășea cu un cap, îl apucă de guler și îl sprijini de perete. Antoine, surprins de ce i se întâmpla, nu reacționă.

— A fost otrăvită! *Blümchen* a mea. Și voi stați aici și beți. O să…

Serge Hugon ridică pumnul. Andreas se strecură între cei doi bărbați și îl trase violent pe Hugon, agățându-se de cămașa lui înainte de a-l împinge. Acesta se răsturnă pe spate și cămașa se sfâșie. Se ridică cu cămașa zdrențuită și-l fixă pe Antoine cu ochii plini de furia ce-l stăpânea.

— Sunt sigur că tu ai făcut asta. Nu ești decât un biet amărât. O să mă răzbun. Și nu o să mai fie tovarășu' tău polițai ca să mă oprească, urlă el aruncându-i o privire întunecată lui Andreas.

Se întoarse, se urcă în mașină, făcu cale-ntoarsă și plecă în trombă.

Capitolul 29

Poreyre, Gryon, luni, 11 martie 2013

Andreas primise, cu o zi înainte, un mesaj de la Erica, pastorul. Dorea să se întâlnească cu el. Un subiect important, specificase ea. Propusese un loc liniștit, în afara orașului, și conveniseră să se întâlnească la Ernets și să facă o plimbare în direcția pășunii de la Poreyre. Iarna, poiana era inaccesibilă cu mașina, dar zăpada, cel puțin cât mai rămânea din ea, era marcată pentru a permite excursioniștilor să se bucure de ea.

Pe parcursul urcării, vorbiseră despre nimicuri, iar subiectele de discuție fuseseră repede epuizate. Pe chipul femeii se citea neliniștea. Amândoi aveau o stare de disconfort. Atunci, Andreas îi povestise peripețiile din weekend ca să disperseze liniștea care se așternuse.

∵

Odată ajunși la Poreyre, se așezară pe o bancă, aproape de cabana pășunii alpine. Prin stratul de ceață care-și întindea vălul deasupra văii, comuna Gryon se întrezărea undeva mai jos. *Dents du Midi* se înălțau din celălalt colț al văii pe fondul unui cer azuriu imaculat. La stânga lui, ascuns parțial de *Argentine,* se ridica *Grand Muveran* care culmina la trei mii de metri. Așadar, Andreas se gândi la valoroșii concurenți ai *Trofeului Muveran* – cea mai veche competiție de schi-alpinism elvețian – care aveau să escaladeze peste o lună acele pante abrupte pentru a ajunge în vârful muntelui legendar. Andreas nu se sătura de împrejurimile astea. Venea adesea cu Mikaël și Minus să se plimbe pe această pajiște montană, indiferent de sezon. Fiecare avea farmecul lui. Primăvara și vara, animalele populau pășunile. Iarna, excursioniștii cu rachete de zăpadă. Toamna era perioada cea mai liniștită. Vacile coborau către șes și turiștii se împuținau. Îi plăcea să se plimbe prin locurile acelea cufundate în tăcere. Chiar acolo îl cunoscuse pe Antoine, cu o iarnă înainte. Se ocupa de pajiștea montană de la Poreyre. După ce se întâlniseră și salutaseră în mai multe reprize, îl invitase la un pahar la cabana lui. Era un tip de treabă.

Erica admiră din nou acel peisaj de care era posibil să nu se mai bucure timp de mai mulți ani. Îi memoră detaliile. O imagine frumoasă de care să se agațe pe parcursul orelor grele ce se anunțau.

— Mulțumesc pentru că ai acceptat să ne întâlnim. Mi-ar plăcea ca dumneavoastră… Ne tutuim? – nu așteptă răspunsul lui Andreas – să-ți vorbesc de acea faimoasă zi. 21 septembrie 2012.

— Știu, îi răspunse Andreas.

Erica nu păru surprinsă și tensiunea vizibilă de pe chipul ei din timpul plimbării dispăru dintr-odată.

— Mă-ntrebasem, încă de-atunci, dacă tu știai. Aveam îndoieli. Dar în ziua aceea, în timpul prânzului, am înțeles. Dar cum ai descoperit adevărul?

— Atunci când am ajuns la biserică, prietenul tău din copilărie era încă în viață.

Erica, în mod vizibil, nu se aștepta la asta. Întorsese întrebarea de mai multe ori în minte fără să găsească o explicație rațională.

— Dar în presă se spunea că îl găsiseși mort pe bancă.

— Într-adevăr, asta este scris în raportul poliției. Dar am avut timp să schimbăm câteva cuvinte. Era zdruncinat de ideea că nu putuse să meargă până la capăt cu răzbunarea. Apoi, am detectat un zâmbet pe fața lui. Am înțeles amândoi, atunci, ce făcuseși. Și mi-am amintit de privirea ta. Pe moment, nu știusem să o interpretez. Eram focalizat pe acțiune. Pe criminal. Dar privirea ta, exact în acel moment, era o privire pe care nu o văzusem niciodată până atunci. O privire plină de furie.

— De ce ai mințit pretinzând că era mort când ai ajuns tu?

— Nu era mort, e adevărat. Dar tocmai își injectase o doză letală de clorură de potasiu. Chiar dacă aș fi chemat ambulanța, medicii n-ar fi ajuns la timp. Tehnic vorbind, nu era încă mort, dar era pe-aproape.

— Și de ce nu m-ai denunțat?

— Îmi spusesem că își meritase soarta, că puteai să-ți reglezi problema în particular cu Dumnezeu.

— Asta-i și problema. Nu știu dacă regret ceea ce am făcut. Ceea ce știu, e că nu pot să continui să trăiesc pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Nu pot să continui să fiu pastor, așa cum se cuvine, după ceea ce am făcut. Am impresia că înșel pe toată lumea. Cum să spun enoriașilor să-și iubească aproapele și să ierte, atâta vreme cât eu sunt stăpânită de ură? Pe moment, când l-am văzut legat de scaun, mi-am imaginat fără-ndoială, că era timpul să pun punct ranchiunei pe care o simțeam față de el. Am acționat mecanic… Fără să gândesc. Ca și când altcineva ar fi acționat în locul meu. A distrus viața iubirii mele din copilărie. Și eu am sfârșit-o pe a lui. Dar ura

din mine n-a dispărut. Încă este acolo. Mă rog în fiecare zi ca Dumnezeu să-mi vină în ajutor, dar n-am niciun răspuns. Nu văd decât o soluție: să-mi asum fapta. Doar apoi, poate, îmi voi găsi pacea interioară.

— Te gândești să demisionezi?

— Nu. O să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început.

Capitolul 30

Gryon, marţi, 12 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale era din nou așezat în fața oglinzii. Imaginea reflectată nu-i mai plăcea. Se chinuise atât de mult ca să-i semene, dar nimic nu mergea. Nimic nu era de ajuns ca să-i îndeplinească fanteziile ce-l stăpâneau un pic mai mult cu fiecare zi ce trecea. Își cocea planul de luni de zile. Se simțea pregătit să treacă la acțiune. Venise momentul. Dar înainte, trebuia să regleze o dispută mai veche. Și-o jurase. Să închidă cercul. Să tragă linie peste amintirile dureroase. Și doar atunci, să se dedice proiectului său.

Auzea vocea mamei sale: „*Nu o să fii niciodată bărbat*". Aceste afirmații diminuează, umilesc, distrug. Avea să-i demonstreze contrariul, era bărbat, unul adevărat. Mama îl compara tot timpul cu alții. Unul a făcut aia. Altul a făcut asta. Ăla e mai bun. Ăla e mai puternic. Ăla, cel puțin, e sportiv. Ăla. Ăia… și alții! Nu mai suporta comparațiile. Ălora le reușea tot. Adevărate ființe iluminate, se-nțelege. Stele pe firmament, în timp ce el trăia în umbră, în fiecare zi afundându-se și mai adânc în întuneric.

Fusese gelos pe prietenii lui. Veșnic. Dar când vedea viața pe care o duceau în prezent, râdea. Chiar dacă mama lui își imaginase că urmau să realizeze lucruri mărețe, ei erau încă în Gryon, iar în fiecare weekend vegetau la *Harambee* ca toți ceilalți, ca el. Ce-ar spune mama acum? Ce-ar gândi despre banda asta de ratați?

Falsa rivalitate pe care o crease între el și ceilalți fusese un infern. Simțise că nu-și găsea locul, că nu era dorit. Ar fi preferat o fată? Sau un alt băiat care ar semăna cu prietenii lui? Și el, ce ar fi vrut să fie? Nu știa. Suferea doar consecințele. Dădea cu el de pământ, îl insulta. Îl denigra. Nu ieșea niciodată, nu practica nicio activitate fizică. Sporturile de echipă nu-l atrăgeau. Un sport individual, de genul artelor marțiale? I se părea prea violent. Se simțise întotdeauna mai în largul lui în coconul casei. Viața se rezuma la școală, familie, prieteni. Putea fi vorba de viață socială? Să fie în preajma colegilor în afara școlii îi consolida sentimentul de gelozie. Nu putuse niciodată să conteze pe tatăl său, al cărui rol era insignifiant. Și mama? Era și mai ambiguu. În ciuda răutăților, simțea pentru ea o formă de

fascinație. Atunci când încerca să se răzvrătească, îl închidea în șifonierul din camera sa. Câteodată o oră. Alteori, două. Ceea ce ea nu știuse niciodată era că, într-un final, lui îi plăcuse să petreacă timp în dulap. Îl lăsa în liniște acolo. Dar motivul principal era altul. Camera lui se afla chiar lângă cea a mamei. Întindea urechea ca să asculte și se înfuria că nu vedea nimic. Prin urmare, în ciuda abilităților sale deplorabile de a meșteri, el perforase o gaură pe care, apoi, încercase atât de tare să o ascundă. Începând din acea zi, nu mai avusese nevoie să fie închis de mama sa în dulap. Putea s-o observe în cameră, după bunul plac. Momentul preferat era atunci când ea se așeza în fața măsuței de toaletă, ca să se machieze. Când se privea în oglindă, nu mai era aceeași persoană. Nicio furie nu o mai stăpânea. Vedea asta în reflexia ochilor ei, ca suprafața liniștită a unui lac limpede. Mai mult, își lăsa frumosul păr castaniu, de obicei ridicat într-un coc sever, să-i cadă liber pe umeri. Adora să-i urmărească mișcarea când întorcea capul.

Într-o zi, îi spusese mamei că voia să-și lasă părul să crească. În schimb, primise o palmă, acompaniată de vorbe pe care nu le-ar uita niciodată: „*Fătălăii au părul lung!*” Atunci, da, dacă despre asta era vorba, dorea să fie un fătălău. Dar ce era, mai exact? Pusese întrebarea la masă sub privirea uimită a tatălui care-i răspunse fără să clipească: „*Este un homo, un poponar, ce să fie. Ești unul d-ăsta, așa e?*” Bineînțeles, negase, simțind ostilitatea din atmosferă asupra subiectului, dar în adâncul lui nu știa ce era. Singura lui convingere era fascinația pentru mama lui.

Într-o zi, rămas singur acasă, voise să se îmbrace ca ea. Dar nu putuse să meargă în camera ei, mereu închisă cu cheia. Începuse să caute în pod în speranța că ar fi găsit haine vechi puse prin cutiile de carton, însă fără succes. Dăduse apoi peste niște păpuși. Fusese intrigat. Le scosese una câte una, se apucase să le dezbrace, să le îmbrace, prin urmare nu o auzise pe mama sosind. Îl trăsese de ureche până în cameră. Îl închisese din nou în dulap. „*Te crezi fată? Ești poponar, asta el o să-ți scot toate ideile astea perverse din cap!*”

∴

Relația lor luase o nouă turnură. Avea paisprezece ani. Într-o zi, când o urmărea prin gaură, mama se ridicase și se dezbrăcase. Se așezase goală pe scaunul din fața măsuței de toaletă. Se observa în oglindă. Apoi, începuse să se mângâie pe piept cu un gest inofensiv. Brusc, avu impresia că se uitase

cu colțul ochiului în direcția lui. Îl văzuse? Plecase capul de frica faptului că ar fi putut să-și intersecteze privirile și își părăsise ascunzătoarea. Rămăsese apoi nemișcat în mijlocul camerei. Așteptase ca ușa să se deschidă ca să primească o bătaie. Dar, nimic. Nu-l remarcase de fapt? Sau era conștientă de prezența lui? Se simțise ușurat. Dar și confuz. Se abținuse să se întoarcă în dulap timp de mai multe zile. Se simțea atras acolo ca de un magnet. Apoi se decisese. Reușise să se convingă de faptul că ea făcea asta pentru el. Voia să vadă. Trebuia să-și asume riscul. Din acea zi, o urmărea cu regularitate. Era uluit. Atunci când o vedea dezbrăcată, nu reușea să înțeleagă ce simțea. Simțea dorință? Începuse să o viseze noaptea. O revedea mângâindu-se. În fiecare zi, în fiecare dimineață, se instala în dulap ca să o contemple. Părinții nu mai împărțeau de multă vreme același dormitor. Niciodată nu o văzuse să plece din cameră seara ca să i se alăture tatălui. Și tatăl său nu venise niciodată la ea. Niciodată nu-i auzise făcând dragoste. Cu toate acestea, era cu ochii pe ei. Concluzionase: pe mine mă iubește. În fața tatălui și a prietenilor, îl certa ca ei să nu suspecteze nimic. Doar pe el îl iubea. Nicio altă explicație nu era posibilă.

Se trezea adesea în mijlocul nopții. Transpirat și cu o erecție. Visele erotice îi produceau un sentiment plăcut. Distingea acolo corpuri masculine. Nuduri. Dar aceste gânduri erau mereu întrerupte de mama. Îi auzea vocea. Țipa. Îl bătea în vis la fel ca în realitate. Era geloasă văzându-l că mângâie acele corpuri musculoase? Trezit, încerca să se scufunde din nou în erotismul acelor vise și să șteargă de acolo prezența maternă. Voia să aibă și el morfologia unui bărbat. Desena contururile. Începea să simtă plăcere, dar era întotdeauna la fel, mama se infiltra în proiecțiile sale mentale. Îi vedea chipul în locul celui pe care încerca să și-l imagineze, sânii ei în locul unui piept viril. Nu înțelegea. Sau nu voia să înțeleagă. Nu o putea iubi decât pe mama. Orice altă iubire îi era interzisă.

Nu, nu era un fătălău. Mama nu voia să fie unul. Să îi facă această plăcere și să răspundă așteptărilor sale, era singurul lucru de făcut.

Deci, iubea femeile.

Iubea această femeie.

O iubea pe mama.

Din acel moment, decisese să facă sport. Să iasă cu colegii, mai ales aceia cu care mama îl comparase toată viața. Ar fi devenit, în sfârșit, ceea ce dorea. Mama. Doar pentru el.

Lunile care urmară fură cele mai frumoase din viața lui. Era pe cale să devină bărbatul care și-ar fi dorit mama să fie. Constatase schimbarea și îl încurajase în acest sens.

∴

Apoi, veni anul 2002, coșmarul. Puțin câte puțin, fără să înțeleagă de ce, mama își pierduse din nou interesul în ceea ce-l privea. Până în ziua în care motivul acestei schimbări îi sări în ochi, cu brutalitate. Era pe la mijlocul după-amiezii. Se întorsese de la școală mai devreme decât era prevăzut. Se dusese în camera lui și auzise zgomote, respirații sacadate. Se uitase prin gaură. Ceea ce văzuse atunci, îl devastase. Mama era în patru labe pe pat, ca o cățea vulgară. Un bărbat o penetra pe la spate. Bărbatul nu era tatăl lui.

Din acea zi, sentimentele pentru mama se schimbaseră radical. Începuse s-o urască, dar în același timp, o adora.

Ca pe femeia pe care ar fi vrut să o iubească.

Femeia de care ar fi vrut să fie iubit.

Femeia care ar fi vrut să devină.

Capitolul 31

Lausanne, miercuri, 13 martie 2013

Erica privea fix fluxul de mașini de pe autostradă în timp ce Gerard conducea. Își retrăia filmul vieții, secvența care o condusese să se afle în acea zi, în acea mașină, spre o destinație pe care nu și-ar fi imaginat-o niciodată.

Atunci când se întorsese Gerard cu o seară înainte, după o zi la schi cu prietenii, fusese surprins de punerea în scenă orchestrată de către soția lui. Masa fusese pregătită cu vesela de porțelan a bunicii sale, chiar scosese și paharele de cristal. Un miros de condimente indiene îi gâdila nările. Erica îi pregătise felul de mâncare preferat: *palak paneer,* o delicatesă vegetariană din *Punjab,* pe care o descoperiseră în timpul lunii de miere. Pusese, de asemenea, o față de masă indiană din mătase cu tonuri de galben, roșu, oranj și motive aurite, cumpărată de la un artizan din apropierea orașului Jodhpur. Pe masă ardea un con de tămâie, care răspândea un miros de ambră. Luminile erau stinse. Lumânările luminau încăperea și creau o ambianță discretă, călduroasă.

— Ce sărbătorim? N-am uitat din nou de aniversarea căsătoriei, nu?

— Trebuie să-ți vorbesc. Dar mai întâi, cinăm. Așază-te.

Erica servise mâncarea și turnase în pahare un *Chasse-Spleen* din 2005. Acest vin burghez prestigios, pe care-l alesese chiar ea din pivnița unui sătean a cărui slujbă de înmormântare o oficiase, cu câțiva ani înainte. Decantându-l, se surprinsese recitând *Spleen* a lui Baudelaire, evocarea sentimentului că acest vin era menit a bea până la ultima picătură:

Quand la terre est changée en un cachot humide,
Où l'Espérence, comme une chauve-souris,
S'en va battant les murs de son aile timide,
Et se cognant la tête à des plafonds pourris.[11]

O poezie de circumstanță, gustase ironia în același timp cu prima gură de vin.

— Nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Nu încă. Hai să cinăm, înainte.

Gerard nu insistase. Se lăsase liniștea. Îi era greu să se concentreze pe savoarea mâncării. O observase pe soția lui aparent încântată, afișând un aer, în același timp, detașat și contemplativ, ceea ce-l destabilizase și mai mult.

La finalul cinei, Erica strânsese totul și venise să se așeze. Îi povestise tot, terminând cu decizia pe care o luase. Irevocabil. Soțul fusese devastat de aceste dezvăluiri.

— Te-ai gândit la noi, la ceea ce vom deveni?

— Nu-i vorba despre noi, Gerard. E vorba despre adevăr. Despre sufletul meu. E singurul lucru de făcut.

Apoi el țipase. Nu la Erica, pe care o iubea mai mult decât orice, ci la lumea lor care începea să se destrame.

Pe parcursul călătoriei, niciunul dintre cei doi nu pronunțase un cuvânt. Nu era nevoie. Legătura care-i unea era dincolo de vorbe. Gerard înțelesese decizia soției sale, chiar dacă nu putea să o accepte. Acest drum era o călătorie în necunoscut. O călătorie doar dus. Erica avea să intre singură în acea clădire de pe strada Saint-Martin care adăpostea secția de poliție. Iar el ar fi făcut drumul de întoarcere fără ea.

Erica îl sărută pe soțul ei pe obraz și ieși din mașină. Cei câțiva metri care o despărțeau de intrare părură nesfârșiți, împinse ușa, se îndreptă spre recepție și se adresă unei femei tinere, din spatele tejghelei.

— Pot să vorbesc cu inspectorul Karine Joubert?

Capitolul 32

Gryon, vineri, 15 martie 2013

Vânzarea cabanei din pajiștea alpină, care aparținea familiei mamei sale de mai multe generații, era picătura care umplea paharul. Jérôme Jaccard era furios pe tatăl său. Nici măcar nu se consultase cu el înainte să ia decizia asta. Cabana asta nu-i lăsase amintiri memorabile – nu mergeau acolo decât ca să facă grătare vara, sau când le venea rândul să organizeze sacrosanctele reuniuni de familie – și nu era niciun loc în care, adult fiind, să-i fi plăcut să meargă. Asta nu schimbă faptul că simțea actul tatălui său ca pe o trădare.

În subsolul casei din Gryon, își amenajase o cameră izolată fonic pentru tobă, pe care se descărca în fiecare zi. Era ca o bulă, spațiul lui personal, locul unde se simțea în elementul lui.

Jérôme trăia absența mamei ca pe o lipsă care punea stăpânire pe el dinlăuntru. De pe o zi pe alta, dispăruse. Fusese nevoie de mult timp ca să-i accepte moartea. Își aducea aminte de ultima oară când o văzuse în viață. Era o dimineață în care el pleca să muncească, ea îi reproșase că se mulțumea cu postul de infirmier. Considera că ar fi făcut mai bine să-și reia studiile pentru a deveni chirurg, cardiolog sau măcar paramedic. Doctor suna mai bine decât infirmier. Dar îi plăcea slujba lui și nu avea nicio intenție să o schimbe ca să-i facă pe plac. Plecase fără să-și termine micul dejun, trântind ușa.

La finalul zilei, fusese primul care se întorsese. O liniște mormântală domnea în casă. Din hol, văzuse întâi picioarele mamei care depășeau cadrul ușii de la bucătărie. Rămăsese încremenit. Apoi, înaintase ca într-un slowmotion și îi descoperise corpul zăcând pe gresia crem. Nu plânsese. Nu știuse cum să reacționeze. Se așezase pe un scaun și privise scena îndelung: părea că doarme.

Jérôme era încă în stare de șoc atunci când ajunsese tatăl său. Îl văzuse aruncându-se în genunchi și scuturându-și cu brutalitate soția ca să o trezească înainte să conștientizeze că ea plecase, că viața o părăsise.

La înmormântare, Jérôme nu vărsase nicio lacrimă. Dar absența crease în cele din urmă o lipsă, pe care trebuise să o compenseze. Corpul lui îl făcuse să înțeleagă. Deci alesese o cale, o evadare provizorie.

De la moartea mamei, Jérôme se forța să țină un fel de jurnal de bord în care povestea ceea ce-i trecea prin cap. Să pună cuvintele pe hârtie îl ajuta să se elibereze doar pe moment. Cu toate acestea, în ultimul timp, avea migrene. După ce scrisese prima propoziție, avusese un blanc. Îi era greu să-și exprime sentimentele. Nu era foarte concentrat și se gândea obsesiv la pierderea lui. Se înscrisese pe mai multe site-uri de întâlniri. Ca să aibă succesul dorit, trebuia să pară atractiv. Problema nu era atât de mare în ceea ce privea fotografia, știa că fizicul lui plăcea femeilor. Cel mai dificil fusese să se descrie și să-și exprime așteptările în rubrica *Eu caut*… Jérôme făcuse, atunci, turul mai multor profile, apoi întocmise o listă cu femeile care corespundeau cu ceea ce râvnea. Următorul lucru, trebuia să le contacteze, să le seducă, să le facă să vrea să răspundă, din nou și din nou. În acest context, să se exprime, chiar și în scris, îi era tare greu. Dar, recent, făcuse pasul…

Jérôme auzi așadar un sunet dinspre calculator: primise un mesaj. Schimbase tab-ul ca să intre pe unul din site-urile de întâlniri. O femeie al cărei pseudonim era *Cannelle*, cu care discuta de mai multe zile, tocmai îi scrisese. Era de acord să se întâlnească. Avu un zâmbet satisfăcut.

Capitolul 33

Ferma lui Antoine Paget,
duminică, 17 martie 2013

Antoine și Vincent nu aveau dispoziția necesară pentru pălăvrăgeală. Era finalul după-amiezii, pregăteau mașinile de muls fără să-și adreseze niciun cuvânt. Fiecare știa ce avea de făcut.

În momentul în care ieși din grajd, Vincent văzu un vehicul utilitar. Cédric era la volan. Atunci când putea, venea de bunăvoie să dea o mână de ajutor la fermă, în ciuda programului, pe care handicapul tatălui său îl făcuse încă și mai încărcat. El și Cédric urmaseră aceeași școală. Spre deosebire de multe cunoștințe de-ale lor, ei nu părăsiseră niciodată Gryon. Cédric făcea parte din primul său cerc de prieteni. Relația lor era fondată pe activități comune, dar vorbeau puțin despre ei înșiși și despre viața lor privată. Discuțiile rămâneau superficiale. Erau dintotdeauna unul în preajma celuilalt, fără să se cunoască cu adevărat. Din ce trecea timpul mai mult, din aia Vincent avea impresia că nu se mai vedeau decât din obișnuință. Cédric era discret. Și el, la fel. De ce era atât de dificil să vorbești despre sine? Vincent și-ar fi dorit uneori să aibă pe cineva căruia să i se destăinuie. Nu lui Romain, nici lui Jérôme. Unul se scufunda în alcoolism, celălalt devenea din zi în zi mai tăcut și mai furios. Efectiv nu avea altă opțiune decât să se descurce singur cu propriile probleme. În plus, poate era mai bine așa.

Vincent și Cédric plecară să caute vacile care-și petrecuseră ziua afară. Flicka, border collie-ul, îi însoțea, își cunoștea rolul pe dinafară. Timpul se mai îndreptase, zăpada se topise, dar pe pajiștea montană, opt sute de metri mai sus, încă persista. Ziua fusese deosebit de caldă pentru acel sezon, deși norii denși, întunecați, invadau cerul.

Antoine îi aștepta la grajd ca să lege vitele. Ar fi sosit una câte una. Întotdeauna în aceeași ordine. Vaca este un animal al obișnuinței. Într-o viață anterioară, Antoine probabil fusese una. Avea nevoie de ritualuri și de aceeași rutină zilnică. După cinci minute, nevăzându-i încă venind, ieși să vadă ce se întâmpla.

În același moment, auzi glasul câinelui. Un lătrat neobișnuit, neliniștit. Antoine începu să alerge; ajuns în vârful unui terasament, zări vacile adunate. Vincent căuta să le strângă, timp în care Cédric încerca să-l calmeze pe Flicka ce urla a moarte. Se apropie cu pași mari și descoperi spectacolul dezolant.

Heidi zăcea într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat.

Antoine se lăsă să cadă în genunchi și apăsă burta animalului, încercând s-o ia în brațe. Nu plânsese de foarte mulți ani, dar nu putu să-și rețină lacrimile.

Vincent și Cédric se opriseră la distanță și observau scena, stupefiați. Vântul din sud-vest începuse să bată, norii negrii deveneau amenințători. Se întâmpla adesea ca furtunile să izbucnească în Alpii din Vaud, în inima iernii. Fulgi mari de zăpadă în formă de lăbuțe de pisică se desenau pe cer.

Antoine se ridică. Își șterse lacrimile cu mâneca privind corpul inert al vacii sale.

— Adio, Heidi, bălmăji el.

Brusc, din vârful unui nor furtunos, o rază luminoasă despică cerul și un fulger căzu peste creasta muntelui *Dent Favre,* care era fals intitulat *Petit Muveran* pe hărțile regiunii. Câteva secunde mai târziu, o canonadă asurzitoare răspunse ea un ecou durerii lui Antoine.

Furia îl copleșea. Se îndreptă spre fermă cu un pas hotărât.

— Unde mergi? îl întrebă Vincent alergând în spatele lui.

— Hugon a făcut asta. Sunt sigur de asta!

Antoine deschise portiera mașinii lui 4 x4 și se așeză la volan.

— Tată, așteptă! Ce-o să faci?

— O să reglez conturile.

Antoine trânti portiera mașinii. Vincent o redeschise și încercă să-l oprească. Dar Antoine demară fără să-l bage în seamă. Vincent și Cédric văzură vehiculul dispărând în curbă.

Capitolul 34

Huémoz, duminică, 17 martie 2013

Antoine încercă să-și pună gândurile în ordine. Era sigur că Hugon îi omorâse vaca din răzbunare. Chiar dacă nu avusese nimic de-a face cu pierderea celuilalt. Niciodată nu ar fi făcut rău unui animal… Și mai mult decât atât, pentru ce? Ca să câștige un amărât de concurs… Dar cine altcineva ar fi avut interes să o otrăvească pe *Blümchen*? N-avea încă un răspuns în momentul în care ajunse la Huémoz.

∵

Antoine parcă în curtea din fața fermei lui Serge Hugon, cu siguranță ocupat cu mulsul. Merse cu un pas apăsat spre grajd a cărui ușă o împinse cu brutalitate, urlând:

— Hugon! Secătură împuțită!

Serge Hugon se întoarse și păru surprins să-l vadă pe Antoine. Acesta din urmă veni spre el. Cei doi bărbați aveau aceeași constituție, dar Antoine îl depășea cu un cap. Aspectul său fizic nu corespundea cu personalitatea: o persoană discretă care nu ar fi făcut rău nici măcar unei muște. Dar acolo nu era el, cu mușchii încordați, gata să explodeze. Se opri fix la un metru de Hugon. Se uitară unul la celălalt. Erau ca într-un *western,* fără pistoale. Dar aveau muzică: duelul se desfășura pe fondul sunetului unui radio care emitea folclor elvețian la acordeon.

— Ce vrei de la mine? întrebă Hugon cu o voce febrilă.

Privirea lui Antoine afișa o determinare și o furie care contrastau cu placiditatea obișnuită.

— Tu ai omorât-o pe Heidi!

Se putea citi surpriza în privirea lui Serge Hugon, care nu avu timp să reacționeze. Văzu pumnul adversarului cu o fracțiune de secundă înainte de impact.

Capitolul 35

Huémoz, duminică, 17 martie 2013

În ultimele două săptămâni, *Litso Ice* avusese timp suficient să observe venirile și plecările următoarei victime. Misiunea asta era diferită de celelalte. În general, ajungea, își elimina ținta și pleca, nevăzut, necunoscut. De această dată se dovediseră a fi necesare niște pregătiri. Trebuise să elaboreze un plan, apoi să-l pună în aplicare. Totul se desfășura după cum spera.

Victima lui locuia singură departe de comună. Pentru discreție, merse pe jos. Se ascunse undeva în vecinătatea fermei, în spatele unui zid, de unde vedea bucătăria. Rămase acolo câteva minute, dar nu văzu nicio mișcare. Și cu toate acestea, mașina era acolo, parcată în curte.

După un moment, încă nepercepând niciun semn de viață, se decisese să se strecoare în casă prin spate. Înainte de a intra, își puse o cagulă neagră și-și trase niște mănuși. Apăsă cu grijă pe clanță. Ușa se deschise ca în timpul unei recunoașteri precedente. Oamenii de pe acolo nu erau precauți. Pătrunse într-o încăpere care servea drept debara și se apropie de o a doua ușă ce ducea către hol.

Litso Ice o deschise încetișor și avansă către bucătărie. Nimeni. Pe masă se afla o cană de cafea, un colț de pâine, o bucată de brânză și un salam. Apoi, merse la etaj, făcu turul camerelor, al băii, apoi coborî. În momentul în care ajunse la baza scării, auzi ușa de la intrare deschizându-se. Se răzgândi și urcă înapoi câteva trepte ca să nu fie reperat. Pașii se apropiară. Își scoase arma, ținând-o de țeavă, gata să lovească, și își ținu respirația. Apoi apăru o siluetă. Trecu prin fața lui privind spre dreapta, așa că nu o văzu decât din profil. *Litso Ice* coborî fără niciun zgomot și avansă spre bucătărie. Era acum în dreptul ușii și se apropie puțin, îl zări pe bărbat din spate, aplecat deasupra mesei, pe cale să scrie ceva. Nu era Serge Hugon. Făcu stânga-împrejur continuând să fie pe cât de discret posibil. Din fericire, sunetul de corn din Alpi răsuna în difuzoarele radioului și îi acoperea pașii. Urcă scările și, într-una dintre camere, se poziționă în apropierea ferestrei. Auzi bărbatul părăsind casa și mașina demarând câteva minute mai târziu. Dar unde era Hugon?

∴

Litso Ice se duse în cele din urmă în grajd. Vacile erau legate și rumegau liniștite fânul. Dar avea sentimentul că ceva era anormal. Avansă și rămase stupefiat.

Un corp era întins chiar în spatele uneia dintre vite, în linia de evacuare de aproximativ un metru lățime. Îl recunoscu pe Serge Hugon. Se scălda într-un amestec de sânge și bălegar, cu o rană deschisă la nivelul craniului.

Litso Ice observă scena, perplex. Planul funcționase dincolo de așteptările lui? Ar fi plătit pentru o muncă în timp ce el nici măcar nu avusese nevoie să se murdărească pe mâini. Văzu un pic mai departe o lopată pătată cu sânge și încercă să analizeze situația. Apoi, acționă. Dintr-un sac de plastic scoase un cuțit și îl plasă în mâna lui Serge Hugon. Îi strânse degetele în jurul mânerului, fără prea mare greutate. Era mort de puțin timp și rigiditatea încă nu se instalase. După ce plasase degetele victimei pe mânerul cuțitului ca să-l amprenteze, îl puse pe un banc de lucru printre alte unelte.

După aceea, plecă liniștit pe drumul pe care venise.

Capitolul 36

Huémoz, luni, 18 martie 2013

Isabelle Hugon ajunse la fermă mai devreme. Locuia într-o casă izolată la câteva sute de metri. Serge era singura ei familie. Temperamentul arțăgos o separase de ultimii prieteni care nu muriseră încă. Venea des la Huémoz. Nu pentru că își aprecia nepotul, dar n-avea nimic mai bun de făcut. Prea bătrână ca să cosească fânul, să curețe grajdurile sau să mulgă vacile, dar suficient de tânără ca să pregătească de mâncare și să păstreze împrejurimile fermei la un nivel acceptabil de curățenie. Intrând în bucătărie, se enervă că Serge nici măcar nu luase cina cu-o seară înainte. Ce-ar fi făcut după moartea ei? Nu știa să folosească aspiratorul și nici să gătească o friptură. Ea putea să moară oricând. Medicul îi prezisese o bătrânețe îndelungată, însă ar dispărea înaintea lui, este în firea lucrurilor. Seara trecută, simțise o stare febrilă și nu venise. Și iată rezultatul… Puse pe masă o împletitură cu unt, precum și ziarul din acea zi, apoi începu să curețe vesela murdară și luă un burete ca să înlăture resturile mai mari. Scoase o cafea solubilă, untul, un borcan de melasă și puse apa la fiert.

Așteptându-l pe Serge să vină de la muls, își bău cafeaua și citi *Le Matin*. De unde stătea, vedea în curte. Mașina 4x4 a lui Serge era acolo. La ora aia, n-ar fi trebuit deja să fi plecat să ducă laptele la fabrică? Își continuă lectura ziarului. Apoi observă carnețelul pe care Serge îl utiliza pentru a-și consemna activitățile cotidiene, un fel de carnet al laptelui. O propoziție era scrisă cu litere mari și nu era scrisul nepotului său: *„Uzurpatorul este în infern!”*

Se ridică brusc, în ciuda vârstei înaintate și a reumatismului. Traversă curtea șchiopătând, sprijinindu-se în baston. Intrând în grajd, văzu un vițel care sugea. Ciudat. Nu era normal. Un nou născut era, în mod normal, luat de lângă mama lui și plasat într-un țarc.

Apoi văzu corpul, acoperit de sânge și de balegă de vacă. Se apropie și observă scena fără nicio urmă de emoție. Nu-l iubise niciodată. Nu erau legați decât prin prisma solitudinii. Rana deschisă din vârful capului și lopata însângerată pusă alături nu-i lăsa nicio urmă de îndoială asupra cauzei morții.

Capitolul 37

Huémoz, luni, 18 martie 2013

Doi jandarmi erau postați în fața intrării grajdului și toată zona fusese securizată înainte să ajungă Karine în curtea fermei. Christophe și colegii de la criminalistică erau, deja, la locul faptei. Înainte să intre, se echipă cu o ținută integral albă, cu mănuși, botoși și bonetă de unică folosință. Unul dintre polițiști făcea măsurători, altul lua probe. Christophe făcea poze. Ea înaintă și observă corpul.

Pentru prima oară, se afla la scena unei crime fără Andreas. În ziua aceea, conducea ancheta singură. Ar fi fost liniștită în prezența lui, dar n-o deranja nici faptul că putea să dovedească de ce era în stare.

Cadavrul era lungit pe burtă. Capul înclinat permitea să se vadă un chip cu trăsături încremenite pe care sângele se uscase. Rana era deschisă pe partea dinspre față.

— Bărbatul care a făcut asta se afla fără niciun dubiu în fața victimei în momentul în care îi dădea lovitura fatală, comentă Karine.

— De ce bărbatul? Putea fi foarte bine și o femeie. Uite! Iată, fără îndoială, arma crimei, spuse el, apropiindu-se de lopata însângerată aruncată un pic mai departe.

Christophe avea dreptate. Nu trebuia să aibă prejudecăți.

— Dacă ucigașul fusese în față, Hugon ar fi văzut lovitura venind, nu? Și ar fi putut să se apere cu brațele.

Christophe se aplecă peste cadavru.

— Nu pare să aibă lovituri pe brațe. Nu disting leziuni de apărare. Ucigașul a putut să vină prin spate. Victima s-ar fi întors în ultimul moment. Asta ar explica impactul asupra feței.

— Este posibil, într-adevăr.

— Cum ar fi putut să se apropie fără să-l remarce?

— Radioul.

Christophe se îndreptă spre radio și îl opri, după ce își puse mănușile, ca să evite să șteargă eventualele amprente.

— Muzica a putut să acopere zgomotul pașilor.

— Probabil, a fost surprins când mulgea vaca. Lângă victimă, găleata cu lapte muls este răsturnată, și laptele împrăștiat pe jos. Și scaunul pentru muls e fixat în jurul taliei.

— Sunetul de la radio combinat cu zgomotul mașinii de muls i-a permis, fără urmă de îndoială, ucigașului să se apropie discret.

— Dar mulgătoarea nu e cuplată.

— Cineva a putut s-o desprindă după ce l-a omorât.

— Posibile dovezi… O să mă ocup de asta.

— O altă soluție de luat în considerare: criminalul își cunoștea victima. Vine și discută cu el. Pretinde să-i dea o mână de ajutor, apucă lopata ca să curețe bălegarul. Hugon se întoarce ca să mulgă vaca. Atunci, ucigașul se apropie de el. Hugon îi simte prezența în spatele lui, se întoarce și primește lopata în cap.

— Da, asta pare plauzibil.

— Cu ce fel de motiv am putea avea de-a face? se întrebă Karine.

— O răzbunare? Un conflict cu alt fermier? Un litigiu cu un teren? Gelozia unui membru al familiei?

— Sau, poate, un soț gelos care-l omoară pe amantul soției. Tocmai ce am primit informații despre el pe telefonul mobil, Hugon nu era căsătorit. Trăia singur. Aparent nu o are decât pe mătușa lui, Isabelle Hugon. Cine a descoperit cadavrul?

— Chiar ea. E în bucătărie, dacă vrei să o vezi.

— Mă duc acolo, acum.

În același moment, Doc își făcu apariția. Se îndreptă către ei cu părul ciufulit și o expresie dezorientată pe figură.

— Salutare tuturor! Așadar, există un mort simpatic în colț?

Karine nu se formaliză. Suporta de multă vreme umorul negru al legistului. Asta nu o deranja în esență ci, mai degrabă, o amuza, dar prefera să nu fie de față atunci când Doc se ocupa de cadavru. Spectacolul, mirosurile, glumele lui, combinația celor trei îi făcea greață.

— Bun, vă las să lucrați ca între băieți.

∴

Isabelle Hugon stătea pe bancă în bucătărie și se uita în curte. Girofarurile mașinilor de poliție se reflectau în geam. O mașină mortuară tocmai ce sosise. Urmau să transporte rămășițele lui Serge. În ordinea logică a lucrurilor, ea era cea care ar fi trebuit să fie, înaintea nepotului ei,

pasagerul inert al unui convoi funebru. Dar tânărul își meritase soarta, fără îndoială.

Văzu o persoană îmbrăcată în blugi și geacă neagră ieșind din grajd și apropiindu-se de casă. Mersul ei era masculin, dar aspectul general părea să indice că era vorba despre o femeie. Era o polițistă? Când ajunse în fața ușii, o putu observa mai de aproape. Avea păr negru tuns scurt și ochi verzi. Incontestabil, lucrurile nu mai erau cum fuseseră odată. Pe vremea ei, femeile rămâneau acasă. Își imaginau poate că o femeie o să faciliteze contactul. Nu știau cu cine aveau de-a face.

∵

Karine intră în bucătărie și făcu semn ofițerului de poliție de serviciu să le lase singure. Isabelle Hugon, mătușa victimei, avea optzeci de ani cel puțin, dar încă se ținea bine. La prima vedere, Karine fu uimită de ținuta vestimentară. Nu corespundea cu imaginea pe care și-o făcuse despre o doamnă în etate. Purta blugi, un pulover de lână găurit și părul scurt, vopsit șaten.

Karine se prezentă cu o exprimare plină de tact, scoasă direct din manualul polițistului perfect și întrebă dacă putea lua loc în fața ei.

— Domniță, nu e nevoie să vă purtați cu mănuși cu mine. Puneți-vă fundul pe scaun. Vreți o cafea?

Fără să aștepte răspunsul, se ridică, luă o cană din dulap și o puse în fața Karinei.

— Serviți-vă. Apa din fierbător încă e caldă.

Karine luă în considerare pentru un moment curățenia îndoielnică a veselei, dar se servi, totuși, cu o linguriță de cafea solubilă, își umplu cana și adăugă un strop de lapte, observând-o totodată pe bătrâna doamnă. În această meserie, trebuia câteodată să știi să trăiești periculos.

— Mi s-a spus că dumneavoastră ați descoperit corpul nepotului în această dimineață. Permiteți-mi să vă adresez condoleanțele mele.

— Doamnă, cum vă numiți?

— Karine Joubert.

— Ei bine, Karine… O să vă spun pe numele mic. Ați putea să-mi fiți strănepoată. Drăguț din partea ta, dar nu sunt tristă. Serge e mort. Punct. Ce mă deranjează cel mai tare, e ce-o să fac cu ferma și, mai mult decât atât, cu animalele. O să fie nevoie să le vând sau să le trimit la abator. Nu mai am forță să mă ocup de asta.

— N-aveați o relație bună cu nepotul dumneavoastră?

— Oh, știi, Karine, nu mai aveam pe nimeni în afară de el. Soțul meu e mort și noi nu aveam copii. Fratele și sora mea sunt, de asemenea, mutați la cimitir.

— Și nepotul dumneavoastră?

— Serge? Un nemernic prin excelență. Da' bine, făcea parte din familie. Era tot ce-mi rămăsese. Îi dădeam o mână de ajutor, îi pregăteam masa în fiecare zi. În afară de a se ocupa de vaci, nu era capabil de nimic. Asta îmi umplea zilele și aveam un pic de companie. Dar nu e grav. În curând o să crăp și încă mai am pisica acasă.

— Suferiți de vreo boală?

— Limbajul ăsta curat nu prea vi se potrivește, domniță, dacă îmi pot permite. Nu, nu am nimic. Pur și simplu sunt bătrână. Sigur o să crăp cât de curând. Nu e niciun motiv să mai pierd vremea așa.

— Serge Hugon nu mai avea nici el familie?

— Frate-miu e mort de foarte mulți ani, nevastă-sa ne-a părăsit când Serge nu avea decât trei ani. A dat ortu' popii dând naștere celui de-al doilea copil. Nu s-a putut salva nici copilul. Poveste mizerabilă. Pe scurt, eu am fost cea care s-a ocupat de frate-miu și de plodul lui. Eu l-am crescut pe Serge. În fine, am încercat, dar a tras spre partea tatălui. N-am avut mare influență. Eram, într-un fel, întocmai ca femeia de serviciu a casei.

— Nu s-a căsătorit niciodată?

— Nicio femeie rezonabilă nu s-ar fi băgat într-o căsătorie cu el, gândiți-vă puțin!

— Aveți vreo idee despre cine l-a omorât pe Hugon?

— Mai mult decât atât. Știu cine…

Capitolul 38

Centrul Universitar Romand de Medicină Legală, Lausanne, luni, 18 martie 2013

Culoarele centrului de medicină legală erau pustii. Karine și Christophe coborâră scările care duceau către morgă. Sediul era modern și luminos. Frigiderele mortuare impozante ocupau pereții primei încăperi, înainte să pătrundă în *Saint des Saints,* își puseră botoși de protecție peste încălțăminte și îmbrăcară câte un combinezon alb. Pe ușă, un panou menționa: *„Atenție: intrând aici, riscați să vă confruntați cu corpuri umane”.*

Intrară în bârlogul lui Doc și merseră de-a lungul holului. La dreapta lor, se vedeau sălile de autopsie prin geamurile cât peretele. Prima era goală. În a doua, un cadavru violaceu era întins pe o masă de oțel inoxidabil. În următoarea, legiștii erau ocupați cu corpul unei femei tinere. Unul dintre ei se întoarse cu un organ în mâini. Un rinichi? Cadavrul era deschis, coastele fuseseră secționate de-o parte și de cealaltă a sternului și ridicate. Karine întoarse privirea. Apoi, îl zăriră pe Doc în cea de-a patra sală. Era aplecat asupra corpului lui Serge Hugon. El se ridică și îi remarcă pe vizitatori. Le făcu semn să intre.

— Salut, prieteni, apropiați-vă! Veniți, pentru că totul e gata, lansă el ca și cum ar fi fost un pastor care își invita enoriașii să i se alăture la masa sfântă.

Doc își scoase mănușile murdare de sânge. Îi întinse o mască lui Karine. Cunoștea intoleranța ei la ordorurile răspândite de cadavre saturate de produse chimice. Spre deosebire de un parfumier, un oenolog sau un florar, care utilizează un lexic precis pentru a descrie mirosurile și aromele, medicii legiști se confruntă cu emanații unice, dar care nu au nume. Sunt definite ca fiind caracteristice, particulare sau penetrante. Se experimentează, se identifică. Dar nu au un nume. Doc rezuma aceste odoruri: *„E mirosul morții”.* Dar miasmele variau după caz sau vârsta victimei, chiar și stadiul de descompunere. Aroma care persistă e diferită dacă persoana a fost bolnavă sau sănătoasă, dacă a fost otrăvită, găsită îmbibată în propriul sânge, spânzurată sau eviscerată, sau, și mai mult, dacă

a avut timp să tremure de frică sau dacă moartea a luat-o prin surprindere. Doc învățase să identifice și să îmblânzească odorurile, dar rămâneau pentru el de nenumit, tabuuri. Prezente, reale și câteodată inefabile. Nu era atât odorul însuși, ci încărcarea emoțională ce se transmitea, care provoca reacții de greață vizitatorilor. Chiar și Doc se confruntase cu problema asta la începutul carierei sale.

— Nu am terminat pe deplin, spuse el, dar am informații interesante.

Christophe privea corpul lui Serge Hugon. Pe craniu, rana fusese curățată, se putea distingea gradul de deteriorare provocate de lovitura de lopată. Îi privi pieptul și îi veni să vomite.

— Îmi pare rău, nu am avut timp să-l închid, glumi Doc, râzând amuzat de reacțiile prietenilor lui polițiști.

Doc nu era insensibil, departe de el, asta. Nici nerespectuos. Era pur și simplu maniera lui ca să marcheze distanța dintre moarte și absurditatea existenței.

— Lovitura a fost destul de puternică, cu un agent contondent, lopata. Aceasta a provocat o rană pe scalp, o fractură craniană deschisă subiacent și o leziune la nivel cerebral.

— Cum a fost efectuată lovitura?

— De sus în jos, pe diagonală.

Doc imită gestul cu un aer grav și aplicat.

— Agresorul era în picioare și victima așezată? întrebă Karine.

— Sau poate victima era în picioare și agresorul cocoțat pe un scaun, spuse Doc izbucnind în râs.

— Ești perspicace, Doc.

— Ai dreptate, Karine. Agresorul era în picioare. Hugon probabil era pe cale să mulgă, așezat pe un scăunel. S-a întors și acolo a primit lovitura de lopată.

— Și este cauza morții?

— Decesul, fără îndoială, s-a produs foarte rapid, mai mult din cauza leziunilor cranio-cerebrale decât a șocului. Dar trebuie să fie efectuate mai multe investigații printr-o tomografie computerizată ca să vizualizez întinderea leziunilor. Asta o să ne permită să măsurăm amploarea și gravitatea rănilor.

— Deci, este sigur mort din cauza loviturii pe care a primit-o în cap?

— Este ceea ce urma să vă spun, efectiv. Dar nu e tot. Corpul prezintă leziuni de apărare în extremitățile membrelor superioare, la mâini și la degete. Echimoze pe față. Arcada e spartă. Și de pe braț, bucăți de piele au fost smulse.

— Deci, a avut loc o încăierare înainte?

— Da, e o posibilitate. Și am o veste rea și una bună. Cea proastă e că n-am putut să identific fragmentele de piele de sub unghiile sale. Este, de obicei, destul de rar să găsești. Dar asta nu înseamnă că nu-i nimic. Materialul cutanat este câteodată atât de puțin că nu-l distingem. Vestea cea bună e că, prin analize am identificat totuși sub unghii prezența unui ADN diferit de cel al victimei.

— Excelent, exclamă Karine.

— Și aș vrea să vă prezint o enigmă.

— O enigmă?

— Da. Rana de pe arcadă a fost curățată. Am identificat un produs dezinfectant, făcut vizibil prin colorarea cu betadină portocalie. Asta nu a fost perceptibilă imediat, din cauza sângelui scurs din rană ce acoperea o bună parte din arcadă. Dar am făcut o probă de țesut în apropierea plăgii care mi-a confirmat ceea ce gândeam. Întrebarea care rămâne de pus e cea legată de succesiunea evenimentelor.

— A avut loc o altercație. A mers să-și curețe rana. Apoi, a fost ucis… sugeră Karine.

— La asta, nu pot să vă ajut. Aici se oprește job-ul meu și de-acolo începe al vostru.

— Ai putut să estimezi ora morții? întrebă Christophe.

— În momentul în care am descoperit cadavrul, era rigid ca o statuie, din cap până-n picioare. Capul și gâtul, aduse către spate, maxilarul încleștat. Mâinile prezentau semne de crispare. Picioarele erau tensionate. Pe scurt, *rigor mortis* atinsese punctul maxim. Decesul poate să fi survenit cu șase, opt ore înaintea descoperirii cadavrului. Dar efortul fizic prestat de către victimă în momentul altercației a putut accelera, de asemenea, instalarea rigidității cadaverice.

— Isabelle Hugon ne-a avertizat luni dimineața. Deci, a fost asasinat în noaptea de duminică spre luni sau seara?

— Lividitățile, urmele violacee pe care le puteți zări, sunt parțial fixate pe burtă, în susul coapselor și pe chip. Cred că victima a căzut cu fața spre

pământ, în urma unei lovituri pe care a primit-o în cap, și a rămas în aceeași poziție de atunci. Zona de lividitate pe care apăsasem cu degetul a alungat parțial sângele acumulat. Lividitățile se fixează la optsprezece ore după deces.

— Deci moartea datează de mult mai înainte. La final de după-amiază sau la începutul serii?

— Asta pare că ne confirmă *algor mortis.* Temperatura corpului era de douăzeci și șapte de grade atunci când l-am găsit. Plecând de la principiul că temperatura scade cu un grad la fiecare două ore după deces până la a zecea oră și apoi jumătate de grad.

Karine încercă să calculeze mental.

— O să te scutesc să-ți supra-încălzești neuronii pentru nimic. Vei face febră, draga mea. E posibil ca victima să fi fost omorâtă cu cel puțin douăsprezece sau cincisprezece ore înainte. Temperatura grajdului influențează procesul. Frigul care domnește acolo noaptea în această perioadă a anului încetinește instalarea lividităților și a rigidității, în schimb, va accelera scăderea temperaturii corpului, deci în cazul de față, răcirea cadaverică. Cu toate acestea, luând în considerare constatările făcute – temperatura corpului, lividități, rigiditate – cred că putem să plecăm de la principiul că această crimă a avut loc duminică după-amiază, oarecum la începutul serii.

— Mulțumesc, Doc.

— Pentru nimic. O să vă trimit raportul meu când va fi complet.

Karine și Christophe părăsiră morga cu o mulțime de întrebări în minte.

Capitolul 39

Bufetul Gării, Gryon, luni, 18 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale trecu de ușa *Bufetului Gării.* La ora de cocktail, discuțiile erau animate. Masa lui preferată era situată aproape de fereastră. Era neocupată și nu-l aștepta decât pe el. Felul în care intra soarele în încăpere la ora aceea îi expunea o parte din față la lumină, lăsând-o pe cealaltă în umbră. Dar nimeni nu era în mod special atent la el. Era unul de-al casei.

Fără să-l fi întrebat, patroana îi aduse o bere. Îi văzu mâna bandajată.

— Sănătate! Totu' bine? Ce ți-ai făcut?

— Mersi. Nimic grav. M-am tăiat muncind.

Bău o gură de bere. Îi plăcea să observe oamenii și să le asculte discuțiile. Dar acum, era pierdut în gândurile sale…

Devenise conștient că trebuia să acționeze. Oglinda nu-i mai era suficientă. Ura imaginea reflectată, iar asta îl înfuria. Ruptura din ce în ce mai mare între personajul pe care voia să-l arate lumii și cel ce se simțea că devine în interior, îl copleșea. Tensiunea creștea, amenințând să-l rupă în două. Riscul de supratensiune era real și punctul critic se apropia. Până în acea zi, reușise să-și stăpânească tumultul interior, dar pentru cât timp?

Evenimentele recente avuseseră asupra lui deopotrivă un efect eliberator și restrictiv. Își recunoscuse, într-un final, dușmanul de moarte. Rivalul. Își ignorase identitatea până atunci. Era o ură mai presus de orice! Demonii vechi reapăruseră… Își aduse aminte de conversația telefonică la care fusese martor involuntar cu ani în urmă. Și ceea ce auzise atunci îi distrusese ultimele speranțe…

Totul se întâmplase în camera aceea. Acel loc în care el era câteodată *cealaltă* și el însuși. Încăperea aceea în care devenea *ea:* mama. Dar pereții păreau acum că se restrâng și că reduc din spațiul vital. Nimic nu mai conta pentru el…

Cu o zi înainte, ca în fiecare săptămână, se întorsese în cameră. Era închisă cu cheia, o cheie pe care numai el o folosea. În momentul în care își pusese peruca, inima prinsese să-i bată cu putere și mâinile să-i transpire,

începuse să se sufoce. Apoi tremurase îndelung, înainte de a îngheța ca o statuie de ceară. Privise în oglindă…

Un declic.

Se ridicase brusc și lovise cu pumnul oglinda din care zburaseră cioburi. Sângele începuse să-i curgă printre degete. Își zări reflexia în fragmentele de oglindă. Înmiită. Iluzia de a fi mama se disipase. Imaginea, așa fragmentată, părea grotescă. Asta nu-i mai era de ajuns. Îi trebuia altă modalitate prin care să o țină vie. Să o facă să existe și s-o posede, într-un final. Nereușind să fie ea. Dar, pentru asta, trebuia să se expună la lumina zilei. Să iasă din umbră.

Capitolul 40

Gryon, marţi, 19 martie 2013

Cu o zi înainte, Isabelle Hugon desemnase un vinovat, îi confirmase identitatea și expusese motivul atunci când fusese audiată. În baza acestui fapt, procurorul emisese un mandat de arestare și un mandat de percheziție.

Cei doi inspectori se îndreptară spre intrarea cabanei. Karine observă deasupra ușii motive gravate și pictate și o inscripție religioasă cum existau pe numeroase fațade din acea regiune. Apropiindu-se, întrezări prin fereastra bucătăriei doi bărbați așezați la masă, luând micul dejun. Cel pe care îl identificase ca fiind Antoine Paget veni să le deschidă.

— Inspectorii Joly și Joubert, de la criminalistică. Vrem să vă punem niște întrebări. Putem să intrăm?

Antoine privi insigna doamnei inspector, care i-o băgase sub nas. Nu se aștepta la această vizită spontană, dar bănuia motivul prezenței lor.

— Bineînțeles, urmați-mă, răspunse el cu o voce tremurândă.

Antoine îi invită în bucătărie și-l prezentă pe bărbatul tânăr așezat ca fiind fiul său, Vincent. Acesta le făcu un semn scurt din cap.

— Dacă este posibil, ne-am dori să vă vorbim în particular, domnule Paget.

— Oricum trebuie să merg la fermă. Am de muncă, răspunse Vincent.

Karine prinse pe fugă privirea pătrunzătoare și rece a tânărului care tocmai se ridica. Nu știu cum să o interpreteze. Era sfidare? Nu părea în orice caz deloc surprins de prezența lor. Ieși din încăpere.

— Așezați-vă. Vă servesc cu o cafea?

Spre deosebire de cele ale fiului, pupilele dilatate ale tatălui păreau să trădeze neliniște și vocea sa, un disconfort palpabil.

— Nu, mulțumesc. E foarte drăguț din partea dumneavoastră, răspunse Christophe.

— Domnule Paget, știți de ce suntem aici? îl interogă Karine.

— Bănuiesc, mormăi el coborându-și privirea. Este vorba despre Hugon.

Karine păru surprinsă de răspuns. Nu se aștepta la mărturisiri atât de rapide. Christophe preluă ștafeta.

— Povestiți-ne ce s-a întâmplat.

— Regret ce-am făcut. Nu înțeleg. Nu sunt o persoană violentă. Dar duminică, pe la începutul serii, chiar înainte de muls, mi-am găsit una dintre vaci, moartă, pe pășune. Avea gâtul secționat. El a făcut asta. Hugon. Și mi-am pierdut cumpătul. N-ar fi trebuit.

— De ce v-ar fi omorât una dintre vite?

— Era gelos. Voia neapărat să câștige premiul *Marea campioană.* Și vaca lui a murit în toiul concursului. Alaltăieri, a venit nebun de furie la fermă acuzându-mă că am otrăvit-o și m-a amenințat. Nu mă gândeam că ar trece la fapte.

— Și apoi, ați mers acasă la el?

— Da.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat?

Antoine nu răspunse imediat. Rămase mut și închise ochii.

— Domnule Paget!

— Îmi pare rău. Mă simt groaznic. Sincer.

— Este un pic prea târziu ca să aveți remușcări, declară Karine.

— De ce spuneți asta?

— Regretele dumneavoastră nu o să-i dea viața înapoi.

— Nu înțeleg…

Karine nu înțelegea nici atât. Ce joc juca?

— Va trebui să ne urmați la secția de poliție.

— Mă arestați pentru asta?

— Da, pe criminali îi punem sub cheie.

— Criminali?!

— Nu faceți pe prostul. V-ați dus acasă la Hugon. Ați avut o altercație. Și, după aceea, l-ați omorât.

— E mort?

Karine văzu privirea stupefiată a interlocutorului. Nu știa ce să mai creadă. Se înșelase? Revizui în gând începutul interviului. Paget nu-și mărturisise crima. El înțelesese doar că ei veniseră în legătură cu Hugon.

— L-am găsit ieri dimineață. Mort.

— Dar… Nu l-am omorât. Nu înțeleg. E imposibil. Ne-am încăierat, da. Dar când am plecat, era în viață. Nu sunt un asasin! Trebuie să mă credeți.

Karine își aduse aminte de discuția cu Doc. Serge Hugon fusese omorât după ce rana fusese dezinfectată și curățată. Poate răspunsul nu era atât de simplu?

— Ce haine purtați duminică?
— Hainele mele de lucru. Sunt în baie, de ce?
— Putem să le vedem?
— Da, da. Bineînțeles.
Christophe îl urmă pe Antoine. O mașină de spălat și un uscător se aflau în colțul încăperii. Privi în interior. Erau goale. Hainele murdare fuseseră aruncate într-un coș. Christophe găsi ceea ce căuta.
— O să trebuiască să le iau pentru a le analiza.
— De ce?
— Pentru a identifica de la cine provine sângele care v-a pătat hainele.
Se întoarseră la bucătărie. Karine nu-l lăsă să se așeze la loc.
— Domnule Paget, o să vă rog să ne însoțiți la secția de poliție.

Capitolul 41

Aigle, marţi, 19 martie 2013

Un agricultor otrăvise o vacă a unui confrate. Cel puțin așa credea păgubitul. Ripostase secționând gâtul unei vaci care aparținea celuilalt. Într-un acces de furie, proprietarul bovinei înjunghiate îl asasinase, apoi, pe cel al bovinei otrăvite. Motivul crimei era limpede: o poveste de rivalitate între fermieri. Cazul ar fi fost, fără îndoială, rezolvat rapid, mai ales cu ajutorul veterinarului pe care Karine și Christophe mergeau să-l consulte în prezent.

Dar Karine nu se putea împiedica să se gândească la Andreas. El ar fi ajuns la o concluzie atât de simplă? Andreas insista mereu să ia în considerare toate opțiunile posibile. Și se ferea de decizii pripite, mai ales când totul părea prea evident. Karine simțea cât de mult îi lipsea și cât de mult se completau. Sau era doar ea cea care avea nevoie de el? Cu Andreas era în siguranță. Dar acum, trebuia să conducă ancheta și să ia decizii singură. Își crease o părere. Aproape o convingere. Se gândi la ce le spusese Doc: „o *enigmă de rezolvat…*" Nu-l ascultase pe moment. Nu lăsase loc îndoielii. Cazul era, într-adevăr, atât de evident, cum o lăsau faptele să creadă? Acum, trebuiau să aștepte rezultatele analizelor. Amprentele digitale și ADN-ul vorbeau: să-l dezvinovățească pe Antoine Paget sau să-l incrimineze. Intrând în cabinet, Karine și Christophe fură întâmpinați de doi căței pug care lătrau agitați. Câteva minute mai târziu, veterinarul apăru și îi invită să-l urmeze sub privirile derutate și furioase ale persoanelor care așteptau de mai multă vreme.

— Îmi pare rău, nu am destule scaune.

— Putem sta în picioare, nicio problemă. Ne-ați spus la telefon că aveți informații importante să ne transmiteți.

— Da, într-adevăr. E prima oară când văd așa ceva. Două vaci. Asasinate! Unde o să ajungem?

— Prima a fost și ea omorâtă?

— Am descoperit urme considerabile de stricnină în organism.

— Deci, a fost o otrăvire.

— Exact. Stricnina e o otravă violentă care provoacă convulsii, apoi moarte.

— Aveți vreo idee despre modul în care a fost administrată substanța?
— Prin injectare, presupun.
— În cât timp acționează otrava? întrebă Christophe.
— Injectată, stricnina acționează foarte repede. Câteva minute maxim.
— Asta pare puțin probabil, pentru că vaca a murit în arenă. Și niște martori au afirmat că Hugon era pe cale să termine pregătirile și că nu a scăpat-o din ochi înainte să intre pe pistă, explică Karine.
— Care sunt celelalte căi de administrare a otravei?
— Pe cale digestivă. Substanța a putut fi vărsată în apă. Astfel, efectele sunt întârziate și putem lua în considerare o întârziere de vreo zece minute, dar nu mai mult.
— Ce cantitate este necesară?
— Câteva sute de miligrame sunt de ajuns.
— Și cea de-a doua vacă?
— Nicio urmă de substanță toxică. A fost înjunghiată în gât și a murit golindu-se de sânge.

Capitolul 42

Bex, marţi, 19 martie 2013

Un pic mai devreme de dimineață, în sediul poliției din Bex, Karine luase declarația lui Antoine în prezența unui avocat atribuit din oficiu. Acesta din urmă explicase totul în cele mai mici detalii, dar nu renunța la faptul că Serge Hugon era în viață atunci când el plecase. În ciuda puternicilor suspiciuni care planau asupra lui, procurorul considera că nu aveau încă suficiente probe pentru a solicita *Instanţei de reţinere* o detenţie din motive de securitate. Deci Antoine fu eliberat în cursul aceleiași dimineţi, după ce fusese supus unui prelevări de ADN.

După vizita la veterinar, Karine și Christophe deciseră să meargă la o cafea și să-și pună gândurile în ordine înainte să se întoarcă la secţie. Intrară în restaurantul *Grotto 04* situat în centrul comunei. Chiar după colț se afla librăria *Le Crime Parfait,* potrivire de nume, se gândi, chiar dacă, în cazul acela, criminalul era un amator perfect care ucisese sub impulsul răzbunării. Dar crima perfectă nu exista decât în cărți.

Luară loc pe scaunele de la bar și comandară două espresso.

— Ce crezi despre asta? întrebă Karine.

— Având în vedere elementele cunoscute până acum, logic ar fi ca Antoine Paget să fi otrăvit vaca lui Hugon și ca Hugon s-o fi înjunghiat pe cea a lui Paget. Paget s-a dus apoi acasă la Hugon. A izbucnit o încăierare și Paget i-a livrat lui Hugon *ad patres* sub incidența furiei.

— N-o să-ncepi și tu să-ți etalezi latina!

Christophe surâse, dar remarcând în oglinda din spatele barului privirea prea puțin amuzată a colegei sale, redeveni serios rapid.

— Deci, cred că Antoine este vinovat, reafirmă el.

— Asta pare evident, într-adevăr. Dar câteva chestii mă sâcâie…

— Exprimă-te, draga mea!

— A putut Antoine să pună otrava în găleata de apă în văzul tuturor? Era, cu siguranță, multă lume acolo și Hugon era aproape de vaca lui.

— După raportul poliției, vacile lui Paget și Hugon erau una lângă alta. Paget a putut să aducă apă vacii sale și să profite de asta ca să golească o fiolă de otravă în găleata de lângă. Nevăzut, necunoscut. Faptul că era lume

acolo și zgomot în jur, nu e o problemă. Din contră. Fiecare era probabil ocupat și nimeni nu l-ar fi remarcat. N-avea nevoie decât de câteva secunde.

— Da, s-ar putea să ai dreptate.

— Și ce altceva?

— Enigma menționată de Doc. Antisepticul găsit pe rană la nivelul arcadei, e ciudat, nu? O altercație izbucnește între doi bărbați și asta se încheie cu moartea lui Hugon. Și cu toate astea nu agresorul a dezinfectat cadavrul!

— Într-adevăr, asta ar părea puțin probabil, aprobă Christophe râzând.

— Poate altcineva l-a omorât pe Hugon, după bătaie. În scenariul ăsta, bătaia și moartea nu sunt legate.

— Interesantă teorie! Asta ar confirma faptul că a fost lovit prin surprindere.

— Exact. După încăierare, Paget pleacă. Hugon sângerează și merge să-și curețe rana. Se duce, apoi, la muls. O altă persoană vine, se apropie de el prin spate. Hugon simte prezența unui intrus. Se întoarce. Și primește o lovitură de lopată în creștetul capului.

— De ce neapărat o altă persoană? Paget ar fi putut să plece și să se întoarcă chiar el să termine treaba.

— Just, dar ne este foarte greu să avansăm.

— Atunci avem deja două teorii. Cu toate acestea, un alt punct mă frământă. Isabelle Hugon a descoperit cadavrul luni dimineața. De ce nu a mers la nepotul ei duminică seara? Ne-a spus foarte clar că îi pregătea mesele în fiecare zi, prânz și seară. Și, mai mult, pe întrerupătorul mașinii de muls găsisem amprentele lui Serge Hugon și mătușii Isabelle. În momentul în care aceasta afirmă că descoperise corpul, se gândește să oprească mulgătoarea? Poate nu era atât de șocată?

Karine reflectă în liniște câteva momente, apoi reluă cuvântul.

— Chiar mi-a și spus că ea credea că nepotul ei era „*un nemernic prin excelență*”, ca s-o citez. Și ea ne-a pus pe pista cu Paget…

Capitolul 43

Yverdon, marţi, 19 martie 2013

— Ah, în sfârșit, o să întârziem! Grăbește-te!
Era ora 18 și Andreas tocmai intrase pe ușă.
— Unde întârziem?
— E de necrezut. Ai uitat! Mergem la spectacol la Yverdon.
— Ah, la naiba! Colega ta, uh, colegul, cel care se crede Marie-Thérèse Porchet[12], asta e?
— Da, asta e… Se cheamă *Catherine d'Oex.* Dar dacă nu te interesează, n-ai decât să rămâi aici.
— Nu, nu. Mă grăbesc…

∵

Ajunseră la *Théatre de l'Échandole* cu câteva minute înaintea începerii spectacolului. Andreas analiză afișul spectacolului: un actor travestit așezat pe un tron regal citea o revistă *People.* Nu era chiar genul lui. Teatrul era amenajat în beciurile castelului. La intrare, un bar într-o încăpere cu boltă și câteva mese. O atmosferă de cabaret călduros. Plasatorul îi invită să ia loc în sală. Erau vizibile ultimele și singurele două locuri disponibile, în primul rând.

În timpul primelor două minute din spectacol, Andreas era altundeva. Rătăcit în vâltoarea gândurilor sale. Antoine, noul său prieten, avea mari probleme. Era suspectat de moartea lui Serge Hugon. În dimineața aceea, când colegii lui veniseră să-i facă o vizită, Andreas nu era acolo. Își petrecuse dimineața pe pășuni cu Vincent, fiul lui Antoine, să înlocuiască țărușii rupți sub greutatea zăpezii. Ce mai poveste… Nu putea fi vinovat. Colegii ajunseseră, cu siguranță, la aceeași concluzie, dar decisese să meargă a doua zi la Lausanne ca să clarifice asta.

Ca să-și alunge gândurile de până atunci, începu să privească interesat la ce se derula pe scenă și nu-și putu lua ochii de la spectacol, absorbit de calitatea jocului și prezența artistei care încingea scena. Nu-și aducea aminte ultima oară când râsese atât de mult. Un umor picant atingând cu finețe clișeele sexiste. Mimică irezistibilă. Cântece frumoase.

După reprezentație, comandară o bere la bar.

— Auzindu-te râzând, am dedus că nu regreți că ai venit…

— Adevărat. Mersi că mi-ai forțat un pic mâna. Mi-a plăcut.

O grămadă de CD-uri era pusă pe tejghea. Andreas privi numele albumelor. Preluări de cântece franțuzești.

— Cum ai devenit fan, ți-l ofer.

∵

Tot drumul de întoarcere, ascultară CD-ul, pe care tocmai îl cumpăraseră, fără să vorbească. Andreas fu cuprins de emoția și melancolia din vocea lui Catherine d'Oex. Ecranul afișa *Mistral gagnant.* Aprecia muzica și versurile, dar nu-i plăcea vocea lui Renaud. La primele note ale pianului, intonă ușor melodia. La-la-la-la-la-laa. La-la…

Et entendre ton rire
Qui lézarde les murs
Qui sait surtout guérir
Mes bressures[13]

Andreas simți gâtul strângându-i-se. Un val de tristețe îl invadă. Rănile. Încă erau acolo. Prezente, sub suprafață. Reveneau în frânturi, dar imaginea de ansamblu era încețoșată. Secretele îngropate izvorau din subconștient. Puțin câte puțin. Căuta să știe, dar nu ajungea acolo. Umbra îl urmărea. Ca și cum lumina era prea rapidă. Adevărul nu putea izbucni la lumina zilei din senin. Trebuia să-și facă loc, puțin câte puțin.

Să iasă din obscuritate.

Pentru început, din umbră.

Să se obișnuiască cu lumina.

Te raconter enfin
Qu'il faut aimer la vie
Et l'aimer même si
Le temps est assassin[14]

Da, iubea viața. Dar timpul… Timpul care trece. Frica de viitor. Frica de moarte… Ea arunca un văl cenușiu peste existența lui. Încercă să lase asta deoparte. Să nu se gândească prea mult la asta. Își repeta adesea: *carpe diem.* Să trăiești ziua prezentă fără să te preocupe cea de mâine. Era un

epicurian, nu? O ființă în căutarea plăcerii, înainte de toate… Dar ceea ce credea a fi căutarea fericirii nu era, de fapt, decât o pierdere. După teoria epicuriană, scopul era să se obțină o stare de serenitate constantă a spiritului. Nu plăcere pentru plăcere… ci căutarea unei înțelepciuni. El însuși era departe de a găsi liniștea sufletească…

Emoționat de versurile cântecului următor, întoarse ușor capul pentru ca Mikaël să nu vadă lacrima care-i curgea pe obraz. Era reluarea cântecului *Mourir sur scène.*

Viens, mais ne viens pas quand je serai seule
Quand le rideau un jour tombera,
Je veux qu'il tombe derrière moi.
Viens, mais ne viens pas quand je serai seule
Moi qui ai tout choisi dans ma vie
Je veux choisir ma mort aussi.[15]

Ca Dalida, avea sentimentul că alesese tot în viața lui. Totul orchestrat. Să-și aleagă moartea? Să manipuleze tot până la capăt? Da, îi plăcea ideea asta. Dar o problemă dăinuia: nu voia să moară…

Să-și imagineze că nu mai exista îi era imposibil. Viața eternă dincolo? O porcărie… Doar *aici* și *acum* contau. Dar cum să profite de asta, dacă frica morții îl stăpânea? Făcu un calcul rapid în minte. Aproximă că-i rămâneau probabil treizeci de ani de trăit, patruzeci în cel mai bun caz, cine știe? Treizeci de ani ori douăsprezece luni, ar fi fost trei sute șaizeci de luni. Mai mult de zece mii opt sute de ore… Asta i se părea nespus de puțin. Și în același timp, când se gândea cu zece ani în urmă, i se părea deja departe. Timpul era o noțiune capricioasă. Să pună cifrele astea și să-și decupeze viața în intervale îi dădea o stare de vertij. Dar nu putea să schimbe nimic. Nu putea să-și aleagă ziua morții. Fără să mai pună la socoteală riscurile meseriei. Posibilitatea unei morți premature. Un glonț în inimă… O lovitură de cuțit… Și totuși, această zi ar veni. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

Și în timp ce o așteaptă, să trăiască! Să trăiască și să iubească. Ca să țină moartea la distanță. Să iubească cu intensitate. Își puse mâna pe coapsa lui Mikaël sperând că acesta era în aceeași dispoziție ca și el pentru finalul serii. Mâna lui Mikaël veni peste a lui. Îi simți presiunea blândă și degetele

li se împletiră, înainte să prindă brusc volanul cu ambele mâini ca să controleze un viraj. Nu mai avea decât o dorință în prezent: să ajungă acasă. Cel puțin în seara aceea, voia să țină moartea la distanță.

Capitolul 44

Ferma lui Antoine Paget, Gryon, miercuri 20 martie 2013

Rezultatele sosiseră dis-de-dimineață și conduceau toate spre următoarea concluzie: Antoine Paget era vinovat.

Înainte să se întoarcă la Gryon, Karine și Christophe se opriseră acasă la Isabelle Hugon ca să clarifice câteva amănunte. Le spusese că rămăsese acasă duminică seara. Fusese, după spusele ei, gripată. Și ea era cea care oprise mașina de muls. După ce descoperise corpul, mersese să sune la poliție, apoi se întorsese la grajd. Atunci oprise mulgătoarea. Ca să economisească energie, precizase ea. Moartea nepotului nu o făcuse să-și piardă simțul de ecologistă…

∵

La Rabou, o luară pe ruta Pars. Câțiva kilometri mai departe, merseră pe un drum neasfaltat spre fermă și zăriră un BMW gri.

— Nu e mașina lui Andreas? Se-ntrebă Christophe.

— Da, așa s-ar părea. Ce face aici?

Parcară lângă grajd și îi văzură pe Antoine și Andreas așezați fiecare pe câte un balot de fân cu un pahar în mână. În fața lor, pe pământ, o sticlă de vin alb.

Prezența șefului pe cale să dea noroc cu asasinul pe care urmau să-l aresteze o făcu pe Karine să se simtă prost. Se apropie de ei.

— Ce faceți aici? îi apostrofa Andreas.

— Noi ar trebui să-ți punem întrebarea asta… răspunse Christophe.

— Domnule Paget, am să vă rog să ne urmați. Sunteți arestat pentru uciderea lui Serge Hugon.

Andreas se ridică brusc și își puse mâna pe umărul lui Antoine, făcându-i semn să rămână așezat pe căpiță. Se plasă între el și Karine, ca să-l protejeze.

— Ce?! Vreți să-l arestați pe Antoine? E nevinovat!

— Nu te amesteca, Andreas.

— Antoine nu e un criminal.

— Andreas, avem probe. Nu mai e nicio urmă de îndoială.

— Ce probe?

— Nu e treaba ta. Îți reamintesc faptul că ești în concediu. Lasă-ne să ne facem datoria. Doar știi cum funcționează treaba asta, adăugă Christophe.

— Dă-te de-acolo, Andreas, te rog, îi spuse Karine.

Antoine se ridică și îl împinse pe Andreas la o parte.

— Sunt al vostru!

Karine își scoase cătușele din buzunar.

— Întoarceți-vă, domnule Paget.

Antoine se execută. Karine îi puse cătușele și îl conduse la mașină. Christophe luă loc în spate lângă suspect și Karine la volan.

Andreas îi privi îndepărtându-se.

Capitolul 45

Vals, miercuri, 20 martie 2013

Litso Ice își îndeplinise misiunea. Sau ca să fie mai exact, cineva terminase munca în locul lui. Planul machiavelic funcționase dincolo de așteptările lui. Angajatorul îi ceruse să rămână disponibil în Elveția pentru o vreme, dar să se îndepărteze de Gryon. Poate or mai avea nevoie de el. Bineînțeles, va avea toate cheltuielile decontate. Era pentru prima oară când i se întâmpla asta. Să fie plătit ca să se relaxeze și să viziteze obiecte turistice.

∵

Cu o zi înainte, căutase pe internet locul unde să meargă să profite de această mană cerească. Niște băi termale n-ar fi fost rele deloc. Se hotărâse să meargă la stațiunea din Vals situată în satul de la capătul văii cu același nume. Îl convinseseră fotografiile acelei clădiri cu arhitectură modernă ce se potrivea perfect cu mediul înconjurător. Era construită din piatră de Vals – piatră gri și cuarțită – și acoperișul era acoperit cu iarbă. Pietrele plate stratificate pe rânduri dădeau viață și relief fațadei. Roca aceea era exploatată de secole de către locuitorii văii. Se găsea în pereții sau pe acoperișurile din sat.

Ansamblul, un amestec de tradițional și modernism, părea să fie una cu muntele. Asta îi plăcea. Și el era un aliaj subtil de tradiție și modernism. Rămăsese atașat de anumite valori de odinioară, dar îi plăcea tot ceea ce îi oferea societatea actuală. Mai presus de toate, luxul, de fapt. Născut în 1957, crescuse în plin război rece. Cunoscuse zilele de glorie ale Uniunii Sovietice și demonizarea a tot ce venea din vest. Era prea tânăr ca să-și aducă aminte de cucerirea spațiului cu nava Sputnik, dar copilăria lui fusese legănată de acele povești. Iuri Gagarin era eroul primei lui tinereți. Pentru aniversarea de zece ani, primise unul dintre ceasurile *Raketa,* ce însemna *rachetă,* conceput în onoarea cosmonautului. Îl avea dintotdeauna și îl păstra cu sfințenie în cutia originală. Dar aceste glorii naționale nu erau de ajuns să mascheze realitatea pe care o trăise zi de zi. Tatăl său era un simplu muncitor, nu un *apparatchik* al conducerii, și crescuse într-un apartament minuscul într-o suburbie sordidă a Moscovei. Urât și funcțional. Fuseseră

șase în casă. Suferise de promiscuitate și sărăcie. Ceea ce i se inoculase încă din copilărie, era că tot ceea ce venea din occident trebuia interzis. Cu toate acestea, în adolescență nu se putuse împiedica să viseze în timp ce citea povestirile lui Ian Fleming, pe care un coleg de la școală i le aducea pe ascuns. O plăcere interzisă. Se simțea mai vinovat decât dacă ar fi răsfoit paginile revistelor erotice. Ar fi suportat Gulagul pentru această nelegiuire, chiar dacă încă din anul nașterii sale, sub Hrușciov, le redenumiseră *colonii de îndreptare prin muncă,* dulce eufemism…

Da, riscase enorm: țara lui, pe care fusese învățat să o venereze mai presus de orice, devenea inamicul în cărțile lui Fleming. Răufăcătorii erau ruși. 007 îi elimina fără să stea pe gânduri. *Litso Ice* fusese dat peste cap. Viziunea lui despre lume se clătinase. Inițial, fusese șocat. Încercase să-l urască pe James Bond. Dar nu putuse. Simțea că ar fi împărtășit gustul pentru cocktailuri, hotelurile de lux, mașinile frumoase și, mai presus de toate, femeile atractive. Era realmente sfâșiat între valorile țării pe care o apăra și o fascinație pentru agentul 007 pe care nu ar fi recunoscut-o niciodată, nici măcar sub tortură. Se întreba, de altfel, care fusese influența lecturilor asupra carierei pe care o alesese.

În construcția cubică unde decisese să se relaxeze, ferestrele lăsau să pătrundă raze de soare prin ferestre panoramice, deschizături dreptunghiulare și pătrate de diverse dimensiuni. Permiteau totodată o panoramă largă spre natura înconjurătoare. De-a lungul ferestrei, vedea brazi în primul plan, apoi în depărtare o pășune montană liniștită, acoperită cu zăpadă.

Litso Ice se întinsese pe un șezlong într-o sală de relaxare purificată. Era singurul. Lumina difuză crea o atmosferă caldă. Se lăsă cuprins de o stare de bine. Aștepta să fie chemat pentru un masaj. Alesese o variantă suedeză, care trebuia să-i permită, conform broșurii, să se elibereze de durerile musculare, de stres și tensiuni musculare. Exact de asta avea nevoie. Spera ca maseuza să fie o suedeză frumoasă, blondă cu ochi albaștri, cu corpul sculptural și cu pieptul generos, a cărui formă ar putea să o bănuiască atunci când s-ar apleca asupra lui. Se vedea deja ca 007, lăsându-se răsfățat de mâini experte. Dar trăi rapid o primă decepție, în momentul în care cineva veni să-l caute în sala de relaxare. Maseuza era un maseur. Un tip pe la vreo treizeci de ani. Îmbrăcat în alb. Părul de lungime medie, un început de barbă, nasul proeminent și un aer amenințător. Un adevărat cap de

mafiot albanez. Știa despre ce vorbea. Cu un an înainte, fusese trimis în misiune la Priștina ca să elimine un magnat al drogurilor care îl călcase pe bătături pe un escroc rus. Fiul albanezului jurase să-și răzbune tatăl. Și dacă acesta era fiul cu pricina? Totul era distrus, n-ar mai fi putut să se destindă. Se întinse, totuși, pe burtă. Un prosop îi acoperea fesele și coapsele. Tipul îi aplică ulei pe spate. Un parfum plăcut îi gâdilă nările: lemn de santal. Bărbatul începu să-l maseze viguros și îi ceru să se relaxeze. *Litso Ice* era incapabil, își simțea mușchii crispându-se. Dacă acesta decidea să-l omoare, în poziția în care se afla, ar fi complet vulnerabil. Dintr-odată, se opri din a-l masa și se întoarse ca să deschidă un sertar. Ce urma să scoată de acolo? O armă cu amortizor? Nu mai suporta…

Dintr-o mișcare, *Litso Ice* se ridică de pe masa de masaj și fu în spatele tipului. Îl imobiliză dintr-o mișcare și îl culcă pe masa de masaj. Îl ținea în frâu. Se aplecă să examineze sertarul. Fiole de uleiuri esențiale. Nimic altceva. Bărbatul țipa, pentru că îi răsucea brațul. Alți doi angajați se grăbiră panicați în încăpere. Eliberă strânsoarea. Nu era un mafiot albanez până la urmă… Doar un biet om care își câștiga existența făcând masaje. Acest incident anunța finalul sejurului său de relaxare. Un adevărat fiasco. Se scuzase. Spusese că servise în armată și suferea de sindromul stresului post-traumatic. Dar de ce își pierduse cumpătul? Nu-i stătea în fire. Pe această masă de masaj, se simțise brusc vulnerabil, deși n-avea de ce să se teamă. Avusese un moment de paranoia. Nu-i stătea în fire. *Litso Ice, chip de gheață.* Imperturbabil și mereu în control. O adevărată mașinărie umană. Deși nu voia să o admită, începea să plătească un tribut greu profesiei pe care și-o alesese. Stresul era intens, permanent. Ca un inamic viclean, nu se dădea niciodată dus. Dar în scurt timp, ar fi avut suficienți bani ca să-și cumpere casa visurilor și să iasă la pensie. Da. La asta tânjea. Încă vreo câteva contracte de onorat. Apoi, s-ar opri. Cel puțin, centrul balnear n-avea să depună plângere. Nu mai conta. Să-și facă bagajele și să uite, era tot ce-avea de făcut.

Capitolul 46

Secţia de poliţie, Lausanne,
miercuri, 20 martie 2013

Andreas intră în biroul superioarei lui fără să bată la uşă şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Îl săgeta cu privirea, fără a-şi întrerupe conversaţia telefonică. În momentul în care închise, nici nu avu timp să deschidă gura; Andreas i-o luă înainte.

— Preiau ancheta.

— De ce nu sunt surprinsă… cârti ea, sătulă de război.

— Antoine e nevinovat. Vă duceţi pe o pistă greşită.

Tonul său urcă un nivel.

— Nu te amesteca în asta. Nu eşti în anchetă. Şi mai mult decât atât, pare că sunteţi prieteni, nu?

— Da, suntem prieteni. Tocmai de aceea…

— Ştii foarte bine că, dacă ai o legătură cu acuzatul, avem obligaţia să te recuzăm, îl întrerupse Viviane.

— Sunt sigur că nu el a comis crima asta.

— Ei bine, te înşeli. Probele l-au incriminat.

— Probe? Ce probe?

— Andreas, o repet pentru ultima oară! Nu eşti în anchetă. Şi-ţi dau un sfat prietenesc: nu te amesteca în cazul ăsta.

— Dar vreau să ştiu ce aveţi împotriva lui!

— Dacă îţi spun, îmi promiţi că stai departe de toate astea?

— Pe cuvântul meu de onoare, dacă mint…

— Nu încerca să mă păcăleşti, Andreas. De acord. O să-ţi spun. Şi ştii de ce? Doar pentru că nu înţelegi că e vinovat şi ca să ne dai pace. Şi ca să te întorci în concediu.

Viviane aşteptă aprobarea lui Andreas, dar acesta o privi fără să reacţioneze.

— Am identificat urme de profil ADN de la Serge Hugon sub unghiile lui Antoine Paget.

— Asta dovedeşte încăierarea, dar nimic altceva.

— Am descoperit, de asemenea, în coșul de rufe al lui Paget, haine cu urme de sânge, cel al lui Hugon.

— E normal că s-a împrăștiat sânge dacă s-au bătut.

— Lasă-mă să termin! Lopata găsită în grajd este, cu siguranță, arma crimei. Am găsit pe partea metalică sânge și bucăți de creier de la Hugon și pe coada de lemn, urme corespondente profilului ADN al lui Antoine Paget.

— Dar…

— Da? Și nu s-a terminat. În grajdul lui Hugon, am descoperit cuțitul cu care-a fost tăiat gâtul vacii lui Paget. Și acasă la Antoine Paget am descoperit o fiolă ce conținea stricnină, otrava care a servit la uciderea vacii lui Hugon. Mă urmărești?

— Da, cedă Andreas lăsând ochii în jos.

— E o simplă poveste de ambiție și gelozie. Doi bărbați. Două vaci. Un concurs. Un singur câștigător.

— Ceva nu e în regulă. Sunt convins de asta.

— Ești incredibil! Dovezile sunt aici. Motivul, de asemenea.

Viviane nu menționă mesajul descoperit pe carnețelul de pe masa din bucătărie care le dădea de furcă: *„Uzurpatorul este în infern”* Scrisul nu semăna cu cel al lui Antoine Paget. Și propoziția n-avea niciun sens în acest context. Nu se punea problema de *uzurpare,* ci de *răzbunare.* Și dacă nu era Paget cel care scrisese cuvintele astea, cine era? Și de ce? Nu mai menționă nici arcada dezinfectată a lui Serge Hugon care putea pune sub semnul întrebării consecința fatală a încăierării. Dar Paget putuse să plece și să revină mai târziu ca să termine treaba… Pentru că celelalte probe erau suficiente ca să-l incrimineze.

— Sunteți pe cale să comiteți o eroare. Am avertizat-o pe Karine să-și lărgească câmpul de vizibilitate. Să nu se încreadă de la bun început doar în fapte.

— Nu e vorba despre Karine. Eu i-am cerut procurorului, pe baza dovezilor din anchetă, să-l aresteze.

— O să fac lumină în cazul ăsta! Și o să vezi că am dreptate!

Andreas se ridică de pe scaun, fiind pe punctul de a părăsi acvariul.

— Andreas!

Se întoarse.

— Dă-mi insigna.

— Mă suspenzi?

— Comandantul a decis să deschidă o anchetă administrativă internă și să te suspende. S-a săturat de escapadele tale. Un sfat: lasă cazul! Dacă te amesteci în ancheta asta, riști să fii discreditat sau chiar destituit.

Andreas își scoase insigna din buzunarul gecii și o aruncă pe biroul Vivianei.

— Și arma.

Capitolul 47

Gryon, miercuri, 20 martie 2013

Ca în fiecare zi la prânz, Cédric Brunet se întorcea ca să ia prânzul cu tatăl său. Întârziase, deja, douăzeci de minute. În general, Cédric pregătea mâncarea cu o seară înainte și o reîncălzea când ajungea, pentru că nu avea decât o oră de pauză. Acest obicei se perpetua deja de cinci ani de zile.

Tatăl, Lucien, era instalat în sufragerie, în fața televizorului, ca de obicei. Viața lui era cronometrată. Cédric îl trezea la ora 6 și îl ajuta să facă un duș și să se îmbrace. Apoi îi pregătea micul dejun înainte să plece la muncă. Apoi, Lucien citea ziarul timp de o oră. După aceea, trecea un șofer să-l ducă la fizioterapie. Când se întorcea, pe la ora 10, se instala în sufragerie ca să se uite la televizor, în așteptarea fiului. Odată terminat prânzul, se întorcea din nou în fața micului ecran ca să urmărească inepțiile după-amiezii, *talk-show*-uri sau telenovele insipide, în fața cărora adormea de cele mai multe ori. Câteodată, primea în vizită câte un prieten care venea să bea cafeaua cu el și să-l informeze despre ultimele bârfe.

— Ah, ai venit! Unde-ai fost?! Mi-e foame.

— A cedat o conductă din comună. Am ajutat pompierii toată dimineața, se justifică Cédric fără să-și ceară scuze pentru întârziere.

— Ai fi putut să mă anunți.

Să se ocupe de tatăl său în fiecare zi era o sarcină obligatorie, însă nu avea de ales. Îl lăsa, în general, să-și exprime nemulțumirile fără să reacționeze, să-i treacă toanele. Îl împinse până la bucătărie și îl instală la masă. Scoase, apoi, niște spaghete bolognese din frigider. Umplu două farfurii pe care le încălzi la microunde.

— Se pare că Antoine a fost arestat de poliție.

— Ești deja la curent?

— Dédé m-a sunat să-mi povestească. Antoine să-l fi omorât pe Hugon? M-ar mira. Antoine e un om cumsecade.

— Este, totuși, incredibil, în acest sat în care totul se află imediat… în Gryon, bârfele se propagă mai repede decât datele prin fibră optică.

Cédric puse mâncare pe masă și luă loc în fața tatălui.

— Săracul Vincent, să-l vadă pe taică-su săltat de polițiști așa… Ai uitat apa!

Cédric se ridică, scoase carafa din dulap și o umplu de la robinet fără să se plângă.

— Termin de mâncat și o să mă duc să mă-ntâlnesc cu el la fermă. Spăl vesela mai târziu.

— Nu poate fi vinovat, sau… poate? reveni Lucien.

— De unde să știu eu?! Doar nu l-au arestat degeaba, nu? Dar ceea ce știu, e că Vincent are nevoie de mine, afirmă ridicându-se de la masă.

— Cédric! Ai putea să-mi cumperi ciocolată? Ia Cailler, de data asta.

Singurul răspuns pe care-l auzi Lucien Brunet fu doar ușa închizându-se.

Capitolul 48

La Blécherette, Lausanne, miercuri, 20 martie 2013

Andreas se prezentă în fața porții metalice cu deschidere automată care permitea accesul către parcare. Viviane îi retrăsese insigna, dar nu și telecomanda pentru poartă, nici ecusonul de intrare în sediile poliției cantonale. Birourile Centrului Blécherette, *CB* pentru apropiați, noi și moderne, găzduiau Statul major, serviciile generale, precum și diferitele brigăzi ale poliției. Criminaliștii ocupaseră întotdeauna birouri în centrul orașului Lausanne, dar nu întârziaseră să se alăture celor de la Blécherette, ceea ce nu-i amuza deloc. Aici, brigăzile se găseau în birouri separate, repartizate pe mai multe etaje. Avantajul era că toate brigăzile, precum și serviciile tehnice și științifice erau reunite sub același acoperiș.

Andreas intră în clădire la nivelul parcării și se duse direct spre aripa în care se găseau celulele. Toate persoanele arestate erau aduse acolo mai întâi. Abia după trecerea pe la procuror, urmată de o cerere motivată de la *Instanța de reținere,* detenția ar fi fost confirmată și ar fi fost transferați la închisoare. În mod normal, deținuții rămâneau acolo maxim patruzeci și opt de ore, dar din motiv de suprapopulare a penitenciarului, detenția se prelungea adesea. Această situație era, la momentul acela, destul de mult dezbătută și mediatizată, deoarece contravenea legislației. Celulele erau lipsite de mobilier, lumina aprinsă permanent, vizitele interzise și plimbările zilnice limitate la strictul necesar.

Înainte să ajungă în spațiul de detenție, ar fi trebuit să-și pună arma în cutia prevăzută în acest scop. Băgă mâna pe sub geacă din obișnuință, ca să-și scoată pistolul din toc, înainte de a-și aminti că trebuise să-l predea superioarei sale în momentul suspendării. Plasă apoi, cartela electronică în fața detectorului. Or fi blocat-o? Clicul de deschidere a ușii confirmă contrariul. Se îndreptă spre gardian. Era cunoscut de către personalul arestului și asta îi convenea. Gardianul gândindu-se că Andreas era responsabil de anchetă, îl însoți până la Antoine.

Andreas îl zări din spatele peretelui de sticlă al celulei, așezat pe pat.

— Ești conștient că, în mod normal, audierile se fac în sălile prevăzute în acest scop? îi aruncă gardianul.

— Da, sunt la curent. Mersi. Nu va dura mult.

Tipul îi deschise ușa și îl lăsă să intre.

— Mă întorc în zece minute.

Antoine părea abătut, dar o fărâmă de zâmbet îi apăru pe buze când își văzu prietenul.

— Salut, Andreas.

— Salut, Antoine, cum îți merge? spuse fără să gândească. Îmi cer scuze, întrebarea asta nu trebuia pusă…

— Mă simt rău în locul ăsta. În celula asta. Și n-am făcut nimic. Sunt nevinovat.

— Știu, Antoine. Voi face tot posibilul să te scot de-aici.

— Deci mă crezi?

— Da, n-am nicio îndoială. Nu te cunosc de multă vreme, dar știu că n-ai putut face așa ceva.

— Mulțumesc. M-am simțit umilit. M-au adus cu cătușe la spate. Mi-au cerut să mă dezbrac. A trebuit să mă cântăresc. Mi-au făcut poză. Mi-au luat amprentele. Dup-aia, m-au audiat cel puțin patru ore. Voiau să mă facă să recunosc…

— Și?

— Nu pot să recunosc ceva ce n-am făcut!

La cererea lui Andreas, Antoine îi povesti din nou, și în detaliu, derularea evenimentelor. Descoperirea vacii sale moarte. Accesul de furie. Încăierarea. Andreas se abținuse să-i spună care erau probele împotriva lui. Și prietenul său îi furnizase una dintre explicațiile de care avea nevoie. Antoine îi dăduse un pumn în față lui Serge Hugon. Acesta din urmă se aruncase apoi, asupra adversarului. Antoine reușise să-l împingă înainte să-i mai dea una, care îl făcuse să cadă la pământ. Hugon se ridicase. Sângele îi curgea șiroaie din arcadă. Atunci Hugon scosese din buzunar o șurubelniță și se pregătea să-l atace. În acel moment, Antoine luase lopata de lângă perete și îl amenințase pe agresor. În fața disproporției dintre arme, Hugon se oprise brusc și-l insultase pe Antoine. Realizaseră amândoi că ajunseseră aproape într-un punct fără întoarcere și Antoine aruncase lopata în direcția lui Hugon înainte să o ia la fugă.

— Îmi pare rău că am reacționat așa. Nu mai eram eu însumi. Dar când am văzut-o pe Heidi a mea moartă, mi-am pierdut controlul. Nu înțeleg. Cum s-a putut ajunge la asta? Pentru un concurs stupid?

— Antoine, cine a putut să otrăvească vaca lui Hugon?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Avea vreun dușman?

— Hugon n-avea doar prieteni. Mă-ntreb, de altfel, dacă avea vreunul. Nu era prea apreciat. A avut mereu o atitudine arogantă.

Când Andreas se pregătea să plece, Antoine îl reținu.

— N-am avut timp să vorbesc cu Vincent. Pentru vaci…

— L-am sunat eu. Nu-ți face griji. Se ocupă el de tot. Totul e bine.

Gardianul apăru. Andreas părăsi celula după ce-l asigurase că avea să facă tot posibilul ca să-l disculpe.

Procurorul încă nu redactase și notificase actul de acuzare, dar îl informase pe avocatul din oficiu că intenționa să-i acuze clientul de crimă. Probele nu se dovedeau favorabile lui Antoine și povestea părea cusută cu ață albă, dar, după părerea lui Andreas, multe alte lucruri puneau sub semnul întrebării teoria răzbunării unui fermier. Andreas, care nu mai avea acces la raportul de autopsie, îl trăsese de limbă pe Doc. Acesta îi dezvăluise un amănunt crucial pe care Viviane se abținuse să i-l comunice: rana de pe arcadă fusese dezinfectată. Acest element confirma versiunea prietenului său. Se încăieraseră și Antoine plecase. Serge Hugon mersese să-și curețe rana și abia apoi fusese omorât. Antoine s-ar fi întors să termine treaba cu Hugon? Nu credea asta nici măcar o secundă. Cine l-ar fi asasinat atunci? Fiola de stricnină fusese găsită acasă la Antoine, dar cineva ar fi putut să o pună acolo. La fel și cu cuțitul găsit acasă la Hugon care servise la înjunghierea vacii lui Antoine. Reflectând la asta, totul părea să indice o înscenare. Cineva voia să-l omoare pe Hugon. Această persoană regizase totul ca să pară ca un conflict pătat de gelozie și răzbunare. Dacă așa stăteau lucrurile, asasinul își gândise bine stratagema.

O teorie se contura în mintea lui Andreas: cineva, o singură persoană, otrăvise vaca lui Serge Hugon și tranșase gâtul celei a lui Antoine. Dacă Hugon ar fi omorât vaca lui Antoine ca să se răzbune, ar fi eliminat-o pe Yodeleuse, care îi răpise trofeul lui *Blümchen* a lui. Însă, altei vaci i se tăiase gâtul…

Ucigașul se înșelase. Și un fermier care-și cunoștea deopotrivă meseria și bovinele nu confunda o vită cu alta, mai ales o vacă frumoasă de concurs care-i suflase, pe nedrept, premiile.

Andreas părăsi parcarea *CB* la volanul bătrânului său BMW 635 csi. Apăsă accelerația. Să audă motorul V6 urlând făcea parte din micile sale plăceri. Cuprins încă de gânduri, trebui să calce puternic frâna ca să evite o femeie ce traversa neatentă. Din fericire, bărbatul care o însoțea o prinse de braț ca să împiedice accidentul.

Deși ea greșise în mod evident, ea era cea care urla la Andreas. În momentul în care lăsă geamul ca să-i zică vreo două, privirile li se întâlniră și se recunoscură.

— La naiba, Andreas! Se dezlănțui ea, surprinsă și veselă, ca atunci când întâlnești un vechi prieten pentru prima oară după zece ani.

— Salut, Lara, răspunse Andreas. Ce faci aici?

— Asta trebuie să-l întreb pe coechipierul meu.

Arătă spre colegul ei cu un gest din bărbie, înainte să adauge:

— Îți prezint noua generație din Neuchatel: binomul meu Michaël Donner.

— Inspector la siguranță?

Acesta, un tânăr mulatru cu fizic atletic, aprobă.

— La *PJ,* zicem noi acum acasă, acolo undeva la poalele munților Jura, persiflă situația Lara.

— La antidrog, completă Michaël întinzându-i mâna lui Andreas. Toată lumea îmi spune Mike.

— Andreas Auer, se prezentă la rândul lui. Mă bucur să te întâlnesc, Mike. Prima dată la Blécherette?

— Da. Venim să-l vedem pe Martin Rochat.

La menționarea numelui colegului său, Andreas afișă un zâmbet compătimitor.

— Înțeleg. Mult noroc! Cu victimele din Payerne și Diablerets, cu siguranță e agitație prin birourile siguranței.

— Și tu te ocupi de caz? întrebă Lara.

— Nu. În acest moment sunt…

Avea de gând să-i spună în mod spontan că era suspendat, dar inutil s-o facă să înțeleagă că n-avea ce căuta acolo.

— Anchetez o moarte în Gryon.

Andreas se uită la ceas.

— Bun, îmi pare rău, dragi colegi, trebuie s-o șterg. Sunt așteptat. Mă bucur că te-am revăzut, Lara. Și bine ai venit prin noi, Mike!

Lara Pittet era o super polițistă. Era singura femeie, membră *Cougar,* detașamentul de intervenție al poliției din Neuchatel. Auzise vorbindu-se despre ea și intrase în contact cu aceasta pe parcursul seminariilor. Dacă n-ar fi avut-o pe Karine, i-ar fi plăcut să lucreze cu ea.

Și acum direct spre închisoarea *La Tuilière.* Avea pe altcineva de văzut. S-ar zice că era ziua lui de vizită în spații de detenție.

Capitolul 49

Închisoarea La Tuilière, Lonay, miercuri, 20 martie 2013

Cu câteva zile înainte, Antoine și Erica erau liberi. Acum erau amândoi închiși între patru pereți. Andreas cugeta la rapiditatea cu care totul se putea schimba și câteodată ne scapă printre degete. Într-o zi liber, în următoarea captiv. În alte cazuri era: într-o zi bogat, în următoarea sărac. Sau din nou: într-o zi viu, în următoarea mort. *Sic transit gloria mundi – așa se duce gloria lumii* – fu prima propoziție care îi veni, în latină. Și apoi, Andreas își reaminti un pasaj din Biblie, de care Mikaël îi pomenise recent, în timpul unei conversații: povestea porții înguste, a drumului care duce către viață mai degrabă decât către pieire. Se gândi apoi la Erica și la decizia ei de a trece de bunăvoie pragul închisorii. Alesese, fără îndoială, poarta strâmtă.

Închisoarea *La Tuilière* era o instituție cu design modern care cuprindea două sectoare distincte, unul pentru vreo treizeci de oameni în detenție provizorie și un altul rezervat pentru aproximativ șaizeci de femei, ținându-le împreună pe cele care erau în detenție provizorie și pe cele care își executau deja pedeapsa. Acolo avea să-și petreacă Erica următorii ani din viață.

Ușa se deschise și Erica veni să se așeze în fața lui. Era închisă de o săptămână în acest univers al celor privați de libertate, în care fusese transferată după audierea din fața procurorului. Rămânea acolo în așteptarea procesului și tot acolo și-ar fi executat, probabil, pedeapsa. Procurorul ar alege varianta asasinatului și ar risca, după caz, o pedeapsă privativă de cel puțin zece ani. Avocatul ei ar pleda pentru crimă pasională, pentru care Codul penal prevede pedepse mai indulgente. Îl asasinase cu sânge rece, pe deplin conștientă de actul său? Sau poate se lăsase pradă furiei și-și pierduse controlul asupra acțiunilor sale?

Crima nu era premeditată. Nu se dusese acolo să curme viața celui care provocase toate nenorocirile, ci ca să-și salveze prietenul. Și când se aflase în fața lui… ea se schimbase. Devenise o ucigașă.

Din momentul în care vestea arestării ei se răspândise, presa transformase povestea într-o afacere bună, prezentând-o drept complicele de

circumstanță al faimosului ucigaș în serie de la Gryon. Pe pagina articolului online, dezbaterea genera furie între aceia care o condamnau cu fermitate, referindu-se inclusiv la cea de-a șasea poruncă a Decalogului, și cei care o amnistiau, considerând actul ei în același timp uman și eroic.

Pentru ea, problema avea două aspecte. Pe plan juridic, tribunalul i-ar fi dat un răspuns. Pe plan personal, Erica era devorată de demonii interiori. Gestul era inacceptabil și-și asuma povara vinovăției. În ciuda vocii interioare fragile ce-i spunea că făcuse bine, decisese să facă primul pas pe drumul către izbăvire: să se denunțe și să-și asume faptele.

Erica stătea în fața lui. Purta un trening gri. Avea în minte imaginea cu ea purtând robă pastorală neagră, stând în amvonul său. Nu mai afișa zâmbetul radios care o caracteriza. Privirea iubitoare și empatică lăsase loc unei expresii mai sobre și mai grave.

— Bună ziua, Andreas, sunt emoționată că mă vizitezi. Mulțumesc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. Era important pentru mine să vin să te văd. Cum te descurci?

— Mi-au dat o celulă individuală în aripa rezervată femeilor. Celelalte deținute m-au primit bine. Auzind că sunt pastor, vor toate să-mi vorbească despre stările sufletești, despre impresia lor că și-au ratat viața, să-și recunoască fărădelegile sau, mai mult, să-mi povestească planurile de viitor, după eliberare. Mă gândisem cândva să devin capelan în închisoare și, într-un fel, e cam ceea ce fac acum, dar din interior. Sunt una de-a lor. Fără posibilitatea de a ieși. Mă simt utilă, dar te cam prinde și am destul de lucrat cu mine însămi, deci profit de asta de îndată ce pot să mă izolez în celula mea. Să citesc Biblia. Să mă rog. Să reflectez. A fi în închisoare înseamnă să ai o viață ordonată și regulamentară. Îmi închipui că e aproape ca într-o mănăstire, doar că slujbele sunt înlocuite de plimbările în curte care ne numără zilele. În fiecare zi, același ritm. Trezirea, dușul, micul dejun, munca în atelierul de croitorie, plimbarea… E o situație nouă și cred că aș avea nevoie de încă puțin timp să mă obișnuiesc aici.

— Poate nu vei rămâne aici foarte multă vreme. Am vorbit cu avocatul tău. Va pleda pentru crimă pasională…

Îl întrerupse.

— Andreas! Stop! O să rămân aici cât trebuie. O să accept verdictul. Am comis o faptă impardonabilă și trebuie să suport consecințele. Și poate că

șirul zilelor în spatele gratiilor o să-mi permită să mă iert pe mine însămi și să găsesc, într-un final, pacea interioară.
— Dar…
— Știi, Andreas, la suprafață eram pastorul zâmbitor și primitor. Dar în adâncul meu, sfâșierea era acolo. O durere niciodată vindecată. De data asta n-am altă opțiune. Trebuie să-i fac față. Nu mai pot să fug. O iau ca pe o șansă.
— Toată lumea suferă sau are răni. Nu e un motiv să putrezești în groapa asta. Poți să ai grijă de tine și în afara pereților ăștia, nu?
— Da, Andreas, știu. Dar aceasta va fi calea mea către mântuire. Aici, între pereții ăștia. Cât despre tine, care sunt rănile tale?
— Ale mele?
— Da, ale tale.
Andreas fu surprins de întrebarea Ericăi, izvorâtă de niciunde.
— Nu știu… E greu de explicat.
— Încearcă!
Andreas rămase tăcut. În mod normal, s-ar fi eschivat, dar Erica avea un mod al ei de a-i face pe interlocutori să se simtă în siguranță, de a-i invita să vorbească despre ei înșiși. Nu degeaba devenise pastor, se gândi el. Nu îndrăzni să-i înfrunte privirea. Ea tocmai îi deschidea o ușă. Nu-i plăcea să vorbească despre ce era în interiorul lui. Chiar și psiholoagei, pe vremuri, nu-i spusese tot. Reflectă timp de mai multe secunde înainte să se decidă într-un final.
— Simt o suferință în adâncul meu. Nu reușesc să știu de ce. Imagini neclare revin în frânturi. E legat de un eveniment din trecutul meu. Sunt convins de asta. E bine îngropat, dar toată ancheta asta a reaprins o durere difuză. Și asta mă uimește. Mi-ar plăcea să înțeleg, dar nu se concretizează nimic în capul meu. Doar imagini care se derulează. Vise, câteodată.
Erica așteptă, dar Andreas nu avea intenția de a continua. Reflectă și reluă.
— Ai văzut florile-alea care străpung asfaltul?
— Da. Bineînțeles. De ce?
— Este un proces incredibil. Sub asfalt, e de ajuns o sămânță. Are tot ce-i trebuie ca să se dezvolte. Și un pic de apă e suficientă ca să declanșeze înmugurirea. Nu e nevoie de lumină în acest stadiu. În momentul în care rezervele nutritive ale seminței sunt epuizate, planta va avea nevoie de

soare. Crescând și dezvoltându-se, pune presiune pe asfaltul de deasupra ei. Acest mecanism e atât de puternic încât provoacă crăpătura asfaltului. Deși am betonat foarte bine tot ce-am vrut, inconștientul nostru are resurse nebănuite…

— Da, tot ceea ce-i îngropat are tendința de a se lupta să găsească lumina zilei. Am reflectat, de fapt, multă vreme la ce-ai făcut. Ce mă deranjează e că am simțit și eu furie împotriva lui. Și cred c-aș fi fost capabil să acționez ca tine. D-aia nu te-am denunțat.

— Ai trăi același lucru ca și prietenul meu din copilărie?

— Nu. Nu! Nu e asta. E vorba de altceva.

— Am omorât acea ființă perversă și sadică de multe ori în mintea mea și aveam gândurile alea. Nu era compatibil cu ce eram, și câteodată… Am încercat să alung imaginile alea, dar ieșeau la suprafață constant. În momentul în care l-am văzut pe scaun, legat, am trecut la acțiune. Niciodată nu m-aș fi simțit capabilă de asta. Știu că eu sunt cea care l-a ucis, dar e un alt eu. Acel eu rănit pe viață. Acel eu sfâșiat. Micuța floare înflorise și, în acel moment, asfaltul a cedat în mine. Toată furia refulată a izbucnit în plină zi. Era ca și cum aș fi fost altă persoană. Și, totuși, eram în continuare eu. De ce-am făcut-o? În acel moment, pur și simplu am reacționat. Fără să judec.

Capitolul 50

Gryon, joi, 21 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale era febril. Se pregătea să pună la cale un cu totul alt ritual. Ca pentru cel care consta în a se duce în camera mamei, el va începe cu un duș. Purificator. Ca să se spele de murdărie. Dar apoi, nu ar merge să caute cheia în *channe.* Nu ar pătrunde în sanctuarul care devenise camera mamei sale. Nu s-ar machia ca să-i semene. Nu ar încerca să fie ea. Renunțase la mascarada asta. Punerea în scenă îl dezamăgea de fiecare dată. Ceea ce-l aștepta acum în pivniță era diferit…

O altă etapă în îndeplinirea fantasmelor sale. Odată ce se curățase, nu se îmbrăcă. Stătu în picioare în fața oglinzii. Luă o cutie de fard alb cremos și întinse un strat generos pe întregul chip și pe gât. Apoi înnegri conturul ochilor: de la pleoapa superioară până la sprâncene, colțul intern al ochiului și pleoapa interioară în întregime. Apoi luă un ruj purpuriu și-l aplică cu grijă, depășind cu lejeritate conturul buzelor ca să le dea un aspect cărnos și moale, își puse, apoi, lentile, *cosplay Geo SF-16,* aceleași ca ale idolului său, cântărețul de rock satanic Marilyn Manson. Și ca să termine, își puse un colier de piele cu țepi. Apoi se observă în oglindă. Tenul cadaveric îi plăcea. Era el, dar vedea pe altcineva. Se simțea diferit. Nu se machiase în femeie ca de obicei, însă avea nevoie să fie altcineva pentru ceea ce se pregătea să facă. Gândul la actul pe care, în fine, se pregătea să-l comită îi producea un început de erecție. Coborî treptele spre primul nivel al pivniței, acolo unde erau sticlele de vin, câteva mobile care nu-și găsiseră locul în casă și cutii de conserve. Cea de-a doua încăpere îl interesa. Lăcașul lui. Cel al iubirii.

Deschise ușa bârlogului. Își instalase acolo ferma de creaturi exotice: șerpi, scorpioni, tarantule și alți păianjeni veninoși. Le plasase în terariu a cărui iluminare era asigurată de temporizatoare reglate conform nevoilor animalelor. Cumpărase totul de pe internet. Asta îl costase o mică avere. Tatălui său nu-i plăceau creaturile astea – nu înțelegea pasiunea fiului său pentru reptile – dar o respecta. În schimb, mama avusese o adevărată teroare. Se luptase în timpul adolescenței ca să aibă un șobolan, dar ea nu

voise niciodată. Urlase cât fusese în viață, și n-ar fi avut niciunul dintre aceste animale repugnante în casă. Nu putea să aibă gusturi normale, ca toți ceilalți? Să-i placă pisicile sau câinii? Pe lângă faptul că era un fătălău, trebuia să aibă o slăbiciune pentru creaturile târâtoare? Avusese frisoane de dezgust. Subiectul era închis. N-a avut nici șobolan, nici tarantulă, nici șarpe. Când era în viață… Dar ea era moartă. Intră în încăperea luminată doar de becurile de la terarii. O văzu pe Rosita, tarantula lui gigantică din Sri Lanka, un încântător păianjen cafeniu, gri și negru ale cărui motive conturau ca niște pete Rorschach pe cefalo-torace și abdomen. Își agită lăbuțele striate, lungi și păroase. Zgârie geamul cu degetul și îi spuse:

— Bună ziua, frumusețea mea.

Auzi apoi un geamăt. Nu trebuia să piardă din vedere motivul pentru care se afla acolo. Aprinse un bec simplu care atârna de tavan. Restul încăperii – umedă și betonată în întregime – îi intră în câmpul vizual. Câteva etajere umplute cu CD-uri. Pe pereți, postere: Marilyn Manson, Kiss sau Black Sabbath. Muzica aia pe care îi plăcea să o cânte și să o asculte. Acesta fusese un pretext bun ca să izoleze fonic pivnița.

În colț, o saltea veche pătată. Și pe ea, o femeie întinsă.

Legată.

Cu căluș.

Legată la ochi.

Simțindu-i prezența, gemu din ce în ce mai tare. Având izolare fonică, niciun risc ca cineva să o audă din afară. Dar, personal, acest lucru îl deranja. Ea trebuia să coopereze. Era esențial. Să nu se plângă. Mama lui nu se plângea. Decise să pună muzică așteptând ca ea să se calmeze. Primele note din *Sweet Dreams,* versiunea lui Marilyn Manson, umplură pivnița, mascând vocea care nu era cea a mamei. Perfect. Cânta acompaniindu-i vocea de dincolo de mormânt:

Sweet dreams are made of this
Who am I to desagree?
I travel the world
And the seven seas,
Everybody's looking for something.[16]

Se îndreptă spre unul dintre terarii și-i deschise capacul, îl prinse pe Caresse, un piton regal negru presărat cu pete maro deschis pe părți și spate, care începu să unduiască printre degetele sale. Evolua în ritmul muzicii obsesive ondulându-se și ghemuindu-se în timp ce se îndrepta asupra lui. Șarpele se angajă în dans. Îl făcea să alunece printre mâini, fixându-i privirea de abanos, scoțând limba la el când acesta o scotea pe a lui. Se găseau aproape limbă lângă limbă bifurcată, față albă contra unui cap negru. Se simți ca și când intra într-un fel de transă, precum acei predicatori americani nebuni care se gândeau, sprijinindu-se pe versetele din *Evanghelia* lui Marcu, că puteau să manipuleze șerpii fără teama de a fi mușcați și să vindece bolnavii punându-și mâinile deasupra lor. Însă nu avea pe nimeni de vindecat, dacă nu chiar pe el însuși. Și era propria lui terapie pe care o exersa. Se opri la finalul bucății muzicale, dar aceasta reporni, căci o pusese pe repeat. Rămase în picioare să devoreze din ochi creatura alungită pe saltea. Era pe spate. Îl puse pe Caresse în terariu.

Îi scoase călușul femeii și bandana care-i ascundea privirea. Încercă să urle, dar vocea se spărgea într-un fel de croncănit răgușit. O observă cu atenție. Avea părul șaten, ochii albaștri și un nas destul de mare. Semăna cu poza pe care o văzuse cu ea. O alesese pentru că fața ei îi aducea aminte de cea a mamei. Dar văzând-o în carne și oase în fața lui, se enervase. Ar fi trebuit să-i ceară o poză în care apărea pe de-a-ntregul înainte să-i propună o întâlnire. Era mult mai grasă decât mama. Mai multă carne decât os. Și asta îl deranja. Chiar îl perturba. Ea se zbătuse când o ridicase și aproape că-l mușcase când îi pusese călușul. Javra! Nu era la fel de frumoasă ca femeia pe care o reperase în ziua concursului de vaci de la Aigle. Avu frisoane de dorință și de ură amestecate. Era sosia aproape perfectă a mamei. Era subțirică, precum ea. N-ar fi găsit mai bine de atât. Dar nu știa cum să o abordeze, cum să o izoleze. Trebuia să fie prudent. Să se mulțumească cu cea pe care o avea la îndemână. Pentru moment. Cât despre cealaltă, ar găsi el metoda prin care să intre în contact cu ea. Mai târziu. Cea de aici ar servi drept repetiție. Lovitura de încercare. Femeia de la concurs ar fi lovitura de maestru.

Dar în acel moment trepida de nerăbdare. Nu putea aștepta înainte să treacă la acțiune. Trebuia să o pregătească în ciuda defectului pe care îl constatase. Se aplecă și începu să o dezbrace. În ciuda rezistenței, reuși fără prea mari probleme. Să o îmbrace fu mai complicat. Se zbătea cu o

furie nebună. Femeia reuși să-l lovească cu piciorul. Ca răsplată, îi dădu una în față cu violență. Apoi urlă:

— Nu mișca! Nu vreau să-ți fac rău. Vreau doar să te iubesc. Nu înțelegi?

În acest timp, Marilyn Manson continua să cânte:

Some of them want to use you
Some of them want to get used by you
Some of them want to abuse you
Some of them want to be abused[17]

Femeia începu să plângă și să geamă cu atât mai mult.

Persistase și reușise să o îmbrace, dar, când vru să închidă rochia, îi rupse fermoarul de la spate. Era supărător… Apoi începu să o machieze, dar ea continua să se zbată mișcând din cap. Nu reuși să o stăpânească, astfel încât machiajul semăna cu o mâzgăleală. Ca să termine, îi puse câteva picături de *Shalimar* în spatele urechilor și pe decolteu. Spera că acest gest ar servi la crearea unei iluzii că această copie prea grasă era mama. Închise ochii și, adulmecând aerul ambiant, avu pentru scurt timp senzația că mama era în fața lui. Pregătită să se predea lui, într-un final.

Se ridică să-și admire munca. Iluzia se risipi imediat. Nu era mulțumit. Rujul depășea conturul buzelor și nu fusese aplicat uniform. Fardul din jurul ochilor, o catastrofă. Am putea spune un clovn. Nimic de-a face cu sublima lui mamă. Această imagine avu un efect direct asupra lui. Sexul nu mai era în erecție. Trebuia, totuși, să-și atingă scopul. Să o posede pe mama. Se puse în genunchi deasupra ei și îi ridică rochia. O menținu trântind-o pe sol. Începu să se ajute de mână ca să-și întărească penisul, dar fără succes. Se ridică dintr-o mișcare și lovi cât putu de tare cu pumnul în izolația peretelui. Apoi se întoarse și lăsă să erupă toată frustrarea:

— Mamă, e vina ta! De ce nu vrei să lași să se întâmple asta? Te-am iubit dintotdeauna. Și tu? De ce nu mă iubești la rândul tău? Vezi rezultatul! Mă luai drept un fătălău. Și acum, nu pot s-o fac. Te urăsc!

Avu o idee. Scoase o revistă pe care o ținea ascundea într-un sertar și începu să se holbeze se holbă la corpuri dezgolite de bărbați. Începu să-și mângâie penisul și rezultatul nu întârzie să apară. Urma să poată să treacă

la acțiune. Într-un final. Dar, chiar înainte să lase de-o parte revista, ejaculă pe pagini. Ce cretin! Mama avea dreptate.

Se grăbi în sus pe scări și închise trapa cu o lovitură scurtă.

Capitolul 51

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, joi, 21 martie 2013

Andreas se trezi tresărind. Era lac de transpirație. Coșmarurile deveneau din ce în ce mai frecvente. Inconștientul părea că vrea să scoată ceva la suprafață. Mikaël încă dormea profund.

Închise ochii ca să se concentreze pe imaginile din vis încă prezente. Ca să nu le piardă. Apoi se ridică și merse să-și caute carnețelul în sertarul biroului. Reîncepuse să-și noteze visele pe care și le amintea când se trezea, ca pe vremea când mergea la psihanaliză. Consemnă imaginile dimineții.

21 martie

Văd o încăpere întunecoasă. Sunt în încăpere? Sau mi-o imaginez din exterior? Nu știu. Dar simt atmosfera locului. Grea. Apăsătoare. Tăcută. Transpir. Dar nu-mi mai este frică. De ce îmi era frică? Apoi, disting două păsări imense cu aripile întinse pe pământ. Le întrezăresc chiar și în întuneric, fiindcă sunt albe. Au un cioc coroiat. Vulturi? Îi privesc bătând din aripi, dar nu reușesc să-și ia zborul. Zgomotul bătăii încetinește. Sunt epuizate. Apoi renunță. Le aud suspinând. De această dată, sunt aici, în mijlocul încăperii. O rază de lumină se fixează pe păsări. Se scaldă într-o baltă de sânge. Înțeleg, atunci, ce nu merge. Aripile lor sunt mult prea mici în raport cu corpul.

Andreas reciti ceea ce tocmai scrisese. Nu reușise să extragă de acolo nicio interpretare, nicio semnificație care să poată să-i aline angoasele. Dimpotrivă. Nu putea găsi cheia visului imediat. Trebuia să fie un motiv. Și apoi, avea alte lucruri de făcut. Gândindu-se la noua felină care locuia în casă, zâmbi acestei imagini. Închise carnețelul și îl aranjă cu grijă în sertar.

După aceea, coborî la bucătărie. Lillan veni să se frece de picioarele lui. O ridică și o luă în brațe. Minus veni și el, în ritmul lui, fără să se grăbească, cu mersul lui de mocofan. Saint-Bernard-ul reacționase în primă fază cu neîncredere la prezența îndrăzneață a acestui minuscul ghem de

blană, dar o adoptase foarte repede. De altfel, nu avusese de ales, Lillan găsise un culcuș confortabil între labele lui. Andreas lăsă pisica ce luase cu asalt coada câinelui, unul dintre jocurile ei preferate. Imaginea era extrem de amuzantă. Minus, optzeci de kilograme – reușiseră să-l facă să piardă câteva cu prețul unui regim strict – și Lillan, cântărind mai puțin de un kilogram, un ghem mic de blană neagră cu lăbuțe albe. Andreas îi alesese numele, care semnifica *micuța* în suedeză.

Să pună cele două boluri de mâncare pe podea nu era o opțiune. Andreas încercase deja, dar Minus nu avea nevoie decât să dea o limbă ca să golească porția pisoiașului. Umplu cu crochete bolul pisicii, cele mai bune și cele mai scumpe, și îl puse pe masa de lucru lângă chiuvetă. Lillan găsise deja o modalitate prin care să urce acolo prin propriile mijloace, dând dovadă de o oarecare agilitate. Îi pregăti, apoi, castronul lui Minus pe care-l puse pe jos. Îi observă repezindu-se asupra mâncării, în timp ce-și bea cafeaua.

Stagiul de ucenic de fermier fusese întrerupt de nevoie. Antoine lâncezea, deocamdată, în închisoare. Chiar dacă fusese suspendat în mod oficial de către Viviane, superioara lui, trebuia să facă tot posibilul ca să-i dovedească nevinovăția.

Observă de-a lungul ferestrei arborii fără frunze, luminați de soare. Aveau să renască în curând. Ciclul naturii se perpetua în fiecare an, oricare ar fi fost angoasele, îndoielile sau problemele lui. Această certitudine simplă era cel puțin liniștitoare. Spre deosebire de coșmaruri.

De ce păsări? În general, vedea persoane, chiar dacă nu le putea identifica. Până atunci, reușea să facă legătura dintre ceea ce trăise și fiecare dintre visele morbide, dar de data aceea, nu. Și asta îl consuma. Și avea nevoie să înțeleagă.

Capitolul 52

Gryon, joi, 21 martie 2013

Abia intrat în casă, André Jaccard auzi muzica răsunând din plin. Bașii făceau pereții casei să tremure. Urcă scările și bătu la ușa camerei fiului său.

— Oprește blestemata aia de muzică!

Deschise. Nimeni. Nu putea înțelege de ce ți-ar plăcea să asculți tipul ăsta de muzică. Însă nu *muzică* era cuvântul potrivit după părerea lui, pentru ceea ce el percepea ca pe o grămadă de zgomote disonante și o voce care urla în loc să cânte.

André o opri și coborî scările. În același moment îl văzu pe fiul lui urcând din pivniță și închizând ușa.

— Ți-am spus deja să nu mai dai volumul atât de tare. De câte ori vrei să-ți repet?

— Care-i problema? Nici măcar nu erai aici.

— Se aude de afară. Și nu am chef să mai am plângeri de la vecini. Și de ce n-o asculți jos în camera ta izolată fonic?

André puse mâna pe clanță.

— Nu, țipă Jérôme, închizând-o cu un gest scurt. E la mine!

Blocă ușa.

— Nu-ți face griji. Nu vreau să cobor în regatul tău. Nu-i nevoie să reacționezi așa.

Jérôme ieși din casă trântind ușa.

André se așeză la masa din bucătărie după ce-și făcuse o cafea. De când îl anunțase cu privire la decizia de a vinde cabana din pășunea alpină, fiul era furios pe el. Relația lor, deja foarte încordată, se înrăutățise, și nu știa cum să se mai poarte cu el. Ar fi trebuit să-i vorbească despre asta înainte? Nu, făcuse alegerea în sufletul și conștiința sa. Era singurul lucru de făcut. Jérôme ar fi înțeles într-un final.

Capitolul 53

Bufetul Gării, Gryon, joi, 21 martie 2013

Mikaël avea întâlnire cu un bărbat ce realizase un studiu aprofundat asupra originilor familiilor burgheze din Gryon. El însuși începuse de vreun an niște cercetări în ceea ce privește familia lui, și deja redactase câteva capitole. Ar fi făcut o carte despre asta, dar mai mult pentru el decât pentru marele public.

Intrând, Mikaël își recunoscu interlocutorul. Era așezat în colțul opus intrării. Se salutară. La masa vecină, două femei între două vârste beau ceai.

Doar ce se așezase, că bărbatul și scoase din ghiozdan un album pe care i-l puse în față.

— Colecționez poze vechi și cărți poștale.

Îl deschise și îi arătă acolo o serie care data din anii cincizeci.

— Acesta este Bartholomé Achard, bunicul dumneavoastră, spuse arătând fotografia unui țăran pe câmp, cu furca în mână.

Bunicul lui, precum și stră-stră-bunicul fuseseră agricultori, iar stră-stră-bunicul din partea mamei fusese fierarul satului.

Mikaël își asculta cu atenție interlocutorul povestindu-i despre viața sătească la începutul secolului, dar atenția îi fu distrasă, împotriva voinței lui, de conversația celor două femei, care vorbeau tare.

— Îți imaginezi, nepotul meu a fost asasinat și nici nu l-am îngropat c-a și venit agenta asta imobiliară să-mi propună să cumpere pajiștea. Ce tupeu!

— Da, în zilele noastre, nu mai există niciun fel de respect!

Mikaël își îndreptă atenția spre bătrână. Avea mai bine de optzeci de ani, asta se vedea după trăsăturile feței. Părea a fi, cu toate acestea, o femeie foarte hotărâtă și înzestrată cu o oarecare tărie. Era coafată și îmbrăcată cu grijă. O recunoscu, era Isabelle Hugon, mătușa fermierului ucis cu câteva zile înainte. Toată lumea vorbea despre a asta în comună. Bărbatul pe care Antoine, noul prieten al lui Andreas, se presupunea că l-ar fi omorât.

— Și ce-o să faci?

— O să mă duc să semnez contractul de vânzare mâine.

— Poftim?

— Ce vrei să fac cu pășunea aia? Și pentru prețul pe care mi l-a propus, aș fi proastă să nu accept. Cel puțin, așa aș obține ceva din toți anii ăia de muncă în care m-am spetit pentru prostănacul ăla de Serge.

Capitolul 54

Ferma lui Antoine Paget,
joi, 21 martie 2013

De la arestarea tatălui său, Vincent fusese obligat să pună punct oricărei alte activități și să preia ferma cu normă întreagă. Sezonul de schi era pe terminate, iar angajatorul de la firma de teleschiuri încheiase contractul un pic mai devreme.

Andreas îi promisese să-l ajute la mulsul vacilor, însă avea altceva în cap. Trebuia să găsească metoda de a-l disculpa pe Antoine.

Vincent o privea pe Yodeleuse. Ar fi putut muri… Hugon țintise greșit. Din fericire… Cu toate astea, moartea lui Heidi nu-l lăsa indiferent. În copilărie, plângea atunci când vedea vaci plecând spre abator. Chiar fusese traumatizat la vârsta de doisprezece ani. Văzuse o vițelușă născându-se, iar numele i-l alesese chiar el. O numise Charmeuse. Era vaca lui preferată, dar crescuse cu o malformație a mameloanelor. Încercase să-l convingă pe tatăl lui să o păstreze, în ciuda acelui fapt. Dar într-o zi, când se întorcea de la școală, îi descoperise lipsa. Urlase la tatăl lui. Încă își mai aducea aminte furia pe care o simțise în momentul acela, la gândul că vaca lui preferată avea să sfârșească ciopârțită în bucăți pe taraba unui măcelar. Poate că în acel moment el începuse să-și dea seama că n-ar fi putut să se ocupe de vaci la fel ca tatăl său.

— De acum într-o lună jumate, cam așa, noua regină va urca pe pajiștea alpină… fără tata. Ar fi fost atât de mândru.

— O să fie acolo.

— Cum poți fi atât de sigur?

— E nevinovat.

— Știu…

Vincent rămase nemișcat, observând vacile.

— Ce-i?

— Mh, nimic. Nu e nimic.

Capitolul 55

Immogryon, Gryon, vineri, 22 martie 2013

La agenție, Andreas fu primit de Julie Berthoud, o șarmantă tânără femeie pe care o întâlnise în timpul anchetei precedente. Fusese asistenta lui Alain Gautier – prima victimă a ucigașului care făcuse ravagii în Gryon cu o toamnă înainte – și a asociatei lui, Marie Pitou. Aceasta din urmă avea o întâlnire cu un client. Andreas decise să aștepte.

Andreas recunoscu bărbatul care ieși din birou vreo zece minute mai târziu: André Jaccard. Înainte de a ieși la pensie, fusese funcționar comunal, un personaj important în viața locală. Prezent în timpul tuturor manifestărilor, atât la brutărie cât și la moară, era omul de încredere, în slujba tuturor. Andreas îl salută, dar acesta nu-i adresă decât un semn discret din cap înainte de a părăsi locul.

Marie Pitou se holbă la inspectorul așezat într-un fotoliu din sala de așteptare.

— Bună ziua, asistenta mi-a spus că doriți să-mi vorbiți. Nu am mult timp la dispoziție. Mă îndrept spre o întâlnire.

— Câteva minute îmi sunt de ajuns.

— Vă ascult.

— În birou, dacă nu vă deranjează.

— Urmați-mă.

Andreas se ridică și observă mersul hotărât al Mariei Pitou care, pe tocuri cui, dădea din șolduri într-o manieră exagerată. Se îndreptă spre biroul care aparținuse asociatului ei, Alain Gautier. Se așeză în fotoliul luxos din piele, încrucișă picioarele și își puse brațele pe mânere, fără ca măcar să-i propună interlocutorului să se așeze.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, inspectore?

— Pot să mă așez?

— Da, puteți. Dar după cum v-am spus, sunt grăbită.

Andreas luă loc și analiză modificările aduse încăperii, refăcută în întregime și redecorată. Pereții albi erau acoperiți de o tapiserie, în care alternau benzi verticale de culoare crem și ciocolatie. Reproducerile expuse de Gautier – Andreas își aducea aminte îndeosebi de unul dintre ceasurile

moi ale lui Salvador Dali – fuseseră înlocuite de câteva originale ale pictorilor locali, care reprezentau munți și cabane alpine. Dreptunghiului de sticlă care servea drept birou lui Gautier, îi luase locul o piesă de mobilier din lemn negru acoperit cu piele maro.

— Nu aveam aceleași gusturi, Alain și cu mine, spuse ea dintr-odată.

— Agenția vă aparține în totalitate acum?

— Nu încă. Scorpia bătrână refuză să vândă părțile pe care le-a moștenit de la fiul său la un preț rezonabil. Dar de ce vă interesează?

— Eram curios, atâta tot. Am auzit că sunteți interesată de pajiștea lui Serge Hugon? Și de ferma lui?

Marie Pitou se așeză mai pe spate în fotoliu și-l fixă pe inspector cu un aer întrebător.

— Mă interesez de tot ce este de vândut sau de cumpărat aici.

Marie Pitou își însușise locul, dar un lucru nu se schimbase: aroganța și absența absolută a empatiei.

— Fără ca măcar să așteptați ca persoanele să-și poarte doliul?

— Inspectare, nu vă permit să…

— O crimă tocmai a fost comisă. O anchetă este în desfășurare. Și dumneavoastră o contactați pe mătușa îndoliată la două zile după…

— Este poate imoral, dar nu ilegal… Doar îmi fac treaba, asta-i tot.

— Și care este treaba dumneavoastră în cazul de față?

— Trebuie să fac afaceri ca să pot să duc firma mai departe. Aș fi așteptat câteva zile. Dar cumpărătorul meu…

— Cumpărătorul dumneavoastră?

— Nu vă pot spune nimic, inspectare.

— De ce?

— Clientul meu dorește să rămână discret.

— Mă repet. De ce?

— Nu știu nimic despre asta. Vor să rămână anonimi. Este dreptul lor, nu?

— Doamnă Pitou, Serge Hugon a fost asasinat și, două zile mai târziu, dumneavoastră adresați o propunere de răscumpărare mătușii sale în numele unui cumpărător anonim. Și credeați că puteți ascunde de mine această informație pentru multă vreme?

Andreas era convins că, punând un pic de presiune, ar fi aflat totul. Nu avea niciun indiciu care să dovedească o legătură între afacerea aceea

imobiliară și moartea lui Hugon, dar trebuia să se convingă. Conversația auzită de Mikaël cu o zi înainte la *Bufetul Gării* fusese providențială.

— Doamnă Pitou, dacă se dovedește că aveți vreo legătură, apropiată sau îndepărtată, cu acest asasinat, nu o să vă las să scăpați. Complicitate la crimă, asta se încadrează de la cincisprezece la douăzeci de ani…

— Dar…

— Nu există dar! N-o să vă las să scăpați…

În fața amenințării, Marie Pitou abandonă meciul…

— Lucrez în beneficiul unui avocat.

— Numele lui?

— Adrian. Adrian… Schuller.

— Și unde-l pot găsi pe avocatul ăsta?

— Cabinetul lui este în Zürich. Găsiți coordonatele pe internet. Este firma *Schuller Schmitt & Strasser.*

Îl însoți pe Andreas către ușă și îl privi plecând. Se întoarse imediat în birou, unde formă un număr pe telefonul mobil.

Capitolul 56

Cabana *Steaua de argint*, vineri, 22 martie 2013

Andreas îi trimisese un SMS lui Mikaël cu numele avocatului și acesta era pregătit să înceapă cercetările. Să-și bage nasul peste tot era una dintre ocupațiile lui preferate ca jurnalist, cu atât mai mult când era vorba de o anchetă. Un avocat interesat de cumpărarea cabanei alpine a unei persoane asasinate cu două zile înainte? Surprinzător. Un simplu om de afaceri fără scrupule în căutarea oportunităților? Dar asta putea, de altfel, să ascundă ceva mult mai sinistru.

Introduse numele avocatului în motorul de căutare. Primul link era, fără nicio surpriză, site-ul cabinetului pentru care lucra. Își notă numărul de telefon pe blocnotes. Cabinetul era specializat în drept comercial. L-ar fi sunat pe avocat ca să ia pulsul, dar înainte de asta voia să afle mai multe despre el.

Un alt link îl punea pe Adrian Schuller în relație cu un *holding* al cărui sediu era situat în Cipru: *Swiss Global Services Limited.* Încercă să afle mai multe, dar după o oră de explorare pe net, abandonă și preferă să formeze un număr pe telefon.

Operatoarea îl puse în așteptare și trebui să asculte melodia melancolică și tristă din *Lacul lebedelor* de Ceaikovski timp de mai multe minute, înainte de a răspunde unul dintre prietenii lui din copilărie.

— Salut, Daniel, ce faci?

— Mikaël? A trecut o veșnicie. Nimic nou. Tot la bancă, după cum poți vedea. Mă suni să-ți deschizi un cont?

Mikaël – în ciuda insistențelor prietenului său – refuzase să apeleze la serviciile instituției bancare internaționale de renume în care lucra. Prefera filiala unei bănci locale din Bex, unde era membru.

— Am nevoie de o informație.

— Ah, deci mă contactează jurnalistul băgăcios și nu prietenul?

— Prietenul o să te sune ca să stabilească o întâlnire… dar, până atunci, poți să-mi dai orice informație despre un *holding* cu sediul în Cipru?

— În ce vrei să te bagi? Știi că, dacă mă prind, risc foarte mult.

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele. Știi asta. Și, de altfel, nu e pentru un articol…

Mikaël îi transmise rugămintea. Și *Swiss Global Services Limited* deschisese, de fapt, mai multe conturi la bancă.

— Adrian Schuller este administrator.

— În ce domeniu activează acest *holding*?

— Finanțe și imobiliare.

— E doar o cutie de scrisori?

— Nu. Acest *holding,* pe lângă conturile la noi, deține mai multe companii în Rusia, dar și în alte țări.

— Și în Elveția?

— Așteaptă, verific… Nu. Nimic.

— Și poate să achiziționeze bunuri în Elveția?

— Da, dar doar dacă autoritatea de omologare emite un permis, care nu este obținut în avans, de când *Lex Koller* a intrat în vigoare. Legea federală privind achizițiile imobiliare către persoanele din străinătate are ca scop esențial să supravegheze achizițiile străinilor pe teritoriul elvețian.

— Mulțumesc. Ah, era să uit. Avocatul este administratorul acestui *holding,* dar cine e beneficiarul economic?

— Mikaël… Serios, acum! Nu pot să…

— Doar această informație și nu te mai stresez.

Un suspin de la celălalt capăt al firului.

— Un anume Andrei Klitschko.

Mikaël reușise să descâlcească ghemul de lână în timp record. Plecând de la Immogryon, ieșise la suprafață un om de afaceri rus…

Se decise să-l contacteze pe Adrian Schuller, administratorul *Swiss Global Services Limited.* Formă numărul pe telefonul mobil, asigurându-se, în prealabil, că numărul său era ascuns. O secretară îi răspunse în germană, dar trecu la franceză în momentul în care remarcă ezitarea interlocutorului său față de dialectul de dincolo de Sarine.

— Domnul Schuller nu e aici. Este în vacanță. Se va întoarce în două săptămâni. Doriți să vorbiți cu unul dintre asociații săi?

— Ați putea, mai degrabă, să-mi comunicați numărul lui de mobil?

— Nu, nu este disponibil.

— E în Elveția sau în străinătate?

— Nu vă pot da aceste informații, domnule… Nu mi-ați spus numele dumneavoastră, domnul…?

Mikaël o tulește fără să ceară restul.

Capitolul 57

Cabana *RoyAlp,* Villars, vineri, 22 martie 2013

Mikaël reuşise să obţină numărul lui Adrian Schuller de la o sursă care lucra la un operator de telefonie mobilă. Ca să-i localizeze telefonul, trebuia să urmeze o procedură complicată care implica o mulţime de servicii. Andreas era suspendat şi nu avea dreptul să se angajeze în aceste demersuri. Deci alesese calea rapidă şi sunase un prieten de la *Divizia de sprijin operaţional* al poliţiei, care se ocupase de asta în cinci minute. Nu foarte legal, dar eficace.

Telefonul fusese localizat la Cabana *RoyAlp,* unul dintre cele mai luxoase hoteluri din regiune. Andreas nu avu nevoie să se intereseze la recepţie, Schuller era instalat în *lounge*-bar, pe una dintre canapele. Îl recunoscu imediat, graţie unei poze trimise de Mikaël. Se îndreptă spre el şi fără să-i ceară permisiunea, se aşeză pe fotoliul din faţa lui. Acesta îşi ridică privirea din ziar. Deschise gura şi păru că voia să spună ceva, dar era vizibil surprins de acea abordare.

— Domnule Schuller, vă interesaţi de o proprietate în regiune?

— Cine sunteţi?

— Auer, Andreas Auer. Sunt inspector de poliţie. Brigada omucideri, adăugă el.

— Şi ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Avocatul din Zürich se prefăcu imperturbabil. Nu era surprins, agenta imobiliară îl avertizase că un poliţist venise să-i pună întrebări şi că-i dăduse numele. Dar cum reuşise să-l găsească acolo? Nu mai conta, întrebarea adevărată era: ce voia de la el poliţistul ăsta? Poliţia ancheta moartea fermierului, dar de ce se interesa de el? Probabil nu voia decât nişte informaţii. Era pe cale să achiziţioneze bunuri la câteva zile după moartea proprietarului. Nu prea moral, adică. Dar nu era, în niciun caz, ilegal. Spusese angajatorilor să nu se grăbească, dar nu voiseră să piardă timp. Şi nu erau genul de tipi pe care să-i contrazici.

— Cine este Andrei Klitschko? Lansă Andreas.

Avocatul deveni palid. Interlocutorul său pronunțase un nume pe care ar fi preferat să nu-l audă. Omul din fața lui știa mai multe decât își imaginase. Și deja era prea mult. Cum să iasă din încurcătură? Avu un moment de luciditate.

— Pretindeți că sunteți inspector, dar nu v-am văzut insigna.

Era în sertarul din biroul superiorului său… Andreas era încolțit. Se ridică din fotoliu.

— Fiți sigur că mă voi întoarce.

Andreas părăsi hotelul. Oricum nu sperase să obțină mare lucru din conversație. Dar își atinsese scopul. Îl înștiințase pe avocat că era în posesia unor informații confidențiale. Și, dacă povestea aia includea cel mai mic element suspicios, intervenția sa ar fi pus automat ceva în mișcare. Teoria lui despre ramura înfiptă în furnicar se dovedea adeseori eficace. Când se bagă un băț în habitatul lor, furnicile se agită. Și, înainte să revină calmul, cineva va face cu siguranță un pas greșit. O greșeală care îi permitea să știe ce se petrecea. În acest stadiu, n-avea nicio certitudine. Erau, poate, doar niște rechini ai imobiliarelor fără scrupule… Însă văzuse expresia avocatului. În momentul în care numele rusului fusese pronunțat, era ca și cum Schuller văzuse o fantomă.

Avocatul se dusese deja în camera lui. Luă telefonul și formă un număr. La celălalt capăt al firului, răspunse o femeie cu accent rusesc.

Capitolul 58

Giessbach, vineri, 22 martie 2013

Litso Ice părăsise stațiunea balneară Vals după un sejur care-i lăsase impresii contradictorii. Desigur, apreciase beneficiile băilor, dar conceptul de relaxare și de abandon nu păruseră să-i priască. Fusese mereu un tip de acțiune. În acțiune, nu gândea și rămânea concentrat asupra misiunii. Dar la Vals avusese timp să-și revadă viața ca într-un film. O operă cinematografică din care ar fi uitat să se taie la montaj secvențele proaste. Fusese un *bun soldat* pentru patria lui și un luptător care executa cele mai groaznice sarcini fără să clipească. Apoi, într-o zi, fusese *răsplătit* în ambele sensuri ale termenului. Onorat cu o medalie și acoperit de flori de superiori. Dar îl făcuseră să înțeleagă faptul că era depășit, o relicvă a războiului rece, și că nu era apt de schimbare. Fusese înlocuit de către tinerii spioni instruiți în noile tehnologii și mai bine pregătiți pentru noile provocări. Așa că își începuse propria afacere.

Și, cu ocazia scurtului sejur, făcuse recapitularea parcursului său în calitate de independent. Văzuse niște chipuri defilând. Privirile stupefiate ale acelora pe care îi executase cu sânge rece. În amorțeala creată de detensionarea mușchilor și diminuarea vigilenței sub efectul căldurii, vaporii din saună îi apăruseră ca niște spirite ce urcau în ceruri pentru eternitate. Și îi venise ideea că o mulțime de persoane ar putea să-l învinuiască. Familiile oamenilor pe care îi lichidase. Văduve îndoliate. Tați avizi de răzbunare. Fii dornici să spele onoarea familiei. Fusese totdeauna eficace și discret. Marca lui proprie. Strategie de vânzare. Dar putea fi sigur că nu fusese niciodată identificat de un martor? În timpul ședinței de masaj, avusese un acces de panică și fusese luat prin surprindere de o criză paranoică. Trebuia să fie cu ochii în patru. Să nu lase garda jos niciodată. Tocmai își dăduse seama că visul lui de a se pensiona într-un mod pașnic și bine meritat risca să rămână doar un vis. Un frumos, dar inaccesibil vis. Chiar și pe o insulă părăsită, demonii interiori l-ar fi vânat…

∵

Atunci când părăsise Vals, nu știuse unde să meargă ca să aștepte noua misiune. Angajatorul îi ceruse să rămână în Elveția. Conducea la întâmplare

pe străzi, contemplând succesiunea satelor și zonelor rurale, oprindu-se din când în când ca să admire îndelung peisajul sau să mănânce ceva, sperând că un loc anume i-ar fi inspirat o pauză prelungită. Trecuse prin pasul Oberalp, de-a lungul lacului celor Patru Cantoane și traversase trecătoarea Brünig. Apoi, la Brienz, văzuse un afiș în legătură cu *Grandhotel Giessbach,* o clădire istorică maiestuoasă din secolul XIX.

Obținuse un apartament cu vedere către lac și petrecuse o noapte odihnitoare. Dimineața, făcuse o plimbare de-a lungul monumentalei cascade ce cobora muntele în mai multe etape succesive.

Savura un mojito la bar atunci când îi sună telefonul mobil. Conversația fu scurtă.

— Da, bineînțeles, de acord.

Litso Ice închise. Nu mai avea nevoie să se gândească la următoarea destinație. Își termină cocktailul, merse să-și ia bagajele, aranjă camera și ieși în parcare. Tastă coordonatele pe GPS. Din nou la treabă…

Capitolul 59

Gryon, sâmbătă, 23 martie 2013

Femeia era întinsă pe burtă. Ochii acoperiți. Mâinile legate la spate. De când? Nu știa cu exactitate. Două sau trei zile, bănuia. Timpul îi părea lung, un minut părea infinit. Scufundată în întuneric, își pierduse capacitatea de a distinge ziua de noapte. Dar era în căutarea celor mai mici sunete. Se întrebase mereu cum era să fii orb. Acum, avea o experiență amară. De fiecare dată când bărbatul care o ținea captivă venea să o vadă, îl auzea sosind de departe. Percepea zgomotul pașilor lui apropiindu-se. De pe scări. Da, asta era. Cobora trepte. Apoi, clinchetul încuietorii. Până în prezent, nu-i făcuse prea mult rău. Doar agresată. O lovise o dată, pentru că se murdărise. Încercase să se țină, dar degeaba. După aceea, îi scosese chiloții și îi lăsase o găleată lângă ea, ca să-și facă nevoile. Dar, de fiecare dată, înjura din cauza mirosului. Așa că o stropea cu parfum. O dezbrăcase și o îmbrăcase la loc. Îi fusese frică. Atât de frică… Dar nu o violase. Nu încă, în orice caz.

Miasmele de parfum amestecate cu mirosurile dejecțiilor din găleată o dezgustau până peste poate. O aromă amețitoare, pe care o cunoștea bine, pentru că semăna cu cea emanată de o fostă vecină de palier. O femeie invazivă, atât prin personalitatea indiscretă, cât și prin parfumul care persista în lift și pe holuri multă vreme după ce trecea. Un miros pe care memoria olfactivă nu-l ștersese niciodată. Alăturat cu cel al căcatului, duhoarea o făcea să vomite. De altfel nici nu reușise să nu-și verse mațele, până la fiere.

Apoi, bărbatul se enervase pe ea, dar și pe el însuși. Nu părea fericit. Țipase chiar la mama lui. O lua drept mama sa?

Când îi ridicase legătura de la ochi, ea putuse să vadă ce o înconjura. Ochii avură nevoie de timp ca să se adapteze luminii brutale. Avu impresia că era într-o peșteră. Și acest individ căruia îi făcea față… O viziune de groază. Doi ochi pe care îi crezuse inumani, înainte să realizeze că era vorba de lentile de contact, ca acelea pe care le purta cântărețul satanist al cărui nume îl uitase. Brusc, înțelese că sfârșitul ar fi fost îngrozitor. Dacă n-ar reuși să-și satisfacă dorințele cu ea… Ea urma să moară. Și dacă ar

reuși… Alternativă nu era mai liniștitoare. Și dacă acest individ repugnant s-ar strecura în ea ca să-și satisfacă impulsurile bolnave… Nici nu voia să se gândească la asta. Apoi, în dorința ei de a evita finalul inevitabil, trecu din nou prin minte, cu încetinitorul, zgomotele pe care le auzea de fiecare dată când venea să o vadă. Lipsea un… Clinchetul.

Atunci când plecase, după ultima lui vizită, uitase să încuie ușa? Simți adrenalina urcând și dispersându-se în tot corpul. Trebuia să meargă să verifice… Nu, era sigură. Oare plecase din casă? I se părea că auzise trântitul unei uși. Se concentră. Voia să asculte ca să încerce să perceapă zgomotele ce proveneau de deasupra. Nimic. Totul părea tăcut. Poate că individul era acolo, totuși. Așteptând în liniște ca ea să-i dea ocazia să o prindă dacă ar fi încercat să evadeze. S-o pedepsească. Dar voia să-și încerce norocul. Acum ori niciodată. Trebuia să încerce să fugă înainte ca el să se întoarcă.

Se ridică anevoie de pe salteaua prăfuită pe care era culcată. Simțea durerile mușchilor amorțiți. Avansă câțiva pași, încetișor ca să nu se lovească de un obstacol. În puținele minute în care legătura de la ochi îi fusese dată jos, ea n-avusese timp să studieze mediul înconjurător, prea speriată, dar și fascinată de viziunea ororii care era în fața ei. Nu avusese ocazia să vadă cum era amenajată, nici măcar unde se afla ieșirea. Făcu câțiva pași în față și se lovi de un geam. Ciudat. Un sunet ca un foșnet de frunze. Avu brusc impresia că ceva viu se mișcase. Se întoarse și plecă în cealaltă direcție. Un perete. O luă de-a lungul lui. O ușă. În sfârșit! O clanță. Rămase nemișcată ca să asculte. Încă niciun zgomot. Apăsă cu grijă pe clanță și împinse ușa. Simțurile nu o înșelaseră. Era descuiată. Avansă drept înainte până se împiedică de o treaptă. Se întoarse apoi, cu spatele la perete, ca să meargă de-a lungul lui și urcă, una câte una, scările. Ajunsă sus, găsi o altă ușă. Găsi mânerul. Inima îi bătea frenetic. Deschisă, și ea. Dar cum să găsească ieșirea? Avansă mai mult. Se ciocni de un cadru. Un miros de mâncare plutea în aer. În bucătărie. Reuși să se poziționeze într-un mod în care clanța să apese între legătura de pe ochi și cap. Printr-o mișcare laterală, făcu să se miște materialul, care aruncă în jurul gâtului, și să-i permită să vadă împrejurul ei. Porni apoi, de-a lungul holului, până la o ușă. Deschise și simți o adiere răcoroasă măturându-i chipul. Ca un vânt de libertate. Ieși și începu să alerge în noaptea întunecată…

Capitolul 60

Gryon, sâmbătă, 23 martie 2013

El își petrecuse seara dând pahare peste cap cu prietenii săi la *Harambee* de la Barboleuse. Băuse niște beri, dar n-ar fi trebuit să accepte tura de shot-uri de tequila care încheiase vesela întâlnire. Era în mijlocul parcării, pe cale să ușureze chiar în spatele mașinii sale. Un *shot,* de acord. Însă fiecare dăduse câte un rând. Câte dăduse pe gât într-un final? Patru rânduri plus al lui. Ah, și celălalt… Tipul simpatic, dar puțin cam greoi, pe care îl întâlniseră la fața locului. Nu-i știa numele. Deci, șase *shot-uri.* Se simțea amețit. Își lăsase prietenii să continue fără el. Să doarmă un pic în mașină înainte să plece la drum, cu siguranță nu era o idee rea, dar era mult prea frig. Nu locuia decât la câteva minute de acolo. În curând, ar fi fost în pat. La căldură. Deschise ușa și se așeză la volan. Nu era prima oară. Cunoștea ruta pe de rost. Decise să conducă ușor. Mai ales că ceața îngreuna vizibilitatea. Vedea linia continuă albă la dublu. Închise un ochi și se concentră pe linia pe care o distingea cu greu pe mijlocul drumului. În cele din urmă, nu era atât de rău. Viră pe un drum mai mic. Numai doi kilometri și ar fi ajuns. După curbă, acceleră. Pe acest drum nu era nicio linie albă pe mijloc care să-i permită să se orienteze, dar era mai puțin frecventat. Brusc, i se păru că vede ceva chiar în fața lui. Apăsă pe frână. Un impact însoțit de un zgomot surd. La naiba!

Vehiculul său izbise ceva. Cu siguranță, o căprioară. Ieși din mașină, împleticindu-se, și se apropie de o formațiune alungită în lumina proiectată de faruri. Nu avea deloc mărimea unei căprioare. Fir-ar a dracu'!

Un corp.

O femeie.

Părea vie. Dar nu putea să rămână acolo și să anunțe poliția. Ar fi mers la închisoare. Era suficient că era în șomaj. Viața lui luase o întorsătură foarte proastă în ultimul timp. Și acum… Incidentul ăsta n-ar face decât să-i grăbească prăbușirea. Trase corpul încetișor pe marginea drumului ca să-l pună la adăpost de roțile altei mașini. Cineva ar fi găsit-o, cu siguranță, se liniști el. Se urcă în mașină și plecă. Atâta timp cât nimeni nu văzuse, nu auzise nimic…

Capitolul 61

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey, duminică, 24 martie 2013

Jérôme lucrase toată noaptea la urgențe și urma să-și termine garda. Pe la ora 2 dimineața, sosise ambulanța, cu sirena și girofarurile pornite. O femeie găsită inconștientă pe marginea unui drum din Gryon. Un locuitor din comună o găsise întorcându-se de la o petrecere, nu prea departe de casa lui. Jérôme ar fi vrut să fie acolo la sosirea ei, dar se ocupa deja de alt caz, un om în vârstă cu o ruptură de anevrism. Jérôme se informase de la colegii săi. Femeia suferea de o mulțime de leziuni traumatice ca urmare a unui șoc violent. Capul îi fusese atins. Medicii reușiseră să o salveze *in extremis,* dar era în comă. După cum arăta, nu putuse să fie, încă, identificată. Traversă holul spitalului și zări peretele de sticlă în spatele căruia se afla. Un jandarm păzea camera.

Ciudat. Polițiștii escortaseră ambulanța ca ea să ajungă cât mai repede posibil la Monthey. În starea sa, ar fi trebuit să fie adusă cu elicopterul, dar fiind noapte și o ceață densă, ar fi fost foarte riscant. De ce supravegheau persoana asta? Trecând, făcu un semn din cap jandarmului și încercă să privească în interior. Văzu femeia întinsă pe pat. Nu putea să o recunoască, fața fiindu-i acoperită de bandaje.

Jérôme trebuia să se grăbească spre plecare. Dar înainte de asta, trebuia să-și procure un produs dintr-un dulap închis cu cheia, în încăperea rezervată personalului medical. Era cel mai bun moment ca să meargă acolo. Tura de noapte se pregătea să plece, iar infirmierele de zi abia soseau. Împinse ușa. Nimeni. Deschise dulapul și începu să caute ceea ce avea nevoie. Auzi pași pe culoar și rămase nemișcat, fără să sufle. Le recunoștea vocea. Doi medici. Își ținu respirația. Își continuară drumul. Găsise, într-un final, produsul. Scoase fiola din ambalaj și o puse în buzunarul exterior al halatului. Îndoi ambalajul și îl puse în celălalt buzunar. Trebuia să se mai întoarcă în vestiar să se schimbe. Dacă i-ar fi descoperit cineva furtișagul, ar fi fost terminat.

Un sfert de oră mai târziu, se afla în parcare. Aerul matinal era proaspăt. Se așeză în mașină și plecă fără să mai amâne în direcția Gryon.

∴

Karine își parcă mașina la spital. Fusese contactată de Viviane. Aceasta nu voise să-i spună mai mult la telefon. Karine înțelesese, desigur, încerca să se debaraseze de această sarcină. Deși lucra la un caz de crimă, iată că superioara îi cerea să se ocupe de un accident rutier. O femeie, răsturnată de o mașină. De ce ea? Oricare alt polițist se putea ocupa de asta. Viviane contactase chiar și procurorul, și acesta decisese să vină personal la fața locului. Asta nu corespundea cu procedurile obișnuite. Acolo se ascundea altceva? Urma să afle în curând.

Un jandarm stătea țeapăn ca un stâlp de telegraf în fața intrării, o văzu sosind. O însoți până la încăperea în care Charles Badoux o aștepta.

— Ah, iată-vă, într-un final, doamnă Joubert. Așezați-vă.

— Bună ziua.

— … Domnule Procuror, completă el.

Karine nu se obosise să folosească formulele de politețe. Știa foarte bine că el ținea la lucrurile astea. Îi plăcea să i se facă plecăciuni. Trebuia să i te adresezi cu: *„Domnule Procuror”,* accentuând, bineînțeles, pe majuscule. Și de ce nu chiar să-i pupe mâna? Nu putea să-l suporte. Devenise visceral.

— Șefa dumneavoastră a luat legătura cu mine după ce a fost contactată de către *Departamentul de circulație.* O femeie a fost lovită de o mașină la Gryon și abandonată la fața locului. Poliția caută la ora actuală vinovatul. Și…

— Și ce legătură are cu noi?

— Doamnă Joubert, dacă mă lăsați să termin… Am înțeles că al dumneavoastră coleg se află într-o postură regretabilă. Ar fi păcat ca dumneavoastră să-i urmați exemplul… Tânăra femeie a fost găsită, cu mâinile prinse la spate și cu o legătură de ochi în jurul gâtului. Îi acoperea, probabil, vederea la un moment dat, și a reușit, într-un fel sau altul, să scape.

Curiozitatea Karinei fusese trezită.

— Am putut să o identificăm: Séverine Pellet, patruzeci și șapte de ani, locuitoare din Ollon. Soțul ei, Raphaël Pellet, a declarat-o dispărută de patru zile. Este la ora actuală la căpătâiul ei.

— Ar fi fost răpită?

— Da, așa cred. A găsit, fără îndoială, modalitatea prin care să fugă. Ceea ce este deosebit de interesant, este că soțul ei afirmă că hainele pe care

le purta nu sunt ale sale.

— Ce fel de haine?

— Le-am trimis la Lausanne pentru a fi analizate.

Procurorul îi întinse o serie de fotografii. Karine le privi cu atenție. Hainele îi dădeau un aer un pic retro. O rochie *vintage* scoasă direct din anii cincizeci: o *polka twist* albastră cu buline albe, genul *Rockabilly*, *à la* Audrey Hepburn. Machiajul era complet ratat. Cu siguranță, nu și-l aplicase singură. Rujul dădea pe dinafară. Fardul de pe pleoape, la fel. Karine puse pozele pe masa din fața ei. Această femeie fusese răpită și deghizată de către răpitor…

Charles Badoux părăsi încăperea și reveni câteva minute mai târziu, însoțit de un bărbat în halat alb. Un doctor chipeș: înalt, cu părul castaniu și o privire întunecată. Dădea impresia că ieșise direct din serialul *Grey's Anatomy*. Un fel de *doctor Mamour* cu ochii negri. Exact genul meu, se gândi ea. Ar putea să-l invite să bea un pahar… Dar nu era momentul să se dea la el, mai ales în prezența procurorului. Cei doi bărbați se așezară. Karine îi aruncă medicului, pe furiș, o privire și simți că fața îi deveni stacojie. Acesta probabil o remarcase, dacă era să se ia după mișcarea lejeră de ridicare a colțurilor buzelor.

Având în vedere gravitatea situației, fusese eliberat de secretul profesional de către medicul cantonal și obținuse dreptul să le divulge informații în ceea ce privea starea de sănătate a victimei. Îi strânse mâna lui Karine și se prezentă:

— Luca Ruggieri, sunt chirurgul care a operat-o pe Séverine Pellet.

— Încântată, cum este? întrebă Karine, fixându-i ochii întunecați.

— A suferit numeroase traumatisme. A fost lovită în partea de sus a membrelor inferioare. Unul dintre genunchi e distrus. În egală măsură, sunt prezente leziuni la nivelul toracelui, spatelui și abdomenului. Dar cel mai grav e creierul. Are o fractură de craniu însoțită de un traumatism puternic cu leziuni cerebrale. După șocul inițial, victima a fost proiectată, cu siguranță, pe capotă și, în mod clar, s-a lovit cu capul de parbriz. A fost propulsată, apoi, pe șosea. Pe de altă parte, însă, nu a fost strivită de mașină. Nu știm cât timp a rămas pe marginea drumului, dar cred că a suferit o pierdere de cunoștință de mai bine de o oră. Lovitura a cauzat un hematom epidural, situat între cutia craniană și creier, și câteva contuzii hemoragice. Cum a rămas multă vreme fără asistență medicală, creșterea

presiunii cerebrale i-a privat creierul de oxigen. Am operat-o de urgență. Am putut să reducem hematoamele, dar a trebuit să o menținem într-o comă indusă.

— Se va trezi? întrebă Karine.

— Nu pot să vă spun, în acest stadiu. Prognosticul, în ce o privește, e rezervat. Am putut să drenăm hematomul efectuând o craniotomie, dar evoluția unei contuzii hemoragice este mai greu de prognosticat. S-ar putea ameliora la fel de bine cum s-ar putea înrăutăți. Primele zile sunt critice. Faza de comă este menținută cel puțin șaptezeci și două de ore, dar poate dura săptămâni. Peste zece zile, devine un motiv de îngrijorare. Și nu putem exclude riscul de moarte cerebrală. Vom face în mod regulat tomografii pentru a măsura evoluția leziunilor și a detecta semnele de activitate cerebrală.

— Dacă se trezește, care ar putea fi leziunile permanente?

— Asta va depinde de timpul pe care îl va petrece în comă. Și de gravitatea leziunilor permanente. Daune ireversibile sunt de luat în considerare. Riscul de alterare a funcțiilor cognitive, perturbarea reflexelor motorii și a funcțiilor neurologice sunt foarte frecvente după o fază de comă. Dar o recuperare parțială, sau chiar totală, este totuși posibilă.

— Care este prognosticul dumneavoastră, doctore? Credeți că am putea vorbi cu ea în curând?

— E foarte dificil de spus.

— Dar aveți, fără îndoială, o experiență vastă. Spuneți-mi părerea dumneavoastră.

— Asta nu o să v-ajute prea mult. Însă nu sunt foarte optimist, din nefericire…

Capitolul 62

Aigle, duminică, 24 martie 2013

Vila Jessicăi era situată în mijlocul unor podgorii. Priveliștea spre castelul cu siluetă medievală, cu bastioane, cu turnuri și temnițe, era uimitoare. Jessica și cei doi copii, Mélissa și Adam, se mutaseră acolo de șase luni. Și le plăcea. Mai mult decât atât, apropiindu-se de Andreas și Mikaël, ei se îndepărtaseră de fostul soț și tată. Divorțul fusese, într-un final, pronunțat în urmă cu o săptămână. Atitudinea fostului soț, care nu-l avantaja deloc, înlesnise acordarea custodiei Jessicăi, fără partaj. Și asta conferea acelei duminici de 24 martie, data aniversării sale, gustul dulce al libertății.

După ce răspunse la ușă, Adam se întoarse plin de entuziasm, însoțit de Viktor și Kajsa, bunicii lui pe care îi conduse până la veranda unde fusese servit apetitivul.

Jessica era cu treabă în bucătărie în timp ce invitații beau un pahar de șampanie. Insistase să-și primească familia și să pregătească propriul fel de mâncare de sărbătoare. De la despărțire, își recăpătase gustul pentru viață și iubea în special să inventeze fel de fel de mâncăruri *bio* și *eco* cu ingrediente regionale și de sezon. *Consumul local* era noul ei hobby. Pentru o chestiune de principiu, dar și de savoare.

După antreu, o salată de linte și năut, puse pe masă piesa de rezistență.

— Minunat! Arată grozav, exclamă Viktor foarte entuziast când vorbea de fiica lui și de tot ce făcea ea.

— Ce este, această *galette*? întrebă Kajsa.

— Aia nu seamănă cu carnea, comentă Andreas.

— Încetează să-ți mai tachinezi sora!

— Nu te agita, tată! Știu să mă apăr. Este o *galette* cu tofu, morcovi, țelină și ghimbir.

— Chiar dacă te gândești că leguminoasele compensează carnea, mie îmi place din când în când o bucată bună de vită suculentă.

— Și mie, știi foarte bine. Încerc doar să diversific puțin, răspunse Jessica cu un zâmbet în colțul gurii.

Mikaël nu participase la turnirul verbal, profitase de asta să guste din *mousseline,* care i se păruse apetisantă.

— Sublim! Este păstârnac, presupun? Recunosc savoarea lui dulceagă, subtilă.

Jessica confirmă dând din cap.

— Totul este delicios, concluzionă Kajsa.

Discuțiile din jurul mesei erau animate, atmosfera detensionată și călduroasă. Dar Kajsa lansă un subiect mai puțin plăcut.

— Pe drum, am auzit la radio că o femeie a fost lovită de o mașină la Gryon. Este în stare gravă, se pare. E groaznic! Ești la curent, Andreas?

— Am auzit, ca și tine, de la știri. Sunt în vacanță.

Andreas evita să-i spună adevărul despre motivele concediului său. I-ar fi făcut morală, ca orice mamă care se respecta. Prea puțin contează vârsta copilului.

— Da mamă, e oribil. Dar este ziua mea de naștere. Am putea să evităm genul ăsta de subiecte, nu?

— De acord, draga mea, dar asta s-a întâmplat în Gryon…

— Oprește-te, mamă!

Andreas, pierdut în gândurile sale, nu mai auzi ce se povestea. Observa rând pe rând fiecare persoană din jurul mesei. O familie mică. Dar foarte unită. Și cu atât mai mult după o perioadă dificilă în care fostul soț al Jessicăi, homofob, reușise s-o îndepărteze pe sora lui de el și să creeze o ruptură în interiorul clanului Auer. Totul revenise la normal, din fericire. Dar avea un sentiment ciudat. Acele vise care ieșiseră la suprafață în ultimul timp. Acele coșmaruri erau legate de copilăria lui. Era sigur de asta. Însă la ce adevăr îngropat adânc făceau ele referire? N-avea nicio idee. Părinților lui nu le plăcea să vorbească despre trecut. Încercase, cu câțiva ani în urmă, să abordeze subiectul, dar rămăseseră evazivi.

Capitolul 63

Gryon, luni, 25 martie 2013

Continuându-și cercetările, în aceeași dimineață, în legătură cu Klischko, făcuse o descoperire care îi stârnise curiozitatea. Andrei Klischko era un finanțator rus bogat, iar numele său apăruse în mai multe ocazii în strânsă legătură cu altul: Natalia Tchourilova. Aceasta se întâmpla să fie directoarea unei societăți imobiliare cu sediul în Elveția, *Swiss Quality In Real Estate SA*.

Apoi îi căzuseră ochii pe un articol referitor la un proiect funciar la Gryon numit *Frience Luxury Estate* care fusese dat peste tot la știri cu cinci ani înainte. În ciuda numeroaselor contestații, comuna vânduse un teren imens de pajiște alpină pentru treizeci de milioane de franci. O mană cerească pentru finanțele sale, dar cu prețul unui prezumtiv război pe una dintre cele mai frumoase pajiști. Din fericire, proiectul fusese abandonat înainte chiar ca prima cărămidă să fie pusă.

∵

Secretara primăriei comunale, o prietenă din copilărie, îl invită pe Mikaël să ia loc într-una dintre sălile de ședințe și puse în fața lui un dosar și un plan pe care-l despături.

— Acolo este imensul hotel de două sute de camere. Apoi, cele trei cabane pe care le vezi trebuiau să fie transformate într-un *lodge* de lux. Și aici, *Refuge de Frience,* care urma să devină un restaurant gourmet.

— De ce nu s-a finalizat proiectul?

— Li s-a propus un preț foarte bun, mult peste piață. Toată lumea era de acord să vândă. Apoi Serge Hugon s-a retras. Nimeni n-a știut de ce. Dar era una dintre cele mai importante piese din puzzle, pentru că drumul de acces trecea prin terenul său. Fără el, nu mai exista nicio posibilitate de a obține autorizația de construcție. A fost destul de multă agitație între diferiții protagoniști de-atunci, dar n-aș putea să-ți spun exact de ce.

— Foarte interesant, mormăi Mikaël.

— De ce te interesezi de proiectul ăsta, totuși?

— S-au întâmplat niște lucruri în ultimul timp. E ca și cum proiectul ar fi din nou pe ordinea de zi…

Capitolul 64

Gryon, luni, 25 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale descoperise ușa de la intrare deschisă, atunci când ajunse acasă, cu o zi înainte. Asta îi dăduse un fior rece. Așadar, intrase și se îndreptase pe hol către intrarea în pivniță, care era și ea deschisă. Coborâse treptele cu o teamă crescândă și pătrunsese în bârlogul lui tremurând, de un melanj de furie și frică. Încăperea era goală. Ea reușise să scape…

Nu avu de atunci decât o singură idee: să o înlocuiască. În sfârșit, poate tot răul era spre bine. Ar fi putut să găsească una care să corespundă mai bine cu așteptările sale. Una care ar semăna foarte tare cu mama. Și, mai mult decât atât, una mai docilă.

O problemă, totuși nu-i dădea pace. Oaspetele său? Încotro o luase? Era femeia găsită peste noapte la Gryon cum își închipuise? Probabil. Ea era, se părea, în comă, ceea ce îl mulțumea pentru moment. Dar dacă s-ar fi trezit, l-ar fi identificat, fără îndoială. Și casa? Ar fi putut pune poliția pe pista asta. Trebuia să facă ceva. Nu putea să-și asume riscul ca ea să se trezească. Cum să facă? Trebuia cu orice preț să găsească o soluție, dar înainte de asta, avea o întâlnire amoroasă de la care nu voia să lipsească sub nicio formă.

Vorbea cu o Annabelle de câteva săptămâni pe internet. Acceptase să-l întâlnească. Se bucura. Ea avea patruzeci și cinci de ani și semăna cu mama lui. Și nu era grasă ca cealaltă. Era celibatară. În fine, părea ceea ce se pretindea a fi. Prima afirmase același lucru, dar îl mințise. De atunci, verificase dacă locuia singură. Își dăduseră întâlnire într-o cafenea din Monthey, în centru, la ora 19. Dar nu putea să-și permită să se afișeze cu ea în public. Îi dăduse numele și numărul de telefon săptămâna trecută, astfel putuse să-i dibuiască adresa.

∵

Își lăsă mașina într-o parcare din zona industrială, la doi kilometri de blocul în care locuia femeia. Făcu restul drumului pe jos. La ora 19, era la fața locului. Nu mai avea decât să aștepte. Un amestec de excitație și nervozitate pusese stăpânire pe el. Simți pulsul accelerându-i-se și se forță să inspire ca să-și recapete controlul. Își imagina că era un prădător la

pândă. N-ar întârzia, cu siguranță, să se întoarcă dacă ar realiza că omul cu care avea întâlnire se răzgândise în ultimul moment.

Văzu mașina prăzii sosind și intrând în garajul de la subsol pe la ora 19:30. Așteptă în mașină, cât ușa automată se deschise. Așteptă ca vehiculul să se angajeze în coborârea rampei prin apăsarea pragului. Constatase că ușa rămânea deschisă vreo cincisprezece secunde înainte să revină pe poziție. În momentul în care el pătrunse în subteran, nu mai văzu mașina. Avansă, apoi auzi zgomotul unei portiere care se închise. Annabelle venea în direcția lui. Fu surprins de frumusețea ei. Nu era nimeni altcineva în garaj. Se intersectară și ea nu păru neliniștită. El nu-i trimisese o poză cu el, ci una a unui bărbat seducător și viril găsită la-ntâmplare pe internet. Nu putea, deci, să-l recunoască. Se întoarse, scoase un cuțit din buzunar și, cu un gest rapid, îndreptă lama către spatele femeii și, cu cealaltă mână, îi acoperi gura. Îi spuse la ureche să-l urmeze până la mașina ei și o obligă să-i dea cheile, ceea ce ea făcu tremurând. Îi prinse mâinile la spate cu ajutorul frânghiei pe care o avea în rucsac și îi puse căluș. Deschise, apoi, portbagajul și o făcu să urce. Atunci când încerca în van să se zbată, nemaifiind sub amenințarea directă a cuțitului, îi legă picioarele și mâinile cu aceeași curea. Cu membrele îndoite și imobilizate astfel, îi bloca mișcările, închise portbagajul în momentul în care ușa automată a garajului se deschidea. Se ascunse în spatele mașinii și așteptă cuminte ca persoana nou venită să-și parcheze mașina și să plece. Se așeză, apoi, la volan și porni motorul.

Câteva minute mai târziu, parcă chiar lângă mașina sa, în zona industrială. Se asigură că nimeni nu se afla prin împrejurimi înainte de a-și muta *coletul.*

Misiune îndeplinită. Se putea întoarce liniștit la Gryon.

Capitolul 65

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, marţi, 26 martie 2013

Andreas și Mikaël se treziseră de dimineață și chiar săriseră peste micul dejun ca să se apuce de treabă. Informațiile obținute de Mikaël cu o zi înainte le stârniseră curiozitatea. Nu puteau fi siguri că exista o legătură între afacerea asta imobiliară și moartea lui Serge Hugon, dar Andreas nu credea în coincidențe. Voia să se convingă.

Deciseseră să facă sufrageria cartierul lor general. Mikaël atârnase pe pereți mai multe planșe cu planuri și numeroase informații. Pe unul dintre panouri scria mare: *Proiect Frience.*

Mikaël discuta cu Andreas despre harta pe care notase diferite proprietăți care făceau parte din proiect, precum și numele proprietarilor înainte să fie răscumpărate:

1. Pășune Frience: aparține *Swiss Quality In Real Estate SA (SQIRE),* cumpărată în 2008 din comuna Gryon pentru treizeci de milioane.
2. Fermă alpină și teren aparținând lui Serge Hugon *(recent asasinat)* și acum mătușii sale Isabelle care a moștenit-o. S-ar fi decis să o vândă.
3. Refuge de Frience: aparține lui Nathalie Vernet. Ea este de asemenea, managerul.
4. Cabana Le Bouquetin: aparține SQIRE. Cabana a fost vândută de către Lucien Brunet în 2008.
5. Cabana Le Mazot: cabana aparținea lui André Jaccard. Acesta o moștenise de la soția lui Michèle. A fost vândută către Swiss *Global Services Limited* (SGS). Actul de vânzare a fost semnat pe 22 martie 2013.
6. Cabana Argentine: cabana aparținea lui Alexis Grandjean, un bancher din Geneva. Cabana a fost vândută către *Swiss Global Services Limited* pe 1 martie 2013.

Studiind planul, Andreas nu putu să se împiedice să se gândească la evenimentele din toamna trecută care lăsaseră urme în mintea sa, dar trebuia să se concentreze pe prezent.

— Deci, dacă am înțeles bine, societatea *Swiss Quality In Real Estate SA* trebuie să achiziționeze parcele diferite și bunuri imobiliare pentru a realiza un complex hotelier de lux? întrebă Andreas.

— Da, exact.

— Ce crezi despre toate astea?

— Moartea lui Serge Hugon pare că aranjează pe cineva. Proiectul imobiliar este, ca prin miracol, resuscitat. Poate că nu e doar o poveste despre vaci și gelozie, până la urmă?

— Sunt de acord cu tine, e foarte straniu. Hugon este asasinat pe 17 martie. O cabană a fost vândută înainte de decesul lui, și una după. De ce acum? La cinci ani după lansarea proiectului?

— A existat un element declanșator?

— În orice caz, trebuie să cercetăm serios pista asta. Deci, în ceea ce privește cele șase proprietăți imobiliare, două sunt în posesia societății elvețiene – SQIRE –, două sunt la un pas să fie cumpărate de holdingul cipriot – SGS – și două aparțin încă proprietarilor de până acum?

— Exact. Am sunat-o de dimineață pe Isabelle Hugon. Se pregătește să semneze contractul de vânzare de îndată ce chestiunile legate de moștenire ar fi lămurite.

— Deci nu le mai rămâne de achiziționat decât *Refugiul Frience* și ar putea să înceapă. Dar de *ce* acest *holding* face acum achiziția de bunuri și nu direct societatea elvețiană care vrea să realizeze proiectul?

— Probabil ca să nu ridice suspiciuni. Nicio legătură juridică sau oficială nu există între firma Swiss *Quality In Real Estate SA* și acest holding: *Swiss Global Services Limited.* Holdingul cumpără proprietățile și poate apoi să le revândă societății imobiliare elvețiene. Și partida se joacă fără să trezească îndoieli… Astfel proiectul poate demara. Nu-i decât o teorie, dar…

— Dacă n-ar avea nimic de ascuns, toate astea n-ar fi fost necesare.

— Într-adevăr. Ai reușit să găsești o legătură între Klitschko și Tchourilova?

— Nu, dar mă ocup. Trebuie să fie una. Cu siguranță. Asta nu poate fi o întâmplare.

— Acum, știu că suntem pe urma lor. Mai ales pentru că suntem la curent cu existența numitului Klitschko. Probabil se întreabă ce informații deținem mai exact, de exemplu, dacă am stabilit legătura dintre cele două societăți?

— Poate să mergem să o întâlnim pe Natalia Tchourilova, directoarea firmei elvețiene, nu?

— Da, cred că-i o idee bună. Dar nu chiar acum. Și ar trebui, de asemenea, să facem cunoștință cu cei patru proprietari sau foști proprietari, ai celor trei cabane și patroana restaurantului.

Capitolul 66

Secţia de poliţie, Lausanne,
marţi, 26 martie 2013

Karine, Christophe și Nicolas erau într-o ședință cu Viviane, superioara lor. Erau ocupați cu un caz nou: enigma unei femei răpite, găsită după un accident de mașină în Gryon, îmbrăcată cu o rochie *vintage* și machiată.

— Ce știm despre povestea asta? întrebă Viviane ca să înceapă ședința.

— Nu mare lucru. Séverine Pellet, patruzeci și șapte de ani. Locuiește în Ollon. A fost răpită pe 20 martie și a reapărut trei zile mai târziu, pe 23 martie. Lucrează într-o librărie la Aigle. E căsătorită. A fost găsită la Gryon, pe Drumul Vulpilor, de către un riveran care se întorcea de la o cină cu prietenii. Avea mâinile legate la spate și o legătură în jurul gâtului pe care a reușit să și-o dea jos de la ochi, spuse Karine.

— Presupunem că ea a fugit de undeva, aproape de locul în care a fost găsită. Probabil s-a rătăcit sau a alergat înainte de a fi lovită de mașină, completă Christophe.

— Va putea depune mărturie?

— Deocamdată e în comă și medicul nu riscă să dea un prognostic. Eu și Christophe trebuie să căutăm alte piste ca să avansăm în ancheta asta.

— Și șoferul care a lovit-o? Ar putea să fie chiar el cel care a răpit-o?

— Karine s-a gândit la alternativă asta. Dar, cu siguranță, nu era cel mai bun mijloc de a se debarasa de ea.

— Dar dacă ea a putut să scape și cel care a răpit-o ar fi plecat s-o caute și ar fi lovit-o intenționat?

— Da, e o posibilitate. O să facem tot posibilul să-l găsim. E prioritatea noastră. Cât despre ipoteza că răpitorul și șoferul sunt aceeași persoană, va trebui să cercetăm. E plauzibil ca șoferul care a lovit-o să locuiască în vecinătate. Sunt numeroase cabane prin preajmă, dar urmărim o pistă serioasă în acest moment. O locuitoare cu domiciliul la intrarea pe Drumul Vulpilor, în apropierea terenului de fotbal, fuma o țigară pe balcon pe la miezul nopții. A văzut o mașină mergând în zig-zag pe acest drum. Era noapte, dar ea i-a spus lui Christophe că vehiculul era de culoare deschisă.

Gri sau albă. N-a recunoscut marca. Dar a precizat că era o berlină mică. Gen Golf.

— Drumul Vulpilor șerpuiește pe doi kilometri de la *Barboleuse.* Victima a fost găsită aproximativ la jumătatea drumului. Credem că persoana care a lovit-o locuiește între acest punct și capătul Drumului Vulpilor. Deci, întruna dintre cabanele de pe acest tronson de un kilometru, completă Christophe.

— Exceptând cazul în care mașina ar fi mers în celălalt sens… comentă Viviane.

— Da. Bineînțeles. E o posibilitate, dar ar trebui să începem de undeva, nu? interveni Nicolas, care nu zisese nimic până atunci.

— Conform medicului, capul victimei a lovit întâi parbrizul. Noi n-am găsit cioburi la fața locului, dar e posibil ca geamul să fie cel puțin crăpat. Șoferul va trebui, cu siguranță, să-l înlocuiască. Nicolas se ocupă deja de contactarea tuturor atelierelor auto din regiune. Dar, pentru moment, mașina poate fi ascunsă într-un garaj privat. N-o să îndrăznească s-o repare acum, dar nu se știe niciodată. Eu și Christophe o să facem turul tuturor imobilelor și o să inspectăm toate garajele pentru a găsi acest vehicul.

Karine scoase pozele cu femeia, realizate la sosirea la spital, și le puse pe masă.

— A fost, fără-ndoială, costumată și machiată cu forța.

— La ce vă duce cu gândul? întrebă Viviane.

— Nu e vorba despre o răpire pentru răscumpărare, în orice caz. S-ar putea ca noi să avem de-a face cu un dezaxat…

— … care riscă să recidiveze? completă Viviane.

— Andreas ar putea să ne ajute să vedem mai limpede și să-i întocmim un profil psihologic, sugeră Christophe.

— E-n concediu. Va trebui să vă descurcați fără el, mârâi Viviane.

— De fapt, n-avem nevoie de el, adăugă Karine.

Îi lipsea Andreas și știa că ar fi putut să-i sprijine, dar voia, de asemenea, să demonstreze celorlalți capacitatea ci de a conduce anchete fără el. De altfel, o rezolvase deja pe cea a uciderii fermierului. Era pe calea cea bună ca să-și obțină independența ca anchetatoare și să iasă un pic din umbra colegului și prietenului său, care ocupa mult spațiu aflându-se fără încetare în lumina reflectoarelor.

Un polițist bătu în ușa de sticlă și făcu semn chemând-o pe Karine. Dădu din cap ca să-i arate că era ocupată, dar în fața insistențelor, se ridică și ieși din birou.

— Un telefon pentru tine. Un jandarm din Monthey.

— N-am timp acum. Ia-i numele și o să-l sun înapoi.

— Spune că e important.

Karine protestă și se întoarse spre birou. Se așeză pe colțul mesei și preluă apelul.

— Da, alo.

— Bună ziua, inspectare Jourbert, mi s-a adus la cunoștință că dumneavoastră vă ocupați cu ancheta femeii răpite.

— Da, exact.

— Am o informație care v-ar putea interesa. O femeie din Monthey e dată dispărută. E vorba de Annabelle Champion. N-a mai dat niciun semn de viață de ieri. Dispariția ei mi-a fost semnalată de către una dintre colege și cea mai bună prietenă. N-a venit la muncă în dimineața asta și nu răspunde la telefon. Atunci, colega s-a dus la apartamentul ei. Are cheile. Nu era acolo și, conform celor povestite, părea că Annabelle nu dormise acasă. Apoi, ea mi-a zis că această Annabelle ar fi avut o întâlnire ieri seară. Îi vorbise despre asta. Nu i se întâmpla asta prea des. Își pierduse soțul într-un accident anul trecut și, de atunci, nu reușise să se arunce într-o nouă relație. Și chiar prietena ei a împins-o puțin spre alte întâlniri. Îi e teamă că i s-a întâmplat ceva. Și, deci, se învinovățește.

— Poate că întâlnirea amoroasă s-a finalizat cu o noapte petrecută la noul ei iubit? Va reapărea cu siguranță pe parcursul zilei.

— Ceea ce este îngrijorător e că ea mi-a arătat o poză cu Annabelle Champion. Și seamănă mult cu fata care a fost răpită. Mai mult decât atât, are aproape aceeași vârstă…

Capitolul 67

Cabana *Steaua de argint,* marţi, 26 martie 2013

După plecarea lui Mikaël, Andreas se uita din nou la diferitele panouri agăţate pe perete. O legătură între moartea lui Serge Hugon şi acest proiect imobiliar era, poate, doar o proiecţie a minţii sale, dar voia să fie cu inima împăcată. Intuiţia îi sugera să cerceteze misterele acestei societăţi imobiliare care părea că aruncă un văl difuz peste activităţile recente.

După o vreme, formă numărul bancherului. O centralistă îl informă că Alexis Grandjean era ocupat. Chiar şi după ce îşi declinase identitatea de poliţist, ea nu consimţise să i-l dea la telefon. Îi dăduse datele de contact şi închisese.

Andreas luă din cutia cu trabucuri un model numit *the five.sixty – 5.60 –* marca *El Sueno*[18], pe care eternul său furnizor i-l recomandase. Chiar dacă-şi pusese în minte să nu fumeze decât havane, se lăsase convins că va fi *dezamăgit în bine,* cum se spune în cantonul Vaud. Îi explicase că foile de tutun proveneau din cele mai îndepărtate colţuri din Santo Domingo şi Nicaragua, acolo unde – se înţelege de la sine, spre deosebire de Cuba – tradiţiile rămăseseră fidele metodelor provenite dintr-o tradiţie ancestrală. *5.60* era un model robust. Cinciul indicându-i dimensiuna, 12,7 cm şi şaizeciul *cepo*-ul, diametrul, 60/64 de degete mari, ar fi 2,4 cm. Era, deci, mai gros decât modelul *Robusto,* care-i plăcea în mod special. Un cilindru gros…

Andreas lăsă deoparte aceste consideraţii tehnice şi studie trabucul în timp ce-i tăia capătul. Ceea ce-l izbi în primul rând era inelul neobişnuit de mare care prezenta, sub partea cu logo şi nume, o tablă de şah în negru şi alb. Incontestabil, acest trabuc era diferit. Ieşi pe terasă. În ciuda aerului rece, cele câteva raze de soare încălziseră dalele. Se instală confortabil într-un fotoliu. Privi din nou trabucul. Învelişul trabucului era *Colorado,* închis la culoare, în tonuri medii de culoare maro spre roşu. La atingere, era destul de unsuros, cum îi plăcea. Îl aprinse sperând ca totul să fie un vis – aşa cum o indica numele – şi nu o himeră…

Începutul ușor și fumul generos nu erau de disprețuit. Puțin câte puțin, aromele se amestecară cu subtilitate. Fructe uscate și o tentă lemnoasă. De cedru. Trabucul evolua lent, dar de la a doua treime, paleta gusturilor deveni mai complexă. Arome de ciuperci de vegetație joasă, precum și note de origine animală se dezvoltară fără urmă de brutalitate în ciuda îmbogățirii de arome dinspre final. Era cucerit.

Fumând, Andreas își reamintea imaginile ultimului său vis care persista în mintea lui.

Două păsări imense cu aripile desfășurate pe sol. Albe. Aveau un cioc încovoiat. Vulturi! Băteau din aripi, dar fără să reușească să-și ia zborul. Zgomotul bătăilor încetini. Oboseau. Apoi renunțară. Le auzi suspinând. Se revăzu în mijlocul încăperii. Cele două zburătoare se scăldau într-o baltă de sânge. Înțelese, atunci. Aripile lor erau mult prea mici în raport cu corpul. Imaginea rămasă încețoșată din visul lui deveni mai clară. Nu erau aripi, ci coaste îndreptate care ieșeau din stârvul deschis. Și nu erau păsări, ci rămășițe umane. Precum cadavrele pe care le putuse vedea la morgă, cele care erau autopsiate. Și dacă ăsta nu era un coșmar, ci o amintire?

Soneria telefonului îl făcu să iasă din starea dată de rememorarea visului. Era Alexis Grandjean, bancherul. Percepu în vocea lui un amestec de curiozitate și neliniște. Stabiliră o întâlnire pentru ziua următoare la Geneva.

Capitolul 68

Gryon, marţi, 26 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale îi scosese bandana de la ochi. Ea îi văzuse chipul pentru prima oară. El o fixase cu curiozitate. Apoi, ea reperase terariile din penumbra acestei încăperi umede. Imaginea acestui individ machiat complet în alb, cu ochii încercuiți cu fard negru, îi trezise o amintire îndepărtată. În adolescență, fusese fan *The Cure,* o trupă britanică de rock, care își cunoscuse momentul de glorie în anii optzeci. Bărbatul se dezbrăcase în fața ei pe ritmul muzicii obsedante care curgea în buclă. Era înspăimântată.

Era sechestrată în încăperea asta, atât putea să priceapă. Cel care o răpise o închisese în portbagajul propriei mașini, înainte s-o transfere în alt vehicul. Fără îndoială într-o dubă, pentru că fusese pusă din nou pe podea. Era sigură că nu mai era la câmpie. Fusese balansată pe tot parcursul drumului din cauza numeroaselor viraje. Un drum de munte… Dar unde se afla acum? Nu avea nici cea mai mică idee. Și nimeni altcineva nu știa…

Acest bărbat îi dăduse hainele jos, apoi o îmbrăcase cu forța într-o rochie. Și o împroșcase cu un parfum ale cărui arome îi invadaseră nările. Un parfum care îi plăcea mult, pe care-l testase pe eșantioane într-un magazin. Nu putea să-l recunoască cu exactitate. Numele de Guerlain îi veni în minte. Îl apreciase, dar prefera arome mai discrete. Întotdeauna mirosul dulceag devine dezgustător. Și, de atunci, starea de greață n-o mai părăsea.

Era prinsă în capcană. Și bărbatul ăsta îi provoca un dezgust profund. Chiar aversiune. Și frică.

Ce voia?

Ce urma să facă cu ea?

Îl văzuse masturbându-se, dar nu reușea să aibă o erecție adevărată. La început, îi observase acțiunile și gesturile din exterior, ca și cum nu era ea victima, ci o spectatoare. Nu era în stare să se conecteze la realitatea imediată. Fără îndoială, un mecanism de apărare. Apoi încercase s-o violeze, în ciuda tehnicii defectuoase. Atunci se trezise la realitate. Se luptase cu picioarele care nu mai erau legate. Chiar reușise să-l lovească în arcadă. Fusese forțat să părăsească încăperea ca să-și îngrijească rana.

Revenise cu un plasture, nebun de furie. Apoi deschisese unul dintre terarii și scosese de acolo un păianjen enorm, păros în întregime, o tarantulă. O prinsese între degete și se apropiase de ea. O pusese pe burta ei: *„Așa vei rămâne liniștită”,* îi spusese la ureche cu o voce glacială. Era paralizată de puterea pe care o exercita asupra ei. Ar fi vrut să urle ca să-și exprime disperarea și frica. Sau poate să plângă? Poate că văzându-i lacrimile, s-ar fi înduioșat și ar fi cruțat-o? Însă nu putea, pur și simplu. Picioarele păroase se mișcau pe corp. Nu mai îndrăznise să se miște. Nici chiar să respire. După un moment care i se păruse interminabil, el pusese monstrul în cușcă și ieșise din încăpere.

Înainte de a pleca, îi pusese legătura peste ochi și îi legase mâinile. Era complet în întuneric, culcată pe o saltea, și auzea din când în când zgomote care proveneau din terarii. Își aminti atunci de o imagine, cea a unui videoclip *The Cure.* Un păianjen, negru, păros, identic cu cel care se plimbase pe burta ei. Era vorba despre unul dintre cântecele legendare ale formației, *Lullaby,* și de versurile hipnotice pe care le fredona dând din șolduri într-un club de noapte:

A movement in the corner of the room!
And there is nothing I can do
When I realize with fright
That the spiderman is having me for dinner tonight…[19]

Individul ăsta – monstrul ăsta – cu chipul pictat cu alb, și cu ochii ca înnegriți cu cărbune, îi aduceau aminte un pic de cântărețul Robert Smith, dar, mai ales, el era omul-păianjen al cântecului, omul cu păianjeni, și se gândea tremurând că exista riscul ca ea să-i devină masa de prânz.

∴

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale era singur în casă. Tatăl său, ca în fiecare marți, mersese să ia prânzul la unul dintre verii săi și s-ar fi întors la începutul după-amiezii. Pentru moment, era liniștit. Ce urma să facă cu ea? Era a lui începând de ieri. De douăzeci și patru de ore. Și deja n-o mai voia. Ea nu putea să i se supună. Poate era el prea nerăbdător? Poate ar fi trebuit să-i lase mai mult timp să se obișnuiască cu el? Cum putea să facă astă? Seducția nu era, cu siguranță, o opțiune. Constrângerea n-ar fi adus niciodată efectul scontat. Trebuia să o stăpânească altfel. Dar

cum? Și, mai ales, trebuia să reușească de la bun început. Căci cu atitudinea rebelă, apoi cu atitudinea de supunere, ultima cucerire îl dezgusta acum. Nu mai putea să facă nimic în legătură cu asta. O știa. O avea deja în cap pe următoarea. Era convins că avea să fie perfectă. O femeie care-i dădea frisoane. Ochi de o nuanță de albastru care îi aduceau aminte de cei ai mamei. O piele fără defecte și un ten deschis. O făptură care trebuia să fie a sa. Rămânea grija curățeniei. Nu se gândise că ele au nevoi fiziologice: urină sau chiar rahat. În capul său, nu-și imaginase niciodată că mama se preta acestui gen de activități corporale degradante. Și cum le curăța, imediat apoi îl dezgustau. Îi anihilau orice dorință.

Dar trebuia să rezolve o altă problemă și mai urgentă. Le contactase pe primele două femei pe site-uri de întâlniri. Nu-i plăcuseră acele discuții inutile prin internet, să se dea drept o persoană care nu era, doar ca să-și atragă prada. Avea oroare de asta. Cu atât mai mult cu cât în momentul întâlnirii față-n față, în bârlogul lui, în lăcașul lui de iubire, nu mai era acel *Don Juan* fictiv care le întâlnea, ci el, un bărbat cu fizic androgin care le făcea să se simtă inconfortabil. Și primele două fuseseră dezamăgite. Era sigur. De această dată, avea să atace direct. Ar răpi-o fără s-o aburească pe internet, fără să fixeze o întâlnire în prealabil. Îi știa numele și o văzuse ultima oară în Gryon la *Café Pomme.* Să-i găsească adresa era, după aceea, o simplă formalitate. În schimb, trebuia să-și imagineze un mijloc ca să obțină supunerea ei. Abandonase ideea că șarmul lui ar putea să acționeze asupra ei. Trebuia doar să-l asculte, atât. Ar putea să-i administreze o otravă neurotoxică? Cum făcuse ucigașul în serie din Gryon toamna trecută. Se scrisese despre asta în ziar. Și ea ar fi fost, astfel, închisă în propriul corp…

Dar, înainte de toate astea, trebuia să se debaraseze de actuală.

Capitolul 69

Gryon, marţi, 26 martie 2013

Mikaël parcă de-a lungul Drumului Vulpilor. Cele două persoane cu care urma să se întâlnească – André Jaccard și Lucien Brunet – locuiau unul în fața celuilalt, în două cabane vechi tipice regiunii.

Traversând grădina lui Brunet, Mikaël observă încântătoarea clădire. Un imobil străvechi cu picturi și ornamente murale reprezentative pentru *barocul alpin*. Aceste decorații nu aveau ca unic obiectiv iubirea esteticului. Să deții o cabană impozantă era un semn de bogăție și marca influența socială a celor ce-o locuiau. Cei care o construiseră erau fără îndoială nobilii regiunii din secolul XVIII. Data construcției era pictată în susul ușii: 1782. Deasupra, era menționat numele proprietarului epocii, un anume Arthur Brunet. Familia Brunet era una dintre familiile burgheze din Gryon, stabilită de multe generații. Inițialele maestrului-tâmplar responsabil de lucrare figurau în mod egal pe fațadă: DHD. David-Henri Dumayne, unul dintre cei mai renumiți tâmplari artizani din regiune. El a fost cel care, după incendiul ce devastase Gryon-ul, construise numeroase cabane și renovase biserica. Mikaël se interesase, în timpul cercetărilor privind originea familiei sale, de istoria comunei și de familiile burgheze care marcaseră viața locală. Incontestabil, familia Brunet făcea parte dintre ele.

În lipsa unei sonerii, Mikaël bătu la ușă. Așteptă un timp și bătu din nou. Când se întorcea să plece, auzi o voce provenind din interiorul casei.

— Vin!

Ușa se deschise.

— Bună ziua, domnule Brunet.

Un bărbat în scaun cu rotile ieși în pragul ușii.

— Ah! Dar vă recunosc. Sunteți fiul lui Achard, nu? Sunteți jurnalist, așa e?

— Da, eu sunt.

— Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

— Pot să intru?

Lucien Brunet efectuă o întoarcere cu scaunul și îl urmă pe Mikaël în bucătărie unde îl invită să ia loc.

— Ce mai face tatăl dumneavoastră? De fapt, cred că o să-mi permit să te tutuiesc. Te știu de când erai mic. Tatăl tău era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei înainte să se decidă să meargă la Leysin.

— E bine, din câte știu. Încă la Leysin.

— Să-l saluți, când o să ai ocazia. Dar de ce-ai venit la mine?

Mikaël fu luat pe nepregătite de această abordare neașteptată. Bănuise că tatăl său îl cunoștea, ca marea majoritate a locuitorilor din Gryon, dar nu că erau prieteni.

— O să trec direct la subiect, domnule Brunet…

— Spune-mi Lucien.

— Lucien, mi-ar plăcea să vorbim despre proiectul imobiliar de la *Frience.*

Chipul zâmbitor al lui Lucien se întunecă.

— Povestea aia veche? N-a ieșit nimic, într-un final. De ce te interesezi despre asta?

— De fapt, se pare că proiectul este din nou pe ordinea de zi. Am nevoie să știu ce s-a întâmplat în 2008.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta. Pentru mine, povestea aia e îngropată odată cu soția mea.

— Îmi pare rău că-ți trezesc niște amintiri dureroase, dar se întâmplă niște lucruri ciudate. Și nu exclud o legătură cu moartea lui Serge Hugon.

— Hugon… Nu e Antoine cel care l-a omorât?

— E un pic mai complicat decât ne pare, dar nu pot să-ți spun mai multe.

— Sunt de acord, dar de ce te amesteci în asta? E pentru ziar?

— Da, minți el.

Lucien păru intrigat și se decise într-un final să accepte discuția.

— Ce ți-ar plăcea să știi?

— Ai vândut cabana din munți în 2008 unei societăți imobiliare. Poți să-mi povestești circumstanțele?

— Am primit o ofertă foarte interesantă. Toată lumea era de acord să vândă. Apoi, toată povestea s-a dus de râpă…

Lucien oftă înainte de a continua.

— Întâi, Germaine Grandjean a murit, săraca. Fusese mereu într-o formă excelentă. A avut o ruptură de anevrism, cred. Fiul ei, bancher în Geneva, care moștenea cabana, nu voia s-o mai vândă. Apoi am avut accidentul ăla. Marlène, soția mea, a murit.

— Ce s-a întâmplat? Un accident de mașină, nu? Mi se pare că am auzit vorbindu-se despre asta.

— Da. Coboram spre Bex. Frânele au cedat. Ea conducea. Am mers direct spre râpă. Nu-mi pusesem centura și am fost catapultat din mașină. Marlène a rămas blocată și vehiculul a izbucnit în flăcări. Din ziua aia sunt în nenorocitul ăsta de scaun.

— Îmi pare rău. Condoleanțele mele…

— Mda. Mulțumesc. Și apoi, ca să-mi termin povestea, Hugon și-a schimbat părerea, Dumnezeu știe din ce motiv, și proiectul s-a oprit.

— Dar ți-ai vândut cabana într-un final?

— Da. I-am contactat. În scaun cu rotile, știam că n-aș mai merge acolo sus. Totuși, au cumpărat-o, dar nu la prețul pe care îl propuseseră la început. Dar asta conta prea puțin. Banii ăștia mi-au permis să-mi adaptez casa pentru noua mea situație. Și, în plus, nu țineam prea mult la casa aia.

— De ce?

— Soția mea insistase s-o cumpărăm. Nu aveam cabană și nevastă-mea era geloasă pe vecini, pe familia Jaccard, mai ales pe Michèle care, să zicem așa, o lua peste picior. Atunci când cabana vecină cu a lor s-a pus în vânzare în urma unui deces, ea s-a dat peste cap ca s-o cumpere. Eu nu eram prea încântat, dar Marlène nu era o persoană pe care să o contrazici.

— Lucien, îți mulțumesc din suflet că ai acceptat să-mi vorbești.

— Pentru puțin. Nu știu dacă asta te va ajuta. Dar sper…

Capitolul 70

Gryon, marţi, 26 martie 2013

Cabana lui André Jaccard era, de asemenea, o operă de artă cu numeroase decorațiuni sculptate. Contrar celei a familiei Brunet, marea majoritate a picturilor dispăruseră cu timpul. Anumite inscripții cu caracter religios rămâneau încă vizibile. Una dintre fresce îi atrase atenția. Un cerc cu motive florale înconjura un text: „*Binecuvântat fie Domnul, în fiecare zi*". Această cabană, una dintre puținele care scăpase flăcărilor incendiului din 1719, data din 1662, una dintre cele mai vechi din Gryon, după cum preciza *Parcours Juste Olivier,* un circuit didactic ce permitea descoperirea locurilor pitorești și emblematice ale comunei. Stadiul de conservare era remarcabil. Mai mult decât atât, fusese înscrisă pe lista monumentelor istorice.

Mikaël apăsă soneria. După câteva secunde, un bărbat tânăr, de vreo treizeci de ani, îi deschise ușa. Era unul dintre prietenii lui Vincent.

— Salut, Jérôme, tatăl tău e aici?

— Ah, bună ziua, Mikaël, nu? O secundă, îl chem.

Se întoarse și dispăru în casă fără a adăuga altceva.

— Tata, te caută cineva!

Mikaël auzi pe cineva coborând scara și, la scurt timp, un bărbat zvelt, cu chipul ridat, veni și îl salută.

— Bună ziua, Mikaël Achard. Sunt jurnalist.

— Da, știu cine sunteți. Gryon e o comună mică unde se știe tot. Sunteți prietenul acelui inspector, nu? Acela care a arestat ucigașul acum câteva luni. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Mi-ar plăcea să vă pun câteva întrebări în legătură cu cabana dumneavoastră din munți.

— Nu mai e a mea. Am vândut-o de câteva zile.

— Da, sunt la curent. De fapt, este un proiect imobiliar de la *Frience* despre care doream să vă vorbesc. Pot să intru?

Mikaël făcu un pas înainte ca și cum urma să treacă pragul ușii. Andre Jaccard își puse mâna pe tocul ușii pentru a-l împiedica.

— Dacă este pentru un articol, nu sunt interesat. N-am nimic de spus. Doar mi-am vândut cabana. Asta-i tot.

Mikaël nu-și imaginase că Jaccard s-ar opune unei discuții. Rămăsese fără argumente. Cum îl putea convinge? Atunci, îi încolți o idee în minte.

— Înțeleg. Nicio problemă. Mi se părea normal să vă țin la curent cu anumite informații, înainte ca ele să apară în presă. Mai ales că dumneavoastră sunteți implicat. În orice caz… știți dumneavoastră…

Mikaël îi întoarse spatele și se făcu că pleacă.

— Ce informații?

Continuă să meargă spre poartă fără să răspundă.

— Domnule Achard! Intrați să bem o cafea!

Diversiunea funcționase. Mikaël se răzgândi și își urmă gazda până în bucătărie. Acesta din urmă îl invitase să ia loc pe bancă. În capul mesei era așezat Jérôme. Nu-și ridică privirea din laptop asupra căruia părea concentrat. Se auzi alerta de primire a unui mesaj. Atunci închise brusc laptopul, îl luă la subraț și ieși din încăpere.

— Îmi cer scuze, fiul meu nu e într-o dispoziție prea bună, în acest moment. Dar nu e un om rău. Nu era de ajuns că poliția a fost aici un pic mai devreme în dimineața asta, acum suntem vizitați și de-un jurnalist.

— Poliția?

— Da. Din cauza femeii găsite duminică pe marginea drumului, lovită de-o mașină. Au trecut pe la toată lumea. Au vrut să verifice toate mașinile. Se gândesc, fără îndoială, că vinovatul locuiește prin apropiere.

André Jaccard porni fierbătorul și scoase două căni. Un borcan de Nescafé, zahăr și frișcă erau deja pe masă.

— Îmi pare rău. Nu avem decât cafea solubilă.

André Jaccard se așeză în fața lui Mikaël.

— Dar n-au găsit nimic aici, preciză el chicotind.

— N-au găsit nimic?

— Ăăă, poliția. Ne-au verificat mașinile și apoi au plecat. Niciun șofer și niciun răpitor în casa asta! Îmi pare rău, eram încă prins de povestea de ieri. Dar nu pare să vă intereseze…

— Ce vreți să spuneți?

— Că nu trebuia să vă plictisesc cu poveștile mele despre poliție. Nu pentru asta sunteți aici, nu?

— Ați vorbit despre *răpitor*?

— Fata care a fost găsită avea mâinile legate la spate și o legătură pe ochi.

— Cum știți asta?

— Unul dintre vecinii mei a descoperit-o când se întorcea acasă. A anunțat jandarmeria.

Mikaël auzise vorbindu-se despre o femeie găsită inconștientă pe marginea drumului, dar nu știa că fusese răpită. Ciudată poveste! Asta n-avea nimic de-a face cu ancheta lor din prezent, dar îi stârnea curiozitatea de jurnalist. L-ar fi tentat să știe un pic mai multe despre asta. O răpire nu era ceva obișnuit.

— Revenind la subiectul nostru…

— Da, bineînțeles. Aveți informații să-mi comunicați?

— Absolut… Dar, o întrebare, înainte de toate. Proiectul *Frience Luxury Estate* pare să renască din propria-i cenușă ca o pasăre phoenix, cinci ani mai târziu, nu vă miră?

— Nu. Situația nu mai e aceeași. Principalii oponenți sunt morți.

— Despre cine e vorba? Serge Hugon. Și cine altcineva?

— Soția mea.

— Soția dumneavoastră? Nu era de acord să vândă acum cinci ani?

— E un pic mai complicat, toată povestea aia…

— Am timp, domnule Jaccard.

— Dacă insistați… La momentul respectiv, o societate imobiliară, SQIRE cumpărase o mare parte din terenul comunei pentru zeci de milioane. Dar, ca să-și realizeze proiectul, trebuiau să achiziționeze și pajiștea alpină și ferma lui Hugon, refugiul, precum și alte trei cabane. Ne făcuseră niște propuneri foarte bune. Prețuri mult peste piață. Toți acceptaseră să-și cedeze proprietățile, mai puțin soția mea, Michèle. În plus, ea respinsese agentul imobiliar insultându-l. Atunci, Hugon a venit să mă vadă. A pus presiune pe mine s-o conving pe nevastă-mea să vândă. Dar era cabana ei, moștenită de la părinți.

— Și ați reușit s-o convingeți?

— Nu chiar. Hugon a organizat o întâlnire cu toți proprietarii. Am mers acolo. Singur. Și le-am pus că era bine. La întrebarea *„De ce nu a venit soția ta la reuniune?”,* le-am răspuns că era bolnavă.

— Și apoi?

— Mă gândeam că o să reușesc s-o conving. Dar n-a mai fost nevoie s-o fac, într-un final…

— De ce?

— V-am spus că-i o poveste lungă. Și complicată. Întâi, Lucien și Marlène au avut un accident. Marlène a murit…

— Sunt la curent, întrerupse Mikaël.

— După ce a moștenit cabana, bancherul din Geneva a refuzat oferta care fusese făcută mamei sale. Chiar și la un preț dublu, nu-și mai dorea să se despartă de ea. Chiar înainte să semneze, Hugon și-a schimbat și el părerea. Nimeni n-a înțeles de ce. Ce pacoste și ăla… După ce m-a bătut la cap s-o fac pe soția mea să-și reconsidere poziția, el se răzgândește brusc. Singurul care încă voia să vândă era Lucien. Fiind în scaun cu rotile, știa că n-ar mai profita de cabana din poiana alpină și avea nevoie de bani ca să-și reamenajeze casa și s-o adapteze pentru o persoană cu handicap.

— Și patroana refugiului?

— Nathalie Vernet era, cu adevărat, dezamăgită. Afacerea ei nu mai mergea. Era în pragul falimentului și ea văzuse în această tranzacție o ocazie de scăpare.

— Immogryon v-a contactat din nou pentru a vinde cabana?

— Nu, eu am făcut asta. Am contactat agenția imobiliară. Am găsit cartea de vizită pe care o păstrasem. Și mi-am spus că era timpul s-o fac. Voiam să trec la altceva.

— Când i-ați contactat?

— Trebuie să fie vreo două luni. Și am semnat contractul de vânzare de patru zile.

— Dar n-ați cedat-o faimoasei SQIRE, corect?

— Într-adevăr. Doamna Pitou mi-a explicat că achiziția ar fi făcută de o altă societate cu sediul în Cipru. *Swiss Global Services Limited.* Tocmai de aceea n-am putut să semnez decât recent.

— Și asta nu vă miră?

— Nu. Pentru mine, e la fel, din moment ce puteam să vând.

— Dar, spuneți-mi, domnule Jaccard, ați spus că Serge Hugon pusese presiune pe dumneavoastră. Avea motive s-o facă?

Andre Jaccard lăsă privirea în jos și inspiră profund.

— Domnule Jaccard, este important să înțeleg dedesubturile acestei povești.

— De ce? De ce vă interesează atât toate astea? Și, pe lângă asta, mi-ați spus că aveți informații să-mi comunicați! Și sunt pe cale să vă spun tot fără măcar să știu de ce.

— Domnule Jaccard… Nu v-am spus tot adevărul. Nu pregătesc niciun articol în prezent. Încerc să descopăr ce se petrece. Lucruri neclare. Și mă interesez în calitate de locuitor al comunei Gryon. Nu vreau să văd acest proiect faraonic că se realizează pe una dintre cele mai frumoase pășuni alpine ale regiunii. Vă promit că nu divulg nimic, dar am nevoie să știu.

— Înțeleg… Nici eu nu vreau monstruozitatea asta de hotel. Dar, în același timp, voiam să mă debarasez de cabana aia. Și mi-au oferit un preț bun.

— Asta tot nu explică de ce Hugon voia să pună presiune pe dumneavoastră.

André Jaccard, de obicei foarte calm, ridică vocea atât de mult încât Mikaël fu surprins și se dădu în spate cu scaunul.

— Ascultați, nu vă amestecați în treburile mele! V-am spus destul. Asta nu vă privește. Și n-are nicio legătură cu vânzarea cabanei mele. Și asta e tot. V-aș ruga, acum, să plecați.

Mikaël ieși de la Jaccard cu o mulțime de întrebări în cap. Conflictele vechi din trecut păreau încă vii în mintea protagoniștilor, dar era destul pentru a se ajunge la crimă?

Capitolul 71

Gryon, marţi, 26 martie 2013

Karine și Christophe sunară la ușa cabanei. Erau la cea de-a noua vizită a dimineții. Căutau persoana care lovise femeia. Singurele informații de care dispuneau erau culoarea, gri sau albă, și modelul de mașină, o berlină mică, poate un Golf. În fiecare casă, Karine pusese întrebările și Christophe luase notițe. Voiau să inspecteze toate vehiculele locuitorilor și pe fiecare îl întrebaseră cum își petrecuse seara în momentul accidentului. Pentru moment, toate vizitele se dovediseră fără reușită. Câțiva aveau alibiuri solide, iar alții dețineau mașini care nu semănau cu cea zărită de martor în noaptea cu pricina. Acolo era problema. Vecina văzuse trecând această mașină la scurt timp după ora presupusă a accidentului, dar putea la fel de bine să fie alta. Chiar dacă vehiculul nu corespundea cu descrierea, ei le inspectaseră pe toate în căutarea daunelor cauzate de șocul cu victima. Fără succes. Misiunea se dovedea grea. Așteptând să le deschidă cineva, Karine se întoarse pentru a admira cabana în care făcuseră cunoștință cu André Jaccard un pic mai devreme în aceeași dimineață. Zări, apoi, o persoană îndreptându-se spre casă. Putea să jure că era Mikaël…

Ușa se deschise, nelăsându-i timp să reflecteze la motivele prezenței prin cartier a partenerului colegului său.

În ușă apăru un bărbat tânăr. Karine îi explică motivul vizitei și ceru să intre. Locuitorii acestei cabane nu erau buni gospodari. Un strat de praf destul de uniform acoperea mobilele. Pe lângă asta, în momentul în care se așezară, lui Karine i se păru că un nor subțire se ridicase în aer. Imaginația ei? Oricum, îi veni brusc să strănute.

— Care este numele dumneavoastră?

— Cédric Brunet.

— Ce vârstă aveți?

— Douăzeci și opt de ani.

— Cine altcineva mai locuiește aici? Am văzut numele de Lucien Brunet pe ușă.

— Tatăl meu.

— Este tatăl dumneavoastră prezent?

— Da, e în camera lui. Tată, avem o vizită!

Karine avusese un sentiment straniu când intră în casă, fără să știe de ce. Dezordinea domnea și cabana degaja un aer de închis. O absență. Cea a unei femei?

— Și mama dumneavoastră?

— A murit.

Nu erau acolo ca să le înțeleagă istoria familială. Căutau persoana care o lovise pe Séverine Pellet. Și, bineînțeles, îl căutau și pe cel care o răpise. Îl observă cu atenție pe Cédric Brunet și aprecie ce văzu: un bărbat tânăr destul de frumos cu trăsături regulate. Era a doua oară când gândea astfel despre un bărbat pe care îl întâlnea în anchetele sale. Singurătatea sigur începea să o apese. Dar, deși era frumos, acest bărbat nu era genul ei.

— Posedați un vehicul gri sau alb? Tip Golf?

— Un Golf? Gri sau alb? Nu. Am un SUV Toyota, un RAV4. Și dacă nu, am o dubă de la muncă.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Da, despre ce e vorba?

Se întoarseră și îl văzură venind în scaun cu rotile.

— Bună ziua, suntem de la poliție. Am vrea să știm dacă aveți o mașină.

— Înainte, da, dar acum nu mai conduc.

— În regulă. Cu ce vă ocupați? întrebă Karine adresându-i-se fiului.

— Sunt funcționar comunal. Mă ocup cu întreținerea străzilor și clădirilor, printre altele. Și, de asemenea, de mentenanța mașinilor. La bază, sunt mecanic.

— Unde erați sâmbătă seara? Spre miezul nopții?

— Eram la Barboleuse. La *Harambee.* Este un bar. Beam niște pahare cu băieții. Am plecat pe la 2, la închidere.

— Cineva ar putea să o confirme?

— Da, bineînțeles. Era multă lume.

— Ați putea fi mai precis?

— Printre prietenii mei, erau Vincent, Jérôme… Ah nu, lucra în noaptea aia. Și… Romain.

Avu un moment de ezitare care nu trecu neobservat de Karine.

— Romain?

Cédric tocmai înțelegea. Prietenul său, Romain. Nu rămăsese cu ei până la final…

— Simt că aveți ceva să-mi spuneți în legătură cu el. Mă înșel?
— Ăăă… nu. El…
— El ce?
— El a trebuit să plece pe la miezul nopții.
— Ce tip de mașină are?
— Un Golf. Gri…

Capitolul 72

Cabana *Steaua de argint*, marţi 26 martie 2013

Întorcându-se acasă, Mikaël i se alătură lui Andreas, care era lângă cuptor. Se apropie de el și îl îmbrățișă sărutându-l pe ceafă, la baza părului.

— Hm… Asta miroase bine, spuse el ridicând capacul crăticioarei.

— Nu atinge! Pregătesc un *risotto* de scoici Saint-Jaques prăjite, cu șofran. Și-am deschis o sticlă minunată de *Noir de Duin.* Sper că-ți place…

— Abia aștept…

— În timp ce aștepți, dacă vrei să te faci util, poți să prepari apetitivul.

Mikaël scoase o sticlă de gin și un tonic și umplu două pahare pe care le puse pe măsuța de cafea din sufragerie. Pregăti și un bol cu măsline și unul de migdale cu rozmarin. Andreas veni să se așeze.

— Noroc! spuse Mikaël.

— Da, noroc! Așadar, povestește-mi despre întâlnirile tale.

— Am nevoie să mă ajuți să văd mai limpede.

Mikaël se ridică, luă un pix și începu să scrie pe unul dintre panourile agățate pe peretele alb din sufragerie care semăna acum cu sala unui comandament. Scrise un prim titlu – *Vițelul de Aur* – și un al doilea – *Turnul lui Babel.* Alesese aceste două povești istorice care ilustrau orgoliul uman ca nume de cod pentru fiecare dintre cazuri. Ezită să adauge un al treilea…

Îi povesti lui Andreas ceea ce aflase.

— O răpire? Mă gândeam că era un accident.

— Poliția n-a spus nimic și presa se pare că n-a aflat încă despre asta.

— Straniu, foarte straniu. Se întâmplă multe lucruri în Gryon zilele astea. Dar să lăsăm asta deocamdată. O să încerc să obțin informațiile despre acest subiect de la Karine. În principiu nu există nicio legătură cu ceea ce ne preocupă.

— Nu, într-adevăr.

— Atunci, să revenim la oile noastre…

— În ceea ce privește *Vițelul de Aur*, colegii tăi sunt convinși că este vorba de o răzbunare personală. Antoine Paget l-ar fi omorât pe Serge

Hugon. Cât despre tine, tu ești absolut convins că este nevinovat. Deci se impune întrebarea: cine ar fi putut avea interesul să-l facă pe Hugon să dispară?

Mikaël scrise apoi firul evenimentelor pe panou:

Sâmbătă, 9 martie: Expoziția regională de bovine de la Aigle. Vaca lui Serge Hugon moare și cea a lui Antoine Paget câștigă.

Duminică, 10 martie: Serge Hugon se duce la Antoine ca să-l amenințe. Crede că Antoine i-a otrăvit vaca.

Duminică, 17 martie: Antoine găsește una dintre vacile sale moarte. Nu este Yodeleuse, câștigătoarea concursului. Antoine se duce atunci acasă la Serge Hugon la Huemoz. Izbucnește o altercație între cei doi bărbați.

Luni, 18 martie: Isabelle Hugon descoperă corpul nepotului. Anunță poliția.

Miercuri, 20 martie: Antoine este arestat pentru moartea lui Serge Hugon.

Andreas recapitulă probele care permiseseră inculparea lui Antoine și care erau deja scrise pe o altă foaie:

Urme de profil ADN de la Serge Hugon au fost prelevate de sub unghiile lui Antoine Paget.

Haine cu urme de sânge de la Serge Hugon au fost descoperite în coșul de rufe murdare al lui Antoine.

O lopată este găsită în grajd. Arma crimei. Pe partea metalică, sânge și bucăți de creier de la Serge Hugon și, pe mâner, urme care corespund cu profilul ADN al lui Antoine.

În grajdul lui Serge Hugon, s-a găsit un cuțit care a servit la tăierea gâtului vacii lui Antoine.

Și la Antoine, o fiolă care conținea stricnină, otrava care a omorât-o pe vaca lui Hugon.

— Ce crezi despre asta? întrebă Mikaël.

— Sunt sigur de nevinovăția lui Antoine. Când mă uit la indicii, am o singură certitudine: a avut loc, într-adevăr, o luptă. Dar asta e tot. Restul probelor ar fi putut fi plantate pentru a face credibilă vinovăția lui Antoine. Totul pare prea limpede, nu?

— Toate astea ar fi o înscenare?

— E scenariul la care mi-ar plăcea să mă opresc. Nu văd altul, pentru moment.

— Dar cine?

— Revenim la întrebarea de la început: cine profită de dispariția lui Hugon?

— Exact. Bună deducție.

— O supoziție luminată! Plecând de la asta, aș încerca o ipoteză… Hugon este mort și mătușa sa e pe cale să-i vândă proprietatea și pășunea de la *Frience.* Proiectul imobiliar renaște din propria-i cenușă. Dedesubturile acestei afaceri sunt cele pe care trebuie să continuăm să le cercetăm!

— Începând cu începutul. Din 2008. Am încercat să rezum și să simplific rezultatul cercetărilor mele și acele evenimente pe care mi le-au descris Brunet și Jaccard. E un adevărat dezastru.

Mikaël comentă firul afacerilor imobiliare pe care îl numise *Turnul Babel:*

Martie, 2008: Societatea imobiliară Swiss Quality In Real Estate SA (*SQIRE*) *– întemeiată în Elveția în cantonul Zoug – achiziționează terenul comunei de la Frience și prezintă proiectul unui complex hotelier:* Frience Luxury Estate.

Începutul lui aprilie 2008: SQIRE *face proprietarilor propuneri de cumpărare.*

15 aprilie 2008: Are loc o întâlnire între diferiții protagoniști. Toată lumea este de acord cu vânzarea, mai puțin Michèle, soția lui André Jaccard. Ea nu vrea să asiste la această ședință. Își trimite soțul să

transmită refuzul său. Dar André Jaccard, constrâns de șantajul lui Serge Hugon, pretinde că Michèle este dispusă să vândă, știind că va trebui să elaboreze o strategie pentru a o convinge... Jaccard a refuzat să spună ce mijloc de presiune avea Hugon.

30 aprilie 2008: Mașina Marlènei și a lui Lucien Brunet se răstoarnă într-un șanț, între Posses și Fenalet. Marlène blocată în interior și arsă de vie. Lucien a fost catapultat în afara vehiculului. El a supraviețuit, dar, de atunci, e în scaun cu rotile. Raportul poliției a ajuns la concluzia că a fost o defecțiune a sistemului de frânare, cauzată de o scurgere de lichid. Nicio piesă mecanică nu era defectă. Au considerat că problema trebuia să fie legată de rezervorul de plastic care s-a aprins în accident.

19 mai 2008: Germaine Grandjean moare de moarte naturală și fiul său nu vrea să mai vândă.

Iunie: Lucien Brunet, încă în recuperare la spital, renunță la cabană în urma decesului soției.

Iulie 2008: într-un final, proiectul se oprește, pentru că, în afară de Alexis Grandjean, este rândul lui Serge Hugon, unul dintre cei mai motivați să vândă terenul, să-și schimbe părerea. Terenul lui Hugon este principalul obstacol, pentru că accesul către complexul imobiliar s-ar face pe acolo. Fără terenul lui Hugon, proiectul nu putea continua.

— Parcă-i blestemul lui Tutankhamon, povestea asta!
— Și nu s-a terminat… Să vedem continuarea?

Ianuarie 2013 (la cinci ani după închiderea proiectului inițial): André Jaccard contactează Immogryon *și-i anunță că s-a decis să vândă. Cabana aparținea familiei soției sale de mai multe generații și, în urma decesului ei cu câteva luni înainte, își dorea să nu mai aibă de-a face cu asta.*

10 martie 2013: Cabana lui Alexis Grandjean, bancher din Geneva, este cumpărată de un nou protagonist în poveste, Swiss Global Services Limited (*SGS, un holding deținut de Klitscko, un oligarh rus*).

17 martie 2013: Serge Hugon este asasinat.

19 martie 2013: Marie Pitou o contactează pe Isabelle Hugon pentru a-i propune achiziționarea terenului și a fermei alpine moștenite de la nepot.

22 martie 2013: SGS și André Jaccard semnează contractul de vânzare a cabanei celui din urmă.

— Ce mi se pare ciudat în evenimentele din ultimele săptămâni e sincronizarea, comentă Mikaël.

— Ce-ți atrage atenția?

— În primul rând, de ce proiectul este relansat după cinci ani? E un proiect planificat de mult timp sau un eveniment a servit drept declanșator și a repus proiectul pe ordinea de zi? SQIRE a investit treizeci de milioane. După abandonarea proiectului, banii lor erau pierduți… Fără construcție, investiția reprezenta o pierdere ireparabilă… Pot să înțeleg că această situație nu era pe placul celui care ar fi trebuit să tragă profit.

— Și dacă Jaccard era la originea tuturor acestor lucruri? Sau, poate, pur și simplu telefonul lui către agenția imobiliară a relansat lucrurile.

— Și Hugon ar fi fost asasinat pentru că refuza din nou să vândă… Totul pare să indice că cineva nu are intenția să lase deciziile la întâmplare. Proiectul nu trebuie să depindă de voința unor anumiți proprietari. Fie cedează fără să pună întrebări, fie suportă consecințele.

— Faimosul blestem… Privind retrospectiv, mă întreb dacă *accidentul* lui Lucien Brunet și al soției sale este atât de accidental cum pare…

— Vrei să spui că morțile legate de proiect ar fi început din 2008?

— Nu, nu are nicio logică… De ce s-ar fi oprit atunci când erau atât de departe și de ce l-ar fi abandonat? Dar acest accident mi se pare, cu toate astea, destul de straniu, ca să nu zic suspect, în contextul ăsta. Totul în această poveste pare să fie executat într-o manieră discretă, ca să nu se poată ajunge la sursă. Firma elvețiană trebuie să scape cu mâinile curate. De unde necesitatea de a acoperi toate urmele… Acțiunea contra lui Hugon n-avea nicio legătură. E mort, un fermier e acuzat și nu se face nicio conexiune cu proiectul imobiliar…

— Bine gândit, da, dar mulțumită flerului formidabilului inspector Andreas Auer… sărind în ajutorul bravului Antoine.

— Încetează cu sarcasmul! În plus, tu ai început să sapi în afacerea asta, nu? Genialul jurnalist cu spirit de deducție pe care nu-l oprește nimic…

Izbucniră în râs și deciseră să profite de acest interludiu ca să-și acorde o pauză.

Capitolul 73

Cabana *Steaua de argint,*
marţi 26 martie 2013

După cină, serviră o cafea și un pahar de whisky înainte de a relua analiza.

— Deci, urmându-ne raționamentul, cineva – să-i spunem, pentru moment, *Mangiafuoco* păpușarul, acela care trage sforile din umbră – la vânzarea societății imobiliare – a profitat de faptul că Hugon era în conflict cu un alt fermier, ca să-l omoare. Ocazia perfectă să elimine unul dintre opozanții proiectului, făcând-o să treacă drept o răzbunare.

— Da, exact. Dar aș merge chiar și mai departe. Să fie o înscenare de la bun început? Nu-l văd pe Antoine otrăvind vaca concurenței sale. Asta făcea, poate, parte din planul acestui *Mangiafuoco.* Și, dacă e așa, vorbim de cineva care, probabil, e foarte la curent cu viața locală și cu relațiile dintre diferiții protagoniști.

— Dar, dacă vrem să rămânem obiectivi… Antoine ar fi putut să-l asasineze pe Hugon. Nu putem exclude asta. *Mangiafuoco* un păpușar viclean i-a putut întoarce, foarte bine, unul împotriva celuilalt așa încât nici măcar n-ar fi avut nevoie să-l omoare chiar el pe Hugon. Sau, poate, ca să preluăm un alt personaj de ficțiune, ar fi un fel de *Tullius Detrius,* știi, personajul mârșav din Astérix, care creează necazuri? Un om trimis ca să răspândească discordia…

— Antoine este nevinovat!

— Bine, fie! Trebuie să cercetăm și să descoperim partea scufundată a aisbergului. Să revenim la listele protagoniștilor acestei povești imobiliare:

Marie Pitou
Directoarea de la Immogryon.

Natalia Tchourilova
Directoare și proprietară a societății SQIRE (Swiss Quality In Real Estate SA).

Andreas Schuller

Avocat și administrator al holding-ului *SGS* (Swiss Global Services Limited).

Andrei Klitschko
Beneficiar și investitor al holding-ului *SGS.*

— În aparență, Marie Pitou e cea care acționează în numele *holdingului Swiss Global Services Limited* al cărui sediu e în Cipru, și care e administrat de Schuller. Acesta este, la ora actuală, în Villars. Însă cineva lucrează din umbră pentru a face lucrurile să avanseze: al nostru *Mangiafuoco*. Pentru moment, pe de altă parte, pare că Natalia Tchourilova bate în retragere, comentă Andreas.

— Da, și dacă ipoteza noastră se confirmă, SQIRE va cumpăra bunurile achiziționate de SGS la momentul potrivit și va putea, într-un final, să înceapă proiectul. Am intensificat verificările asupra SQIRE. Societatea nu e cotată la bursă și aparține Nataliei Tchourilova. N-am găsit încă alte informații demne de interes în ceea ce privește subiectul.

— Și faimosul Klitschko? El trage sforile din Rusia?

— E una dintre posibilități. Dar de ce să fi așteptat, cinci ani înainte – SQIRE – a fost implicată. Trebuie, deci, să încercăm să înțelegem cum și de ce acest *holding* deținut de Klitschko a intrat în joc.

— Atunci, care sunt următoarele etape? întrebă Mikaël.

— Propun să ne întâlnim cu ceilalți proprietari. Am stabilit o întâlnire cu Alexis Grandjean, bancherul, mâine dimineață. Tu poți să mergi să o vezi pe Isabelle Hugon. Și am putea termina ziua cinând la *Refuge de Frience* ca să discutăm cu patroana, Nathalie Vernet.

— Și dacă aș merge și să dau o tură pe la Zoug pentru a face cunoștință cu Natalia Tchourilova?

— Da, o să fie necesar. Dar să așteptăm să avem mai multe informații. Bun, o să mă duc să spăl vasele.

Andreas se întoarse în bucătărie și Mikaël urcă în biroul lui de la etaj. Decise să facă niște cercetări în privința oligarhului rus. Pe internet, găsi foarte repede numeroase site-uri în legătură cu Andrei Klitschko. Un personaj influent în Rusia. Fusese directorul SVR – *Serviciul de informații externe al Federației Ruse* – între 1996 și 2005. Cu alte cuvinte, serviciile secrete actuale, KGB-ul epocii. Numirea fusese oficializată prin *ucaz* –

decretul – președintelui Elțîn. Klitschko era un militar de carieră, general de armată. În 2005, la vârsta de cincizeci și trei de ani, fusese înlocuit de la conducerea SVR-ului. Atunci, președintele îi atribuise locuri în consilii de administrare pentru ca el, fără îndoială, să poată să-și umple buzunarele, drept mulțumire pentru *bunele și loialele servicii* aduse Federației Ruse… Era inclusiv administratorul uneia dintre cele mai importante societății petroliere ale țării. Mikaël voia să obțină alte informații mai personale, dar nu găsi nimic, decât că acest Klitschko fusese căsătorit cu o anumită Svetlana.

Mikaël, scufundat în cercetările lui nu-l auzi pe partenerul lui sosind. Acesta își trecu mâna prin părul lui.

— Mă duc să mă culc. Vii?

Capitolul 74

Geneva, miercuri, 27 martie 2013

Andreas o luă pe scările rulante ale parcării Mont-Blanc, construită pe lac, și ieși pe docuri. Se îndreptă spre podul de la Machine, ocoli apoi *Cité du Temps,* traversă pasarela și ajunse la intrarea băncii. Se prezentă portarului care îl conduse în sala de așteptare.

După câteva minute, un bărbat în costum de culoare închisă de vreo patruzeci de ani se prezentă. Michael Douglas în *Wall Street.* Părul său, dat pe spate cu gel, strălucea la fel de mult ca pantofii negri.

Alexis Grandjean îl invită să-l urmeze. Întâlnirea n-ar fi trebuit să aibă loc în sediul băncii. Traversară podul fără să schimbe un cuvânt și intrară în cafeneaua *Arthur's* situată vizavi. Indică două fotolii într-un colț, la distanță de ceilalți clienți.

— Sunteți ofițer de poliție? Ce vreți de la mine? aruncă el abrupt. Pot să vă văd insigna?

— N-o am cu mine. Sunt în afara programului.

În momentul în care ospătarul sosi, bancherul se ridică. Păru că vrea să plece, dar ezită.

— Dar v-ar plăcea mult să auziți ce am de spus, nu? Mă înșel?

Se așeză la loc și comandară două *latte macchiato.*

— Știu cine sunteți, inspectare. V-am recunoscut. Erați într-o poză dintr-un ziar pe vremea acelui caz al ucigașului în serie. Doriți să-mi vorbiți despre cabana mea de la Gryon? Sau, mai degrabă, fosta cabană. De ce?

— Eu sunt cel care pune întrebările. Să trecem direct la subiect. În 2008, ați refuzat să vindeți. De ce?

— Era cabana noastră de familie și avea pentru mine valoare sentimentală.

— Și de ce s-o cedați acum? Nu din motive financiare, nu-i așa?

Ezită înainte să răspundă.

— Oferta era mai mult decât generoasă.

— Ați fost supus unor presiuni?

Bancherul nu era vizibil pregătit pentru această întrebare și păru că-și pierde concentrarea.

— Presiuni? Ăăă, nu, deloc.

— Niște lucruri ciudate se întâmplă în Gryon în ultima vreme. S-a comis o crimă și, ca prin minune, proiectul imobiliar a revenit în actualitate. Și sunt convins că asta nu se va opri aici…

— Nu mai am ce să vă spun, inspectare.

— Nu vreți să spuneți nimic, nu-i așa? Am vorbit cu soția dumneavoastră în dimineața asta. Mi-am permis să trec să o văd. Nu părea prea entuziasmată de vânzarea cabanei. Chiar mi-a declarat că nu înțelege de ce. Că v-ați decis să o vindeți din proprie inițiativă, fără s-o consultați…

Alexis Grandjean rămase fără replică. Andreas tăcu. În jocul tăcerii, nu el era cel care renunța.

— A venit un bărbat să mă vadă, spuse el după o vreme în care încercase în van să fugă de privirea acuzatoare a inspectorului.

— Domnule Grandjean, e momentul să povestiți tot, nu credeți?

Capitolul 75

Huémoz, miercuri, 27 martie 2013

— Cine sunteți dumneavoastră?

Mikaël tocmai sunase la ușa unei Isabelle Hugon surprinsă și nemulțumită. Se văzu asta în felul în care îl întâmpină.

— Mikaël Achard. Sunt jurnalist.

— Ce vreți de la mine?

— Mi-ar plăcea să-mi vorbiți despre vânzarea pășunii nepotului dumneavoastră.

— N-am nimic să vă spun!

Încercă să-i închidă ușa în nas, dar Mikaël o oprise fără probleme.

— Nu vă e rușine să deranjați o femeie în vârstă, îndoliată?

— Îmi pare rău, nu vreau să insist, însă am fi putut să discutăm despre André Jaccard… Cred că subiectul ar trebui să vă intereseze…

Expresia de pe fața Isabellei Hugon se schimbă și scoase la iveală principalul său defect: curiozitatea. Mikaël atinsese o coardă sensibilă. Îl lăsă să intre. Se instalară în bucătărie. Puse două căni de cafea, fără să-și mai întrebe vizitatorul.

— Știți, nu-mi plac băgăcioșii.

— Am înțeles că vi s-a făcut o ofertă pentru pășunea alpină a nepotului dumneavoastră. E adevărat?

— Da.

— O să vindeți?

— Bineînțeles, ce vreți să fac, la vârsta mea? Și de ce vă privește pe dumneavoastră asta?

— Caut să-l dezvinovățesc pe Antoine Paget.

— Nu e vinovat, după dumneavoastră?

— Nu.

— Și, cu toate astea, poliția l-a arestat. Nepotul meu a fost ucis de acel ticălos și dumneavoastră încercați să mă faceți să cred că nu e el criminalul? Nu-mi vine să cred…

— Asta mă chinui să demonstrez.

— Fie. Și ce vreți să știți?

— V-a spus cumva Serge că cineva venise să-l vadă în ultimul timp ca să-i cumpere ferma alpină și terenul?

— Da, înțepată aia de Marie Pitou a trecut.

— Și? Nu mai voia să vândă?

— Nu. Nu-i păsa de bani. Nu-și mai dorea să se despartă de pășunea lui alpină!

— Cu toate astea, în 2008 era pregătit să renunțe la ea înainte de a se răzgândi, nu?

— Țineți cu adevărat să dezgropați povești vechi?

— Aici devine interesant… Am aflat de la André Jaccard că nepotul dumneavoastră făcuse presiuni asupra lui ca s-o convingă pe soția lui să vândă. Știți din ce motiv?

— N-aveți decât să-l întrebați pe Jaccard.

— Deci cunoașteți răspunsul?

— Sunteți perspicace și insistent, tinere, dar n-o să obțineți nimic de la mine!

Capitolul 76

Lausanne, miercuri, 27 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale avea o întâlnire importantă la Lausanne. Își lăsase mașina pe strada *Tunnel.* Începuse să urce scările în direcția Riant-Mont, un loc rău famat și frecventat de drogați. La jumătatea treptelor, trebui să sară peste un vagabond care încerca, oarecum, să găsească cu acul o venă rămasă intactă. Ajunse la suprafață. Blocul în care era așteptat se afla pe partea cealaltă a străzii.

Urcă trei etaje pe scări și sună la ușă.

— Salut! Intră!

— Mi-ai spus că aveai ceva foarte special pentru mine. Sunt curios.

— Vino, vino după mine!

Cei doi bărbați coborâră din nou cele trei etaje și o luară apoi pe scările spre subsol. Pătrunseră într-o încăpere în care domnea întunericul. Doar un geam mic permitea luminii să se furișeze. Éric apăsă întrerupătorul. Se găseau terarii de jur-împrejurul lor, lipite de pereți.

Din acest loc se aproviziona cu târâtoare de toate felurile, din acelea pe care mama le detesta. Era din ce în ce mai entuziasmat.

— Ești sigur că vrei un blestemat de șarpe veninos?

Éric ridică pânza care acoperea terariul pus în mijlocul încăperii.

— Da, încuviință el, admirând animalul.

Se apropie și văzu reptila ridicându-și capul și scoțând limba bifurcată. Avea un iris brun și culoarea sa era în tonuri de maro cu verde olive intens.

— E unul dintre cei mai *killeri* șerpi de pe planetă. O singură picătură de venin de mărimea unui vârf de ac e suficientă ca să răpună mii de șoareci. Taipanul de deșert, pronunță Éric cu o mândrie nedisimulată. Acesta măsoară aproape doi metri. Un specimen al naibii! Trăiește în sud-vestul Australiei, în regiunea Queensland…

— Știu toate astea, sări celălalt, ca hipnotizat la vederea animalului. Un șarpe pe care îl găsim atât de rar în captivitate. E incredibil să văd unul în realitate.

— Ești foarte sigur că vrei să-l iei? Nu-i o târâtoare pentru fătălăi. Și fii atent când îl manipulezi. Este rapid și foarte nervos. N-o să ezite să se apere

dacă se simte amenințat, nu ca alte specii care preferă să se retragă. După ce te-a mușcat, se ridică și lovește din nou. Din nou și din nou, până ce te rupe în bucăți. Poate mușca în mod repetat…

— … și veninul blochează circulația sanguină în câteva secunde. Neurotoxinele paralizează mușchii. Fără antidot, moartea e iminentă în mai puțin de șase ore. Știu toate astea…

— Ai adus biștarii?

Scoase cinci bancnote de câte o mie de franci din buzunarul interior al vestei și îi întinse.

— Și e un preț pentru prieteni.

Éric se înarmă cu o tijă lungă, metalică, cu un cârlig în capăt pentru a imobiliza șarpele. Deschise terariul și blocă, cu ajutorul mânerului, capul reptilei. Atunci, îi prinse coada și îl scoase. Mânerul îi permitea să mențină animalul la distanță.

— O curviștină de bestie frumoasă, nu-i așa?

Îl făcu să intre apoi într-o cutie de polistiren prevăzută cu câteva găuri de aerisire pentru transport. Îi imobiliză capul cu ajutorul mânerului.

— Ia capacul!

Întâi ezită, dar execută. Éric ridică mânerul. Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale puse imediat capacul peste cutie.

Capitolul 77

Frience, miercuri, 27 martie 2013

La *Refuge de Frience*, Andreas și Mikaël fură întâmpinați de Nathalie Vernet, patroana restaurantului. Îi invită să ia loc aproape de fereastră, chiar dacă nu mai puteau admira priveliștea. Deja se lăsase noaptea.

Le aduse meniul și le servi câte cincizeci de Chardonnay. Andreas îi propuse să se așeze și să ciocnească un pahar cu ei. Restaurantul fiind aproape plin, îi refuză și promise să li se alăture la cafea.

După două porții de *croûte au fromage* și un desert, patroana le aduse cafelele și se așeză la masa lor.

— Ați mâncat bine?

— Da, excelent. Mulțumesc.

— Vreți să mă-ntrebați ceva? Sunt numai urechi și foarte curioasă să aflu subiectul.

— *Frience Luxury Estate.*

— Trebuie să răspund polițistului sau jurnalistului?

— Această întrevedere n-are nimic oficial, nici pentru unul nici pentru celălalt. Suntem îngrijorați de situație. Și, de asemenea, pentru Antoine.

— Nu-l credeți vinovat, nu-i așa?

— Neoficial… nu. Dar nu v-am spus nimic.

— Îl cunosc bine pe Antoine. Trebuie să admit că și mie mi-a fost greu să mi-l imaginez omorând pe cineva. Dar cine l-ar fi eliminat pe Hugon, atunci? Și de ce?

— Credem că are legătură cu afacerea imobiliară.

Nathalie Vernet simți ca o undă de șoc. Un sentiment de neliniște, chiar de frică. Un deces în plus în legătură cu povestea aia blestemată?

— Ați fost contactată din nou ca să vindeți refugiul?

— Da, zilele astea. De Marie Pitou.

— Păi, și? întrebă Mikaël, nerăbdător să audă continuarea.

— Am refuzat. Clar!

— V-ați schimbat părerea? Am înțeles că în 2008 erați de acord.

— Da, într-adevăr. Dar situația s-a schimbat. Pe vremea aia, restaurantul nu mergea prea bine. Voiam să las baltă tot, iar banii ăia mi-ar fi permis să

rambursez datoriile, și chiar să am ceva cu care să mă redresez. Am fost dezamăgită când proiectul s-a oprit. Am continuat, în ciuda a tot. Și apoi, a fost incendiul. În 2011.

— Presupuneți că are legătură cu afacerea asta?

— Asta mă-ntreb și eu acum… Pe-atunci, fusesem audiată de poliție. Mă suspectau de incendierea refugiului ca să pun mâna pe asigurare. Focul fusese chiar pus de o mână criminală. Dar, la finalul poveștii, n-a fost prins niciun vinovat. Nu mai știu ce să cred. Marie Pitou părea contrariată ieri când i-am refuzat propunerea. A insistat. O ofertă de nerefuzat, a susținut ea.

— Și, cu toate astea, ați spus nu?

— După incendiu, despăgubirea din asigurare mi-a permis să reconstruiesc și să dezvolt un concept nou. Și, de atunci, restaurantul rulează la viteză maximă. Nu sunt interesată de bani. Iubesc refugiul ăsta alpin. Și, dacă stau să mă gândesc, dacă aș putea să contribui la a opri acest proiect monstruos, n-aș vărsa nicio lacrimă.

— În locul dumneavoastră, aș pleca de-aici pentru o vreme.

— Credeți că vor să se ia de mine?

— Nu putem exclude asta.

— Nu pot, pur și simplu, să plec și să închid restaurantul. E casa mea aici. Nu vreau să fug. Și mai mult decât atât, nu mi-e frică de ei.

Andreas și Mikaël părăsiră refugiul. Era trecut de ora 23 și intrară în parcare avansând prin zăpada topită ce urma să dispară în curând datorită primăverii care se instala. Pe drumul de întoarcere, Andreas nu putu să îndepărteze gândul că Nathalie Vernet putea fi în pericol.

Capitolul 78

Harambee Café, miercuri, 27 martie 2013

Jérôme, Cédric și Vincent purtau o conversație animată într-un colț al barului lor obișnuit de la Barboleuse, *Harambee Café.* Unul dintre cei patru tovarăși lipsea la apel: Romain.

— Poliția a venit să-l aresteze azi-dimineață. Îmi beam cafeaua la el. Au sunat la ușă, l-au încătușat și l-au luat. Apoi, mi-au spus să plec, explică Jérôme.

— Ce? L-au săltat? Dar din ce motiv?

— El a lovit fata. Pe cea care a fost răpită.

— Nu se poate! Nu pot să cred… exclamă Vincent, în timp ce se uita la Cédric care nu părea surprins de veste.

— Poliția a venit la mine acasă și m-a interogat. M-au întrebat dacă nu cumva cunosc pe cineva care avea o mașină gri sau albă, un Golf, preciză Cédric.

Ospătărița veni să le ia comanda și îi întrerupse:

— Cu ce vă servesc?

Simți un miros neobișnuit gâdilându-i nările. Identifică note florale discrete și arome de vanilie. Nu era ceea ce s-ar numi un „nas", dar urmase un curs de enologie. Avea simțul olfactiv fin. Era vorba despre un parfum de femeie și, cu toate astea, erau trei băieți la masă. Surprinsă, îi privi rând pe rând. Unul dintre cei trei îi susținu privirea și ea simți o neliniște cuprinzând-o.

După ce comandase trei beri, Vincent se relansă în discuție:

— Și tu l-ai turnat pe Romain?

— Ce voiai să fac? Reacționă Cédric ridicând tonul. Când mi-au pus toate întrebările alea, am înțeles că era vorba despre el. Mașina lui. Și apoi, sâmbătă seara, a plecat beat de aici. Și corespundea cu ora la care fata a fost lovită.

— Ah, la naiba! E de necrezut. O să aibă probleme grave…

— Da, ne spunem mereu că nimic nu ni se va întâmpla. Că putem să bem și să ne întoarcem acasă conducând fără probleme. Că poliția nu urcă aproape niciodată până aici. Trebuie să terminăm cu tâmpeniile astea! Asta i

s-a întâmplat lui Romain, dar ar putea la fel de bine să ni se întâmple nouă, aruncă Vincent.

— Bine gata, nu e nevoie să ne faci morală, replică Jérôme.

— Crezi că are ceva de-a face cu răpirea? întrebă Cédric.

— Romain? Unul care să răpească femeile? Ce naiba e cu tine?! E amicul nostru. Îl cunoaștem. Nu e un țicnit. Nu-nțeleg nici măcar cum îndrăznești să gândești așa ceva, protestă Jérôme.

La masa de alături, Fabien Berset lua notițe în carnet. După cea de-a doua răpire – despre care auzise datorită unuia dintre contactele sale din poliție – decisese să închirieze o cameră la Villars și să vină să-și bage nasul un pic. Fiind jurnalist specializat în cazurile criminale pentru cotidianul *Le Matin,* era una dintre ocupațiile sale favorite. Cunoștea bine comuna Gryon. Fără să știe, se pusese în calea faimosului *serial killer* și chiar reușise să-i atragă atenția. Acesta îi trimisese un e-mail. Un mesaj amenințător… Ucigașul nu apreciase faptul că era calificat drept *„psihopat”* într-unul dintre articole. Lui Fabien îi plăceau aventura și riscurile, dar, atunci, îl năpădise un val de transpirații reci. Comuna aceea mică de munte din Alpii Vaud ajunsese, așadar, pe prima pagină în presă. Niște treburi nu prea curate se petreceau din nou. Întâi moartea unui fermier și arestarea altuia. Și, mai nou, unul care răpea femeile…

Fabien Berset urmărise venirile și plecările Karinei și ale echipei sale în ultimele zile. Încercase, desigur, să-i vorbească, dar fără succes. Mai mult decât atât, nu-l văzuse pe Andreas Auer pe nicăieri. Unde era? Joubert și Auer erau de nedespărțit. Cum trebuia să interpreteze absența lui?

Urmărind-o pe Karine în acea dimineață, asistase la arestarea unui tânăr. Romain Servan. Un altul părăsise aceeași casă. Fără îndoială, un prieten de-al celui care fusese săltat. Era, de fapt, unul dintre cei trei tovarăși care purtau o discuție aprinsă la masa învecinată. Își spusese că merita efortul să tragă cu urechea. Și conversația lor fusese într-adevăr plină de informații…

Capitolul 79

Cabana *RoyAlp,* Villars, miercuri, 27 martie 2013

Litso Ice băuse un pahar la începutul serii, sprijinit de barul luxoasei clădiri, în timp ce observa venirile și plecările de la recepție. Avocatul ieșise pe la ora 19. Îl urmărise cu discreție și îl văzuse intrând într-un restaurant din comună. Se întorsese, apoi, la hotel. Pretinsese că avea un mesaj pentru Adrian Schuller și îi strecurase recepționerei un plic gol pe care aceasta îl pusese în caseta camerei 220. Mersese să vadă locurile cu câteva zile înainte și notase numele sistemului de închidere electronică a ușilor. O marcă foarte răspândită peste tot în lume. Apoi, contactase un prieten informatician de la Moscova. Un adevărat mic geniu, *hacker* din pasiune. Două zile mai târziu, îi fusese dat un pachet căptușit cu un *microcontroler* care să-i permită să trimită informații sistemelor integrate pentru a le controla. Fusese preconfigurat cu datele de bază ale sistemului de închidere.

Litso Ice se afla în fața ușii, privind în jurul lui. Nimeni. Scoase microcontrolerul din sacou și conectă cablul la încuietoare. Procesorul făcu restul. Auzi clicul descuierii. Începu prin a inspecta zona și a umbla prin lucrurile avocatului, ca să se asigure ca niciun indiciu nedorit să nu poată fi descoperit de poliție. Apoi, se așeză într-un fotoliu. Se întoarse cu spatele la fereastră și fixă ușa de la intrare. Pe brațul fotoliului își puse pistolul *Makarov PM* dotat cu amortizor.

Litso Ice aștepta de mai bine de o oră. Îi plăceau momentele care precedau acțiunea. Era în întuneric. Luna arunca o lumină difuză. Dar se obișnuise și reușea să vadă în obscuritate. Precum un animal nocturn în căutarea prăzii. Deși era concentrat, putea să profite pentru a reflecta. Își imagina cum și-ar amenaja viitoarea casă de odihnă, când auzi pași oprindu-se în fața ușii. Apoi țiuitul electronic al încuietorii care tocmai se debloca.

Ușa se deschise. Silueta intră și închise ușa în urma ei, înainte de a insera cartela în carcasa ce controla aprinderea luminii.

Adrian Schuller se opri brusc văzând bărbatul împietrit în fotoliu, cu o armă îndreptată spre el. În alte împrejurări, ar fi crezut că era în fața unei statui de ceară. Dar statuia se mișcă.

Litso Ice își puse degetul arătător în fața gurii ca să-i facă semn să tacă și se ridică. Îi făcu semn avocatului să se așeze acolo unde stătuse el înainte. *Litso Ice* aprinse televizorul și dădu la maxim volumul.

Adrian Schuller începu să transpire abundent. Știa că Klitschko nu era un om cu care să se glumească sau care să lase lucrurile la voia întâmplării. Se gândea că făcuse bine să-l avertizeze. Să-i spună că era un inspector care își băga nasul în afacerea aia imobiliară. Își imaginase c-avea să-l elimine pe polițistul curios. Ar fi făcut-o de altfel cu siguranță Dar fix în acel moment, în camera sa se afla un zbir înarmat. Era finalul. O știa. Acceptase să joace un joc periculos. Fusese plătit regește. Dar la ce i-ar fi folosit un cont *off-shore* cu o sumă având mai multe zerouri dacă era la doi metri sub pământ?

— Relaxează-te, drag prieten. Vrei să pun canalul de filme porno?

— Nu i-am spus nimic acelui inspector. Nimic, vă jur.

— Dă-mi telefonul tău mobil.

Îl scoase din buzunar și i-l întinse.

— Nu ăla. Celălalt!

— Celălalt?

— Nu face pe deșteptu'!

Adrian Schuller îi întinse un al doilea aparat, care îi fusese oferit și nu figura pe numele lui, însă conținea o cartelă preplătită. Doar prin acel telefon comunica cu angajatorul lui.

Litso Ice se poziționă apoi în spatele lui.

— Nu mă omorâți. Vă rog! N-o să zic nimic. O să fiu mut ca un mormânt. Am fost întotdeauna loial față de el…

Litso Ice nu răspunse. Scoase un 38 *mm* din buzunarul jachetei și îl puse deoparte pe al său. Îi dădu o lovitură rapidă și precisă cu mâna la nivelul venei jugulare. Schuller își pierdu cunoștința. Apucă brațul drept al lui Schuller și plasă arma în mâna sa în timp ce o menținea ferm. Ridică brațul și îndreptă pistolul către tâmplă. Apoi apăsă pe trăgaci. Glonțul traversă capul dintr-o parte într-alta și se înfipse în peretele alb pe care se împrăștiară sânge și bucăți de creier.

Litso Ice ieși din cameră și părăsi locul așa cum venise, cu calm și determinare.

Capitolul 80

Gryon, miercuri, 27 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale se pregătea să coboare către pivniță. Luna era ascunsă de nori și nicio stea nu lumina bolta celestă. Era o noapte neagră. Abia aștepta să-și întâmpine noua cucerire, dar pentru asta trebuia întâi să se debaraseze de îngrozitoarea și neascultătoarea aia care-i ocupa locul. Deschise ușa și coborî scările…

Se ghemuise lângă perete. Nu mai putea să mai stea întinsă pe salteaua aia.

Noaptea.

Umiditatea.

Singurătatea.

Și frica…

Ce urma să i se întâmple? Care erau intențiile acestui individ care o ținea captivă? Sperase să găsească o soluție, încercase să se agațe de ideea că s-ar putea, într-un imbold de umanitate, să o elibereze. Să o lase să scape din infernul ăla. Dar, în adâncul ei, era convinsă de contrariu. Nu părea să-și satisfacă răpitorul, oricare o fi el. Atunci când era în încăpere, simțea toată frustrarea care îl stăpânea. Ghemuită lângă perete, femeia aștepta. La începutul detenției, bărbatul venise să o vadă cu regularitate, dar trecuse ceva vreme de când nu mai apăruse. Captivitatea devenise insuportabilă. Chiar dacă îi era dificil să măsoare timpul, ghiorăielile stomacului și gura uscată erau semnul că nu mâncase și nu băuse nimic de mai multe ore. Speranța se evapora pe măsură ce timpul trecea. I-ar fi plăcut să se lase să moară. Să adoarmă. Și să poată, într-un final, să scape din bârlogul sinistru. Corpul i-ar rămâne acolo, dar sufletul ar traversa pereții ca să găsească lumina.

Auzi atunci ușa deschizându-se și pași pe scară. Avu presimțirea, în acel moment precis, că era sfârșitul. Bărbatul intră în încăpere fără niciun cuvânt. Ea percepu un zăngănit și scârțâitul unei balamale. Apoi se apropie de ea. Cu prețul unui efort disperat, se întoarse pe spate. Cu un ultim elan, încercă să se zbată și să-l lovească cu picioarele. Fără succes.

Simți apoi ceva rece pe burtă. Era viu. Chestia aia mișca și îi aluneca pe piele. Mușchii i se contractară sub efectul dezgustului și al groazei. Avu impresia că aude un șuierat ușor. Cuprinsă de o teroare incontrolabilă, nu putu să se împiedice să se agite…

Taipanul de deșert se ridică și-și mușcă prada de mai multe ori.

Capitolul 81

Gryon, joi, 28 martie 2013

Cu ochii încercănați, Karine se concentra cât putea asupra virajelor strânse care se înlănțuiau. Telefonul mobil îi sunase atunci când făcea dragoste, pentru a treia oară pe parcursul nopții, cu iubitul ei, la el acasă.

De când se despărțise, nu ieșea niciodată și își consacra tot timpul muncii și artelor marțiale, jiu-jitsu. Deci, se hotărâse să se înscrie pe un site de întâlniri. Își dăduse seama rapid că avea de unde alege. Preferă să evite *swissinfedility* și *adultery.* Avusese parte de dezamăgiri în trecut, și optase mai degrabă pentru *parship.ch.* Un site care afișa poze cu persoane cu zâmbete binevoitoare și făcea promisiuni cu sloganul: *Pentru a va trăi viața în doi.* O viață în doi? Nu voia să grăbească nimic, dar după mai multe luni de întâlniri de-o seară, avea din nou chef de seducție și romantism. Primise numeroase mesaje, dar balanța era mai degrabă negativă. O primă întâlnire se anulase chiar înainte de a avea loc. Îl zărise pe individ prin geam, îl recunoscuse grație semnului pe care îl stabiliseră, ultimul roman polițist al Camillei Läckberg, ușor de recunoscut de la distanță cu coperta lui roșie cu negru. Respinsă imediat de fizicul proprietarului său, făcuse cale întoarsă fără să-și pună întrebări. O a doua întâlnire, cu un brunet frumos, se terminase brusc când se dovedise a fi de un machism dintr-o altă epocă. Acel eșec anunțase sfârșitul experienței online.

În cele din urmă, metoda clasică funcționase. Iubitul ei era copia cu ochi învăpăiați a *doctorului Mamour,* cel ce o tulburase la spital. Chiar se folosise de pretextul că încerca să afle noutăți despre sănătatea lui Séverine Pellet ca să-l întâlnească. Se văzuseră la finalul zilei sale de muncă și petrecuseră seara discutând, fără ca să termine în pat. Fusese un pic frustrată pentru moment, dar petrecuse o seară minunată și a doua întâlnire, în ziua următoare, fusese încă și mai uimitoare. O invitație acasă la el. O cină delicioasă. Vin. Și, în cele din urmă, sex. Nu fusese cea mai incitantă partidă amoroasă pe care o cunoscuse, dar, în momentul în care adormise în brațele lui, se simțise bine. Nu era obișnuită cu bărbații mai tineri decât ea, dar el era inteligent, fermecător și teribil de seducător. Dacă din această

aventură se năștea o poveste, ea n-ar rata ocazia să-i dea câteva sfaturi avizate pentru a remedia lipsa de experiență pusă pe seama unui loc de muncă foarte solicitant. Spera, cu toate acestea, pentru binele pacienților lui, că era mai bun ca doctor decât ca amant.

În momentul în care își auzise telefonul, nu avusese altă opțiune decât să răspundă și să-l lase pe Luca înfometat.

Un cadavru fusese găsit în Gryon.

O femeie.

∵

Karine sosi la fața locului și își parcă mașina lângă un hambar, înspre localitatea Cergnement. Se îndreptă cu pas rapid în direcția podului care traversa râul Avançon. Ridică banderola cu *Poliție zonă interzisă* ca să se strecoare pe dedesubt și se fofilă printre copaci. Christophe și Doc, amândoi îmbrăcați în combinezoane albe, erau deja la fața locului.

Cadavrul femeii se afla pe malul râului, întins pe o stâncă. Purta o rochie *vintage* întocmai ca prima femeie răpită. Rochia era neagră cu imprimeu de trandafiri roșii. Partea de sus fusese deșirată. Ce o frapă imediat, erau rănile de pe torace. Găuri roșiatice minuscule. De jur-împrejur, pielea umflată era de o culoare violacee. Victima avea ochii acoperiți și mâinile legate la spate. Din gură i se scursese sânge și fața era umflată. Nu încăpea nicio îndoială. Răpitorul trecuse la etapa următoare: devenise un criminal.

Capitolul 82

Închisoarea Bois-Mermet, Lausanne, joi, 28 martie 2013

Înconjurată de un zid exterior cu formă octogonală ranforsat cu sârmă ghimpată, închisoarea Bois-Mermet părea că iese direct dintr-un film american. Înainte de a se duce acolo, Vincent se uitase la o poză aeriană și culesese câteva informații despre ea. Clădirea, construită din cărămidă deschisă la culoare, avea, pe la jumătatea lungimii, o altă aripă, perpendiculară. Planurile din 1904 prevedeau o construcție în formă de cruce, dar proiectul nu fusese niciodată dus la capăt.

Vincent – care obținuse permisiunea procurorului de a-i face o vizită tatălui său – ajunsese în fața porții de acces, sub un arc boltit, ca o trecere dintr-o lume într-alta. O voce îi ordonă să se prezinte și ușa metalică se deschise suficient cât să-l lase să intre. Zgomotul închiderii sale îi dădu un fior pe șira spinării. Totuși, nu era decât un vizitator. Se gândi la tatăl său și la ceea ce probabil simțise când se închisese în spatele lui.

Se afla, de-acum, într-o curte. Doar un zid înconjurător îl separa de zona de detenție. În spate, gălăgia indica un grup de prizonieri care profitau de plimbarea cotidiană. În fața lui, niște scări duceau către partea administrativă și cea destinată vizitelor, cu singurele ferestre lipsite de gratii. Se îndreptă în direcția aceea.

Unul dintre gardieni deschise celula numărul 112, de la al doilea etaj, în care zăcea Antoine. Când ajunsese acolo, îi venise imediat în minte închisoarea Alcatraz. Celulele, cu ușile lor de lemn dintr-o altă epocă, erau aliniate de-a lungul unui culoar. În mijloc, totul era deschis și, din locul în care se afla, vedea celelalte două niveluri. Plasele fuseseră întinse, fără îndoială pentru a evita ca cineva să încerce să încalece barierele ca să sară în gol. Din filmele despre Alcatraz, avea amintirea unei închisori cenușii, umede și sumbre. Aici era luminos și balustradele metalice erau pictate în culori vii. Câteva plante verzi dădeau locului un dram de viață. În ciuda acestui fapt, sufletul lui era mohorât.

— Urmați-mă, aveți o vizită.

Antoine simți pulsul accelerându-i-se. În sfârșit o vizită! se gândi la prietenul lui inspectorul sau la fiul lui, putea fi doar unul dintre ei. Păși de-a lungul culoarului trecând prin fața celorlalte celule. Era închis de o săptămână în închisoarea unde fusese transferat după decizia *Instanței de reținere* de a-l menține în detenție provizorie până la judecată. Avea norocul de a fi singur în celulă, în timp ce marea majoritate a deținuților stăteau câte doi, pe motiv de suprapopulare. Suprafața redusă era copleșitoare. Mai ales pentru el, căruia îi plăceau spațiile deschise și care își petrecea cea mai mare parte a timpului afară. Nici măcar nu îndrăznea să-și imagineze să trăiască cu un altul, zi după zi, în cei câțiva metri pătrați. Fiind nou venit, nu participase încă la vreo activitate sau la oarecari sarcini specifice ca să-și ocupe ziua și zăcea în cea mai mare a timpului în temnița sa. *Temniță* era cuvântul care îi venea în minte pentru a descrie locul izolării sale. Chiar și mesele erau servite în celulă. Nu ieșea decât în timpul plimbării cotidiene și a dușului, de trei ori pe săptămână. Avea posibilitatea să facă sport. Mersese acolo o dată, la sfatul directorului închisorii. Acesta venise să-l vadă și discutaseră îndelung. Apreciase asta. Directorul îi povestise cum se derula viața între acei pereți și îi sugerase să ia parte la viața socială a instituției, lăudându-i diferitele activități care erau organizate acolo pentru a evita rutina. Un fel de *Club Med* cu alte cuvinte, fără plajă și cocotieri. Și Organizatorii Amabili schimbaseră costumul de baie cu o ținută gri.

Antoine îi privise pe ceilalți jucând fotbal pe noul teren sintetic, sub pretextul unor probleme cu genunchiul, pentru a rămâne pe tușă. Mingea își termină cursa, spartă în sârma ghimpată, ca de obicei. Mingile erau raționalizate în închisoare, i se explicase lui Antoine. În sala de sport, se simțise inconfortabil. O atmosferă umedă și apăsătoare. Tipi puternici, toți mult mai tineri decât el, țipau unii la alții în limbi pe care nici măcar nu putea să le identifice. Se simțea străin într-o lume stranie. N-avea niciun chef să joace fotbal, ping-pong sau chiar să ridice greutăți. Și, mai ales, încerca să evite la maxim contactul cu alți deținuți. Directorul îi vorbise despre noua lui existență, dar n-avea de gând să rămână. Ar fi putut, în scurt timp, să iasă. De asta voia să se convingă, chiar dacă, în adâncul lui, nu mai era foarte sigur. Ceruse să se întoarcă în celula sa.

Spațiul de locuit cuprindea un pat, un birou, un scaun, o chiuvetă, un closet și un televizor care difuza patru canale interne cu o selecție de filme, un curs de franceză sau informații referitoare la activitățile închisorii.

Cantinierul îi livrase prima lui comandă a dimineții. În fiecare dimineață, putea să bifeze pe o listă produsele pe care le voia. Desigur, oferta nu era prea variată, dar tot era ceva. Reușise, așadar, să-și facă un Nescafé pe care îl savurase cu câțiva biscuiți. Nu era vreun cititor pasionat, dar, ca să-și omoare timpul, mersese să aleagă niște cărți de la bibliotecă. În momentul în care supraveghetorul venise să-l caute, era cufundat într-un roman polițist.

∴

Gardianul îi deschise ușa unei încăperi în care se găseau o masă și două scaune. Vincent ocupa unul dintre ele. Antoine, bucuros să-l întâlnească, luă loc în fața lui și gardianul se așeză în spatele lor.

— Salut, tată, ești bine?

— Având în vedere situația, să zicem că da. Am o singură dorință, să ies de aici. N-ar fi trebuit, niciodată, să mă duc acasă la Hugon. Într-adevăr, sunt un idiot.

— Aș fi făcut la fel. O merita…

— … să moară?

— Nu, să-l caftești bine. Să omori o vacă, e josnic…

— Sunt de acord cu tine, dar violența nu rezolvă nimic. Vezi bine. Mă aflu acum în spatele gratiilor. Pentru ce toate astea? Asta n-o s-o aducă înapoi pe Heidi a noastră. Ce se întâmplă la fermă?

— Andreas îmi dă o mână de ajutor, dar n-are întotdeauna timp. El și prietenul lui încearcă să clarifice povestea asta. Mi-a spus că o să te ajute să ieși de aici. Șeful a acceptat să-mi dea concediu. În rest, Cédric mă ajută atât cât poate. Nu te nelinişti. Ne îngrijim bine de animale.

— Sunt sigur de asta. Crezi că o să reușească?

— Cine? Ce?

— Andreas, să mă dezvinovățească?

— Sper, da…

La întoarcere în celula sa, Antoine se întinse pe pat. Salteaua nu era nici pe departe confortabilă. Noaptea, îi era greu să adoarmă. Atât de multe lucruri i se învârteau prin cap. Dar acum, era obosit. Trebuia să doarmă puțin. Masa nu era decât peste două ore.

Închise pleoapele și niște imagini îi veniră în minte. Matilda. Soția lui. Sau, mai degrabă, fosta lui soție. Se întâlniseră în 1984. Era tânără, șaptesprezece ani. El avea treizeci și doi la vremea aia. I se păruse foarte

frumoasă. Se îndrăgostise de ea la prima vedere. Îi plăcuse părul ei lung negru și ochii căprui. Și zâmbetul ei… O remarcase pentru prima oară într-un bar după o zi pe pârtie. Era profă de schi și originară din Megève. Plănuise să petreacă sezonul de iarnă la Gryon. Se tot văzuseră în mai multe reprize și schiaseră împreună în timpul zilelor libere. Încă de la început se îndrăgostise de ea. În schimb, ei îi luase un pic de timp. Din cauza diferenței de vârstă? Se căsătoriseră la biserica din Gryon și, înainte de sfârșitul sezonului, era însărcinată. Mama ei nu manifestase un entuziasm debordant. Oare presimțise ceva?

În 2001, după șaisprezece ani de viață conjugală, ea plecase. Îi părăsise, pe el și Vincent. Întâlnise un bărbat, profesor de schi și el, mai tânăr decât ea. Decisese să-l urmeze. Să se întoarcă în Franța. În regiunea ei. În timpul anilor de căsătorie, își continuase activitatea de instructor de schi iarna, iar vara îl ajuta pe Antoine la fermă. În momentul plecării, îi mărturisise că nu se obișnuise niciodată cu viața de fermier la Gryon. *„Nu e că nu te mai iubesc…”,* îi spusese. *„Dar m-am îndrăgostit de el”,* completase.

Cu noul său partener, coborâse pârtiile de schi din lumea întreagă. Statele Unite. Canada. Noua Zeelandă. După șaisprezece ani… Antoine fusese nevoit să înfrunte ceea ce era evident. Ducea o viață pe care el n-ar fi putut să i-o ofere niciodată. Mai ales că, în timp, flacăra se stinsese.

Plecarea ei fusese o lovitură dură pentru Vincent. În plină adolescență…

Antoine își reamintea serile petrecute împreună chiar la începutul relației lor. Ei îi plăcea să danseze. El nu călcase niciodată pe la o petrecere, dar, pentru ea, ar fi făcut orice. Moda disco era în plină desfășurare, însă ea prefera dansurile în cuplu din anii cincizeci și șaizeci. Rumba, cha-cha-cha și mai ales rock. Îl târâse prin toată regiunea la petreceri cu un alt cuplu de prieteni din Gryon care împărtășeau aceeași pasiune. Pentru serile acelea, ea se gătea. Deținea o colecție de rochii inspirate de ale starurilor americane ale epocii.

Capitolul 83

Centrul local, Gryon, joi 28 martie 2013

Situația devenise complexă, se impunea o reuniune la nivel înalt. Ca în timpul anchetei precedente, Viviane considerase mult mai practic să se întâlnească la Gryon, pentru a fi cât mai aproape de evenimente.

Un fermier fusese ucis de un altul care era acum în spatele gratiilor. Cazul era rezolvat, dar Andreas făcea eforturi să încerce să-l exonereze pe prietenul lui, Antoine. Karine începuse și ea să aibă îndoieli. Dacă Andreas avea dreptate?

Un avocat fusese găsit mort în camera lui de hotel în dimineața aceea la Villars de către femeia de serviciu. O sinucidere? Primele constatări ale lui Doc mergeau în sensul ăsta, dar voia să-l autopsieze înainte de a emite concluziile.

Două femei fuseseră răpite de același răufăcător. Prima era în comă la spital și a doua la morgă. Urma să mai fie încă una? Un nou criminal lovea în Gryon? Un tânăr fusese arestat pentru că lovise cu mașina prima femeie. Un accident? Numeroase întrebări trebuiau să găsească răspunsuri. Rapid.

∵

Karine, Christophe, Nicolas, Viviane și procurorul Charles Badoux erau așezați în jurul mesei. Acesta tocmai suferise un regres în carieră. Atunci când se gândea că o să fie numit Procuror general, unul dintre colegi fusese preferat în locul lui, un *outsider* cu mai puțină experiență decât el. Totuși, el depusese toate eforturile pentru a primi acel post. Poate făcuse prea mult pentru a încerca să se facă bine văzut. Și, apropo, își făcuse inamici. *„Nu voiau un parvenit arogant și fără scrupule”,* îi aruncase Procurorul general care urma să se pensioneze. Cariera sa nu mai valora mare lucru. Ocazia de a atinge apogeul îi trecuse pe sub nas. Și acum, se simțea inconfortabil în fața acestei echipe. Știa că stârnise antipatie în jurul lui și nu-i păsa de părerea lor, dar el ar fi pentru totdeauna un *loser* în ochii lor. Din fericire, Auer nu era prezent. Nu s-ar fi jenat să-i răsucească cuțitul în rană.

∵

Doc fusese și el convocat și invitat să ia cuvântul mai întâi:

— Domnule Guyon! Vă las să începeți.

Doc își scoase ochelarii și îi învârti ținându-i de unul dintre brațe – unul dintre ticurile lui – în timp ce avea în vedere auditoriul. Își balansă capul în timp ce-și ciupea buzele.
— Ei bine…
— Nu avem timp de pierdut! O să trebuiască să vă trag de limbă, sau ce?
Doc schimbă o privire cu Karine și rânji. Asta îl amuza teribil, să-l vadă pe procuror enervându-se și să-i observe venele de pe gât și frunte umflându-se și retrăgându-se la fiecare cuvânt al lui.
Doc luă o carafă de apă de pe masă și își puse în pahar pentru a trage de timp. În liniștea mormântală, nu se auzea decât zgomotul apei care curgea.
— Vă bateți joc de mine, Guyon?
Își curăță gâtul, bău o gură, apoi o a doua și puse din nou paharul pe masă.
— Aveam gâtul uscat.
Karine și echipa ei nu se putură abține să râdă sub privirea furioasă a procurorului.
— E de-ajuns! exclamă Viviane. Să fim serioși!
— Am venit direct de la locul în care am găsit corpul femeii. Deci, nu am încă raport și nici mare lucru să vă spun în momentul ăsta. Dacă nu mă rețineți prea mult timp, aș putea să mă întorc la muncă… Mai ales că cel de-al doilea client mă așteaptă.
— Care este cauza decesului? se interesă procurorul.
— Venin neurotoxic.
— Venin? Sunteți sigur?
— Nu. Pentru că nu am făcut încă analizele.
— Dar tocmai ați spus…
— Mi-ați pus o întrebare și eu v-am răspuns. Dar nu este decât părerea mea. Nu o certitudine dovedită științific.
— Nu vă jucați cu cuvintele cu mine.
— Pe piept, se disting mai multe orificii care se dovedesc a fi mușcături de șarpe. Deși există zece găuri mici, nu se disting cinci perechi simetrice.
— Ar putea fi o viperă?
— Nu, Christophe. Din mai multe motive. Profunzimea orificiilor sugerează colți lungi. Mult mai lungi decât aceia ai viperelor care trăiesc în regiunea noastră. Și faptul că există mai multe mușcături. Vipera mușcă o dată și apoi fuge. Aici, avem de-a face, fără îndoială, cu un șarpe foarte

agresiv și cunosc puțini care ar fi capabili de așa ceva. De asemenea, veninul este foarte puternic. Mortal. În jurul rănilor, pielea este necrozată. Există sânge amestecat cu vomă în gură și în jurul acesteia. Fața este umflată. Fără nicio îndoială, un șarpe exotic.

— Care este efectul veninului?

— După mușcătură, victima simte dureri puternice. Tensiunea arterială scade. Îi curg sânge și spumă din gură. Fața se umflă. Buzele și degetele devin violet, o cianoză. Țesuturile din jurul rănilor se necrozează și se formează cheaguri datorate îngroșării sângelui. Acestea deteriorează diverse organe. Rinichii, în special. Otrăvirea se răspândește și devine masivă. Decesul este, probabil, datorat unui edem pulmonar urmat de asfixiere. Dar autopsia o să confirme.

— Și în cât timp a murit?

— Între una și șase ore, poate mai puțin, cred.

— Un șarpe exotic… ăsta nu circulă pe străzi! exclamă Karine.

— Nu e posibil să procuri unul dintr-un magazin de animale, nu? întrebă Nicolas.

— Nu, într-adevăr. Chiar este complet ilegal, confirmă procurorul.

— Există cu siguranță o piață neagră, afirmă Christophe.

Charles Badoux auzise destul despre asta și decise să schimbe subiectul:

— Și tânărul nostru șofer ar putea fi răpitorul nostru?

— Am perchiziționat casa lui Romain Servan de la un capăt la altul. N-am găsit nimic acolo. Nici în calculatorul său. Nicio urmă de femei răpite. Nimic suspect. Niciun animal veninos. Nici haine *vintage.* Absolut nimic.

— După noi, nu el este răpitorul, confirmă Christophe.

— Pentru moment, este acuzat pentru că nu și-a îndeplinit obligațiile în caz de accident și pentru leziuni corporale grave. Conform mărturiilor pe care le-am obținut din rândul prietenilor cu care și-a petrecut seara, era băut, dar nu va putea fi pus sub acuzare pentru un nivel de alcoolemie precis, ci pentru incapacitate de a conduce.

— Și nici pentru neacordare de asistență persoanei aflate în pericol? se interesă Nicolas.

— Nu. Nu îndeplinește articolul 128 din Codul Penal elvețian de neacordare a primului ajutor. Pentru asta, ar trebui ca noi să putem dovedi – dar nu există martor – sau ca Romain Servan să declare chiar el însuși că fusese conștient că a lovit o persoană și că și-a continuat drumul, în ciuda

gravității accidentului. Dar în cadrul audierilor a menținut că el credea că lovise un animal, completă Viviane.

— Pe lângă asta, avem cazul lui Antoine Paget, adăugă Karine. Am impresia că vinovăția lui nu este atât de sigură pe cât pare. Trebuie, după părerea mea, să reluăm cazul ăsta de la început.

— Da, și pentru a gestiona aceste două anchete paralele, avem nevoie de mai multe resurse, completă Christophe.

— Nu există două anchete! Cazul lui Paget este rezolvat. Este în închisoare și va fi judecat.

— Am aflat informații noi, insistă Karine.

Viviane se uită la Karine și înțelese ce petrecea pe la spatele ei.

— Ah, da, informații noi? Sunt curioasă.

— Am vorbit cu Andreas în dimineața asta înainte de întâlnire…

Charles Badoux se ridică de pe scaun și lovi cu pumnul în masă. Chipul său deveni stacojiu.

— Doamnă Joubert! Viitorul fost inspector Auer este în concediu. A fost suspendat. Și dacă încă se mai amestecă în cazul ăsta, o să-l arestez. Vă interzic să-l contactați. În caz contrar, o să puteți să profitați de vacanță prelungită în compania lui. Este clar?

Karine se întrebă dacă făcuse bine că-l menționase pe Andreas. Îl pusese într-o lumină proastă. Mai ales că nu vorbise cu el, ci cu Mikaël. Încercase să dea de el, dar nu-i răspunsese nici la apeluri, nici la mesaje. Dar asta nu putea s-o spună. N-ar fi trebuit, pur și simplu, să omită să divulge sursa acestor informații? Era prea târziu, în orice caz. Planul său tocmai se năruise. Sperase că procurorul și Viviane se deciseseră să-l reintegreze pe Andreas. Avea impresia că situația o depășea și că n-ar fi putut să-și asume toate aceste situații de una singură. Avea nevoie de colegul ei. Și avea nevoie, de asemenea, și de prietenul ei.

— Charles, calmați-vă! Poate am vrea doar să auzim ce are Karine să ne spună?

Spre surprinderea tuturor, procurorul se așeză la loc și chipul său își pierdu, în scurt timp, culoarea roșiatică.

— Fie, vă ascult!

— Este vorba despre acest avocat din Zürich găsit mort în camera lui de hotel în dimineața asta. Directorul ne-a informat că locuia acolo de mai bine de o lună. Și cabinetul lui pretindea că era în vacanță. Dar nu era acolo

pentru schi… Andreas a descoperit că se pregătea o tranzacție imobiliară importantă la Gryon. S-a întâlnit cu avocatul ăsta, Adrian Schuller, săptămâna trecută. Reprezintă un *holding* care este pe cale să achiziționeze terenuri pentru a putea să construiască un enorm complex hotelier. Se pare că unul dintre bunurile pe care se pregătesc să-l cumpere aparținea lui Serge Hugon, fermierul asasinat.

— Și, din punct de vedere medico-legal, diagnosticul de suicid nu este evident, completă Doc.

Capitolul 84

Café Pomme, Gryon, joi 28 martie 2013

Întors la Gryon de câteva zile, *Litso Ice* se aventura rareori în afara cabanei, ca să evite să atragă atenția asupra lui. A fi complet izolat avea desigur avantaje, dar îl interesa să afle ce se întâmpla, iar bistrourile erau totdeauna cele mai bune locuri pentru a rămâne la curent cu subiectele de discuție actuale. Și, în acea zi, nu urma să fie dezamăgit.

∵

La ora aceea, cafeneaua era aproape plină. Se instalase, deci, la singura masă liberă, chiar lângă bar, spre toalete. Patroana vorbea cu două doamne între două vârste, care tocmai dezbăteau descoperirea unui om de afaceri găsit sinucis într-un hotel din Villars. Apoi își îndreptă atenția spre masa de alături. Un individ de vreo treizeci de ani, chel, cu un cercel în ureche, discuta cu o altă persoană. Priveau și comentau niște poze. Jurnaliști. De unde se afla el, nu reușea să distingă ce era pe ecranul digital al aparatului, dar auzea limpede conversația lor.

— Genial! E foarte clară, aia de acolo. Mă bucur că aveam obiectivul mare.

— S-ar părea că rochia pe care o poartă este de același gen ca cea a primei femei răpite.

— Cum adică, de același gen?

— O rochie *vintage.* Stilul *rockabilly.* Știi, cu corsetul strâns și fustă amplă, ca rochia de pânză Vichy pe care o purta Brigitte Bardot la nunta cu Jaques Charrier. Două femei au fost răpite și ambele erau îmbrăcate cu haine dintr-o altă epocă. Am vorbit cu soțul primei victime. Mi-a confirmat că rochia cu care soția lui a fost găsită nu-i aparținea femeii.

— Răpitorul i-ar fi pus hainele astea?

— Criminalul. Acum este criminal! Da, cu siguranță. Văd clar articolul. Ajută-mă să găsesc un titlu. Gen *„ucigașul retro”.* Sau, poate, *„ucigașul care deghiza femeile”!*

Litso Ice zâmbea pe interior. Povestea asta cu răpitorul-ucigaș îi rezolva lucrurile. Era chiar o binecuvântare. Poliția ar fi fost ocupată cu bărbatul

care urma să fie cap de afiș. Și el ar fi putut să-și îndeplinească misiunea din umbră. Își plăti cafeaua și ieși.

Capitolul B5

Cabana *Steaua de argint,*
joi 28 martie 2013

Când se auzi soneria, Minus fu primul care ajunse la intrare. Lătra ca să-și semnaleze prezența vizitatorului. Andreas îl urmă și deschise ușa.

— Ia te uită…

— Salut, Andreas. Pot să-ți vorbesc?

Minus ieși și adulmecă mâna femeii nou sosite. Saint Bernard-ul era curios și arăta afecțiune oamenilor care veneau, așteptând același lucru la rândul lui. Aceasta îl mângâie pe cap și el se gudură mulțumit pe lângă picioarele ei.

— Salut, cățelule frumos.

— Încetează cu prostiile, Viviane, nu iubești câinii!

— Pot să intru?

— Doar dacă nu vrei să-ți povestesc despre vacanța mea, putem cu siguranță să vorbim în pragul ușii. În orice caz, am un program încărcat în după-amiaza asta.

— O anchetă de condus?

— Ce ți-ar plăcea să-ți răspund?

— Că ai încălcat ordinele mele și că ai reușit să avansezi mai mult decât noi în cazul ăsta.

— Să zicem…

— Avem nevoie de tine, Andreas. Poți să te întorci din concediu…

— Nu mai am nici insignă, nici armă. Eu numesc asta o suspendare, nu concediu.

— Nu te juca cu cuvintele. Ce vrei? Să mă scuz? Să mă pun în genunchi? Să spun sus și tare că *Andreas este cel mai bun,* că nu putem să facem nimic fără el?

— Badoux te trimite?

— Nu, eu l-am convins să te reintegreze.

— Încă mai am două săptămâni. După aceea, o să vedem.

— Încăpățânat ca un catâr!

— Mulțumesc pentru compliment.

Viviane se întoarse și scoase din geantă arma de serviciu și insigna lui Andreas și le lăsă pe o masă de lângă intrare.

— Cel puțin, așa, ce-o să investighezi o să fie legal. Știi unde ne găsești…

Capitolul 86

Brutăria Charlet, Gryon, vineri 29 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale intră în *Brutăria Charlet.* Era aglomerată și oamenii stăteau la coadă pentru a fi serviți. Un miros plăcut de pâine proaspătă se amesteca cu cel al ciocolatei. În spatele unui geam, un cofetar confecționa praline. Se îndreptă spre *tea-room* care tocmai fusese renovată complet. Brutăria era o adevărată instituție la Gryon. În noua parte, foarte călduroasă, o cramă de sticlă expunea numeroase sticle. El bea vin, dar nu-l interesa câtuși de puțin. Nu știa să facă diferența între un vin bun și o poșircă. Atâta timp cât îl îmbăta, îi convenea. Se așeză la o masă înaltă în colț. De acolo, avea vedere spre toată sala și spre șemineul din mijloc. De-a lungul ferestrei panoramice, vedea Barboleuse și, în partea cealaltă, *Harambee Café,* pe care o cunoștea bine.

Comandă o cafea. Pe masa de alături, zări ediția zilei a cotidianului *Le Matin.* Titlul pe prima pagină, scris cu litere mari roșii, îi atrase atenția: *„Un ucigaș de femei în Alpii din Vaud!”*

Se ridică să-l ia și deschise tabloidul la pagina trei: *„Psycho Billy domnește în Chablais. Încă un psihopat în regiune*”. Fabien Berset, jurnalistul, îi dăduse deci, o poreclă: *Psycho Billy.* Nu înțelegea la ce făcea referire prenumele Billy, dar mențiunea *Psycho*, specificată mai încolo drept *„Psihopat”* nu putea fi mai clară. Nu reușea să se identifice cu asta. Voia doar să iubească și să fie iubit la rându-i, ceea ce era contrariul unui comportament antisocial asociat în mod tradițional cu un psihopat, nu? Nu era, totuși, vina lui, dacă acele femei îl obligaseră să le pedepsească, nu-i așa? Își aducea aminte că citise într-o zi că psihopații se ascundeau *„sub o mască a normalității”.* Asta îl intrigă. Simțea nevoia irezistibilă să se deghizeze. Fie că era în camera mamei sale sau în bârlogul lui. La început, voia să devină mama lui, o femeie luminoasă, apoi trecuse la o altă transformare, mult mai întunecată. Simțea nevoia să devină un altul.

Acest altul care nu era el.

Acest altul care era el.

Atunci când făcuse ceea ce trebuia să facă, putea să redevină el însuși, un tânăr printre alții. O întoarcere la normalitate. Și dacă, în cele din urmă, jurnalistul avea un pic dreptate? Dar *Billy*? Nu înțelegea…

O siluetă a unui bărbat, o umbră neagră fără chip, fusese aplicată pe cea a unei fotografii a orașului Gryon. *A lui.* Nu-și închipuise că avea să fie pe prima pagină a ziarelor. Asta îi dădea un sentiment ciudat. Să fie pe prima pagină. Când răpise prima femeie, nu-i trecuse prin cap că ar fi putut deveni celebru. Avea sentimentul că era dezgolit. Descoperit. Identificat… *Psycho Billy.* Începu să-i fie frică. Picături de sudoare i se prelingeau pe frunte. Luă un șervețel și se șterse. Nu putea fi demascat și arestat. În închisoare, n-ar mai fi avut ocazia să întâlnească femei. Dar, pentru moment, nimeni nu știa că era el. Cu siguranță, nici prietenii lui. Nici măcar tatăl lui. Pentru moment, nu era decât *Psycho Billy,* o umbră, un necunoscut. Dar poliția era în regiune. Inclusiv jurnaliști care-și băgau nasul peste tot. Asta-l neliniștea. Nu era un profesionist și trebuia să fie vigilent. Mai ales că urma să dețină în curând făptură visurilor sale. A doua zi. Nu putea să aștepte. Nerăbdarea creștea din minut în minut.

Articolul din jurnal acoperea două pagini întregi, într-o poză, se putea zări, închisă într-o husă mortuară, cadavrul celei de-a doua victime pe malul râului. Începu să citească.

„O femeie, Mireille, a fost găsită moartă la malul râului Avançon în comuna Bex, între orașul Gryon și pajiștea alpină Solalex. Era dată dispărută de la domiciliu din Monthey de lunea trecută. Poliția a confirmat că fusese ținută captivă timp de trei zile înainte de a fi omorâtă. Cauzele decesului său nu au fost dezvăluite. O primă femeie răpită la Ollon săptămâna trecută, Jacqueline*, reușise să scape. A fost lovită de un șofer locuitor al Gryon-ului, care era sub influența alcoolului. Femeia este, la ora actuală, în comă în spitalul din Monthey. Medicul ei nu dă niciun prognostic, dar consideră că ea nu va mai putea să vorbească decât după ceva vreme.*

(...)

Ar părea să fie în egală măsură opera lui Psycho Billy. Criminalul încă s-ar putea afla în regiune. Poliția se află în căutarea unui psihopat periculos și avertizează populația feminină de pericolul pe care îl reprezintă”.

**Nume alese de redacție.*

Jurnalistul scria că prima femeie era departe de a putea să comunice. Dar era fals. Ea arăta deja semne de conștiență. Și, chiar și mai mult, urma probabil să-și recupereze toate facultățile. Inclusiv vorbirea…

Obținuse această informație de la o sursă sigură.

Trebuia să acționeze…

Capitolul 87

Închisoarea La Tuilière, Lonay, vineri, 29 martie 2013

Erica era în spatele barelor de un pic mai mult de două săptămâni și acolo ar fi rămas în așteptarea procesului care ar fi trebuit să înceapă în câteva luni. Avocatul ei voia să obțină o eliberare provizorie, dar Erica refuzase să facă demersuri în acest sens. Considera că asta făcea parte din calea crucii ei.

Gerard, soțul ei, venise s-o vadă cu regularitate de la arestarea ei, dar îi era greu să accepte decizia Ericăi. Considera că asta fusese o alegere egoistă care urma să pună în pericol echilibrul familiei. Fiul ei, care lucra în străinătate nu putuse încă să se deplaseze să o vadă, dar îi telefonase în mai multe rânduri. În ceea ce o privește pe fiica sa, care locuia la Geneva, șocată de ceea ce se întâmplase, refuza pentru moment să vorbească cu mama ei.

Era Vinerea Mare. O sărbătoare care Ericăi îi plăcuse întotdeauna să o sărbătorească din amvon. Moartea lui Iisus, și câteva zile mai târziu, miracolul învierii. Cu acea ocazie, vorbea în general de Maria Magdalena. O figură feminină cu care se identifica cu bucurie. Tânăra îl întâlnește pe Iisus, care o eliberează de șapte demoni. Liberă de oricare altă legătură, se decide să-l urmeze. În timp ce discipolii strălucesc prin absența lor, ea este prezentă în timpul crucificării. Și tot ea se întoarce la mormânt în timp ce este încă întuneric. Ea este în doliu. Vede piatra de mormânt. Încă nu o știe încă, dar din întuneric va ieși lumină. Și ei îi apare prima Iisus după înviere. Ei, căreia îi dă responsabilitatea să informeze discipolii. Partea feministă a Ericăi se gândi că o femeie era primul apostol, apostolul apostolilor, și că ea fusese aleasă de către Iisus pentru această misiune. Acuzată de toate relele sau ridicată la rangul cel mai ilustru, Maria Magdalena a făcut să curgă multă cerneală: o femeie bolnavă dorind să fie liberă de demonii interiori, o prostituată care s-a căit, companionul lui Iisus și mama unei linii regale după anumite surse… Puțin conta. Maria Magdalena. O femeie umilă, fidelă și devotată. Astfel o vedea Erica. Și astfel își imagina misiunea ei de femeie pastor.

Dar anul acela, nu putea să nu se întrebe cine ținea slujba în locul ei la biserica din Gryon. Se simțea cu atât mai rău în ziua aceea pentru că acționase contrar lui Hristos. În loc să-și dea viața pentru alții, ca el, ea o luase pe cea a unui păcătos. Era nedemnă, pentru totdeauna, de rolul de pastor. Dar ar fi putut să continue să călăuzească sufletele pierdute în ciuda a tot ce se întâmplase? În închisoare, printre suflete pierdute în căutare, nu a izbăvirii pe care nu putea să le-o ofere, ci a unui strop de ascultare, de puțină empatie, nu asta lipsea.

Erica făcuse cunoștință cu Gaëlle, o tânără femeie cu o sentință grea, ce fusese condamnată pentru moartea bebelușului ei. Nu știuse că era însărcinată. O negare a sarcinii. Născuse în toaleta unei parcări fără să înțeleagă ce i se întâmpla. Cuprinsă de panică, sufocase copilul și îl abandonase acolo. Se căia, realmente, și căuta iertarea pe care Erica nu i-o putea da. Atunci o lua în brațe și o consola ca pe un copil, cum îi alina pe ai săi când aveau șapte sau opt ani și veneau cu un genunchi zgâriat. Sau chiar la cincisprezece ani, atunci când se cuibăreau în brațele mamei lor ca să uite o inimă frântă. Copiii ei care trăiau acum departe de ea.

Chloé, o altă femeie tânără, era condamnată pentru trafic de stupefiante. Căzuse în spirala infernală a drogurilor la șaisprezece ani și fusese alungată de părinți. Ca să supraviețuiască și să continue să-și procure droguri, se prostituase și vânduse. Această activitate din urmă o condusese la *La Tuilière.* Fizicul îi era marcat de viața aceea scurtă plină de abuzuri și timpul petrecut în stradă: chip ridat, ochi încercănați, dinți lipsă. Avea doar douăzeci de ani, dar i se dădeau cu ușurință zece în plus. Pe lângă asta, contractase HIV. Spre deosebire de Gaëlle, Erica nu o aprecia. I se părea alunecoasă și manipulatoare. Dar Chloé părea că văzuse în ea pe cineva căruia să-i povestească dezamăgirile tristei sale existențe. Așa că Erica o asculta, deoarece empatia ei nu trebuia să se oprească acolo unde simpatia se termina, impunându-și, totuși, propriile limite.

Vizitele îi aduceau o gură de aer proaspăt. Câțiva enoriași îi întorseseră spatele, dar ceilalți, nu numai că nu o condamnau, dar o considerau ca pe un fel de eroină răzbunătoare, *sabia lui Dumnezeu,* într-un fel. Făcuse bine *„să dea foc acelui ticălos”,* îi spusese un vizitator, într-o zi. Faptul că putea să fie admirată pentru fapta sa o făcea să se simtă și mai prost decât actul în sine.

Andreas venise să o vadă o dată și i se destăinuise, dar nu în întregime. Ea înțelesese că și el avea demoni ascunși și spera ca, într-o zi, el să reușească să scape de răul ce-l bântuia. Se simțea apropiată de el, poate mai apropiată decât de propriul soț, în ultimul timp. În realitate, de când era în închisoare, acesta respecta cu strictețe zilele de vizită, dar luase o distanță palpabilă. Știa că venea din datorie. Pentru el, ea devenise altcineva. Cineva pe care nu-l cunoștea, și cineva pe care nu-l mai iubea, bănuia ea. Avea cuplul lor să-și revină din această încercare? Se îndoia.

Erica era la bibliotecă, la atelierul care i se atribuise, după câteva zile la spălătorie. Patru dintre ele făceau schimb de tură, în grupuri de câte două. În acea zi, zâmbi văzând-o pe Patricia cu o cutie enormă. Aceasta avea patruzeci și opt de ani și era în arest pentru uciderea soțului. *Omucidere* era termenul legal, dar care, după ea, se aplică greșit situației. Patricia își omorâse soțul cu o lovitură de cuțit de bucătărie în plină noapte, după ce fusese bătută zilnic timp de mai bine de douăzeci de ani. După ani de teroare și de coaste rupte. Dar, după cum spunea ea, sentința din spatele barelor era mult mai puțin îngrozitoare decât cea trăită de-a lungul acelor ani alături de călăul ei. Patricia era o optimistă. Atunci când ieșeau la plimbare în curtea închisorii, ea se minuna de cea mai mică rază de soare. De forma norilor pe cer. De cântecul unei păsări. De mirosul ploii. În câteva zile, ea și Erica deveniseră prietene. Nu se simțea în rolul de pastor *răspopit* cu ea. Relația era echilibrată. Patricia îi aducea luminozitatea prezenței sale blânde. Erau, toate, prizoniere. Patricia, ea, era liberă. Mai liberă decât fusese vreodată.

— Bună Patricia, ce faci?

— Perfect. Am primit un nou transport de cărți. O donație a unei librării.

— Să aruncăm o privire.

Erica îngenunche alături de Patricia și descoperiră conținutul coletului. *Comedia umană* a lui Balzac integrală și mai multe piese de Molière. Opere de Ramuz, faimosul scriitor al Elveției francofone. Erica rânji. Deținutele preferau lecturile mai lejere. Romanele polițiste sau povești de dragoste. Colecția Harlequin mergea bine. Copertile cu bărbați tineri cu pieptul dezgolit și abdomen sculptat se smulgeau. Atât la propriu, cât și la figurat. Multe cărți nu se mai întorceau intacte.

Începură, apoi, să aranjeze operele pe rafturi. Spațiul dintre rafturi era îngust. De fiecare dată când se intersectau, trebuiau să se atingă una de alta.

Erica prefera să ignore ușoara tulburare ce-o încerca.

Capitolul 88

Centrul comunitar, Gryon,
vineri, 29 martie 2013

Cu o zi înainte, după ce aflase că Adrian Schuller murise, Andreas recitise panourile care acopereau peretele din sufragerie. Două anchete. Unul dintre protagoniști – Serge Hugon – se afla implicat în două cazuri pe care le numiseră: *Vițelul de aur* și *Turnul Babel.*

O coincidență? Andreas nu credea în voia sorții. O legătură trebuia să existe. Dar care? Pe deasupra, *Psycho Billy* trecuse la fapte. Apărut de nicăieri, răpise o primă femeie și omorâse o a doua.

Andreas intră în centrul comunitar. Karine, Christophe, Nicolas și Viviane erau așezați în jurul mesei. O scenă deja văzută câteva luni mai devreme…

— Te așteptam, zise Viviane indicând un scaun liber prevăzut pentru el.

Andreas prelua frâiele operațiunii fără să întârzie.

— Spuneți-mi tot ce știți despre *Psycho Billy,* cum l-a poreclit dragul nostru prieten Berset. Unde a găsit numele ăsta de scenă? Nu înțeleg…

— Din cauza rochiilor, comentă Christophe.

— Tot nu înțeleg.

— *Psychobilly-ul* este un gen muzical care îmbină *punk rock*-ul și *rockabilly,* și care a apărut în Statele Unite în anii optzeci.

— Cunosc *punk rock*-ul, ascult *Ramones* și *Clash,* dar *rockabilly* este mai bătrân nu? întrebă Nicolas.

— De fapt, este un curent născut la începutul anilor cincizeci din fuziunea *rhytm'n'blues* și a muzicii *country, black and white,* asocierea muzicii afro-americane și a muzicii albe. Originea sa se situează în momentul apariției single-ului lui Elvis Presley, *That's all right, Mama.*

Christophe începu să intoneze cuvintele pocnindu-și degetele pentru a marca tempoul.

Well, that's all right, mama
Thtat's all right for you
That's all right mama, just anyway you do

Well, that's all right…

— E de ajuns, Christophe, îl întrerupse Karine. Treci la subiect.

— Acestui *rockabilly,* i se asociază un stil vestimentar. James Dean, Tony Curtis, Marlon Brando și, bineînțeles, Elvis erau precursorii. Blue-jeans, T-shirt și geacă de piele, cu o alură rock de tânăr rebel.

— Asta îmi aduce aminte de cineva… lansă Karine aruncându-i o privire amuzată lui Andreas.

— Și femeile se îmbrăcau mai ales cu *swing dress,* același gen ca cele cu care au fost îmbrăcate cele două victime…

— Ah… Este foarte sofisticat… comentă Viviane.

— Da, într-adevăr. O ajustare între *psihopat* și *rockabilly,* asta dă *Psycho Billy.* Scindându-le în două nume *Psycho* și *Billy,* ca și cum Berset îl poreclea *Billy Psihopatul,* jucându-se cu această mișcare în legătură cu ținuta victimelor. În plus, în *rockabilly, billy* vine de la *hillbilly* pe care l-am putea traduce *țăranoi,* literalmente *om al dealului.* Ori, ucigașul nostru nu este, cu siguranță, un orășean… Berset, literalmente, s-a depășit pe sine de data asta! comentă Andreas.

— Asta e! exclamă Karine aruncându-i o privire amuzată lui Andreas.

— Ce? Ai rezolvat ancheta? o întrebă Christophe pe un ton sarcastic.

— Pe dracu', ești prost?! Mă gândeam că numele de *Psycho Billy* mi-aducea aminte de ceva… *Buffalo Bill,* știți, ucigașul faimos din *Tăcerea mieilor*?

— Crezi că o să găsim haine din piele de femeie? Nu te-ai îngrășat puțin în ultima vreme, Karine? Ai grijă de tine! Ai putea fi următoarea lui victimă, glumi Christophe.

— Mda, în orice caz, m-ar surprinde s-avem un asemenea specimen de țicnit la Gryon. Imaginați-vă asta! completă Nicholas.

Izbucniră în râs, iar Andreas, pe care acest comentariu îl făcea oarecum să se simtă prost fără să-și explice exact de ce, consideră util să aducă un pic de seriozitate în discuție.

— Bun, *Clarice Starling,* dacă ai dori să revii la fapte…

— Din nefericire, despre *Psycho Billy* nu știm mare lucru, comentă Karine.

— Altminteri, ar fi, cu siguranță, deja după gratii, completă Christophe.

— Să vorbim mai întâi despre victime, spuse Andreas.

— Cele două femei au un profil psihologic și un fizic similar. Prima, Séverine Pellet, are patruzeci și șapte de ani și a doua, Annabelle Champion are patruzeci și cinci. Au amândouă părul șaten de lungime medie și ochi albaștri, explică Karine.

— Asemănarea lor fizică poate e întâmplătoare, sugeră Nicolas.

— Nu, nu e întâmplătoare, reacționă Andreas fără să clipească.

— Îți faci apariția în anchetă și, după cinci minute, ai deja convingeri? adăugă Karine, ca să-și mascheze ușurarea la perspectiva de a-l vedea pe Andreas alăturându-se anchetei.

— Omul nostru nu-i doar un răpitor sau un violator. E mai mult decât atât…

— De fapt, nici nu există urme de violență sexuală, interveni Christophe.

— Dar motivația lui e în mod cert libidinală. Sau, cel puțin, legată de identitatea lui sexuală. Răpește femei și le închide. Ce face cu ele? Prima în mod clar a scăpat. S-a debarasat de cealaltă la trei zile după ce o luase ostatică. De ce?

— Poate obținuse tot ceea ce voia cu ea? sugeră Nicholas.

— Sau poate nu era satisfăcut… Răpește două femei care se aseamănă și le deghizează cu două rochii din anii cincizeci. Le machiază. După părerea mea, încearcă să creeze o replică a femeii ideale.

— O femeie pe care a cunoscut-o, sau doar pe cea din fanteziile lui?

— Excelentă întrebare, Karine! Ceea ce pare sigur, este că nu e capabil să aibă relații afective normale. De ce le-ar răpi dacă ar avea posibilitatea să le seducă?

— Trebuie să ne așteptăm la o următoare victimă?

— Nu se va opri aici…

Andreas privi pozele celor două femei și avu brusc o clipă de confuzie fără să-și poată explica de ce. Doar o impresie de déjà vu.

— Dacă vrem să ajungem până la el, trebuie să încercăm să înțelegem cum își reperează prăzile. Dacă pornim de la principiul că nu le-a prins la întâmplare, ci le alege, trebuie să descoperim cum. Și în ce circumstanțe s-au petrecut răpirile. Karine, o mică recapitulare?

— Cea de-a doua victimă, Annabelle, a fost răpită luni, pe 25 seara. O vecină a văzut-o plecând de la ea de acasă cu mașina pe la ora 18. Se ducea probabil la întâlnirea despre care ne-a vorbit prietena ei cea mai bună. Mașina ei a fost găsită într-o parcare dintr-o zonă industrială din Monthey.

Am făcut turul cafenelelor din Monthey și un ospătar de la restaurantul *Théâtre* a confirmat că o servise. N-a comandat nimic, sub pretextul că aștepta pe cineva. După vreo zece minute, a cerut o apă minerală. Conform ospătarului, a plecat apoi o jumătate de oră mai târziu. Singură.

— Putem, așadar, să presupunem că s-a întors acasă după ce a fost lăsată cu ochii în soare. Și, fără îndoială, acolo o aștepta răpitorul. A închis-o în portbagajul mașinii. Am găsit acolo păr care îi aparținea, dar din nefericire nici urmă de răpitor. Apoi, el s-a dus în zona industrială unde probabil că a mutat victima în propriul său vehicul, completă Christophe.

— Deci, ar putea fi chiar el cel care a stabilit întâlnirea?

— Este o teorie plauzibilă.

— Prietena ei a spus că Annabelle era înscrisă pe un site de întâlniri pe internet, adăugă Karine.

— Christophe? Ai verificat asta pe computerul ei? Criminalul ar trebui să aibă și el un profil, nu? lansă Andreas.

— N-am avut încă timp… Totul s-a petrecut atât de repede…

— Atunci, grăbește-te s-o faci. Unde e computerul?

— L-am dus la Lausanne.

— Știi ce-ți rămâne de făcut, nu mai pierde timpul! Timpul ne presează! Și prima?

— A fost răpită miercuri, pe 20, și am găsit-o în noaptea dintre sâmbătă, 23 și duminică, 24. În noaptea răpirii, soțul ei lucra de noapte. Este mecanic într-o uzină la Monthey. Abia dimineața când s-a întors acasă, pe la 5, și-a făcut griji că nu și-a găsit soția.

— Ar fi putut să cadă în aceeași capcană ca și cea de-a doua?

— Da, poate… dar e căsătorită.

— Ceea ce exclude, bineînțeles, ca ea să-și caute un amant pe internet… V-ați întors să vorbiți cu el?

— Nu, nu încă.

— Cred că trebuie să facem asta cât mai repede. Christophe, n-ai găsit nimic nici în calculatorul ei?

— Soțul mi-a spus că ea n-avea laptop. Folosea doar computerul lor vechi, ca să facă un pic de *shopping,* dar n-am găsit nimic compromițător… Nimic în legătură cu site-urile de întâlniri, în orice caz. Și, cum nu eram în mod special axați pe pista asta, n-am insistat.

— Să vedem. Poate soțul nu ne-a spus tot. Și medicii, Karine, ce mai e nou din partea aia?

— Am avut nişte veşti bune. Edemul cerebral se resoarbe şi sunt pe cale să o scoată, puțin câte puțin, din comă. Asta ar putea să mai dureze câteva zile. Dar doctorul părea să fie optimist. Spera ca ea să ne poată vorbi cât de curând.

— Să sperăm, numai că, deocamdată, trebuie să ne descurcăm fără mărturia ei. *Psycho Billy* nu va aştepta… Rezerva ei e încă sub supraveghere?

— Da, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Bine.

— Crezi că-i în pericol? Nu am lăsat nimic să scape. Chiar şi presa spune că n-o să iasă de acolo prea curând.

— Nu trebuie să neglijăm nimic. Reprezintă un pericol pentru criminal. Ar putea, fără îndoială, să-l identifice.

— Şi dacă îi întindem o capcană? Am putea lăsa să se strecoare informația că va putea vorbi în curând şi, poate, va încerca să o lichideze la spital.

Andreas zâmbi.

— Bună idee, Karine! Excelentă idee!

Andreas se ridică de pe scaun.

— Să facem o pauză. Trebuie să reflectez. Cafea şi trabuc. Reluăm dup-aia.

Andreas şi Karine ieşiră pe terasă şi se sprijiniră de balustradă. Priveliştea asupra văii din Frenieres şi munții ce o înconjurau era clară, în ciuda ceții uşoare care urca pe furiş. Peisajul feeric îi oferi lui Andreas un scurt moment de reverie. Aprinse un trabuc şi trase un fum lung.

— Crezi că există o legătură între cele trei cazuri? întrebă Karine.

— Cred că ne confruntăm cu două cazuri, nu trei. *Vițelul de aur* – moartea lui Hugon – şi *Turnul Babel* – povestea imobiliară – sunt legate, sunt convins, chiar dacă n-am dovezi încă. Şi apoi, avocatul ăsta din Zürich găsit *sinucis,* chiar după vizita mea, ca prin întâmplare… Nu cred în întâmplare. Coincidențe? Incidente colaterale? Nu ştiu ce să zic. Lucrul de care sunt sigur, este că Antoine este nevinovat. Asta naşte, deci, întrebarea: cine l-a omorât pe Hugon şi de ce? Moartea lui Hugon este în avantajul

protagoniștilor afacerii imobiliare. Asta e cert. Restul e pură speculație. Cât despre cazul cu *Psycho Billy,* cred că-i complet independent.

Capitolul 89

Cabana *RoyAlp,* Villars, sâmbătă 30 martie 2013

Andreas fusese reintegrat și era însărcinat, în mod oficial, cu anchetele desfășurate în regiune. Acest interludiu, precum și sentimentul că își conducea propria investigație îi conveneau de minune. Nu-i plăceau în mod special regulile și structurile. Prefera libertatea. Să decidă fără nicio formă de constrângere. Dar flirtase cu ilegalitatea. Nu era o poziție sustenabilă pe termen lung. Se simțea mult mai împăcat în prezent. Locul lui era în fruntea propriei echipe, la omucideri. Veniseră să-l caute. Nu-și închipuia că l-ar fi implorat să se întoarcă. Onoarea îi era în siguranță.

Jandarmul care păzea intrarea de la ușa hotelului îl lăsase să intre. Criminaliștii își terminaseră treaba. Corpul avocatului fusese găsit prăbușit pe fotoliu, cu brațele întinse pe cotiere. Văzuse pozele făcute de Christophe. Peretele alb era murdărit de sânge, de fragmente de os și creier. Dimensiunea picăturilor de sânge mai mici de 1 mm în diametru indica un proiectil de viteză mare, datorate unui glonț ce perforase creierul dintr-o parte în alta. Un orificiu mic pe partea dreaptă și unul mai mare pe partea cealaltă, la punctul de ieșire. Arma fusese găsită pe jos, lângă canapea. Totul părea să acrediteze teza suicidului. Criminaliștii reușiseră să identifice, pe păr și pe haine, urme de pulbere și de fum degajate de pistol. Orificiul de intrare explodat în formă de stea și prezența pulberii și a cenușii în rană demonstrau că arma fusese lipită de cap. Fragmente tisulare fuseseră găsite și în interiorul țevii. Urme de pulbere, precum și sângele victimei, fuseseră totodată detectate pe mâini. Totul părea să indice că ținuse arma și trăsese el însuși lovitura fatală.

Un suicid!?

Bărbatului i se făcuse frică pentru un motiv care lui încă îi scăpa? Sau poate erau chiar angajatorii cei care se temeau să nu devină prea vorbăreț? Emițând aceste îndoieli serioase asupra așa-zisului suicid, Doc – pe care-l sunase de pe drum – prefera cea de-a doua ipoteză. În timpul autopsiei, detectase echimoze interne în regiunea cervicală. Și niște urme, la nivelul zonei gâtului, invizibile la exterior, dar prezente în interior, ce nu puteau să

provină de la împușcătură, ci probabil de la o lovitură anterioară, ce ar fi putut avea rolul de a-l neutraliza.

— Ești sigur de asta? îl întrebase Andreas.

— Îndrăznești să mă întrebi așa ceva? protestă Doc. Chiar și un medic oarecare ar fi cel puțin intrigat de prezența acestor echimoze recente și…

— A fost, deci, *sinucis*? îl întrerupse Andreas, care simțea că urma un discurs magistral și n-avea chef să-l asculte.

— Doar dacă nu s-a lovit cu gâtul de cadrul ușii, de chiuvetă sau de bazinul toaletei… chiar înainte să-și tragă un glonț în cap.

Pentru moment, puțin conta. Bilanțul era același. Trebuiau acum să meargă pe fir ca să stabilească pașii următori ai anchetei.

Christophe nu descoperise nimic interesant în camera aceea. Niciun computer. Niciun document. Doar lucruri personale. Analiză conținutul telefonului mobil găsit asupra avocatului. Spera să găsească acolo informații în legătură cu proiectul imobiliar, dar, dacă suicidul fusese aranjat de un profesionist, nu-și făcea iluzii asupra rezultatului.

Andreas se gândi la cel pe care îl numiseră *Mangiafuoco.* Această punere în scenă a unui suicid ingenios orchestrat era, probabil, opera lui. Și dacă teoria sa se dovedea adevărată, era în egală măsură tot cel care îl întâlnise pe Alexis Grandjean ca să-l forțeze, prin șantaj, să-și vândă cabana. Bancherul trebuia, deci, să fie în măsură să-l identifice. Trimiseseră un specialist din echipa criminalistă ca să realizeze un portret robot pe care-l puseseră apoi cam peste tot prin comună, dar n-aveau niciun rezultat pentru moment.

Andreas era așteptat la spitalul din Monthey. Camera de hotel și Doc îi spuseseră tot ce avea nevoie să știe.

Capitolul 90

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey, sâmbătă, 30 martie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale traversa un culoar lung, în zona terapiei intensive. Pregătise o seringă cu o soluție letală. Nu-i mai rămânea decât să intre și să injecteze produsul în perfuzie. Apoi să iasă. Dar polițistul ar fi putut să-l identifice mai târziu…

Își imaginase o strategie: să dea foc spălătoriei spitalului care se afla nu departe de cameră. Alarma anti-incendiu sigur ar fi creat agitație și jandarmul și-ar fi părăsit postul, probabil. În orice caz, nu avea de ales. Trebuia să-și asume riscul. În momentul în care ea ar vorbi, poliția ar ajunge până la el. Trebuia să intervină.

Când ajunse în fața ușii, scaunul ocupat de către polițist era gol. Unde putea fi? La toaletă? Nu mai stătu pe gânduri, ci înaintă spre cameră. Era, poate, o întâmplare fericită, de care trebuia să profite. Trebuia să termine repede, înainte ca jandarmul să revină la post. Ajuns în dreptul ușii, se întoarse. Nimeni în jur. Intră.

Îl aștepta o surpriză!

Patul era… gol.

Unde era? O mutaseră? Nu putuseră să oprească supravegherea atât de brusc. Nu era momentul să-și pună întrebări. Ieși din nou pe culoar și întoarse capul spre dreapta. La capătul coridorului, la vreo treizeci de metri, zări un bărbat. Îl recunoscu. Dacă îl văzuse ieșind din camera aceea, era terminat. Începu să fugă.

∵

Fără să ezite, Andreas se grăbi în urmărirea fugarului, îl văzu luând-o la dreapta și auzi o bufnitură de metal și de sticlă spartă. Ajuns la capătul culoarului, zări o infirmieră la pământ, o targă răsturnată și medicamente împrăștiate pe jos, dar fugarul nu mai era în câmpul său vizual. Continuă să alerge și sări peste infirmieră. Piciorul îi alunecă pe niște pastile, dar reuși să-și păstreze echilibrul. Auzi zgomot pe culoarul din dreapta și-și continuă cursa. O altă infirmieră îi indică direcția în care se îndrepta celălalt. La capătul coridorului, era semnalizată o ieșire de urgență. Percepând

zgomotul cuiva care se repezea pe scările de oțel situate la exteriorul clădirii, Andreas se grăbi, la rândul lui. Ajuns la parter, ieși și privi în toate părțile. Nimeni. Unde se dusese? observă împrejurimile și încercă să capteze un sunet cât de mic.

∵

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale alerga de-și pierduse respirația. Ajuns afară, continuă să alerge fără să gândească. O luă prin spatele clădirii și urcă în fugă o potecă spre pădurea din spatele spitalului. Un pic mai sus, traversă căile ferate fără măcar să privească și se aruncă pe burtă în tufișuri.

∵

Andreas auzi brusc un zgomot metalic. Alergă de-a lungul clădirii și o luă după colț. Un angajat era pe cale să arunce pubelele într-un container…

— Căcat!

De furie, Andreas dădu cu piciorul într-un sac de gunoi de pe jos. Femeia de serviciu fu cuprinsă de panică.

— Îmi cer scuze. Sunt de la poliție. Ați văzut un bărbat fugind?

Dădu din cap și indică terasamentul din față. Andreas se întoarse pe loc. Urcă panta și traversă liniile. La marginea pădurii, se opri să asculte.

Nu auzi nimic.

Prin tufișul în spatele căruia se afla, îl zări pe inspector uitându-se în direcția lui. Nu văzuse pe unde fugise. Atunci ar fi traversat deja liniile pe urma lui. Își ținu respirația.

Profitase de faptul că urmăritorul lui mersese în direcția greșită pentru a intra în pădure, înainte de a se ascunde din nou. Voia să fie sigur că nu era urmărit. Unde putea să meargă? Își lăsase mașina în parcarea spitalului… Ar fi revenit mai târziu, dar știa că nu trebuia să rămână mult timp într-un loc.

∵

Andreas se întoarse în incinta spitalului, iar acolo o găsise pe Karine, în fața camerei lui Séverine Pellet. Ceruse, cu o zi înainte, să fie transferată în secret într-un alt sector. Avusese dreptate. Dar *Psycho Billy* fusese mai rapid. Venise înainte ca el să pună în aplicare capcana. Și, în timpul urmăririi, nu-i văzuse decât spatele. Imposibil de identificat…

Brigăzii canine îi luă o oră să ajungă la fața locului și să dea drumul câinilor. O luară pe urmele fugarului în pădure, până la o zonă rezidențială,

și îi pierdură apoi urma…

Dar Andreas avea un avantaj asupra lui *Psycho Billy:* medicul confirmase că victima ieșea încet din comă.

În câteva zile, ar fi putut vorbi.

Capitolul 91

Ollon, sâmbătă, 30 martie 2013

Soțul lui Séverine Pellet, Raphaël, avea cearcăne și părea epuizat.

— Din punct de vedere moral, e foarte dificil. Nu mai dorm. Mă simt ușurat acum, chiar dacă nu îndrăznesc încă să mă bucur. Ea se va trezi. Dar mi-e frică. Am sentimentul că n-o s-o mai găsesc pe Séverine de dinainte. Încerc să-mi imaginez ce a trăit ea. Și sunt trist. Furios. Nu ar trebui să vă spun dumneavoastră asta, dar cred că aș fi capabil să-l omor pe cel care-a făcut asta.

— Vă înțeleg. E complet normal. Dar, dacă pot să vă dau un sfat, ar trebui să vă păstrați energia pentru a vă susține soția. Ea o să aibă nevoie de dumneavoastră, răspunse Karine.

— Da, dacă se trezește…

Raphaël Pellet lăsă să-i scape o lacrimă și închise câteva clipe ochii înainte de a relua cuvântul.

— Dar mi-e teamă c-o s-o pierd. Chiar dacă-și revine, nu știu în ce stare o să fie. Măcar e-n viață. Nu ca săraca femeie găsită în Gryon. Aveți piste?

— Pentru moment, nimic concret. Pentru asta suntem aici, răspunse Christophe.

— Vorbiți-mi despre căsnicia dumneavoastră, domnule Pellet, continuă Karine.

— Căsnicia mea? Dar… Ce are de-a face cu asta?

— Avem motive să credem că ucigașul își contactează victimele pe rețele sociale.

— Nu înțeleg…

— Site-uri de întâlniri, dacă preferați.

— Încă nu înțeleg. Site-uri de întâlniri? Soția mea și cu mine formăm un cuplu unit și sudat.

Pellet era în defensivă.

— Ascultați, domnule Pellet! Nu pun întrebări despre căsnicia dumneavoastră ca să hrănesc paginile *people* ale unei gazete. Avem un prădător în libertate și ne gândim că a putut s-o contacteze pe soția dumneavoastră prin internet.

— L-am lăsat deja pe colegul dumneavoastră să scotocească în computerul nostru.

— Și chiar nu există alt aparat în casă?

Bărbatul părea, vizibil, tulburat. Dar Karine n-avea de gând să fie prea blândă.

— Domnule Pellet, e simplu, dacă dumneavoastră ne ascundeți informații și noi le descoperim, pe lângă asta având o soție care suferă leziuni permanente grave, riscați să aveți probleme serioase cu justiția. Și, în spatele gratiilor, n-o să-i fiți de mare ajutor soției dumneavoastră.

Amenințările părură să funcționeze și Pellet capitulă după câteva secunde de ezitare.

— Soția mea are un laptop. Și pare, într-adevăr, să se fi înscris pe site-uri de întâlniri.

— Și ce așteptați ca să ne spuneți asta? O a treia victimă?

— Nu mă gândeam că avea legătură cu ancheta dumneavoastră. Voiam să păstrez intimitatea, povestea relației noastre. Este, poate, tot ce-mi va rămâne. Puteți să înțelegeți asta? Poate sunteți și dumneavoastră căsătorit, inspectare?

În fața liniștii Karinei, Pellet suspină și completă:

— Este pe birou. În camera de sus, la dreapta. N-are parolă, adăugă el.

∵

În timp ce Karine continua discuția cu soțul, Christophe urcă la etaj. Două birouri erau unul lângă altul pe perete. Pe unul, văzu laptopul închis. Îl porni.

Verifică istoricul de navigare. Ultimele intrări datau de duminică, 18 martie. Fusese răpită pe 20. Christophe consultă istoricul zilei precedente răpirii lui Séverine Pellet. Nici măcar nu se obosise să-l șteargă. Fără îndoială, avea încredere oarbă în soțul ei. Comandase haine dintr-un magazin on-line și citise versiunea electronică a cărții *24 Ore.* Găsi, apoi, mai multe vizite pe site-ul *meetic.ch.* Făcu clic pe una dintre ele și se afișă pagina de întâmpinare. Pseudonimul, precum și parola, fuseseră salvate în *cookies.* Era aproape dezamăgit. Prea ușor. Îi plăceau obstacolele, dar mai ales depășirea acestora. Din când în când, totuși, era mulțumit să poată să conteze pe un dram de noroc. Accesă profilul.

Ultima conversație era cu un anume *Dan Manson…* Deschise numeroasele mesaje schimbate și începu cu ultimul, după dată, scris de

către Séverine Pellet: *„Perfect. Aștept cu nerăbdare să te întâlnesc în curând*”. Îl citi pe precedentul*: „Îți propun* hanul *Le Manoir* de la Vionnaz. *Ora 19?”* Asta se potrivea cu ziua și ora dispariției sale.

Cu o zi înainte, Christophe putuse să acceseze profilul Annabellei Champion și găsise acolo mesaje semnate cu același pseudonim. Fără nicio urmă de îndoială:

Dan Manson era *Psycho Billy*!

În felul acesta își atrăgea victimele. Le dădea o întâlnire fictivă și aștepta ca prada să se întoarcă acasă, dezamăgită de plasa ce i se întinsese. Fără îndoială, știa toate obiceiurile victimei pentru a se asigura că ar fi găsit-o singură acasă ca s-o poată răpi fără probleme.

Christophe vizualiză profilul lui *Dan Manson.* Informațiile personale indicau că avea treizeci și opt de ani, ochii verzi și părul șaten. Profesia lui: inginer. Erau mai multe poze cu el. Un bărbat frumos. Dar toate aceste informații erau, cu siguranță, false. Un profil fals. Cum să-l depisteze? Avea o idee…

Capitolul 92

Restaurantul Oglinda Argentinei, Solalex, sâmbătă, 30 martie 2013

De la recenta topire a zăpezii, Solalex era accesibil cu mașina. Ultima oară, Andreas și Mikaël se duseseră acolo cu rachete de zăpadă. În câteva săptămâni, pajiștea idilică, înconjurată de o căldare alpină maiestuoasă, găzduia capre și vaci.

Restaurantul *Le Miroir de l'Argentine* se situa, așa cum și numele o sugera, chiar la poalele faimosului zid calcaros neted, rezultat dintr-o alunecare de roci. Intrând în clădire, care se redeschidea chiar în ziua aceea după pauza de iarnă, Andreas și Mikaël fură primiți de către Lucien, un obișnuit al locului, membru al familiei de proprietari. Îi însoți la masa lor și le dădu un meniu. Restaurantul era renumit pentru preparatele din vânat, dar încă nu era perioada lor. Andreas comandă ca antreu faimosul foietaj cu brânză din pășunile alpine, iar Mikaël optă pentru o tartă cu legume.

Andreas decisese să ia o scurtă pauză de la anchetă și își invitase partenerul cu ocazia aniversării sale. Își sărbătorea cei treizeci și șase de ani. Ospătarul le aduse un vin roșu excelent din regiune, favoritul lor, *Milan Noir* de Bex.

Toastară. Dar Andreas nu era prezent cu adevărat, părând preocupat de altceva. Îi era greu să se deconecteze total. Dacă, măcar, ar fi reușit să-l prindă pe *Psycho Billy* atunci când îl urmărise la spital… Karine și Christophe – care se duseseră acasă la soțul lui Séverine Pellet fără el – îi dăduseră vești foarte interesante la final de dimineață. În sfârșit, un progres în anchetă! Descoperiseră modul său de operare pentru a contacta victimele și îi cunoșteau pseudonimul.

La final de masă, momentul mult așteptat: deserturile. Nu numai că erau de-ai casei, dar Lucien avea maniera lui personală de a le prezenta. Fără meniu. El explica diferitele opțiuni, în timp ce le schița pe fața de masă de hârtie. Andreas alese fără să ezite înghețata cu vinariță cu sirop de caise, și Mikaël *feuillantine cu două mousse*-uri*,* cu sirop de caramel.

Când abia terminaseră desertul, telefonul lui Andreas începu să vibreze. Ezită un moment, scoase aparatul sub privirea iritată a lui Mikaël și

răspunse.
— Trebuie să plecăm. Cât mai repede!

Capitolul 93

Aigle, sâmbătă, 30 martie 2013

Prietena Mélissei tocmai împlinise doisprezece ani, la fel ca și ea cu câteva săptămâni înainte. Împreună cu grupul lor de prietene, petrecuseră ziua la *Labyrinthe aventure,* un parc de distracții din Evionnaz, în Valais, nu departe de Bex. Mélissa deschise ușa de la intrarea în casă. Abia aștepta să-i povestească tot mamei.

Își scoase încălțările cât mai repede posibil, fără să se mai obosească să le aranjeze, și alergă în bucătărie.

— Mamă!

Niciun răspuns. Poate era la etaj? Urcă scările și o strigă din nou. În zadar. Coborî.

— Mamă?

Tonul vocii lăsă să-i scape un dram de îngrijorare. Privi ceasul de pe perete. Ora 16 și 10. Era, fără îndoială, încă la meciul de fotbal al lui Adam. Mélissa nu-și mai amintea unde avea loc. Luă telefonul fix și își apelă mama pe mobil. După ce sună de câteva ori, intră căsuța vocală. Probabil, era pe modul silențios și ea îl punea, în general, în geantă. Dacă nu-l avea lângă ea, n-avea cum să-l audă, se liniști Mélissa. Decise să se uite la televizor în timp ce-o aștepta să se întoarcă. Înregistrase toate episoadele din *Pretty Little Liars.* Patru adolescente, pe care un hărțuitor anonim amenința că le dezvăluie secretele, la un an după dispariția misterioasă a prietenei lor, Alison. Prietenele ei vorbeau despre seria asta cât era ziua de lungă, iar ea nu voia să fie lăsată pe dinafară. Își puse un pahar de sirop și se instală confortabil pe canapeaua din sufragerie.

Când tocmai începea cel de-al doilea episod, auzi zgomotul unei mașini apropiindu-se. Se ridică și privi pe geam. Nu era cea a mamei sale. Îl văzu pe Adam alergând până la casă și deschizând ușa cu entuziasm.

— Mamă, am câștigat! Și am marcat un gol, urlă el.

— Nu-i aici. M-am gândit că era cu tine.

— M-a dus și apoi a plecat. Mi-a zis că n-o să poată să rămână la meci, de data asta.

În timp ce Adam urca la etaj, Mélissa se reașează în fața televizorului. Încercă să se calmeze, spunându-și că intervenise ceva și că mama avea să se-ntoarcă în curând. Dar Mélissa începu să-și facă griji. Dacă avusese un accident de mașină? Speriată, încercă din nou s-o sune…

Încă niciun răspuns.

— Mélissa, strigă Adam din toți rărunchii. Vino!

Mélissa dădu buzna în camera mamei. Fratele ei stătea în picioare fără să se miște. Avea telefonul mobil al mamei în mână.

— L-am auzit vibrând. Era pe jos, sub pat.

Mélissa scană camera modernă, curată, de regulă conștiincios ordonată. Dar spectacolul de sub ochii ei spunea altă poveste, mai tulburătoare. Veioza de pe noptieră era răsturnată, la fel ca și cutia de bijuterii. Cuvertura zăcea pe jos. Și rama care conținea o poză cu mama, Adam și ea oferind zâmbete largi obiectivului, căzuse pe jos cu geamul spart.

Mélissa luă telefonul din mâinile fratelui ei și îl sună pe unchiul lor, care răspunse aproape imediat.

— Tonton Andy, vino cât mai repede! Mama a dispărut.

Capitolul 94

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, 31 martie 2013

Andreas nu avea nicio veste despre Jessica din ziua precedentă. Nepoata lui, Mélissa, îl sunase speriată. Se dusese imediat acasă la sora lui, și se străduise să-și păstreze sângele rece de polițist pentru a constata daunele. Fusese răpită și încercase fără îndoială să se împotrivească agresorului. Contactase criminaliștii pentru ca ei să efectueze o prelevare de amprente digitale și de ADN, dar, în adâncul sufletului, știa: Jessica fusese răpită de *Psycho Billy.*

Ziua trecută, văzând poza primelor două femei victime ale psihopatului, avusese o senzație tulburătoare și înțelesese un pic prea târziu de ce. Ochii albaștri. Și cam de aceeași vârstă. Jessica corespundea profilului.

Ce cretin!

Andreas avusese toate indiciile în fața ochilor. Și când te gândești că el se lăuda că avea fler… Ar fi trebuit să anticipeze. Fiind foarte îngrijorat, nu reușea să se concentreze. Își reproșa dispariția surorii sale. Și, cu cât se enerva mai mult, cu atât mai puțin reușea să vadă situația clar. Atunci când Christophe analizase calculatorul Jessicăi și nu găsise nicio înregistrare pe *Meetic* – modul prin care răpitorul stabilea contactul – nici pe un alt site de întâlniri, avusese o licărire de speranță. Dar, cu trecerea timpului, neliniștea nu făcuse decât să crească. Nu închisese ochii peste noapte. Știa că timpul se scurgea. Refuza să-și imagineze ce era mai rău, dar îl bântuiau pozele cu femeia găsită la malul râului Avançon, făcute de către Christophe.

Telefonul mobil începu să vibreze. Era pus pe măsuța de cafea din sufragerie, în fața lui. Stătea ca paralizat. Nu îndrăznea să preia apelul. Voia să amâne momentul în care ar fi primit vreo veste rea.

Mikaël coborî scările.

— Da' de ce nu răspunzi?

Andreas preluă apelul.

— Mașina Jessicăi a fost găsită la malul râului Gryonne, pe un drum lăturalnic. Nu departe de cătunul Devens.

Andreas se ridică dintr-o mișcare. Avea, deja, arma asupra lui. Își puse jacheta și merse să ia cheile de la mașină, dar Mikaël le luă înaintea lui.

— Conduc eu! Nu ești în stare să urci la volan.

Capitolul 95

Bex, duminică, 31 martie 2013

Un sfert de oră mai târziu, se angajară pe drumul spre Devens și o luară în direcția Abbaye de Salaz.

Și dacă nu-i spusese tot Karine? Dacă ea nu voise să-i dezvăluie adevărul la telefon? Și dacă, ajungând acolo, ar fi descoperit cadavrul Jessicăi? Nu… Imposibil! Dacă era chiar *Psycho Billy,* nu s-ar fi debarasat de ea după o zi. Apoi, alte imagini îi veniră în minte. Victima de la Avançon fusese mușcată de un șarpe veninos. Și-o închipuia pe Jessica închisă într-o groapă plină cu reptile. Imaginația lui trebuia să se oprească înainte de a scăpa de sub control. De ce să se tortureze astfel? Se uitase prea mult la *Indiana Jones.* Ce era pe cale să-i facă ciudatul ăsta surorii lui?

La nivelul podului de lemn, zăriră mașina Karinei și, de-a lungul canalului, pe cea a Jessicăi.

Andreas se grăbi spre mașină, dar Karine îl împiedică să se apropie de ea.

— Băieții tocmai verifică urmele.

— Și au descoperit ceva? Indicii?

— N-au terminat, Andreas. Încearcă să te calmezi!

— E ușor de spus…

Se întoarse și dădu un picior într-o mogâldeață de pământ. Se aplecă apoi peste balustrada podului și privi râul, încercând să găsească răspunsul în vârtejurile lui. Ce putea face? Nicio pistă solidă. Niciun indiciu. Nimic. Își scoase telefonul mobil. În același moment, primi un apel. Era Viviane.

— Andreas! Tocmai am primit un apel de la poliția din Bex. O femeie a fost găsită… moartă.

Se lăsă să cadă pe jos, cu capul în mâini.

∵

Mikaël, la volanul BMW-ului, o urma pe Karine, care conducea la viteză maximă. La capătul drumului spre Devens, virară la dreapta, în direcția Bévieux. Chiar după Salina din Bex, o luară pe drumul spre Barmaz care mergea de-a lungul râului Avançon, apoi pe ruta spre Sublin care ducea către uzina electrică de la *Peuffeyre,* la trei kilometri în amonte. Acolo

fusese găsit corpul, la aproximativ șase kilometri în avalul locului în care *Psycho Billy* se debarasase de precedenta…

Trei vehicule de la jandarmerie erau deja la fața locului. Andreas ieși din mașină și se grăbi spre podul ce traversa râul. Mai jos, pe o movilă, zări cadavrul unei femei întinse pe burtă, purtând haine *vintage.* Inima începu să-i bată frenetic. Încălecă bariera și sări, înainte ca cineva să-l poată împiedica. Alergă până la cadavru și îl întoarse pentru a-i vedea fața.

Mikaël își urmase partenerul și ajunse lângă el cu sufletul la gură. Îngenunche chiar în spatele lui. Andreas își ținea capul între mâini și plângea în hohote. Îl luă în brațe, neîndrăznind să privească în direcția cadavrului. Auzise relatările lui Andreas, dar de acolo până la a vedea o victimă prin moarte violentă… Și, mai mult decât atât, putea fi cumnata lui, Jessica. O femeie a cărei forță de caracter și blândețe le admira de când o cunoscuse.

Andreas se întoarse spre el. Ochii îi erau scăldați în lacrimi:

— Mikaël, nu e ea!

Își luă prietenul în brațe. Erau amândoi, deopotrivă, ușurați și neliniștiți. Nu era ea, dar Jessica era, încă, în pericol. Pe mâinile unui psihopat complet imprevizibil.

Capitolul 96

Zoug, luni, 1 aprilie 2013

În fața lui Mikaël se ridica *Zytturn* – turnul cu ceas. Zoug era un oraș încântător de pe malul lacului cu același nume. Avea în jur de treizeci de mii de locuitori, mult mai puțin decât vecinul său Zürich, orașul cel mai populat din Elveția. Zoug era cunoscut ca fiind un paradis fiscal în sânul aceleiași țări. O fiscalitate atractivă și o calitate bună a vieții făcuseră aici un loc apreciat de particulari, precum și de corporații.

Mikaël obținuse o întâlnire cu Natalia Tchourilova. Nu putuse să-l informeze pe Andreas despre asta, care, după emoțiile din ajun, plecase la Lausanne în zori. Forțele de ordine și Andreas aveau ca prioritate găsirea Jessicăi. La rândul lui, nu putea să facă nimic mai mult. Putea, în schimb, să-și limpezească mintea și să preia conducerea cercetând afacerea imobiliară despre care se interesa de câteva zile. Descoperise informații interesante pe internet în acea dimineață și spera să progreseze cu ancheta.

Trecu pe sub turnul cu ceas și, două străzi mai departe, se găsi în fața unei case foarte frumoase cu cadre de lemn pe care era afișată o placă metalică aurită, gravată cu următoarea inscripție: SQIRE SA. *Swiss Quality In Real Estate SA* era societatea imobiliară al cărei proiect la Gryon părea să cauzeze moartea oricui se punea în calea sa.

Mikaël fu întâmpinat de către o recepționistă blondă cu o siluetă zveltă. Îi ceru să aștepte și îi anunță venirea în rusă, prin telefon. După ce închisese, ea îl conduse într-o sală de conferințe, fără să-i ofere nicio tratație.

Un bărbat elegant în costum închis la culoare intră și se așeză. Se prezentă ca fiind responsabilul relațiilor publice. Mikaël nu-l plăcu deloc. Avea un aer condescendent.

— Aveam întâlnire cu doamna Tchourilova.

— Nu este aici. Eu am să vă răspund la întrebări. Bărbatul puse în fața lui mai multe broșuri din hârtie lucioasă care prezentau compania și activitățile ei.

— Mulțumesc. Dar n-am venit pentru a vă consulta pliantele. Am întrebări de pus doamnei Tchourilova despre un proiect imobiliar la Gryon.

Chipul ermetic al bărbatului se încruntă și îl fixă pe interlocutorul său cu o privire întunecată.

— Nu pot să vă spun nimic în această privință. Veți găsi toate informațiile necesare pe site-ul nostru.

— Ascultați! Nu sunt interesat de aburelile pe care le serviți clienților dumneavoastră! Dacă n-o s-o întâlnesc pe directoare, o să-mi redactez articolul în legătură cu proiectul din Gryon fără să i-l prezint. Și, având în vedere ceea ce știu, nu sunt sigur că o să-i facă plăcere.

În fața lipsei de reacție a interlocutorului său, Mikaël se ridică de pe scaun. Decise să apeleze la măsuri drastice.

— Spuneți-i că o să vorbesc despre relația ei cu Andrei Klitschko.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire.

— Așteptați…

Bărbatul îl prinse din urmă.

— O să văd ce pot face. Luați loc.

Reveni după câteva minute.

— Vă poate primi.

— Credeam că-i plecată…

Bărbatul rămase impasibil.

— Urmați-mă!

Îl conduse într-o încăpere spațioasă cu mobilier contemporan. În centru, o masă ovală de sticlă. De partea cealaltă a mesei, stătea o femeie de vreo patruzeci de ani. Avea păr lung, blond-platinat, și ochi verzi. Chipul său neted și simetric îl îmbogățise, fără îndoială, pe chirurgul ei. Mâinile rezemate de masă și unghiile vopsite în roșu rubiniu atrăgeau privirea. Se ridică și veni să-și salute vizitatorul. Purta un costum negru de firmă, compus dintr-un sacou cambrat și un pantalon care îi punea în valoare picioarele zvelte. Cocoțată pe tocurile cui, îl depășea pe Mikaël cu aproape un cap.

— Natalia Tchourilova.

— Mikaël Achard. Mulțumesc pentru că mă primiți.

Îl invită să ia loc de cealaltă parte a mesei ovale și nu pe canapeaua pe colț, ca pentru a păstra distanța. Ea se așeză, își puse coatele pe masa de sticlă, cu mâinile împreunate, și scoase pieptul în față, cu o atitudine ofensivă. Pandantivul din platină încrustat cu un rubin mare nu lăsa nicio urmă de îndoială nici în ceea ce privea mijloacele sale financiare, nici

asupra dorinței de a le arăta. Din atitudinea ei se degaja un melanj de aroganță și duritate. O femeie cu voință de fier.

— Aveți întrebări în legătură cu un proiect imobiliar, mi-a explicat asistentul meu.

Expresia ei nu lăsa să i se citească nimic pe chip. Botoxul trebuia să explice, parțial, această impasibilitate. Și antipatia era, fără îndoială, trecută în fișele posturilor pentru angajații acestui birou.

— Ce-mi puteți spune în legătură cu *Frience Luxury Estate*?

— Era un proiect imobiliar, dar s-a dus pe apa sâmbetei.

— Se pare că nu… Un *holding* cumpără la ora actuală terenurile care vă lipsesc pentru a lansa proiectul.

Privirea ei marcă o ușoară surpriză, dar rămase aparent calmă.

— Nu sunt la curent.

— Vorbiți-mi despre Andrei Klitschko.

— Este un reputat om de afaceri rus. De ce?

— Îl cunoașteți, nu?

— Nu personal.

— Și totuși, tatăl dumneavoastră, Serghei Tchourilov, și cu el, au lucrat împreună la SVR, *Serviciul de informații externe* rus.

— E ceva nou pentru mine. Nu știu mare lucru despre trecutul tatălui meu.

— De fapt, îmi permit să vă adresez condoleanțe, dragă doamnă.

— Nu e necesar. Și n-am să mai răspund la nicio întrebare de-a dumneavoastră legată de viața mea privată.

— Doamnă Tchourilova, lăsați-mă să vă expun situația. Tatăl dumneavoastră era proprietarul SQIRE. Cumpără un teren la Gryon pentru aproape treizeci de milioane și proiectul capotează. Trece o lună, e executat la Berlin în timpul unei reprezentații la operă. O săptămână mai târziu, chiar dumneavoastră preluați frâiele firmei în Elveția. Klitschko, fostul coleg și prieten al tatălui dumneavoastră, achiziționează bunurile imobiliare care lipsesc pentru a porni faimosul proiect. Și, de atunci, persoanele ce au legătură cu afacerea asta dispar unele după altele. Un fermier, Serge Hugon, refuză să-și cedeze terenul și moare. Apoi, este rândul avocatului acestui *holding,* Adrian Schuller. Și, de câteva zile, vindeți acțiuni care sunt răscumpărate de către o firmă rusească. Și această societate rusească aparține de *holdingul* lui Klitschko. Doriți să continui?

— Domnul care? Acart? Așa e?

— Achard. Cu un *h.* Și fără *t* la final. Un *d.* Dar nu se pronunță.

— Toate acestea sunt foarte interesante, dar sunteți pe o pistă greșită. Tatăl meu este mort pentru luările de poziție politice. Pe care nu le împărtășesc, de altfel. Am avut plăcerea să vorbesc cu dumneavoastră, dar acum vă voi ruga să binevoiți să plecați.

Se ridică și îi întinse mâna. În același moment, ușa se deschise și un gardian, la fel de puțin plăcut ca și colegii săi, se adresă lui Mikaël:

— Urmați-mă!

Mikaël se supuse. Bărbatul îl ghidă spre holul de la intrare. Îi strecură la ureche:

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș înceta să mai dau târcoale pe-aici. Nu se știe niciodată, uneori se întâmplă accidente.

Bănuielile lui Mikaël se confirmaseră, dar amenințarea îi dădu fiori pe șina spinării.

— Ușa este pe aici, indică gorila cu un gest ferm.

Îndreptându-se spre ieșire, Mikaël se intersectă cu un bărbat care îl fixa cu ochii albaștri glaciali. Incontestabil, această instituție era frecventată de un frumos grup de personaje care degajau la fel de multă căldură ca o iarnă siberiană.

Capitolul 97

Sediul poliţiei, Lausanne,
luni, 1 aprilie 2013

Descoperirea din ziua precedentă avusese un efect devastator asupra moralului echipei. Atmosfera era sumbră, nicio pistă solidă nu permitea să se vadă capătul tunelului.

— Avem două femei moarte, o a treia la spital și o a patra, Jessica, sora lui Andreas, care ar putea fi următoarea victimă, dacă nu-l găsim rapid.

Văzând fața ultimei victime, Andreas se simțise ușurat. Nu era Jessica. Dar consolarea fu de scurtă durată. Chiar dacă nu o contactase pe un site de întâlniri, modificându-și astfel modul de operare, Andreas rămânea convins că fusese răpită de *Psycho Billy* și era, deci, în pericol. Viviane îi ceruse să se recuze, dar Andreas refuzase categoric. Argumentase că el ancheta morțile femeilor și că, până la urmă, poate sora lui decisese să ia o gură de aer. Argumentul nu păcălea pe nimeni, dar cum nu știau cu siguranță că Jessica fusese răpită de către *Psycho Billy,* Viviane prefera să profite de abilitățile sale pentru moment, sperând că n-avea să-i pară rău.

Noua victimă era Nathalie Vernet, patruzeci și doi de ani, proprietară și manageră a *Refugiului Frience.* Fusese găsită, tot ca cele două femei anterioare, îmbrăcată cu o rochie *vintage.* Gâtul îi fusese tăiat.

Doc, care fusese invitat să participe la ședință, luă cuvântul la solicitarea Vivianei. Își drese glasul, dar, având în vedere situația, nu-și permise, cum îi era obiceiul, cele câteva glume sau ironii din repertoriul său.

— Decesul este datorat unei lovituri de cuțit. Vena jugulară a fost tăiată și victima a decedat foarte repede, golindu-se de sânge. Secționarea a fost executată într-o manieră curată și precisă. Avea, mai mult ca sigur, brațele legate. Urme de abraziuni circulare sunt vizibile în jurul pumnilor. Victima n-a fost ucisă acolo unde a fost găsit corpul, deoarece nu s-a găsit sânge la fața locului. Totuși, secționarea venei jugulare determină o hemoragie puternică. De asemenea, i s-a pus rochia după moarte, pentru că nu are urme de sânge.

— A suferit agresiuni sexuale?

— Nu. Niciuna.

— Am contactat personalul restaurantului. Ultimul angajat a plecat puțin după miezul nopții. După spusele lui, Nathalie Vernet era încă acolo. Trebuia să numere banii și să așeze mesele pentru ziua următoare, explică Karine.

— Am găsit-o duminică dimineață la ora 10. În acel moment era moartă de mai puțin de zece ore. Lividitățile nu apăruseră și rigiditatea cadaverică nu era foarte avansată. În cazul unei morți prin hemoragie masivă, rigiditatea se instalează mult mai lent.

— Deci?

— Ei bine, știți acum ce știu și eu. A decedat între miezul nopții, oră la care a fost văzută vie pentru ultima oară și 6 dimineața, fiindcă rigiditățile își arătaseră deja primele semne la nivelul cefei și al mușchilor masticatori.

— *Psycho Billy* o aștepta, cu siguranță, la ieșire, lansă Nicolas.

— Sau poate avea o întâlnire amoroasă prevăzută cu călăul său? Vă readuc aminte că modul său de operare este să-și contacteze victimele pe internet.

— O întâlnire la miezul nopții? întrebă Viviane.

— Poate avea întâlnire doar pentru un *one-night stand* după închiderea restaurantului, comentă Nicholas.

— Nu, asta m-ar mira, afirmă Christophe. Am analizat telefonul mobil, calculatorul de acasă și de la refugiu. N-am găsit nicio înregistrare pe site-urile de întâlniri.

— E ciudat. În celelalte două dăți, el și-a păstrat prima victimă timp de trei zile înainte ca ea să scape, și pe cea de-a doua – două zile înainte de a se debarasa de ea. Și acum, ar fi omorât-o doar după câteva ore? comentă Karine.

— Și de ce ar fi răpit-o atâta vreme cât, poate, o deține încă pe Jessica? se întrebă Christophe.

— Voia, poate, să aibă două în același timp, estimă Nicolas.

Andreas, care ascultase în liniște până atunci, luă cuvântul.

— Nu este opera lui *Psycho Billy*!

Se făcu liniște în sală. Dacă Andreas avea dreptate, acela putea fi foarte bine răspunsul la toate inadvertențele și întrebările ridicate.

— Totuși, ucigașul vrea să ne facă să credem asta.

— Sunt un pic pierdută, recunoscu Viviane.

— Nathalie Vernet nu seamănă deloc cu celelalte victime ale lui *Psycho Billy.* Este brunetă cu ochii verzi. Celelalte au părul șaten și ochii albaștri. Presa a vorbit despre rochiile *vintage,* dar nu și despre fizicul femeilor. Ucigașul lui Vernet credea că realizează crima perfectă, dar nu era la curent cu toate informațiile.

— Dar atunci, cine ar fi putut să o lichideze pe Nathalie Vernet?

— Același care l-a omorât pe Hugon, poate? sugeră Karine.

— Iarăși afacerea aia imobiliară? sugeră Viviane.

— Exact! M-am întâlnit cu Nathalie Vernet săptămâna trecută. Mi-a confirmat că agenția îi făcuse o ofertă și ea a refuzat-o. Nu mai dorea să vândă. Și este ultimul teren de care aveau nevoie pentru a lansa proiectul. Îi sugerasem să părăsească Gryon-ul pentru o vreme, dar, din nefericire, nu mi-a urmat sfatul. Mă învinovățesc, ar fi trebuit să insist. Să o pun sub protecția poliției…

— Nu puteai să știi, nu cu certitudine. Cine va moșteni restaurantul acum? întrebă Viviane.

— Nathalie Vernet este necăsătorită și cei doi părinți sunt decedați. Am verificat. Niciun moștenitor legitim. Refugiul va fi pus la licitație. Și ei vor putea să-l cumpere.

— Trebuie, cu orice preț, să-i arestăm. Trebuie s-o convocăm pe Marie Pitou și s-o facem să ciripească, ordonă Viviane.

— Nu-i atât de simplu! Marie Pitou este doar o verigă a lanțului în acest *Turn Babel.* Noi trebuie să reușim să legăm aceste morți de societatea imobiliară SQIRE și de acest *holding,* SGS. Și trebuie să identificăm asasinul ăsta care acționează din umbră încă de la început, *Mangiafuoco.* O să merg să mă întâlnesc cu directoarea la Zug pentru început, dar, înainte de asta, trebuie să o găsesc pe Jessica.

Capitolul 98

Gryon, luni, 1 aprilie 2013

Jessica, întinsă pe o saltea umedă, pierduse noțiunea timpului. Bărbatul venise de trei ori să-i aducă de mâncare. Prima dată, pâine prăjită cu dulceață și o cană de cafea. După aceea, paste și un pahar de apă. Apoi, din nou, pâine prăjită și cafea. Însă îi fusese foame între mese. Dedusese din asta că nu respecta ritmul uzual de trei mese zilnice. Deși îngrijorată, oboseala o răpusese și adormise de mai multe ori. Faze de inconștiență între perioadele de luciditate. Imposibil de spus cât timp. Răpitorul îi pusese la dispoziție o găleată ca să se ușureze în caz de nevoie.

Fusese răpită sâmbătă după-amiază, după ce-l dusese pe Adam la meciul de fotbal. În timpul primelor ore, bărbatul nu mai apăruse. Fusese singură în întuneric, cu picioarele și mâinile legate. Incapabilă să se miște. În schimb, îi scosese bandana de la ochi la fel și banda de scotch care îi acoperea gura.

Mélissa și Adam probabil erau îngrijorați. Spera că avuseseră prezența de spirit să-l contacteze pe Andreas de la bun început. O căuta? Înțelesese, deja, că fusese răpită de cel pe care ei îl numeau *Psycho Billy*? Spera asta. Andreas știa că niciodată n-ar fi plecat și nu și-ar fi lăsat copiii complet singuri pe neașteptate.

De când fusese închisă, se străduise să rămână tăcută. Nu țipase. Știa că n-ar fi servit la nimic. Trebuia să-și păstreze energia și luciditatea. Și să încerce ceva la momentul potrivit.

Totul se petrecuse foarte repede. Mélissa plecase la aniversarea prietenei ei. Îl dusese pe Adam la meciul de fotbal și apoi se întorsese acasă. Voia să profite de după-amiaza aia. Pentru o mamă singură, momentele de solitudine erau rare. Planificase să-și pregătească grădina pentru vară. Obținuse semințe de legume străvechi, de la o asociație de conservare a cărei membră era și abia aștepta să le planteze. De cum intrase pe ușă, avusese un sentiment straniu, dar nedefinit. Urcase, apoi, în camera ei să se schimbe. Abia intrată, simțise o prezență în spatele ei și se întorsese. Un bărbat mascat se aruncase asupra ei. Încercase să se zbată. Primise un pumn în plină față și căzuse pe jos. În cădere, îl trăsese după ea pe bărbat, care aterizase pe noptieră. Acesta se agățase, apoi, de picioarele ei. Îi dăduse

lovituri de picioare pentru a încerca să se elibereze, dar reușise să o tragă înapoi spre el. Apoi, mirosul de cloroform. Și se trezise în întuneric.

Când răpitorul ei intrase în pivniță, aprinsese veioza. După aceea, scanase încăperea din priviri. Văzuse terariile. Un șarpe care se unduia pe unul dintre geamuri. Și apoi fizionomia agresorului. Atunci înțelesese. Niciodată n-ar fi lăsat-o să iasă vie… Era un bărbat tânăr. Un chip de înger… și totuși… îl cunoștea. Fusese cu prietenii lui la concursul de vaci. Apoi îl revăzuse în timpul apetitivului de la fermă, își aducea aminte, pentru că ei o priviseră. Nu, de fapt se holbaseră la ea. Cu insistență. Se simțise flatată, la vârsta ei, să intereseze niște bărbați cu cincisprezece ani mai tineri. Dacă ar fi știut că unul dintre ei era un țicnit… Dar, în mod straniu, nu-i era frică. Voia să creadă că Andreas urma s-o găsească. Așteptând, trebuia să încerce să găsească o soluție pentru ea însuși. Să nu se răzvrătească. Să intre în joc. Să-i câștige încrederea. Poate, apoi, i-ar scoate legăturile care o imobilizau. Ar putea să-l doboare și să încerce să fugă. Se simțea capabilă de asta. Se simțea puternică.

Prima vizită a tânărului fusese scurtă. Îi vorbise pe un ton blând, întrebând-o dacă se simțea bine. Dacă o mai durea ochiul. Chiar se și scuzase. Îi adusese micul dejun. Dar nu îi dezlegase mâinile. O așezase în colț, pe saltea, și îi dăduse să mănânce. Acceptase. Avea nevoie de forță.

Atunci când revenise cu farfuria de paste, el își schimbase atitudinea. Îi spusese că se va ocupa bine de ea. Că o considera frumoasă. Era pe cale să încerce să o seducă? Îi adusese o rochie.

— Îți place?

— E minunată!

— Curând, vei putea s-o îmbraci. O să te și machiez. Vreau să fii cea mai frumoasă.

— Dacă vrei, pot să mă machiez singură. Aș putea să mă fac frumoasă pentru tine.

Atunci își ridicase vocea pentru prima oară.

— Mă iei de prost? Crezi că o să te dezleg ca să poți să te zbați? Ești la fel ca celelalte. Voiam să mă iubești! Am sperat întotdeauna că mă iubești! Pe mine, bădăranul ăla de țăranoi!

Apoi plecase trântind ușa.

Bădăranul ăla de țăranoi?! Despre cine vorbea? Nu putea fi vorba despre Antoine. Era singurul fermier pe care îl cunoștea personal, și asta

doar pentru că era prieten cu fratele ei. Dar nu simțea nimic special pentru el. Acest psihopat tocmai o luase drept altcineva?

În dimineața aceea, venise să-i dea micul dejun. Nu spusese nimic și se enervase atunci când îl întrebase ce mai făcea și pretinsese că s-ar bucura să-și pună rochia. O amenințase că va deschide terariul și-i ceruse să tacă. Poate exagerase, puțin. Îi înțelesese jocul. Își pierduse încrederea în ea.

Jessica era singură de câteva ore. Bărbatul trebuia să se întoarcă. Simțea frica dându-i târcoale. Pentru că bănuia cum s-ar fi terminat totul. Tânărul bărbat ar omorî-o. Ultima victimă fusese asasinată și abandonată în apropierea de pârâului la două zile după răpire. Și, din ce trecea mai mult timp, din aia speranța se micșora. Andreas n-ar găsi-o, cu siguranță, la timp, în ciuda încrederii Jessicăi în fratele ei. Andreas îi spusese, cu o zi înainte de a fi răpită, că n-avea nicio pistă solidă.

Nu concepea să moară. Ideea asta o revolta. Era inacceptabilă. Voia să-și vadă copiii crescând. În plus, să moară fără să dezvăluie marele secret pe care-l purta, o făcea tristă și nebună de furie. Să părăsească viața în minciună. O minciună care i se ceruse a nu fi divulgată, pentru binele fratelui ei. Acceptase faptul că, a nu ști nimic despre trecutul său, era cel mai bine pentru el. Dar o traumă ca aceea pe care o trăise nu se ștergea atât de simplu. Se decisese să-i vorbească. Să-i povestească adevărul. Dar nu găsise momentul oportun. Și acum, era închisă în pivnița aia și perspectivele erau sumbre.

Capitolul 99

Bufetul Gării, Gryon,
luni 1 aprilie 2013

Cédric se alătură prietenilor lui în momentul în care ospătărița le aducea meniul zilei.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, băieți.

— A trebuit să-i faci de mâncare tatălui tău? OK, este handicapat… Dar nu se poate descurca un pic de unul singur? O să trebuiască să-ți distrugi viața așa… până când?

— Vezi-ți de treburile tale, Jérôme! Mă amestec eu într-ale tale? Nu vin să-ți spun cum să-ți gestionezi viața. Și, dacă tu ai probleme cu taică-tu, nu e vina mea.

Tonul începuse să urce între cei doi prieteni.

— Al meu e un ticălos și un laș, e adevărat. Dar tu ai devenit sclavul tatălui tău.

— E de-ajuns, băieți! exclamă Vincent.

Chiar el organizase întâlnirea. În general, se vedeau mai degrabă seara, dar programul lor încărcat din acea săptămână nu făcuse posibilă tradiționala ieșire la *Harambee.*

— Voiam să vă dau vești despre Romain.

— E încă la închisoare, nu?

Cédric părea ușurat că ia o altă direcție conversația.

— Da. I-au permis să dea un telefon și m-a sunat pe mine. Nu voia să vorbească cu părinții lui. E, în continuare, în detenție provizorie, unde a fost și tata. Avocatul lui crede că va fi eliberat, în așteptarea procesului.

— Deci nu cred că el este răpitorul? întrebă Jérôme.

— Nu. I-au spus că ar fi anchetat pentru leziuni corporale grave și nu știu ce… Riscă până la zece ani de închisoare.

— E totuși prost să-și distrugă viața așa… reacționă Cédric.

— Și fata pe care a lovit-o, cum este? îl întrebă Vincent pe Jérôme.

— Încă în comă, cred.

— Crezi? Lucrezi acolo, nu? Ar trebui să știi.

— Da, dar nu-i în sectorul meu. E într-o cameră supravegheată de poliție. Și cei care se ocupă de asta sunt obligați să păstreze în secret starea ei de sănătate.

— Am vorbit cu inspectorul Auer în această dimineață la telefon. Voiam să știu cum decurge ancheta în ceea ce-l privește pe tata. Mi-a spus că lucra la asta, dar că avea alte priorități. Sora lui a fost răpită. N-a vrut să scape nimic în plus: anchetă în desfășurare… Dar nu-i nevoie să fii *Sherlock Holmes* ca să ne dăm seama că-i vorba de maniacu-ăla de *Psycho Billy.* Îmi dă frisoane… Apropo, se pare că au fost niște probleme la spital? Ești la curent?

— Da, a fost sâmbătă. O urmărire în spital. Toată lumea vorbește despre asta. Și, de atunci, nimeni nu intră la terapie intensivă fără să fie controlat de un jandarm. Doar câteva persoane au acces acolo. Poliția e pe cale să interogheze, rând pe rând, tot personalul medical.

— Cred că e cineva care lucrează acolo? întrebă Cédric.

— Habar n-am.

— Lucrai sâmbătă, nu? Ai văzut scena?

— Încetați cu întrebările? Ce insinuezi cu „*lucrai sâmbăta*”? Doar nu crezi că eu sunt psihopatul, nu-i așa?

— Nu te enerva, vreau doar să spun că poate ai fost martor, ești al naibii de sensibil în ultima vreme, Jérôme…

— Nu-ți pierde cumpătul, nu cred că Vincent insinua nimic. Și tu, Vincent, încetează să-l mai interoghezi. Chiar dacă Jérôme lucrează la spital, nu știe mai multe decât noi. De fapt, am putea să schimbăm subiectul, nu? Strică starea de spirit toate morțile astea…

Jérôme se uită la ceas și spuse:

— Bine, băieți, apropo de schimbat subiectul, în seara asta muncesc de noapte. Trebuie să merg să dorm un pic. Pe curând.

Lăsă o bancnotă pe masă pentru a regla partea lui din nota de plată și își luă la revedere de la prietenii săi, vizibil indispuși de conversația anterioară.

Capitolul 100

Cheseux-sur-Lausanne,
luni, 1 aprilie 2013

Andreas părăsi secția de poliție. Telefonul mobil îi sunase de mai multe ori. Părinții lui erau neliniștiți și voiau vești despre fiica lor. Din nefericire, Andreas n-avea. Ezită să se întoarcă acasă și să-i sune din mașină. Era epuizat. Avea nevoie de alinarea lui Mikaël, de căldura brațelor sale. Dar se puse în locul lor. Își imagină neliniștea ce începuse să-i cuprindă. Fără a-i pune la socoteală pe Adam și Mélissa, care găsiseră camera mamei lor cu susul în jos și înțeleseseră imediat că se întâmplase o nenorocire.

Înainte să se întoarcă la Gryon, se decisese într-un final să facă un ocol pentru a încerca să-i liniștească. Să-i facă să înțeleagă că aveau situația sub control. Își dorea să fie el însuși convins de asta.

Traficul era destul de lin și ajungea la Cheseux-sur-Lausanne. Părinții lui locuiau în acest sat din Gros-de-Vaud, ale cărei populații și comerț le văzuse dezvoltându-se considerabil în ultimii douăzeci de ani. Trăiau într-o casă cu etaj, care îi găzduise, pe el și sora lui, în împrejurări fericite, precum sărbătorile de familie, dar, de asemenea, și cu ocazia celor mai puțin fericite, ca atunci când Jessica și copiii ei se refugiau pentru a scăpa de un soț și tată violent. În acea zi, cu o strângere de inimă, Andreas parcă mașina și pătrunse în grădina vilei. Mama lui, care îl auzise sosind, i se aruncă în brațe:

— Oh, Andreas…

O strânse tare și se gândi că, odată cu vârsta, părea mai mică, mai plăpândă. În alte împrejurări, ea fusese cea care îl consolase. După genunchi zgâriați și alte bube ale copilăriei. În timp, rolurile se inversaseră. Tatăl lui stătea în pragul ușii. Trăsăturile feței i se înăspriseră. Părea că trăise zece ani în câteva zile.

Când intră în casă, copiii stăteau în picioare, la câțiva metri în spatele bunicului lor. Era neobișnuit. În mod normal, alergau spre el și i se aruncau în brațe. Mélissa strângea mâna fratelui ei, când ei aveau mai degrabă tendința să se tachineze sau să se certe. Andreas evaluă atitudinea lor de adulți, neliniștea pe care trebuiau să o simtă.

Mama lui ridică capul:
— Jessica? întrebă ea cu o voce temătoare.
— Nu avem încă nicio veste. Dar toată echipa se ocupă de caz. O s-o căutăm zi și noapte. Fii sigură de asta!
— Nu mă îndoiesc, însă… și dacă n-o s-o găsească? Sau prea târziu?
— Nu te gândi la asta. O vor găsi. Noi o s-o găsim. În stare bună de sănătate.
Voise să dea vocii sale încrederea pe care nu o simțea în adâncul lui. Asta probabil că funcționase, deoarece mama lui păru mai liniștită. Tatăl lui, în schimb, era palid.
Se îndreptă spre copii, se aplecă și îi luă în brațe, pe amândoi în același timp. Adam începu să plângă. Mélissa își reținea lacrimile.
— Priviți-mă în ochi!
Îl ascultară.
— Vă promit că o vom găsi pe mama voastră. Dacă nu, vedeți asta? Își scoase insigna de poliție din jachetă. Dacă nu, n-o să mai fiu demn de asta. Așadar, vă jur că, foarte curând, mama voastră va fi aici cu voi și voi o veți strânge-n brațe. Credeți că mint? Sau vedeți în ochii mei cât de serios sunt?
Cei doi copii dădură din cap. Adam încetase să plângă, Mélissa schiță un zâmbet crispat și spuse:
— Ești cel mai bun, unchiule!
Să sperăm că are dreptate, se gândi Andreas. Să sperăm că, de data aceea, doar de data aceea, avea să fie cel mai bun. În orice caz, nu mințise într-o privință: dacă n-o găsea pe Jessica vie, el n-ar mai fi fost niciodată demn de a fi polițist.
Mama lui reapăru în holul de intrare:
— Veniți în sufragerie? Ceaiul e pregătit. Andreas, ție, ți-am făcut o cafea.
Se duseră cu toții în sufragerie, încercând să-și găsească liniștea în gesturile mici ținând de rutina unui ceai în familie.

Capitolul 101

**Cabana *Steaua de argint*, Gryon,
luni 1 aprilie 2013**

Întors din excursia de pe malul lacului Zug, Mikaël abia aștepta ca Andreas să ajungă să-i povestească întâlnirea cu Natalia Tchourilova. Simțea că se apropiau de rezolvarea cazului. Directoarea SQIRE și Andrei Klitschko erau mână-n mână. Klitschko conducea. Era convins de asta acum. Dar, chiar dacă era convins, trebuia să găsească probe. Și, pentru moment, era blocat. Împreună cu Andreas, ar fi găsit, cu siguranță, o soluție pentru a avansa această anchetă.

Telefonul mobil sună. Răspunse și auzi o voce de femeie.

— Domnul Achard?

— Da, eu sunt.

— Știu că faceți cercetări asupra lui Tchourilov și Klitschko. Am informații care v-ar putea interesa.

— Cine sunteți?

— Numele meu contează prea puțin. Sunt o jurnalistă rusă. Sunt pe cale să-l anchetez pe Klitschko și afacerile lui dubioase.

— Rusă? Nu se-aude asta. Vorbiți perfect franceza.

— Sunt free-lancer și locuiesc la Paris de mai bine de douăzeci de ani.

— De ce informații dispuneți?

— Elemente care demonstrează legătura dintre societatea de investiții care este pe cale să cumpere acțiunile de la SQIRE și Klitschko. Dacă ne întâlnim, o să vă spun mai mult.

— Cum ați aflat că mă interesez despre Klitschko?

— Am un informator în interiorul SQIRE. Știu că ați mers acolo azi-dimineață.

Mikaël era din fire suspicios, dar persoana de la capătul firului îi ațâțase curiozitatea și se simțea tot mai tentat să dea curs invitației.

— Și de ce mi-ați da informațiile astea? Ce aveți de câștigat din asta?

— Klitschko este responsabil de moartea fratelui meu. Și vreau să-l răzbun. Caut să-l distrug prin orice mijloace. De îndată ce voi fi adunat

toate probele necesare, le voi oferi poliției. Dar dacă voi putea să-i opresc proiectul în Elveția, aș fi foarte fericită.

— Nu mi-ați spus, încă, numele dumneavoastră…

Simți o ezitare la capătul firului.

— Anna Filatova.

— Când ne putem întâlni?

— Sunt în drum spre Gryon. GPS-ul îmi arată că voi fi acolo în treizeci de minute.

— La Gryon?

— Am aflat despre decesul lui Schuller și am citit ziarele. Se întâmplă lucruri ciudate de ceva vreme. Am luat primul avion spre Geneva. Voiam să anchetez la fața locului.

— Ne-am putea vedea la *Bufetul Gării* din Gryon. O să-l găsiți ușor.

— Nu, nu într-un loc public. Un loc discret, mai degrabă. Ei nu trebuie să știe că sunt aici.

— Care ei?

— Oamenii lui Klitschko. Supraveghează tot și v-au luat la ochi. Nu vreau să-mi asum niciun risc.

— Atunci. Așteptați… Mă gândesc.

Un loc discret… începu să ezite. Însă jurnalista îi părea credibilă. Ocazia era prea bună ca s-o lase să treacă. Avu o idee.

— Atunci când veți ajunge în Gryon la Barboleuse, o să urmați calea spre Solalex până la podul care traversează râul Anvançon. La o sută de metri după pod, o luați la dreapta. E drumul către Matélon. O să vedeți acolo o carieră. Vă aștept acolo, în mașină.

— Perfect! Pe mai târziu!

După ce a închis, Michael verifică pe internet numele Anna Filatova și dădu peste un profil de *Linkedin* care părea a corespunde cu femeia care tocmai îl sunase. Decise, apoi, să-l sune pe Andreas, dar intră mesageria vocală și îi lăsă un mesaj. Scoase din buzunarul exterior al sacoului un gadget demn de un agent 007, ce părea scos direct din hangarul lui Q. Un stilou cu o cameră de luat vederi încorporată. O găsiseră cu ocazia unei călătorii în Italia, într-un magazin cu aparate de supraveghere. Andreas voise neapărat să-l cumpere, iar Mikaël râsese de el: Andreas n-avea decât să aștepte ca *Her Majesty the Queen* să-l contacteze pentru o misiune specială. Însă, în realitate, el îl utilizase. De mai multe ori. În timpul

întâlnirilor cu sursele. La fel și în dimineața aceea, la Zug. Se asigură că bateria era încărcată.

Capitolul 102

Sediul poliției, Lausanne,
luni, 1 aprilie 2013

Christophe nu părăsise ecranul computerului său de douăzeci și patru de ore. Dar meritase. Reușise, într-un final, să intre în contact cu *Dan Manson* cu ajutorul unui profil pe *meetic.ch: Nicole, patruzeci și patru de ani, rezidentă în Chablais.* Viviane, superioara lui, făcuse presiuni asupra lui Charles Badoux, procurorul, ca să obțină rapid o autorizație de infiltrare de la *Instanța de reținere.*

Christophe adăugase acolo o poză găsită pe internet care corespundea fizicului celorlalte femei răpite: păr șaten mediu, ochi albaștri, chip fin. Se gândise la modul în care să intre în contact fără să stârnească bănuielile lui *Dan Manson.* Un profil creat recent ar fi putut să-i atragă atenția și celălalt să miroasă capcana. Să aștepte să fie asasinul cel care ar fi luat legătura cu el era, cu siguranță, cea mai bună soluție, dar n-avea prea mult timp la dispoziție. Trebuiau s-o găsească pe Jessica cât mai repede posibil. Descoperise că *Meetic* oferea posibilitatea să facă un test de compatibilitate. Dacă acel test permitea să cadă *din întâmplare* asupra lui *Dan Mason,* ar fi fost un motiv bun să intre în legătură. Trebuise să încerce mai multe variante înainte ca profilul bărbatului pe care îl căuta să apară în *selecția celibatarilor*. Găsise exercițiul destul de dificil. Nu era o problemă de informatică sau logică. Trebuise să-și imagineze ce criterii indicase *Psycho Billy,* alias *Dan Manson,* pentru a-și construi profilul de seducător capabil să atragă frumoase de patruzeci de ani. Să se detașeze de ceea ce aflaseră despre el din analiza victimelor pentru a-și da seama cum se percepea asasinul pe el însuși. Cum voia să pară viitoarelor sale prăzi. Dar reușise, într-un final. Să se prezinte o *femeie care căuta un bărbat* și locuia în aceeași regiune ca *Dan Manson* facilitase, în mod cert, procesul de selecție. Scrisese, atunci, un mesaj pe care îl trimise la ora 11.35:

„Bună ziua, Dan,
Atunci când am completat testul de compatibilitate, mi-a apărut profilul tău. Sunt nouă pe acest site. După mai bine de douăzeci de ani de căsătorie,

am decis că a venit vremea să trec la altceva. Viața mea de cuplu nu mai e ce era. Vreau să cunosc din nou emoția unei întâlniri. Să merg în descoperirea necunoscutului. Să mă las surprinsă. Să-mi simt inima scăpând de sub control. Locuim în aceeași regiune și am văzut pe profilul tău că-ți plac plimbările prin munți. Și mie, de asemenea. Aș *fi încântată să primesc un mesaj din partea ta.*

Nicole".

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale era conectat. Prima pagină pe care o deschise fu cea a site-ului de întâlniri. Primise un mesaj de dimineață. O femeie care locuia în regiune. Îi vizualizase profilul și fusese plăcut impresionat de fotografia ei. În general, el era cel care lua inițiativa contactului, căci nu-l interesau decât cele ce corespundeau perfect criteriilor sale. Ignora celelalte mesaje. Dar această Nicole semăna cu mama lui. Îi plăcea. Începu să redacteze un răspuns, apoi se răzgândi. Femeia ideală era, deja, în pivnița lui. Trebuia să se dedice în întregime ei. Să-și dedice timpul alteia, însemna să o înșele sau s-o schimbe. Încă nu era cazul, chiar dacă îl dezamăgeau, un pic, reacțiile ei. Era șireată și încerca să-l manipuleze. Nu așa își imaginase el. Poate că, stând singură în pivniță, s-ar mai fi calmat și, într-o oarecare măsură, s-ar fi înduioșat. Voia să citească supunerea în privirea ei.

Voia să vadă cum avea să evolueze situația. Ar fi putut, totuși, să răspundă celeilalte mai târziu. Așteptând să i se alăture celei din pivniță, se conectase pe forumul său preferat, consacrat animalelor veninoase.

Unul dintre ultimele mesaje îi atrase atenția:

„*Sunt în regiunea Lausanne și caut să achiziționez un șarpe exotic. Știe cineva cui aș putea să mă adresez?*

David".

Christophe era încă în fața ecranului. Aștepta un răspuns care părea că nu sosește. Avusese suficient timp să se documenteze despre șerpii veninoși. Fusese uimit să vadă numeroasele site-uri consacrate acestui subiect și, mai ales, toate crescătoriile existente. De cele mai multe ori, de pitoni. Dar pentru reptilele exotice mortale, era mai complicat. Chiar se și înscrisese pe un forum și tocmai primise un răspuns sub formă de mesaj privat.

„*Salut, David,*

Te poți adresa magazinului Exotic Snake. *Băiatul de acolo se numește Eric. Va putea, fără îndoială, să te ajute.*
Salutări,

Dan"

Un mesaj de la un anume Dan… Manson? Nu avea cum să existe în regiune zeci de adepți de șerpi veninoși care utilizau pseudonimul de Dan. Dacă era chiar el, alesese același pseudonim ca pe *Meetic*! Nu era foarte prudent, dar asta-i convenea. Christophe sperase să-l ademenească folosind un site de întâlniri dar, în cele din urmă, *hobby*-ul se părea că avea să-l trădeze.

„Merci, Dan,
Ai și tu șerpi exotici? Sunt fan. Am un piton regal și un șarpe cu clopoței. Tu?"

„*Am, în special, pitoni. Dar recent am cumpărat un Taipan de Deșert. E unul dintre șerpii australieni cei mai veninoși. O bestie splendidă*".

„*Excelent! Și de unde l-ai cumpărat?*"

„*Trebuie să te vezi cu Eric*".

Un Taipan de deșert. Asta nu putea fi o coincidență. Christophe era, foarte probabil, în mijlocul unei conversații cu *Psycho Billy.* Inima începu să-i bată mai tare. Miza creștea. Trebuia să încerce să obțină informații mai precise. Să-l localizeze? Să propună o întâlnire?

„*N-am văzut niciodată un Taipan. Tânjesc după asta… Și tu locuiești în Elveția?*"

„*Da*".

„*Eu locuiesc la Monthey. Și tu? Am putea să ne întâlnim. Ai fi de acord să mi-l arăți?*"

„*Nu ne cunoaștem*".

„*Da, ai dreptate. Îmi pare rău. Era un pic cam repede*”.

„*De unde să știu dacă nu ești un polițai? Acest gen de creaturi, este interzis. Pe lângă asta, nu-mi aduc aminte să fi văzut deja profilul tău pe acest forum*”.

Începea să fie suspicios.

„*Eu, un polițai? Nu. Sunt nou pe forumul ăsta. Doar făceam cercetări pentru a găsi contacte*”.

În paralel, trimisese un mesaj faimosului Éric și răspunsul sosi imediat.

„*Salut, David, din nefericire, nu te pot ajuta cu ceea ce cauți*”.

Dan riscase dându-i prenumele de *Eric,* dar, având în vedere evoluția conversației lor și suspiciunea crescândă, îl înștiințase rapid, fără îndoială, și îl sfătuise să refuze solicitările lui Christophe, alias *David.* Se afla într-un impas. Vru să trimită încă un mesaj lui Dan, dar profilul lui nu mai era activ. Părăsise forumul.

Nu-i rămânea decât să spere la un răspuns pe *Meetic.* Dar, în timp ce aștepta, avu o idee și sună unul dintre colegi.

— Crescători sau furnizori de șerpi? Unde găsesc în regiune?

— Știi cine ar avea animale veninoase? Un anume Eric? Are, de asemenea și un pseudonim: *Exotic Snake.*

— Ah, da, știu cine e! Dar din câte știu, n-are șerpi veninoși. Locuiește într-un imobil pe bulevardul Riant Mont în Lausanne. Așteptă să mă uit! La numărul 10.

Capitolul 103

Cergenement, luni, 1 aprilie 2013

Mikaël aștepta, deja, de vreo douăzeci de minute. Se simțea un pic încordat. Știa că Andreas – care nu sunase încă înapoi – nu l-ar fi lăsat să se implice astfel. Să facă cercetări era una. Să participe activ la anchetă pe teren era cu totul alta. Auzi zgomotul motorului unei mașini și văzu în retrovizor un Ford Focus alb cu plăcuțe de înmatriculare *AI,* un vehicul închiriat, care parcă chiar în spatele lui.

Mikaël ieși din mașină și făcu câțiva pași în direcția Ford-ului. În interior, zări silueta nu a unei femei, ci a unui bărbat. Fu bulversat, și ritmul cardiac se acceleră în momentul în care îl recunoscu.

Privirea sa.

Ochii albaștri glaciali…

Mikaël îl întâlnise în aceeași dimineață la Zug în birourile societății imobiliare.

Era o capcană.

— Mangiafuoco!

Bărbatul ieșise, și el, din mașină și își scosese arma.

Mikaël rămase încremenit, apoi, mai mult din instinct, declanșă camera integrată în stilou. Auzi, apoi, zgomotul surd al focului de armă. Urmă o durere puternică și se prăbuși.

Litso Ice se apropie de el. Planificase să nu-l împuște, ca să nu atragă atenția asupra pistolului său de origine rusă. Voia să-l omoare cu o lovitură de cuțit, dar văzându-l strecurându-și mâna în buzunar își spusese că, poate, și el era înarmat. Căută în van în interiorul jachetei. Abia atunci văzu în buzunarul exterior un stilou cu o lumină albastră care pâlpâia. Cunoștea modelul. O mini-cameră-spion, dotată cu tehnologia 4G, capabilă să salveze sunet și imagine simultan pe internet.

Cineva asistase la scenă în direct? Sau poate era, deja, salvată pe calculatorul acestui jurnalist băgăcios?

Scotoci din nou buzunarele bărbatului de pe jos și scoase de acolo telefonul său mobil. Îl deblocă cu ajutorul degetului mare al victimei și accesă aplicația care înregistra fișierele video. Apăsă *play* și se văzu în

momentul tragerii. Pentru scurt timp, și relativ de departe. Apoi, imagini cu cerul. După care, chipul său în prim-plan în momentul care se aplecase asupra jurnalistului. Era perfect recognoscibil. Nu-și luase nici măcar precauția de a se deghiza, neimaginându-și nicio secundă că l-ar fi putut filma fără să-și dea seama.

Cu o zi înainte, trecând prin fața avizierului din centrul comunei, văzuse un portret robot afișat. Era el, fără nicio îndoială. Cu deghizarea pe care o purtase pentru a merge să vadă bancherul din Geneva. Imbecilul ăla vorbise.

Îi părea rău. De data asta, acționase în regim de urgență și grabă, în timp ce el excela, de obicei, în planificare. Dar răul era făcut.

Imposibil, totuși, să șteargă fișierul de rezervă care era, fără îndoială, deja înregistrat pe o pagină de web securizată. Deschise funcția de configurare. Un link către fișier fusese trimis prin SMS pe telefonul mobil pe care îl ținea în mână, dar de asemenea și către un anume Andreas…

Singura soluție era să găsească calculatorul jurnalistului, sperând să poată să se conecteze la program și să șteargă filmarea înainte ca acest Andreas să-l acceseze. Numai să nu fi fost prea târziu…

Litso Ice auzi, de departe, zgomotul unei mașini. Luă stiloul și telefonul mobil, apoi urcă în mașina lui și se îndepărtă în viteză.

Capitolul 104

Cheseaux-Lausanne, luni 1 aprilie 2013

Andreas făcuse tot ce putuse pentru a-și liniști părinții timp de vreo oră. Ajuns lângă mașină, constată că telefonul lui era la încărcat. Crezuse că-l avea asupra lui. Ce imbecil! Karine încercase, poate, să-l contacteze cu informații despre Jessica. În graba lui de a-și alina părinții, uitase aparatul și nici măcar nu observase. Avea un mesaj în căsuța vocală. Nu era de la Karine, ci de la Mikaël, care îl informa că urma să se întâlnească cu o jurnalistă rusă. Sună înapoi, dar intră căsuța vocală. Ciudat… Asta n-ar fi trebuit să-l îngrijoreze. Mikaël nu răspundea la telefon când avea o întâlnire. Dar simți un zvâcnet în capul pieptului, care n-avea nimic de-a face cu grijile pentru Jessica.

∴

Bărbatul pe care tocmai îl doborâse locuia într-o cabană nu departe de acolo, împreună cu inspectorul Andreas Auer. Trebuia să fie prudent. Jurnalistul era prietenul unui polițai, avea într-adevăr ghinion. Câteva căutări prin telefonul lui îi dăduseră toate informațiile: în special, adresa victimei sale și fotografia faimosului Auer. Avusese, atunci, surpriza să-l întâlnească pe inspectorul homosexual la concursul de vaci. Aprecia libertățile pe care le ofereau societățile occidentale, dar, de acolo până la a considera homosexualitatea ca un standard, era drum lung! Desigur, existase dintotdeauna, chiar și în Rusia comunistă. Nu era pentru arestarea sau hărțuirea acestora, dar, de acolo până la a promova stilul lor de viață… *Gay pride,* căsătoria *gay, gay* în sus *gay* în jos… Simplul termen de *gay* îl irita, deja. În sfârșit, era vorba, totuși, de o anomalie!

Litso Ice intrase fără mare dificultate în casă, forțând încuietoarea. Era destul de curios să știe cu ce semăna interiorul unui cuplu homosexual, dar trebuia să recunoască că semăna cu al oricărui alt cuplu. Întâi, făcuse turul parterului fără să piardă timpul. În sufragerie dăduse nas în nas cu un câine. Din fericire, nu era un Rottweiler sau un Doberman, ci un mare ghem de blană inofensiv. Nici măcar nu mârâise. Trebuia să se grăbească. Urcă, apoi, scările și intră în birou unde văzu un laptop deschis. Se așeză și apăsă tastatura pentru a dezactiva *Screensaver*-ul care rula imagini australiene.

∵

Andreas deschise ultimul e-mail primit și apăsă linkul pe care îl conținea. Se deschise un fișier video. Văzând primele imagini, avu transpirații reci. Un bărbat, cu părul tuns periuță și ochi albaștri pătrunzători. Îndrepta o armă. Zgomotul împușcăturii. Apoi, imaginea se răsturnă și zări cerul azuriu traversat de nori.

∵

Spre norocul lui, nicio parolă nu-i bloca accesul. *Litso Ice* apăsă pe icoana aplicației care se deschise cât ai clipi. Un video fusese salvat cu mai puțin de o oră înainte. Reperă cu ușurință link-ul către site-ul de pe internet unde se înregistrase fișierul. Apăru mesajul: „*sincronizare terminată*". Apăsă pe iconița care reprezenta un coș de gunoi, iar înregistrarea dispăru. Redeschise setările și găsi link-ul către folderul de pe hard disk unde fișierele erau în mod automat sincronizate în momentul activării aplicației. Acolo erau salvate mai multe subfoldere. Șterse fișierul, dar privirea îi fu atrasă de un alt video care purta numele d*e* „*Zug, SQIRE, 1.4.2013*". Dura vreo patruzeci de minute. Recunoscu locația societății imobiliare și derulă pe repede-înainte filmulețul până la ultimele minute. Era momentul în care jurnalistul părăsea locația, când se intersectaseră. Fără îndoială, era acolo, foarte recognoscibil. Șterse fișierul, mânios, și goli coșul de gunoi.

Litso Ice luă apoi laptopul și îl aruncă, cu toată puterea, pe jos. Se sparse, iar bucățile se împrăștiară. Recuperă hard disk-ul. Coborând scările, fu surprins de un zgomot metalic din bucătărie. Un obiect căzuse, fără îndoială, pe gresie. Se opri brusc. Își scoase arma și se apropie cu grijă în penumbră. Apoi auzi un mieunat. Un pisoi ajunsese la picioarele lui. Respiră și își puse la loc pistolul. Se întoarse și dădu nas în nas cu câinele; venise și el, liniștit, să vadă cine făcea o asemenea zarvă.

∵

Videoclipul se oprise înainte de final. Andreas încercă din nou să apese pe link, dar un mesaj de eroare se afișă: *„fișierul căutat e de negăsit"*. Încercă încă o dată. Nimic.

Mikaël…

Unde era în clipa aceea? Și, mai ales, era încă în viață? Andreas avea sentimentul că lumea se prăbușea în jurul lui. Era pe cale să-și piardă mințile. Jessica răpită. Și acum Mikaël, împușcat. Desigur, nu văzuse imagini cu Mikaël rănit sau mai rău, dar văzuse că un individ necunoscut

trăsese asupra lui. Zărise chipul acestui bărbat de pe filmare într-un mod fugitiv. Dar îi înregistrase privirea în memorie. Poate nu Mikaël era victima? Încercă să se agațe de ideea aceea câteva secunde. Dar cine ar fi purtat, atunci, stiloul-cameră?

Telefonul sună. Mikaël? El trebuia să fie. Cu o explicație despre acel videoclip. Răspunse mecanic, fără să se uite la apelant. Dar auzi o voce feminină. Cea a Karinei.

— Andreas, unde ești? Trebuie să vii imediat. L-am găsit pe Mikaël…

Capitolul 105

Gryon, luni 1 aprilie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale privea cerul înstelat din fața cabanei sale. Făcuse bine că scurtase conversația de pe forum. Poate nu era nimic, dar, dialogând, avusese, dintr-odată, o presimțire rea. Și dacă nu se arătase suficient de prudent? Poliția putea fi pe urmele lui. Și cu cât avansa mai mult ancheta, cu atât riscul era mai mare. Să ucidă cea de două ființă cu ajutorul Taipanului nu fusese o idee strălucită. Și să spună în mod spontan unui necunoscut de pe internet că avea o astfel de reptilă acasă la el fusese de o prostie fără seamăn. Își mușca degetele, dar era mândru de achiziția sa recentă și nu se gândise înainte să răspundă. Ar fi trebuit să stranguleze femeia, sau să-i înfigă o lamă. Un cuțit era mai greu de găsit decât să ia urma unui șarpe veninos. Din fericire, îl avertizase pe Éric din timp.

Și, în plus, ziarul de dimineață vorbea despre o nouă victimă a lui *Psycho Billy.* O femeie, patroana *Refuge de Frience,* fusese găsită, cu o zi înainte, în regiunea Gryon. Purta o rochie *vintage* și fusese machiată. Avea un rival? Nu știa dacă trebuia să simtă mândrie sau dacă trebuia să se neliniștească. Poliția ar fi fost încă și mai vigilentă. Trebuia să fie prudent.

Femeia sechestrată în pivnița lui era de o frumusețe inegalabilă. Ea îi aducea aminte, cu adevărat, de mama. Mult mai mult decât altele. Acel păr șaten de lungime medie. Acei ochi albaștri de o profunzime abisală. Acel chip oval și acea bărbie fină. Și chiar nasul ei. Prelung și curbat, delicat. Această ființă ar fi aleasa? I-ar fi plăcut să fie așa. N-avea chef să reia căutarea disperată, cu cea care îl contactase recent, de exemplu. Nimic nu spunea că ea ar face mai bine treaba. Dar aceasta se luptase și îl lovise, marcându-i chipul de înger. Păcat… După aceea ea încercase să-l seducă, dar el simțise că nu căuta decât să-l manipuleze. Nu putea avea încredere în ea. Trebuia să găsească un alt mijloc s-o facă docilă. S-o facă a lui.

Nu trebuia să-și asume riscuri. Avea o idee. Își amintise de articolele de pe prima pagină în legătură cu ucigașul în serie care făcuse ravagii chiar acolo, în Gryon. Acesta folosise curara ca să paralizeze mușchii victimelor sale. Dacă și-ar procura și el, prizoniera lui n-ar mai mișca și ar putea să o-

mbrace, să o machieze și, într-un final, să îndeplinească ceea ce visase dintotdeauna, fără a îndrăzni să o recunoască: să facă dragoste cu mama lui.

Ca individul ăla pe care îl observase prin gaura din perete care dădea spre camera mamei. Nu uitase niciodată. Era în 2002. Atunci avea șaptesprezece ani. Bărbatul pe care îl văzuse făcând dragoste cu cea care-i dăduse viață nu era tatăl său, dar la vremea aceea nu știuse cine era. De unde era, nu putuse să-i vadă fața, doar spatele. Un trandafir negru și un craniu se unduiau pe mușchii umărului în ritmul mișcărilor lui. Fusese fascinat de acel desen mișcător. Un tatuaj pe care nu-l uitase niciodată.

Și același tatuaj îl recunoscuse, cu ocazia ciocnirii paharelor pentru a sărbători victoria lui Yodeleuse. La vederea trandafirului negru și a craniului, și le reaminti. Le revedea unduindu-se pe umărul musculos. N-avea nicio îndoială. Pe acel bărbat, îl ura. Din prima zi când văzuse desenul.

Să-l omoare pe Serge Hugon fusese o mare eliberare. Dar actul său avusese efecte colaterale nedorite. Și nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Nu era prima oară când omora, dar era prima oară când o făcea cu propriile mâini. Intrase în grajd și se apropiase. Hugon mulgea o vacă. Zgomotul de la mașina de muls și cel al muzicii îi acoperea pașii. Luase, așadar, o lopată care zăcea pe jos și se apropiase de Hugon, *uzurpatorul* Acesta din urmă îi simțise, fără îndoială, prezența. Se întorsese și îl privise înmărmurit. Lovitura de lopată îi pecetluise soarta.

Capitolul 106

Spitalul Rivera-Chablais, Monthey,
luni, 1 aprilie 2013

După apelul Karinei, Andreas se urcase la volan. Abia angajat pe autostradă, apăsase pe accelerație și i se dăduseră, deja, flash-uri de două ori. Voia să fie cât mai repede la căpătâiul lui Mikaël. Și, mai ales, să nu se gândească la ceea ce îi spusese Karine.

Cineva îl împușcase.

Era la spital.

La urgențe.

Andreas nu știa nimic altceva. Ar fi vrut s-o sune din nou de pe drum ca să aibă detalii. Să știe ce se întâmplase. Dar nu îndrăznise. De frică să primească vești îngrozitoare? O cunoștea pe Karine. Pe din afară. Și tonul vocii ei nu lăsa loc de îndoială. Era serios. Foarte serios. Continuă în viteză, făcând slalom printre mașini. Depășirile riscante n-ar fi fost singura infracțiune. Drumul i se păru nesfârșit. La ce trebuia să se aștepte?

∵

Andreas opri mașina în fața intrării principale. Trase frâna de mână și ieși, fără măcar să oprească motorul sau să închidă portiera. Un jandarm, care îl aștepta, îl conduse până la terapie intensivă unde fusese transferat Mikaël.

O zări pe Karine în plină conversație cu un medic. Andreas se grăbi spre ei. În salonul din spatele lor, un bărbat era întins pe pat. Nu putea să-l identifice. Din fața lui, nu vedea decât ochii închiși și umflați de hematoame. Restul era înconjurat de bandaje. Nu percepea niciun semn de viață evident.

Privi monitorul cardiac…

O linie regulată.

Inima lui bătea.

Era viu.

Andreas încercă să intre, dar Karine îl împiedică.

— Cum e? Ce s-a-ntâmplat?

Medicul puse mâna pe umărul său.

— Prietenul dumneavoastră a fost găsit la Gryon, în apropierea râului Avançon, de o femeie care se plimba. Câinele ei l-a descoperit. Un elicopter l-a adus, apoi, aici. E în stare critică. A primit un glonț în cap. L-am operat pentru a-l scoate și a reduce presiunea din creier. Și i-am indus o comă artificială.

— Va supraviețui?

— Orele următoare sunt decisive.

Andreas cunoștea prudența și limbajul medicilor și înțelese că trebuia să se aștepte la ce era mai rău.

— E între viață și moarte, nu-i așa?

— Da.

Întrebarea lui Andreas fusese pur retorică, dar avea nevoie de o confirmare. Ca să realizeze. Ca să înțeleagă ceea ce era pe cale să se întâmple.

Un vis?

Un vis foarte urât?

Andreas își privi din nou partenerul prin fereastră și privirea i se fixă pe monitorul cardiac. Inima îi bătea. Trebuia să se agațe de sinusoida aceea și de bip-urile regulate.

— Și, dacă se trezește, în ce stare va fi?

— Proiectilul a intrat la nivelul fronto-temporal stâng, apoi a traversat partea anterioară a lobilor frontali trecând pe deasupra cavităților orbitale. A avut o traiectorie cvasiorizontală, ieșind…

— Scutiți-mă de jargonul dumneavoastră de doctor!

— Glonțul a intrat prin partea stângă a capului. În orice caz, asta probabil l-a salvat. Dacă ar fi intrat prin față, ar fi avut consecințe grave. Dar de acolo, am putut să-l extragem fără să fie afectat creierul. A avut mult noroc.

— O să aibă leziuni permanente?

— Dacă supraviețuiește… în cel mai bun caz… ar putea să-și recapete pe deplin cunoștința și întreaga autonomie. Dar este prea devreme pentru a o spune.

— Pot să-l văd?

— Nu. Nu, pentru moment.

Andreas se îndreptă spre sala de așteptare și se prăbuși pe una dintre canapele, cu capul în mâini. Karine se așeză lângă el și îl cuprinse în brațe.

∵

Andreas adormise, epuizat. Nu putuse să plece. Voia să fie alături de Mikaël. Spre ora două a dimineții, se trezi. Imaginea partenerului său pe patul de spital îi apăru, din nou, în minte. Era un coșmar?

Nu.

Era la spital.

Singur.

Karine se întorsese la muncă, să facă toate eforturile pentru a o găsi pe Jessica și pe cel ce trăsese în Mikaël. Îi revăzu privirea albastră glacială. Îi rămăsese gravată în memorie. Nu-și dorea decât un lucru: să-l găsească și să-l omoare cu propriile sale mâini.

Jessica, apoi Mikaël. Era greu de suportat. Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult ajunseseră în pericol de moarte iminentă. Trăise cea mai rea zi din viața lui.

Timpul se scurgea…

Andreas trebuia întâi să o găsească pe Jessica. Soarta lui Mikaël era în mâinile medicilor. Nu putea să facă nimic pentru el.

Capitolul 107

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey,
luni 1 aprilie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale îmbrăcase halatul de infirmier. La ora aceea târzie, în afara urgențelor, personalul era redus la strictul necesar. Ieși din vestiar și păși pe culoarele pustii ale spitalului.

În fața terapiei intensive, văzuse un bărbat adormit pe canapele și, alături de el, o femeie pe cale să bea o cafea și să citească o revistă. Îi recunoscuse imediat. Ritmul său cardiac se acceleră, necontrolat.

Întorsese capul ca să nu-și încrucișeze privirile. Inspectorul Andreas Auer îl urmărise chiar și acolo, fără să reușească să-l prindă. Fără îndoială, nu-l recunoscuse… altfel ar fi fost, cu certitudine, deja în spatele barelor. Cu polițista, de asemenea, avusese de-a face recent.

Incontestabil, se juca cu focul. Controlul asupra situației îi scăpa din ce în ce mai mult. Și, în plus, prima lui victimă, Séverine Pellet, reprezenta în continuare un pericol. De când fusese alergat, pacienta se afla într-o aripă izolată a spitalului sub supravegherea continuă a mai multor polițiști. Și personalul medical care se ocupa de ea era ținut secret. Nu era conștientă încă, dar, conform surselor, părea să se recupereze și nu mai era decât o chestiune de zile înainte să se trezească și să vorbească, însă nu avea niciun mijloc de a se apropia de ea. Știa că timpul se scurgea. Trebuia să se miște repede. Înainte de a ajunge pe mâinile poliției, voia cu orice preț să o facă a lui pe femeia care se afla în pivnița sa. Cel puțin, ar fi avut amintirea triumfului ca să-i aline un viitor pe care nu-l vedea, din nefericire, altundeva decât între patru pereți. Un ultim trofeu înainte de privarea de libertate. O ultimă cucerire, pe care ar fi trebuit, bineînțeles, să o elimine după aceea, pentru ca ea să rămână a lui. Pentru eternitate. Trebuia să-și procure anestezicul ce ar fi făcut-o docilă. Și știa unde să-l găsească.

Capitolul 108

Cabana *Steaua de argint,* Gryon,
marţi, 2 aprilie 2013

Minus veni în întâmpinarea lui Andreas în momentul în care ieșea din mașină. Nu era normal. Ar fi trebuit să fie închis în cabană. Ușa de la intrare era întredeschisă. Apropiindu-se, Andreas constată că încuietoarea fusese forțată.

Își scoase arma.

Un hoț?

Andreas trecu pragul casei fără niciun zgomot și încercă să distingă sunetele din interior. Nimic. Totul era liniștit. Continuă până în sufragerie în întuneric. Zări ochii lui Lillan, cocoțată pe copacul de pisici, strălucind în întuneric. Doar luminile de afară îi permiteau să vadă câte ceva. Nu voia să aprindă lumina imediat. Poate cineva încă se afla în casă…

La parter totul părea în ordine. Urcă scările în liniște, cu arma în mână. Intră în cameră. Totul era în regulă. Apoi, se duse în birou. Bucăți din laptopul lui Mikaël erau împrăștiate pe jos. Înțelese, atunci, cine le vizitase cabana. Bărbatul cu chip de gheață. Cel ce trăsese asupra lui Mikaël. Descoperise, fără îndoială, camera… și probabil se recunoscuse acolo. Nu oricine ar fi știut că imaginile surprinse de stilou erau trimise și automat înregistrate la distanță pe un calculator. Chipul de gheață trebuia să fie profesionist. Un ucigaș calificat? Sau chiar *Mangiafuoco* care de la bun început acționa din umbră?

Andreas coborî în sufragerie și aprinse lumina. Ceasul arăta ora trei dimineața, însă nu se simțea deloc obosit. Urma o zi interminabilă. Trebuia să facă totul pentru a-și găsi sora. Și-o imagină singură, închisă undeva, în întuneric. Undeva foarte aproape de el? Și Mikaël, într-o cameră luminată la terapie intensivă la spital. Niciuna dintre cele două situații nu oferea o perspectivă îmbucurătoare de care să se agațe. Porni fierbătorul ca să-și facă o cafea, apoi se răzgândi. În loc de cafea, bău un whisky. Dublu.

Capitolul 109

Lausanne, marţi, 2 aprilie 2013

Christophe și Karine îl găsiră pe colegul lor, Stéphane, în fața intrării imobilului de pe bulevardul Riant-Mont.

— Locuiește la etajul trei. Îl avem în vizor de ceva vreme. Din ce în ce mai multe persoane se dedică fie creșterii, fie vânzării de animale exotice. Veritabile jungle în plin oraș. Anumite specii sunt interzise și sunt cele pe care le căutăm. Am avut informații care indicau că Éric Beaufort și-a extins oferta.

Karine era nerăbdătoare. Spera ca acea pistă să-i ducă la *Psycho Billy.*

— Să mergem!

Urcară scările și se poziționară de ambele părți ale ușii. Karine bătu energic. Auziră zgomot din interior.

— Poliția, deschideți!

Éric Beaufort se conformă. Karine îl placă și îl târî la bucătărie, fără măcar să-i arate mandatul de percheziție eliberat de către procuror.

— Așază-te!

Luă un scaun pe care îl puse invers în fața lui. Se așeză ținând dosarul la piept.

— Îl cunoști pe *Dan Manson*?

Dan îl prevenise: un tip căuta să achiziționeze un șarpe veninos. Dan suspectase o lovitură sub centură, dar realizase asta prea târziu, după ce-și dăduse pseudonimul și prenumele lui. Éric fusese furios. Nu voia să aibă probleme. Dar nu-și imaginase să vadă poliția dând buzna acasă la el…

— Cine-i ăla?

— Nu face pe prostul. Știi foarte bine despre cine vorbesc.

— E un amator de șerpi, ca mine.

— I-ai vândut un șarpe veninos în ultima vreme?

— Nu. Am doar pitoni. Sunt specialitatea mea.

— Ascultă, nu sunt aici pentru bestiile tale! Nu mă interesează! Dă-mi numele adevărat al tipului care se autointitulează *Dan Manson.*

— Nu știu cum se numește. Știu doar pseudonimul lui.

Karine se ridică. Se poziționă în spatele lui Éric și îi trase capul pe spate. Începea să-i apese carotida, împiedicând oxigenul să urce la creier. Bărbatul încercă, fără succes, să se zbată.

Christophe interveni:

— Oprește-te, nu știe nimic!

Karine eliberă presiunea.

— De acord, nu-i cunoști numele, dar știi cum arată. Te arestăm ca să-i stabilim portretul robot, atât de exact că o să putem să-i numărăm punctele negre de pe fața lui mizerabilă. Altfel, fața ta o va încasa. *Capisci*?

Capitolul 110

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, marţi 2 aprilie 2013

Andreas nici măcar nu se străduise să rămână treaz. Adrenalina și furia îl țineau în alertă. Jessica încă era ostatica lui *Psycho Billy.* Pentru cât timp? Mikaël era la terapie intensivă între viață și moarte. Întrezărise chipul celui ce trăsese asupra lui Mikaël, pe filmare. Cine era? Urma să se ocupe de asta.

Să-l găsească.

Și…

Dar prioritatea lui era Jessica.

Cine se ascundea în spatele lui *Psycho Billy*? Se gândi, din nou, la discuția de ziua trecută. Karine făcuse legătura între *Psycho Billy* și *Buffalo Bill.* Andreas nu reacționase atunci pe moment, poate era ceva în comparația aia? Ceva care îi permitea să întocmească profilul bărbatului pe care îl căuta. Chiar dacă *Buffalo Bill* era un personaj de ficțiune, profilul lui de ucigaș în serie fusese construit pornind de la anumiți criminali celebri și foarte reali – și nu unii neînsemnați: Ed Gein, Ted Bundy sau chiar Ed Kemper – iar asta îi sugeră o paralelă cu *Psycho Billy.*

Personalitatea lui *Buffalo Bill* era marcată de o ambiguitate sexuală. Întocmai ca fluturii pe care îi creștea, el aspira la o metamorfoză. Nesigur în pielea lui de bărbat, își dorea să devină femeie, gătindu-se cu un veșmânt creat cu ajutorul pieilor victimelor sale.

În cazul lui *Psycho Billy,* el își deghiza prăzile cu rochii *vintage,* în stilul rockabilly, și le machia. Ce încerca să facă? Răpea femei de vreo patruzeci de ani. Care semănau toate. Voia să reproducă ceva? Să recreeze femeia ideală? Cea din fanteziile sale? Sau, poate, o femeie reală, dar care nu mai exista? O femeie moartă sau dispărută… Da, cu siguranță asta era. Femeia aceasta putea fi mama lui? Da, mama lui. Fără îndoială.

Brusc, îi reveni în minte o scenă din *Tăcerea mieilor,* cea în care Clarice discută cu colocatara ei:

— *Ce împinge ucigașul să acționeze? Și care e primul lucru pe care îl râvnește?*
— *Râvnim ceea ce avem în fața ochilor…*
— *… în fiecare zi.*
— *Vrei să spui…*
— *O cunoștea.*

Spre deosebire de primele două femei răpite, *Psycho Billy* nu o contactase pe Jessica pe internet. Își modificase modul de operare. Trebuia să o cunoască… Asta părea foarte evident. Dar cu toate astea, lui Andreas îi era greu să înțeleagă. *Psycho Billy* locuia, în mod cert, în regiune, probabil chiar la Gryon, în apropiere de locul unde fusese găsită prima victimă.
Psycho Billy o cunoștea pe Jessica.
Yodeleuse.
Concursul…
Sărbătorirea victoriei!
Imaginea unui bărbat i se formă în minte: Vincent.

Capitolul 111

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Andreas remarcase că Vincent îi acordase o atenție deosebită surorii sale când sărbătoriseră victoria lui Yodeleuse. Vincent părea s-o privească pe Jessica într-un mod anume. Simțea nevoie? Dorinţă? Sora lui era o femeie frumoasă și cunoștea acel gen de priviri ale bărbaților. Dar nu și-ar fi putut imagina că acel interes putea ascunde dorințe și intenții atât de nesănătoase.

În tot timpul cât îl căutase pe *Psycho Billy*, părea că-l vizitase în fiecare zi. Vincent se arătase întâi destul de distant și misterios în anumite privințe, dar, de când tatăl lui era la închisoare, Andreas învățase să-l cunoască și să-l aprecieze. Și vedea în el o persoană devotată și simpatică. Dar, dincolo de aparențe, se ascundea un adevăr teribil?

Până atunci, nu-și imaginase că ucigașul era un cunoscut. Vincent era un bărbat tânăr secretos și sesizase la el gesturi care îl surprinseseră. Uneori, părea închis în el însuși, adâncit în gânduri, absent. Andreas se întrebase dacă era deprimat. Într-o zi, atunci când se întâlniseră amândoi să mulgă vacile, Andreas îl întrebase despre mama lui. Vincent îi povestise cu emoție un episod dureros din viața sa, o rană încă deschisă. Mama îi părăsise când avea șaisprezece ani. Tânărul adăugase cu lacrimi în ochi:

— Ne-a părăsit ca să plece cu altul!

Un amestec de iubire și ură păreau să sălășluiască în el. Decepţionat de mama lui adevărată, încerca să recreeze din Jessica o versiune romanțată a ei? Fiul prietenului său era *Psycho Billy*?

∵

Pe drum spre casa familiei Paget, avu un moment de ezitare. Séverine Pellet fusese lovită de către Romain Servan pe drumul Vulpilor. Cum ajunsese ea acolo? Ar fi reușit să fugă mai mult de doi kilometri de la ferma lui Vincent?

Mașina acestuia era acolo, dar nu cea 4x4. Era, cu siguranță, la fermă. Andreas luă cheia ascunsă sub o piatră, la intrare, și deschise încuietoarea. Făcu turul tuturor încăperilor de la parter, dar nu găsi nimic. Făcu la fel și la etaj. Când se întoarse jos și cu mâinile goale, Andreas remarcă atunci ușa care ducea spre pivniță. Nu mersese niciodată acolo, dar îl văzuse pe

Antoine coborând să caute o sticlă de vin. Și dacă Jessica se afla acolo? Răpirile începuseră chiar după arestarea lui Antoine. Asta nu putea fi o întâmplare. Odată îndepărtat tatăl din casă și închis, Vincent ar fi avut ocazia să-și îndeplinească fanteziile. Lui Andreas îi veni o idee nebunească. Dacă moartea lui Serge Hugon nu avea nimic de-a face cu povestea imobiliară? Dacă era Vincent cel care profitase de situație pentru a se debarasa de tatăl lui, omorându-i *rivalul*? Lui Andreas nu-i plăcea ideea ca Vincent să fie *Psycho Billy,* dar tot acest caz părea să ia o nouă întorsătură.

Andreas coborî treptele încet. Aprinse lumina și observă încăperea în care se afla. Pe jos, pietriș. Pe pereți, rafturi de lemn cu rezerve de mâncare și sticle de vin. Nicio ușă vizibilă. Căuta o cale de acces ascunsă spre o altă încăpere. Făcu turul și inspectă până la cel mai mic colțișor, dar nu găsi nimic. Dacă nu era aici, unde ar fi putut s-o țină prizonieră? La fermă? Un depozit sau un loc în apropierea drumului Vulpilor?

Ieșind din pivniță, se întrebă, brusc, cum arăta mama lui Vincent. Nu văzuse niciodată o fotografie cu ea. În sufragerie, câteva poze, cu Antoine, pozând cu vaci de concurs, erau atârnate pe pereți sau în rame puse pe un dulap. Câteva cu Vincent, copil. Altele cu tatăl și fiul, împreună. Dar nicio femeie. Andreas începu să deschidă sertarele unui dulap. Unul câte unul. Se debarasaseră de tot ceea ce putea să le aducă aminte de existența ei? apoi deschise ușa unuia dintre dulapuri. Pe unul dintre rafturi, un album foto de nuntă. Îl deschise.

Antoine și soția lui…

Andreas auzi o respirație în spatele lui. Se întoarse. Vincent stătea în spatele lui, cu un cuțit în mână.

Capitolul 112

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Litso Ice își închidea valizele. Își îndeplinise misiunea. Primise un mesaj de la angajator, care îl chema numaidecât la Moscova. Chiar dacă apreciase sejurul în Alpii elvețieni, era bucuros să se întoarcă la el acasă. Aranjase să ia zborul de joi, la ora 15. Ar fi preferat să plece mai repede, dar cel din ziua precedentă era plin. Să se debaraseze de jurnalist nu făcuse parte din planul inițial, dar angajatorul lui insistase și îi propusese un adaos substanțial, ceea ce nu-i displăcuse. Cu toate acestea, nu era mulțumit. Putuse să șteargă fișierele video înregistrate de jurnalist, și în care apărea, dar riscul ca acel inspector să-l fi văzut nu putea fi total exclus. Și faptul că-și folosise *Makarov*-ul îl îngrijora. Aceste erori ar fi putut să-l coste scump. Devenea neglijent, ceea ce nu părea a-i sta în fire. Îmbătrânea. În plus, se gândea din ce în ce mai des la pensie.

În orice caz, poliția n-ar fi ajuns la el prea repede. Până atunci, întotdeauna ieșise din situații de genul ăla fără probleme și nu trebuia ca, de data aceea, să fie altfel. Dar nu voia să-și asume riscuri inutile și decisese să folosească una dintre deghizări pentru a trece vama.

Urma să se întoarcă la Geneva și să se destindă în maiestuosul apartament de la *Hôtel des Bergues* până la plecare. Cu suma frumușică pe care i-o adusese această ultimă afacere, retragerea i se părea o perspectivă din ce în ce mai ispititoare.

Părăsi casa la volanul mașinii închiriate și, după câteva sute de metri, traversa pășunea fermierului care era acum în spatele gratiilor. Planul lui funcționase mai bine decât prevăzuse. Reușise să-i monteze pe cei doi fermieri unul împotriva celuilalt atât de bine că, într-un final, unul îl omorâse pe celălalt. Era concluzia la care ajunsese. Nu vedea altă posibilitate. Totul părea perfect. Dar fără a-i pune la socoteală pe inspector și pe prietenul lui jurnalist care începuse să-și bage nasul. Încercă să se convingă că nu mai era problema lui. Făcuse ceea ce i se ceruse și angajatorul ar fi fost în curând în posesia tuturor bunurilor necesare pentru a-și realiza proiectul imobiliar. Restul nu-l mai privea.

Se gândi, totuși, la cele două vaci pe care le omorâse. Pe moment, acționase ca în timpul oricărei misiuni. Fără să-și pună nicio întrebare. Fără emoție. Era un job ca oricare altul, până la urmă. Dar apoi, se gândise la casa de la țară și la caii pe care intenționa să și-i ofere cu banii puși deoparte în timpul anilor de trudă. Calul, un animal nobil, frumos, remarcabil. Desigur, o vacă nu era un cal, dar totuși… N-avea miile de imperfecțiuni ale oamenilor, era lipsită de răutate, de meschinărie. Și apoi, aflase numele celei căreia îi tăiase gâtul pe pajiște: Heidi.

De la un simplu animal, ea dobândise o identitate. Să omoare o ființă umană nu-i pusese probleme de conștiință, dar să elimine acea vacă, inocentă prin natura ei, îi dăduse, pentru prima oară, remușcări. O omorâse pe Heidi. Desigur, nu pe fetița din pajiștea alpină pe care o văzuse într-un film elvețian alb-negru, dar avea, un pic, sentimentul că omorâse un mit. Imaginii cu pășunea idilică pe care o avea în memorie urmase cea a unei vaci cu gâtul tăiat pe o pajiște întunecată și murdară de sângele ei. Fără să fie capabil să-și explice exact de ce, ideea asta îl dezgusta. Poate devenea sentimental odată cu vârsta… Trebuia cu adevărat să se adune, cel puțin până ajunge la Moscova.

Părăsind Gryon-ul, avu un moment de ezitare. Toate îndoielile date de urmele prost șterse reveneau să-l gâdile ca o mâncărime rea. Și dacă inspectorul văzuse, într-un final, filmulețul? Poate ar fi trebuit să-l lichideze și pe el… Nu era momentul să-și forțeze norocul. Decise că trebuia să ia avionul și să se întoarcă pe pământul natal.

Capitolul 113

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

— Andreas?

Vincent lăsă cuțitul jos, înainte ca Andreas să li avut timp să schițeze cel mai mic gest de defensivă sau de protecție. Încă ținea albumul de fotografii în mâini.

— Te-am luat drept un hoț. Ce faci aici?

Mama lui Vincent avea părul negru și ochii căprui închis. Nu semăna cu profilul femeilor răpite de către *Psycho Billy.*

Se înșelase?

Cum urma să-i explice și să-și justifice prezența? Îl fixă cu privirea pe Vincent. Era sigur că nu era el *Psycho Billy*? Mama lui nu semăna cu profilul. Dar văzuse corect? Femeile pe care le răpea erau, cu adevărat, proiecții ale acesteia? Chiar dacă analiza ucigașului tindea în direcția asta, nu putea fi absolut sigur. Femeile astea erau, poate, pur și simplu, fructul imaginației și al fanteziilor lui nesănătoase.

— Căutam o poză cu mama ta.

— Cu mama mea? De ce?

Vincent încă ținea cuțitul și Andreas remarcă faptul că îl strângea cu putere în mână. Falangele i se albiseră.

— Sunt în căutarea Jessicăi.

— Și te gândeai că o găsești aici?

— Nu puteam să exclud asta. Cercetările m-au condus aici.

Vincent se holbă la el.

— Ai crezut că eu eram *Psycho Billy7* Doar nu vorbești serios, Andreas!

— Profilul tău…

— Ești complet departe de adevăr! N-am nimic de-a face cu maniacul ăla!

Andreas îl privi pe Vincent din cap până-n picioare, îl urmărise pe *Psycho Billy* pe culoarele spitalului. Nu-i văzuse fața, dar putuse să-i evalueze statura. Și Vincent era mai puțin robust. Dar, mai ales, nu avea aceeași culoare a părului.

— Îmi pare rău, Vincent! M-am înșelat…

Capitolul 114

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Vincent nu era *Psycho Billy,* Andreas era sigur de asta. De fapt, de acolo ar fi trebuit să înceapă: să verifice dacă avea un alibi. Și sâmbăta trecută, în momentul în care Jessica era răpită, Vincent participa la o întâlnire a cooperativei de prelucrare a laptelui.

Unde era *Psycho Billy*?

Pe de-o parte, se simțea ușurat că Vincent nu era vinovat. Dar pe de cealaltă parte, Jessica încă era în mâinile psihopatului periculos și asta îl obseda. Nu era fiul lui Antoine, dar avea sentimentul că nu mai era foarte departe de suspect. *Psycho Billy* putea fi un tânăr de aceeași vârstă. Un bărbat, absolut normal în aparență, care avea fantezii despre mama lui dispărută până în punctul de a vrea să o *recreeze.* Femeile răpite aveau, toate, în jur de patruzeci și cinci de ani. Asta era vârsta mamei în momentul dispariției ei? Și-l imagina pe *Psycho Billy* între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Obținuse o listă a locuitorilor din Gryon cu persoanele care corespundeau acestui profil. Mai bine de cincizeci de nume figurau acolo. Și, dacă extindea zona spre Bex, Villars și Ollon, acest număr se multiplica cu zece. Să perchiziționeze ansamblul acestor case ar fi luat mult prea mult timp, și exact asta îi lipsea: timpul. În plus, nu avea resurse. Pentru a reduce acel număr, îi ceruse lui Nicolas să verifice în liste pe aceia care erau orfani de mamă.

Unde era ținută captivă Jessica?

Într-o casă?

Într-o cabană abandonată?

Într-un spațiu industrial?

Nu posibilitățile erau cele care lipseau. Era un adevărat joc de logică.

Andreas băuse deja nenumărate cafele, dar îi era greu să-și țină ochii deschiși. Și, din ce trecea mai mult timpul, din aia speranța de a o găsi pe Jessica se diminua. Dar nu putea să se deconcentreze, nu acum. Avea nevoie să creadă asta. Era nevoie să se întâmple ceva nou. Un indiciu! Chiar și cel mai mic. Un indiciu care să-i permită să preia din nou frâiele…

Telefonul mobil începu să vibreze.
— Salut, Christophe, răspunse el cu o voce înfrântă.
— Nu e momentul să renunți. Mă-nțelegi?
— Nu mai știu ce să fac.
— Atunci, mai întâi, ascultă-mă!
— Are legătură cu Jessica?
— Da, parțial. Pentru Jessica, l-am găsit pe tipul care îi furniza lui *Psycho Billy* șerpii veninoși. Suntem pe cale să stabilim un portret-robot. O să-l găsim!
— Trebuie… răspunse Andreas.
Era, incontestabil, un progres în anchetă, dar trebuia s-o găsească la timp.
— Am, de asemenea, și informații în legătură cu Mikaël.
— Te ascult.
— Numele jurnalistei pe care mi l-ai transmis, cea cu care urma să se întâlnească Mikaël, conform mesajului lui, există… dar nu putea fi la Gryon. Este, la ora actuală, în Statele Unite pentru un reportaj.
— I s-a înscenat…
— Da. Am consultat lista de apeluri pe care Mikaël le-a primit înainte să-ți lase mesajul în căsuța vocală și să se ducă la locul de întâlnire. Un număr de telefon francez l-a sunat, dar e o cartelă preplătită.
— Tipii ăștia nu lasă nimic la voia întâmplării…
— Apoi, am efectuat o analiză balistică. Glonțul provine de la un *Makarov PM,* un pistol rusesc.
Christophe reușise să-i capteze atenția lui Andreas.
— Am căutat în baza de date pentru a vedea dacă un *Makarov* a fost utilizat în ultima vreme. Și am găsit. La Berlin, în cadrul asasinatului unui politician rus și al soției lui. Se numeau Serghei Tchourilov și Elena Tchourilova.
— Tchourilov, ai spus?
— Da. Tchourilov.
— Și e aceeași armă?
— Nu știu, încă. I-am contactat pe colegii noștri de la *Bundeskriminalamt – direcția de poliție judiciară –* la Wiesbaden. Le-am trimis un glonț ca să poată efectua o comparație la microscop.

Capitolul 115

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, marţi 2 aprilie 2013

După ce închisese, Andreas se conectase la contul de *Google* al lui Mikaël. Introduse *Serguei Tch…* în motorul de căutare, care îi propuse imediat numele complet. Mikaël îl introdusese, deci, cândva pentru a obține informații. Deschise istoricul și găsi informațiile de care avea nevoie. Mikaël le folosise în mod cert pentru a pune presiunii pe ei. Dacă ar fi putut să ia legătura cu el la telefon, l-ar fi convins să se răzgândească. Oricine era prea interesat de această afacere era scos din joc. Dacă era, așa cum presupunea, același om care omorâse cuplul Tchourilov la Berlin, îl eliminase pe Serge Hugon, înscenase moartea lui Schuller ca pe o sinucidere, îi tăiase gâtul proprietarei de la *Refuge de Frience* făcând să pară că era *Psycho Billy* și, mai mult, trăsese asupra lui Mikaël de la distanță mică, deci avea de-a face cu un adevărat profesionist.

Primi un e-mail. Christophe tocmai îi trimisese raportul poliției din Berlin în legătură cu asasinatul de la Operă. Îl citi cu atenție. Asasinul plătit nu eliminase doar cuplul, dar și două gărzi de corp. Putea fi vorba de un asasin profesionist rus. Executase cele patru persoane, cu un glonț fiecare, și cu o mare precizie. Putea fi vorba de același bărbat cu cel pe care Mikaël îl supranumise *Mangiafuoco*?

Andreas decise să sintetizeze într-un tabel morțile, răpirile și alte sinucideri survenite. Ce spera? O vedere de ansamblu mai clară. Poate omisese ceva? Așteptând, era tot ce putea face mai bine. Întocmi lista următoare în ordine cronologică:

Sergueï Tchourilov †
Elena Tchourilova †
Asasinați pe 28.2.2013 la Berlin

Serge Hugon †
Asasinat pe 17.3.2013

Séverine Pellet

Răpită pe 20.3.2013
Găsită lovită de o mașină pe 23.3.2013

Annabelle Champion †
Răpită pe 25.3.2013
Cadavrul găsit pe 28.3.2013

Adrian Schuller †
Găsit mort pe 28.3.2013

Jessica Auer
Răpită pe 30.3.2013

Nathalie Vernet †
Găsită moartă pe 31.3.2013

Mikaël Achard
Rănit de glonț pe 1.4.2013

În ordine cronologică, nu mai era Serge Hugon prima victimă pe listă, ci Serghei Tchourilov și soția lui, Elena. Având în vedere ultimele informații obținute, făcea parte, fără niciun fel de îndoială din afacerea imobiliară, *Turnul Babel.* Sergueï era tatăl Nataliei Sergueïevna Tchourilova, directoarea SQIRE. Devenise, de altfel, proprietară după decesul tatălui ei, de aproximativ o lună. Moartea tatălui era, cu siguranță, în legătură cu reluarea proiectului *Frience Luxury Estate.* Agenda lui Mikaël îi fu de un neprețuit ajutor. Își notase toate rezultatele cercetărilor. Rămânea să vadă de ce.

Cea de-a doua victimă era Serge Hugon. Încercă să integreze această moarte în afacerea imobiliară, fiindcă Hugon era el însuși unul dintre protagoniști. Terenul și cabana sa din pajiștea alpină erau esențiale pentru SQIRE ca să se realizeze proiectul. Și, mai cu seamă, că era pregătit să vândă cu cinci ani înainte, tocmai refuzase noua ofertă care îi fusese făcută. Deci, dispariția îi aranja bine. Dar cine era ucigașul? Același care îl asasinase pe Tchourilov la Berlin? Un profesionist? Ar fi omorât el vacile ca să facă să pară credibilă povestea aceea de răzbunare?

Cea de-a treia victimă, Séverine Pellet, fusese răpită de *Psycho Billy.* Conform noilor informații, prima. Era în comă.

Cea de-a patra victimă era Annabelle Champion, a doua femeie răpită. Murise în urma unei mușcături de șarpe veninos.

Cea de-a cincea victimă, Adrian Schuller: sinucidere sau moarte? Având în vedere explicațiile furnizate de Doc, Andreas considera că era un asasinat, și, cu certitudine, opera celui pe care îl numise *Mangiafuoco.* Cel care acționa din umbră. Schuller, avocatul, comisese, fără îndoială, imprudența de a dezvălui angajatorului său, Andrei Klitschko, că Andreas știa de existența lui. Greșeală fatală.

Cea de-a șasea victimă era Jessica. Pentru moment, era deținută de *Psycho Billy.* Era în continuare în viață? Spera asta mai mult decât orice.

Cea de-a șaptea victimă era Nathalie Vernet. Fusese găsită machiată și îmbrăcată într-o rochie *vintage* la fel ca Séverine Pellet și Anabelle Champion. Cel care o omorâse voia să se creadă că era o victimă de-a lui *Psycho Billy.* Dar nu corespundea cu profilul fizic al celorlalte și era totodată implicată în afacerea imobiliară. La fel ca Serge Hugon, nu-și mai dorea să vândă și dispariția ei părea să aranjeze bine lucrurile pentru SQIRE. Fără îndoială opera unui asasin plătit.

Cea de-a opta victimă… Mikaël. *Mangiafuoco* ieșise din umbră. Avea, de-acum, un chip. Și Andreas se jurase să-l găsească!

Două cazuri. Două morți. Și nicio legătură între cele două, cu excepția faptului că *Mangiafuoco* încercase sub formă de *copycat,* să-l imite pe *Psycho Billy,* ca să-și acopere faptele.

Cazul pe care Mikaël îl numise *Vițelul de Aur* se rezuma, într-un final, la o încăierare și Antoine era, deci, nevinovat, așa cum îl considerase încă de la început.

Totul se lumina. Reorganiză victimele în două coloane atribuindu-le celor doi ucigași:

PSYCHO BILLY

Séverine Pellet
Răpită pe 20.3.2013
Găsită lovită de o mașină pe 23.3.2013

Annabelle Champion †

Răpită pe 25.3.2013
Cadavrul găsit pe 28.3.2013

Jessica Auer
Răpită pe 30.3.2013

MANGIAFUOCO

Sergueï Tchourilov †
Elena Tchourilova †
Asasinați pe 28.2.2013 la Berlin

Serge Hugon †
Asasinat pe 17.3.2013

Adrian Schuller †
Găsit mort pe 28.3.2013

Nathalie Vernet †
Găsită moartă pe 31.3.2013

Mikaël Achard
Rănit de glonț pe 1.4.2013

Ancheta asupra afacerii imobiliare progresase, dar căutarea lui *Psycho Billy* era, încă, într-un punct mort. Cum să-l identifice înainte să fie prea târziu? Spera că portretul robot urma să-l ajute. Era ultima lui șansă să o găsească pe Jessica vie.

Chiar atunci, telefonul mobil sună. Recunoscu numărul spitalului din Monthey. Îl luă pentru a răspunde, dar ezită. Mikaël? Pulsul îi creștea. Dacă îl sunau de-acolo, era din cauză că aveau vești în ceea ce privea starea lui de sănătate. Se decise, finalmente, după a patra sonerie.

— Séverine Pellet s-a trezit.

Capitolul 116

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey, marţi, 2 aprilie 2013

În fața camerei Séverinei, Karine discuta cu medicul, în timp ce un polițist stătea de pază.

— Nu se poate să-i vorbim, este încă foarte slăbită.

Andreas, care tocmai sosea, prelua comanda:

— Trebuie neapărat s-o văd! E singura care ne va putea ajuta să-mi găsesc sora, luată de un răpitor, înainte să fie prea târziu.

— Înțeleg, dar e prea riscant, în acest stadiu. Trezirea după o comă este un proces care ia timp. Dacă încercați să-i vorbiți și amintirile răpirii revin, ar putea să provoace un șoc serios și să pună în pericol faza de trezire.

— Doctore, lăsați-mă s-o văd! Doar câteva minute. Vă implor…

— Luca, este cu adevărat important…

Andreas își privi colega cu uimire, ea tocmai i se adresase medicului pe numele mic. În alte circumstanțe, ar fi profitat ca s-o tachineze și să cunoască finalul poveștii.

— Vă dau cinci, niciunul în plus. Și, mai ales, nu o grăbiți.

— Mulțumesc, îi spuse ea făcându-i cu ochiul.

Motivul pentru care Karine părea să-l cunoască pe *Luca,* medicul misterios, îl interesa prea puțin în momentul ăla. Ceea ce conta, era că avea autorizația s-o vadă pe Séverine Pellet datorită ei.

Andreas intră singur în cameră. Séverine Pellet era întinsă pe pat, conectată printr-o mulțime de tuburi și cabluri la diverse aparate. La fel ca Mikaël era…

În momentul în care se apropie, ea deschise ochii și îl privi.

— Eu sunt inspectorul de poliție Andreas Auer, îi spuse cu o voce blândă.

Ea clipi.

— Sora mea, Jessica, a fost răpită de același om ca și dumneavoastră. Speram că dumneavoastră o să mă puteți ajuta s-o găsesc. Vă aduceți aminte de ceva?

Închise ochii. Fără nicio îndoială, ca să lase imaginile să iasă la suprafață. După câteva secunde, pleoapele se redeschiseră. Înclină capul pentru a

consimți. Își aducea aminte. Deschise buzele într-o tentativă de cuvânt. Dar ieșiră doar câteva sunete șuierate. Andreas îi citi disperarea pe chip. Era, în mod evident, frustrată din cauza neputinței de a se exprima. Voia să-l ajute. Putea să-l ducă până la Jessica.

— O să vă las. O să trec mai târziu.

Andreas se îndreptă spre ușă. Percepu atunci sunetul vocii sale. Se întoarse și reveni la căpătâiul ei. Vedea că femeia făcea un efort considerabil pentru a-i vorbi.

— Bine…

— Ce încercați să-mi spuneți?

Se aplecă și își apropie urechea de gura ei ca să înțeleagă mai bine.

— Bii… ne cuvâââ… nnn… tat fie Dom… nuuul…

— Da?

— … în fieeecare zi.

— Binecuvântat fie Domnul, în fiecare zi. Asta încercați să-mi spuneți?

Făcu un semn din cap, pentru a confirma. Apoi respiră îndelung. Încercă să adauge încă ceva, dar niciun sunet nu mai ieși. Ce voia să spună? Era pe cale să înnebunească? Era pe cale să mulțumească lui Dumnezeu că era în viață? Nu vedea cum putea să-l ajute asta. Ieși, iar Karine se ridică de pe scaun, nerăbdătoare:

— Așadar? A spus ceva?

— Doar o frază religioasă: *„Binecuvântat fie Domnul, în fiecare zi”*.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

Andreas se răzbună pe scaun pe care-l aruncă cu o lovitură de picior.

— Este un Psalm, 68, anunță Karine care tocmai căutase fraza pe Google.

— Super! Asta nu prea ne ajută…

Andreas își pusese speranțele în Séverine Pellet pentru a-și găsi sora, și iată că ea psalmodia un verset biblic.

— La naiba!

Andreas ridică scaunul căruia îi dăduse un șut, se așeză pe el și se apleacă pe spate. Își puse mâinile pe față și suspină.

Medicul, care urmărise discuția, luă cuvântul.

— Așteptați… *„Binecuvântat fie Domnul”*. Este genul de frază care se găsește scrisă pe anumite cabane vechi. Pe a mea, din Champery, se poate

citi *„Nu suntem noi cei care am construit această cabană, este Domnul însuși. Îi suntem recunoscători”.*

— Vechile cabane…

Andreas avu o idee. Se ridică, își luă telefonul și se îndepărtă de grup. După câteva minute, reveni cu un aer triumfător.

— Ai găsit ceva? se grăbi Karine.

— Da, am sunat la biroul de turism. Menţiunea cabanelor vechi m-a făcut să mă gândesc la traseul istoric *Juste Olivier,* care face referire la casele și locurile remarcabile din Gryon. I-am întrebat dacă fraza *„Binecuvântat fie Domnul în fiecare* zi” le evocă ceva.

— Și?

— Cabana familiei Jaccard…

— Jaccard? Ca Jérôme Jaccard? interveni medicul.

— Îl cunoști? întrebă Karine.

— Face parte din personalul medical. În fine, nu pentru multă vreme.

Andreas revăzu scena în care îl urmărise pe infirmier pe culoarele spitalului. Cel care venise, fără îndoială, s-o elimine pe Séverine Pellet, *Psycho Billy.* Își imaginase că se strecurase în clădire și furase un halat. Nu-și închipuise că putea face parte din personalul instituţiei.

— De ce? îl întrebă Karine.

— O infirmieră a venit să-mi vorbească azi-dimineaţă. L-a văzut servindu-se din dulapul cu medicamente. Conform spuselor ei, se simţea foarte inconfortabil. Ca și când tocmai ar fi fost prins în fapt. Și apoi, ea și-a dat seama că lipseau produse sensibile.

— Ce produs?

— Metadonă. Se fac mai multe săptămâni de când am constatat furturi. Dar acum, pe lângă asta, dispăruseră fiole de *Lysthenon.*

— Ce e asta?

— Este curara depolarizantă. Un adjuvant de anestezie generală care ajută să provoace o relaxare musculară.

Bucăţile de puzzle erau pe cale să se lege pentru a forma o imagine.

Curara.

Amintiri…

Victimele ucigașului în serie, închise în propriul lor corp, trebuind să suporte dureri atroce fără să poată reacţiona.

Jessica!

Nu trebuia să piardă nicio secundă.

Capitolul 117

Zug, marţi 2 aprilie 2013

Natalia Tchourilova tocmai avuse o conversaţie telefonică cu Andrei Klitschko. Proiectul nu se derula conform planului. Totul începuse, totuşi, atât de bine… Bancherul din Geneva îşi vânduse cabana fără să crâcnească, după un şantaj bine orchestrat. Serge Hugon fusese asasinat, iar un ţăran local, luat drept vinovat, fusese arestat. Şi moartea Nathaliei Vernet fusese făcută să se creadă că era opera lui *Psycho Billy* care acţiona în regiune.

Asta fără să-i pună la socoteală pe poliţaiul tenace şi prietenul lui băgăcios. Schuller cedase şi îi condusese spre o pistă. Nu voia să-şi asume riscul ca el să spună mai multe. Trebuiseră să-l elimine. Jurnalistul nu mai era o problemă, dar ce ştia poliţistul? Nu puteau să continue să lichideze toţi indivizii care se apropiau de ei. După moartea lui Schuller, încercase să-i spună lui Klitschko să se oprească cu cheltuiala. Dar el voia să meargă până la capăt. Nici nu se punea problema s-o lase baltă şi să-şi piardă investiţia.

După eşecul proiectului din 2008, firma se afla într-o situaţie delicată. Tatăl Nataliei, Serghei Tchourilov, obţinuse o susţinere financiară de la Klitschko – unul dintre foştii tovarăşi de partid – pentru a menţine afacerea pe linia de plutire. Klitschko începuse să-şi piardă răbdarea, rambursarea întârziind să vină. Şi iată că, în luna februarie a acelui an, Marie Pitou – agenta imobiliară din Gryon – îl sunase ca să-l informeze că André Jaccard era dispus să-şi vândă cabana din păşunea alpină. O licărire de speranţă se reaprinsese atunci. Expusese ideea tatălui ei, dar acesta refuzase să folosească mijloace ilegale.

Era picătura de apă care umpluse paharul. Tatăl ei, după moartea mamei, risipise banii, cedând celor mai mici dorinţe ale noii sale iubite. Moştenirea ei era cea pe care Elena Tchourilova o vedea evaporându-se.

Ulterior, ea îl contactase pe Klitschko direct, pentru a obţine ajutorul lui. Acesta îi propusese să ia problema în propriile mâini. Nu voia numai să-şi recupereze investiţia, dar şi să pună mâna pe firmă. Ea făcuse rapid calculul. Mai bine valorifica o asociere cu Klitschko decât să fie deposedată de tatăl ei. Problema familială trebuia reglată la fel ca celelalte. Ca un

obstacol care le bloca drumul. Tatăl ei fiind un politician controversat, asasinatul lui putea să sugereze că avea o legătură cu activitatea sa politică. Moartea mamei vitrege se dovedise la fel de necesară. În cazul în care tatăl ei murea, compania i-ar fi revenit, de fapt. Redactase un testament în acest sens.

Debarasându-se de ei, Natalia Tchourilova putuse să preia controlul companiei. Dar, așa cum prevedea acordul, ea cedase majoritatea acțiunilor lui Klitschko, noul proprietar. Și ea rămânea directoare. În teorie, totul părea perfect…

Dar acum, era băgată până-n gât. În timp ce Klitschko stătea liniștit în Rusia, ea era cea mai expusă. Jurnalistul venise s-o vadă… Poliția ar fi putut ajunge până la ea? Din nou, în teorie, nu le-ar fi fost posibil să facă legătura între ea și crime. Cu atât mai puțin, între ea și asasinul plătit. Dar nu era liniștită.

Capitolul 118

Gryon, marți, 2 aprilie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale subtilizase niște fiole de curara de la spital. Se folosea produsul acesta, combinat cu altele, în cadrul anesteziilor generale. Hipnoticele făceau pacientul inconștient și opioidele jucau rolul de calmant puternic. Curara provoca imobilitatea subiectului, împiedicând comunicarea nervoasă dintre creier și mușchi. Își dorea, pur și simplu, ca victima lui să nu se mai poată mișca. Câte fiole trebuia să injecteze? Riscul era, dacă utiliza prea mult, ca funcția respiratorie să aibă de suferit și femeia să moară. Ar fi fost păcat. Nu voia ca ea să moară. Era femeia ideală. Datorită ei, ar fi putut s-o facă pe mama să trăiască și, într-un final, s-o iubească în felul lui. Și fără ca ea să-l respingă. Fără să-l umilească. Ea ar fi fost a lui.

Putuse, în cele din urmă, să se răzbune pe omul ce-i furase mama: Serge Hugon, *uzurpatorul.* Mama lui plătise deja. Aceea fusese cea mai dură decizie din viața lui. Dar nu avusese de ales.

De când avea femei acasă, în carne și oase, nu mai simțea nevoia să meargă în camera mamei, cum făcuse de la dispariția ei. Să se machieze și să se costumeze, ca să-i semene. Să-i poarte parfumul. Toate acelea nu mai erau necesare. Nu mai voia să devină ființa aceea luminoasă. Putea să lase frâu liber înclinațiilor lui cele mai întunecate.

Își întinsese fardul alb gras pe întreaga față și pe gât. Apoi își înnegrise conturul ochilor și aplică rujul purpuriu depășind lejer marginea buzelor pentru a le da un aspect gros și cărnos. Și apoi își pusese lentile de contact. La final, își puse *choker*-ul de piele cu ținte.

Stătea în fața oglinzii. Îi plăcea tenul lui cadaveric. Era el, dar diferit. Se simțea mai bine în pielea altcuiva. Încercase să fie mama lui. Acum, devenea o ființă lividă, demonică. Deghizându-se astfel, simțea că transformarea acționa, că niște energii se învârteau prin corpul lui. Era extaziat. Nimic nu-l putea atinge.

Deschise ușa pivniței și coborî scările de lemn care scârțâiau. Pătrunse, apoi, pe cea de-a doua ușă, către bârlog.

Jessica era întinsă pe saltea, într-un colț. Îi plăcea mult prenumele ei. Porni combina muzicală. Întotdeauna, aceeași muzică amețitoare. Cea care-i provoca delirul. Privi Taipanul de deșert prin geamul terariului. Șarpele ridicase capul și își arăta limba bifurcată. Ultima oară când îl scosese, se chinuise din răsputeri să-l prindă pentru a-l pune în închisoarea lui de sticlă. Fusese impresionat de reptila asta, care o mușcase pe Annabelle în mai multe reprize, cu o agresivitate remarcabilă. Nu-și asuma riscul să îl scoată chiar atunci. Pitonul ar fi fost de-ajuns și, mai ales, nu era veninos.

Luă o seringă și o umplu cu lichidul fiolei. I se păru că aude un sunet străin amestecându-se cu muzica. Trăsese în pivniță un fir conectat la soneria de la ușă. Puse seringa pe masă și scăzu volumul muzicii. Cine era? Nu aștepta pe nimeni. Rămase nemișcat. Soneria sună a doua oară.

Capitolul 119

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Andreas și Karine stăteau fiecare de câte o parte a ușii. Apăsaseră pe sonerie a doua oară. Pe drum, Karine îi contactase pe Viviane și pe Charles Badoux prin telefon și le explicase situația. În fața urgenței, procurorul își dăduse acordul verbal pentru a-l reține pe Jérôme Jaccard.

Grupul de intervenție al jandarmeriei, DARP[20], era pe drum. Viviane le ordonase să nu intervină înainte de sosirea lor. Dar Andreas nu putea, pur și simplu, să rămână acolo cu mâinile în sân. Era în joc viața surorii lui. Se pregăteau să spargă ușa, în momentul în care auziră zgomote de pași și încuietoarea deschizându-se.

André Jaccard stătea în fața lor. Karine înaintă cu un deget în dreptul buzelor, arătându-i arma.

— Unde este fiul dumneavoastră, Jérôme?

Își îndepărtă mâna și îi făcu semn să vorbească încet.

— E în pivniță. În bârlogul lui, șușoti el, cu un aer neliniștit.

Karine o luă înaintea lui Andreas. Auziră un zgomot surd de muzică și basul care rezona. Andreas își scoase și el pistolul. Deschise ușa, iar Karine se angajă prima pe scările de lemn. Ajunsă jos, apăsă încet pe clanță. Era încuiată. Andreas își luă un pic de elan și se aruncă în ușă cu toată greutatea. Încuietoarea cedă sub presiune.

Jérôme tresări. Era așezat într-un fotoliu, în mijlocul camerei.

— Nu mișca!

Karine și Andreas stăteau în mijlocul pivniței, cu armele îndreptate asupra lui Jérôme Jaccard. Chipul lui exprima stupefacție. Lăsă să cadă jointul pe care era pe cale să-l fumeze. Chiar lângă el, pe măsuța de cafea, se aflau mai multe fiole de metadonă.

Capitolul 120

Gryon, marţi 2 aprilie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale urcase scările cu teamă după cea de-a doua sonerie. Privi prin vizor.

Poştaşul stătea în pragul uşii, cu un pachet în mână. Nu putea să-i deschidă în ţinuta aia. Îşi aminti că-şi comandase machiaje de pe internet. După câteva clipe, care i se părură interminabile, poştaşul puse coletul jos şi decise să plece.

Trase perdeaua şi privi afară. Zări, atunci, două vehicule de la jandarmerie staţionate în faţa cabanei din faţă. Ce făceau acolo? Unul dintre cei doi inspectori de poliţie, femeia, venise să-l chestioneze în legătură cu prima lui victimă, cea care fusese lovită de Romain. Îl ţinea pe Jérôme de braţ şi îl obliga să urce în maşină. Erau pe cale să-i aresteze prietenul? Nu înţelegea ce voiau. Cei doi inspectori se întoarseră apoi în casa familiei Jaccard.

Risca ceva?

Decise să stea o vreme la postul de observaţie.

Capitolul 121

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Andreas și Karine erau frustrați și aveau sentimentul, ca adesea în timpul acestei anchete, că erau din nou într-un punct mort.

Se înșelaseră.

Nici urmă de Jessica.

Jérôme Jaccard nu era *Psycho Billy.*

Totuși, fraza dezvăluită de Séverine Pellet și propriile lor concluzii indicau acea casă. Era posibil ca fraza să fie prezentă pe o altă cabană? Victima se înșelase? Citise greșit? Asta părea puțin probabil.

Andreas fusese sigur că rezolvase enigma aceea. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă dreptate… Ar fi vrut să o găsească pe Jessica, dar o luase pe o pistă greșită. Chiar și așa, avea sentimentul că soluția era la o aruncătură de băț… Dar unde? Cine?

Privirea îi fu atrasă de fotografiile înrămate de pe perete. Pe una dintre ele, figura un grup de persoane, printre care André Jaccard, cu câțiva ani mai tânăr. Lângă el, o femeie. Rochia ei îi captă atenția: *polka twist* albastră cu buline albe. Aceeași rochie ca cea cu care fusese îmbrăcată prima victimă, Séverine Pellet. Pulsul i se acceleră. Nu mai putea fi vorba de o coincidență. *Psycho Billy.*

— Cine e femeia asta? întrebă Andreas pe André Jaccard.

— Ce vreți de la fiul meu?

— Eu pun întrebările aici! Cine e femeia asta?

— E Marlène.

— Și cine e ea, Marlène asta?

— E o poveste lungă…

— N-avem timp. Spuneți-mi versiunea prescurtată!

— Toată lumea era îndrăgostită de Marlène… O femeie foarte frumoasă… O seducătoare. Putea să aibă pe cine voia. Era soția lui Lucien. Lucien Brunet, prietenul și vecinul meu din față. Săracul om…

— Continuați.

— Marlène l-a înșelat întotdeauna pe soțul ei. Și el nu știa nimic. În fine, asta cred eu. A fost amanta lui Serge Hugon timp de mai mulți ani. Marlène

chiar a reușit să-l convingă pe soțul ei să cumpere cabana vecină cu a noastră, doar pentru a fi mai aproape de Hugon. Lui Lucien nu-i plăcea să vină acolo, iar ea profita de asta. Pretindea că vrea să doarmă pe pășunea montană. Apoi, Hugon venea la cabană fără ca măcar să se ascundă. Cred că se îndrăgostise de el. Mă întrebam adesea, de altfel, ce putuse să găsească la el.

— Vorbiți-ne despre fotografie! De dumneavoastră și Marlène. Și de rochie, ordonă Karine.

— Fotografia a fost făcută cu ocazia unei serate. Un bal. Marlène mă convinsese să merg acolo cu ea. Era înainte să și-o pună cu Hugon. Soția se răstea la mine fără încetare pentru că ei nu-i plăcea să iasă. Era bipolară. O situație greu de gestionat. Ca să merg acolo, am mințit-o. Îl rugasem pe Hugon să-mi servească drept alibi. Dansurile cu ea au fost sublime. Marlène adora rochiile alea din anii cincizeci. Voia să semene cu actrițele alea frumoase. Am fost sedus de șarmul ei. Am avut o aventură. Și apoi, m-a lăsat ca să sară pe Hugon. Era o curvă! Dar o curvă magnifică, adăugă el mângâind cu degetul silueta din poză.

— Hugon era la curent cu aventura dumneavoastră, presupun?

— Da.

— De când datează poza?

— Din 2000. Îmi aduc aminte foarte bine.

Un jandarm îl conduse pe Jérôme, încătușat.

— Vreau să cooperez, dar răspundeți-mi măcar la întrebare. Ce a făcut Jérôme?

— A furat stupefiante din spital.

André Jaccard complet depășit de evenimente, cedă.

Jérôme fusese foarte atașat de mama lui, în ciuda bipolarității acesteia. În timpul fazelor maniacale, ea îi agresa, pe Jérôme și pe el. Și fiului îi venea greu să împace cele două *chipuri* ale mamei. De altfel, boala se agravase de-a lungul vremii. Cu toate acestea, mama și fiul aveau o relație foarte strânsă. De la moartea ei, începuse să se drogheze. Un mod de a umple golul lăsat de dispariția ei?

— Și Hugon v-a șantajat, asta-i?

— Da, la vremea respectivă, s-a folosit de asta ca să mă forțeze să-mi conving soția să cedeze cabana. Era în 2008. Era singura care refuza să

vândă și punea în pericol proiectul imobiliar, la fel și posibilitatea ca ceilalți să facă o căruță de bani.

Capitolul 122

Gryon, marți, 2 aprilie 2013

Andreas și Karine ieșiră rapid din casă și priviră picturile și inscripțiile de pe fațada cabanei.

Povestea despre Marlène.

Rochia *vintage.*

Totul deveni clar.

„Binecuvântat fie Domnul în fiecare zi” era înscris pe fațada familiei Jaccard. Séverine Pellet, atunci când evadase, văzuse bine textul acesta, dar nu figura pe cabana… din care fugise. Se găsea pe cabana… din față, cea pe care probabil o văzuse ajungând în stradă. Scăpase noaptea, dar felinarul de sub acoperiș lumina pictura și inscripția.

În cabana din față… locuia Cédric Brunet, fiul Marlènei. Cel care, în mod evident, o ținea pe sora lui, o maltrata, o tortura. Poate chiar o și eliminase deja. Andreas revăzu în minte pozele post-mortem ale Annabellei Champion. Mușcăturile îngrozitoare ale șarpelui. Spuma de pe buze. Trebuia să alunge imaginile alea și să spere că, pentru Jessica, nu era prea târziu.

Telefonul mobil vibră. Un MMS. Era portretul robot realizat pornind de la declarațiile vânzătorului de șerpi. Andreas i-l arătă Karinei. Era chiar el. Fără nicio îndoială.

Nu mai avea nicio secundă de pierdut.

Capitolul 123

Gryon, marți, 2 aprilie 2013

Bărbatul ce se lăsa tulburat de parfumul mamei sale încă privea pe fereastră. Îi observa pe cei doi inspectori, care tocmai ieșeau din cabana din față. Aceea a prietenului lui, Jérôme, care fusese îmbarcat puțin mai devreme în mașina de poliție. Păreau să reflecteze, contemplând pereții cabanei sale. Se întrebă ce puteau să pună la cale. Brusc, se întoarseră amândoi în direcția lui. Avu o mișcare de recul instinctivă și înțelese că nu-i rămânea mult timp înainte ca ei să-i bată la ușă.

Și totul s-ar fi terminat atunci…

Coborând în pivniță, locașul lui, se regândi la mama și la ziua în care totul se schimbase în existența lui. Avusese un amant timp de mai mulți ani: Serge Hugon. Doar recent putuse să-l identifice și reglase conturile cu o lovitură fermă de lopată.

Și lăsase un mesaj pe masa din bucătărie – *„Uzurpatorul este în infern!”* – punând astfel capăt vieții bărbatului care o distrusese pe a lui.

Cât despre mama, el o învinovățise din ziua în care înțelesese că-l alesese pe altul decât în locul lui. Dar, cel puțin, putuse să continue observația prin orificiul din perete.

Și apoi… în 2008, ea își semnase condamnarea la moarte, în ziua în care surprinsese o conversație între cei doi amanți. Mama decisese să-i părăsească, pe el și tatăl lui. Să ÎL părăsească. Era sfârșitul. Al lumii sale. A vieții sale, așa cum o știuse.

S-o audă spunând că-l iubea pe *uzurpatorul* ăla și că era pregătită să-l însoțească. Să plece din Gryon. Să-și refacă viața cu el. Nu putuse să accepte asta. Amantul decisese să-și vândă casa și cabana. Banii i-ar fi ajutat să pornească de la zero. Nu mai era decât o chestiune de săptămâni…

În acea zi, mama lui trebuise să se ducă la câmpie. Avea o programare la doctor. Cédric făcuse ce era necesar. Dar nu prevăzuse că, în ultimul moment, tatăl lui ar fi decis s-o însoțească pe Marlène…

Marlène se urcă la volanul mașinii, iar Lucien pe locul din dreapta.

— Pune-ți centura, îi aruncă Marlène pornind mașina.

— Știi foarte bine că nu o fac niciodată.

— Când sunt eu cea care conduce, tu faci ce-ți spun eu.

— Vezi-ți de treburile tale, Marlène!

Femeia nu răspunse și apăsă accelerația.

În ultimul timp, Lucien experimenta un sentiment ciudat. Ca și când soția lui se îndepărta de el. Nu fusese niciodată păcălit. Știa că avusese mai multe aventuri. Că nu o satisfăcuse niciodată. Ea nu-l iubea. Și nici el, de altfel. Încă de la început, sentimentele nu contaseră prea mult. Ajunseseră împreună la o sărbătoare a comunei, un pic băuți, și uitaseră să se protejeze. Ea rămăsese însărcinată. El se simțise obligat să se căsătorească cu ea. O mamă necăsătorită, într-un orășel de munte, chiar și în anii '80, făcea bârfitoarele să pălăvrăgească. O poveste banală, ca atâtea altele. Deci de ce începuse el să simtă gelozie? Ea era din ce în ce mai des absentă. Se vedea cu cineva în mod regulat. Era sigur de asta. Se obișnuise ca ea să se culce, din când în când, cu alții. Dar nu ar fi acceptat ca ea să-l părăsească. Ar fi fost batjocura comunei. Pretextase că trebuia să meargă să facă niște cumpărături pentru a o însoți. În realitate, voia s-o împiedice să profite de escapada asta ca să se întâlnească cu amantul. De altfel, păruse nemulțumită. Se simțea satisfăcut că putuse să-i dejoace planurile. Trecură de primul viraj după ieșirea din Gryon.

Niciunul dintre cei doi nu spusese niciun cuvânt de la plecarea de acasă. Lucien se decise atunci să rupă tăcerea.

— Nu se pune problema ca tu să mă părăsești, sper că ești conștientă de asta.

— Ei bine, va trebui să te obișnuiești cu asta! Nu am programare la doctor.

— Te gândeai să te întâlnești cu amantul, așa-i?

În timp ce discutau, niciunul n-a văzut urma lăsată de mașină. Lichidul de frână era pe cale să se piardă, picătură cu picătură.

— Nu. Am întâlnire cu un avocat. O să depun o cerere de divorț.

Lucien rămăsese fără voce. Intuise corect. Trebuia s-o împiedice. Dar cum?

— Niciodată nu te-aș lăsa să faci asta! Mă auzi? Niciodată!

La ieșirea din comuna Posses, Marlène călcase frâna pentru a se angaja într-un viraj la dreapta. Mașina nu încetinise. Apăsase din nou. Nimic. Intrase în curbă cu dificultate.

— Ia-o mai ușor, Marlène!

Mașina continuase să accelereze fără ca ea să poată să facă ceva. După drumul în linie dreaptă, la coborâre apăruse un nou viraj. Reușise să-l ia mușcând din cealaltă bandă. Din fericire, niciun vehicul nu venea din sens invers.

— Marlène! Încetează cu prostiile!

— Nu-i vina mea! E frâna…

La următoarea curbă, Marlène virase la dreapta, dar viteza împiedica orice manevră. Mașina ieșise de pe drum și zburase zeci de metri înainte de a ateriza pe câmp. Aproape că lovise în plin un alt vehicul care urca. Mașina își urmase cursul pe pajiște și se lovise de o movilă. Făcuse o primă rostogolire. O a doua. Lucien fusese aruncat prin parbriz. Apoi mașina efectuase o a treia rostogolire, înainte de a se izbi de un copac.

Lucien supraviețuise, dar accidentul îl paralizase. Această daună colaterală nu figura în planul lui Cédric. Băiatul nu simțise niciodată ceva special pentru tatăl lui, dar n-avusese nici intenția de a-l condamna în scaunul cu rotile pentru restul zilelor sale. Se revanșase în felul lui, ocupându-se de bătrân fără să se plângă, zi după zi. Când resentimentul creștea, încerca să-l înăbușe. Nu elibera presiunea decât devenind mama lui în fața oglinzii, și în ultima vreme, încercând a-și modela făpturile. Prietenii îl luau drept un sfânt. Era doar vinovat. Nu de moartea mamei lui, bineînțeles. Își meritase soarta. Nici de distracțiile cu făpturile din pivniță. Până la urmă, nu voise decât să le iubească. Ci de infirmitatea tatălui său. De asta, da, era responsabil.

Chiar dacă trăiau amândoi sub același acoperiș, el și tatăl său, amenajaseră două apartamente pentru ca fiecare să aibă spațiul lui privat. Accesul către pivniță era, din fericire, pe partea lui. În general, aștepta ca tatăl să meargă la culcare pentru a putea, apoi, să se ocupe de treburile lui fără să fie deranjat. Dar, cu două zile înainte, tatăl lui auzise țipetele femeii închise la subsol. Uitase să închidă ușa. Ce idiot! Nu avusese altă opțiune decât să-și lege tatăl de pat.

Inspectorul Auer și colega lui urmau să apară la ușa lui. Era terminat. Toate planurile îi erau anulate. Jessica n-ar fi devenit niciodată noua lui făptură, mama lui, idolul lui. Dar dacă era constrâns să renunțe la a o

poseda, trebuia de asemenea să se asigure că ea n-ar mai fi fost a nimănui altcuiva.

Cédric luă un ciocan. Zări pe masă flaconul prețios de *Shalimar.* Acel parfum care însemnase atât de mult pentru el… Trebuia să distrugă simbolul ce-l însoțise pe parcursul întregii sale vieți. Dădu o lovitură puternică și cristalul zbură în cioburi. Mirosul de bergamotă, dulce și acidulat, invadă pivnița. O amintire liniștitoare și insuportabilă care sugera deopotrivă căminul urii, cel locuit de mama, și cel al iubirii, cel pe care și-l imaginase în visele sale, dar care în realitate se dovedise o himeră. Apoi, mirosuri florale. Trandafiri. Iriși. Iasomie. Vru să închidă ochii ca să se simtă purtat pentru o ultimă oară în grădina luxuriantă cu fântâni țâșnitoare și flori amețitoare în compania celei mai frumoase și celei mai pline de cruzime femei, mama lui. Dar nu reuși.

Cuprins de o furie în cele din urmă eliberată, precum parfumul din flacon, sparse, unul câte unul, toate geamurile terariilor. Apoi urcă și auzi ușa de la intrare care era pe cale să fie spartă. Fugi pe ieșirea din spate și se lansă cu toată energia spre pădure pentru a scăpa de polițiști.

Capitolul 124

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

Andreas sparse uşa. Avu timp să întrezărească un bărbat îmbrăcat integral în negru fugind prin spatele casei. Avea de gând să plece în urmărirea lui, dar se răzgândi. Trebuia să o găsească pe Jessica. Era în casa aceea? Sau, poate, trebuia mai întâi să-l prindă pe fugar şi să-l facă să vorbească? Karine fu cea care luă decizia pentru el.

— Mă ocup eu de el. Găseşte-ţi sora!

Karine se lansă în urmărirea lui Cédric.

∵

Andreas făcu, rapid, turul încăperilor. Bucătăria, sufrageria şi o cămăruţă. Nimic. La capătul holului, o uşă închisă cu cheia. Inima îi bătea nebuneşte. Observase acea parte a casei din exterior, ca o excrescenţă care fusese construită ulterior. Locul în care *Psycho Billy* se deda vieţii sale duble? N-avea timp să reflecteze la asta. Sparse uşa cu o lovitură de picior. Totul era întunecat. Obloanele erau închise şi nu lăsau să treacă aproape niciun pic de lumină. Un miros pestilenţial îl lovi brusc. Un miros de excremente. Lipsă de igienă şi altceva mult mai sinistru, izul morţii? Aprinse lumina, cu teamă de necunoscut. O cameră amenajată pentru un handicapat. Bare pe pereţi, un pat de spital. Şi, pe pat, o formă sub aşternuturi. Andreas înaintă cu teamă şi ridică cuvertura. Nu era Jessica, ci Lucien, tatăl asasinului. Era legat cu chingi. Mort? În ciuda mirosului, se apropie mult mai aproape şi îi puse două degete pe gât. Simţea un puls. Scăzut. Bătrânul era în mod vizibil deshidratat. Aşternuturile erau murdare de excremente. Mizerabilul ăla îşi abandonase tatăl în propria mizerie. Complet ocupat de obsesia lui morbidă. Obsesie morbidă care luase chipul Jessicăi. Se intersectase cu el în scaun, împreună cu fiul său devotat care îl împingea pe aleile din Gryon. Un tânăr evaziv, care nu privea oamenii în ochi. Pusese asta pe seama timidităţii. Un tip cu alură mai degrabă androgină, cu trăsături fine, care ar fi putut să fie frumos, dacă ar fi ales între virilitate şi feminitate. Dacă n-ar fi preferat să se ascundă în spatele complexelor şi a sexualităţii sale torturate. Ca şi cum, nu ştim niciodată ce se ascundea în spatele faţadei.

Andreas urcă la etaj. Alte camere goale. Una dintre ele era, cu siguranță, camera ucigașului. O cameră de adolescent care se simțea prost în propria-i piele. Postere cu Marylin Manson și alte trupe de rock satanic. Dar nu și dezordine. Nici acolo nu găsi pe nimeni. O ultimă cameră, în capătul holului, era închisă cu cheia. Inima începu să-i bată foarte tare. Jessica…

Făcu un pas înapoi și sparse ușa. Aceasta cedă.

Nici urmă de Jessica.

Andreas se afla într-o cameră de femeie. Un pat *glamour* cu așternuturi de mătase roz, un dulap imens și, în colț, o măsuță de toaletă cu oglindă. Fără îndoială, cea a mamei, Marlène. Cea cu care venise nebunia. Cea pe care ucigașul voia s-o facă să trăiască din nou prin iluziile lui.

Dar nici urmă de Jessica. Își auzea propria respirație sacadată, iar neliniștea creștea pe măsură ce posibilitățile de a-și găsi sora scădeau.

Atunci, de ce era camera închisă cu cheia? În dulap descoperi colecția de rochii *vintage* din care luase, cu siguranță, asasinul ca să-și îmbrace victimele.

Dar unde era Jessica?

Andreas coborî și văzu ușa pivniței. O deschise și coborî scările. Neliniștea creștea. Nu putea fi decât acolo. Jos, ajunse într-un loc complet întunecat. Găsi, nu fără dificultate, un întrerupător. Era în spatele unor rafturi pline cu sticle de vin și borcane de tot felul. Dar nicio Jessica. În capăt, o a doua ușă. Înaintă și o deschise. Un miros puternic de parfum îi inundă nările. Era chiar bârlogul lui *Psycho Billy.* Îl cuprinse o senzație ciudată. Ceva se mișca…

— Jessica, ești aici?

Auzi pe cineva mormăind un răspuns. Găsi întrerupătorul. În colțul încăperii, o zări pe sora lui. Era legată și cu călUș în gură. Un piton tocmai i se înfășură în jurul corpului. Pe jos, un păianjen mare, păros, se mișca și, coborând ochii, văzu în fața lui un șarpe ridicându-și capul.

Andreas își scoase arma fără să piardă timpul să se gândească și ținti reptila. N-o nimeri. Șarpele îl atacă, dar nu reuși să-i planteze colții în picior. Trase a doua oară și îl atinse. Sub forța glonțului, nu mai rămase decât un corp fără cap și sânge împrăștiat. Își aruncă arma și se aruncă asupra pitonului. Chipul Jessicăi devenea albastru. Încercă cu greutate să slăbească strânsoarea, dar animalul avea o forță fenomenală. Nimic de făcut. Găsi un cuțit pe o masă. Îl înfipse în craniul reptilei și îl trase pe

lungime. Puțin câte puțin, pitonul eliberă presiunea și Andreas putu să tragă animalul. Îi dădu, apoi, o lovitură fatală. Remarcă, atunci, terariile distruse…

Ticălosul, pe lângă faptul că se purtase precum un șobolan, își sacrificase colecția macabră. Alte creaturi încă se târau sau se deplasau cu perfidie, fără îndoială, în încăpere. Andreas se lăsă cuprins de diverse senzații. Nu era vorba, propriu-zis, de fobie, ci de un melanj de aversiune și fascinație. Și, pentru moment, polițistul nu simțea decât aversiune. Frica îi dădu curaj. O ridică pe Jessica și o puse pe umeri. În timp ce se îndrepta spre ieșire, simți ceva sub picior. O trosnitură, sau mai degrabă un scrâșnet. Privi în jos. Un scorpion zăcea întins printre propriile măruntaie. Înaintă spre ușa de ieșire, călcând cu atenție, și urcă scările.

Ajuns la parter, o dezlegă pe Jessica și o îmbrățișă. Niște infirmieri, sosiți între timp, o preluară. Dar încă nici urmă de grup de intervenție…

Capitolul 125

Gryon, marţi, 2 aprilie 2013

În spatele casei, Karine se afundase în pădure. Terenul era foarte înclinat. Alerga pentru a încerca să recupereze întârzierea asupra fugarului, și riscă, de mai multe ori, să se împiedice de rădăcini și de pietre.

Deodată, se opri brusc.

Îl auzise coborând întinderea împădurită, dar nu mai percepea acum niciun sunet.

Se oprise?

Sau poate se ascunse?

De jur-împrejurul ei, doar arbori înalți. Nu-l mai simțea pe aproape. Fugarul o luase la vale. Dar nu putea fi sigură de asta. Ascultă, încercând să-și calmeze propria respirație agitată. Încă niciun sunet. Își scoase, așadar, arma și avansă în pădure. Încercă să-și stăpânească tremurul mâinilor pe *Glock.* Auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse.

Zări o căprioară.

Karine se strădui să respire regulat.

Apoi continuă să avanseze. Celălalt reușise să se îndepărteze. Decise să se întoarcă pe urma pașilor ei și puse arma deoparte.

Brusc, fără să poată reacționa, cineva se aruncă asupra ei din spate apucând-o de gât. Căzu cu fața în jos. Suspectul o strângea de gât. Încercă să se zbată cu toate forțele. Dar nimic nu funcționa. El strângea din ce în ce mai tare, iar polițista începea să simtă lipsa aerului. Sângele din cap nu mai putea să ajungă la inimă și își simțea fața răcindu-i-se. Ajunsese în pragul leșinului.

Cu un ultim efort, reuși să-i dea bărbatului un cot în față. Acesta slăbi strânsoarea, suficient pentru ca ea să reușească să se elibereze răsturnându-și agresorul, care căzu pe spate. Ea se așeză deasupra lui, și cu un pumn la nivelul plexului solar, îi tăie răsuflarea. Îi blocă apoi mâinile și îl imobiliză la sol. Auzi pe cineva venind. Se întoarse.

Era Andreas.

— Cum e sora ta?

Vocea îi era spartă, ca răgușită. O urmă începea să-i apară în jurul gâtului.

— E bine, nu-i rănită. A fost preluată de salvare. Tu ești bine?

— Vino, mai bine, să mă ajuți. Ticălosul ăsta aproape că m-a strangulat.

Andreas preluă controlul și puse cătușele în jurul încheieturilor lui Cédric Brunet, apoi îl ridică fără menajamente. Sub masca de vopsea albă pe care transpirația o făcuse să curgă, cu ochii lui înnegriți cu cărbune și lentilele care îi dădeau o privire de mort-viu, avea o alură deplorabilă.

Bărbatul ce se lăsa îmbătat de parfumul mamei sale își coborî capul și se izolă în tăcere. Fața Karinei își recăpătase culoarea, iar vocea îi revenise aproape de normal:

— O să putrezești pentru restul vieții tale în fundul unei celule, gunoiule!

Capitolul 126

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey, miercuri, 3 aprilie 2013

Jessica tocmai fusese internată în spital. Andreas o salvase *in extremis* din ghearele lui *Psycho Billy.* Era deshidratată, dar n-avea niciun traumatism grav, poate cu excepția unui șoc emoțional semnificativ. Ea simțea că și-ar fi revenit foarte repede, dar medicii preferaseră să o păstreze sub observație.

În schimb, Mikaël se afla încă la terapie intensivă și medicii îl mențineau în comă. Șansele lui la viață erau încă reduse. După spusele specialiștilor, situația putea evolua într-un sens sau în celălalt. Nu se arătau, totuși, prea optimiști. Rolul lor era să fie obiectivi. Dar Mikaël era un luptător și Andreas nu putea să-și imagineze o altă cale de ieșire decât supraviețuirea. Știa, de asemenea, că riscul traumelor era important. Voia să alunge ideea aceea din minte. Voia să-l găsească pe Mikaël așa cum era înainte, dar era bântuit de tot felul de gânduri sumbre. Nu voia să accepte imaginea partenerului lui în stadiul de legumă, incapabil să se miște, și a lui pe cale să-l hrănească cu terci pentru bebeluși.

O altă imagine îl bântuia. Cea a ucigașului pe care îl zărise pe filmarea făcută de Mikaël în momentul în care trase în el.

Mangiafuoco. Mâncătorul de foc…

Acel individ care acționase din umbră încă de la început. Mikaël îi dăduse numele păpușarului lui Pinocchio. Acum avea un chip! Și era decis să facă tot posibilul pentru a-l găsi.

Andreas intră în camera Jessicăi. Ea dormea, iar Andreas schiță un zâmbet pe furiș, privind-o. Se așeză pe scaunul de lângă pat și își puse mâna peste a ei fără s-o scape din priviri. Îi fusese atât de frică să n-o piardă…

Se temea, în continuare, pentru Mikaël. Cum ar fi fost viața lui fără el? Voia să-și alunge acel gând. Trebuia să se agațe de unicul lucru imaginabil: Mikaël în viață alături de el. Ei doi. Împreună. Pierdut în gânduri, nu văzu că sora lui tocmai deschisese ochii.

— Andreas…

— Jessica…

Îi zâmbi, încercând s-o calmeze.
— Cum te simți?
— Sunt epuizată. Te iubesc, frățiorule!
— Și eu te iubesc, soră mai mare!
— M-ai găsit. Eram sigură de asta. M-am agățat, fără oprire, de ideea asta.
— Ți-a făcut rău?
— Nu m-a violat, dacă asta e ceea ce vrei să știi.
Andreas răsuflă ușurat.
— Am, încontinuu, muzica aia oribilă în cap și imaginea chipului ăla machiat cu negru și alb. Și ochii ăia… Trebuia să rămân puternică, dar… era un sentiment indescriptibil. Îmi spunea, tot timpul, *mama.* Îmi era frică. Nu să mor, ci de a nu-mi mai vedea copiii. Și de a nu te mai vedea pe tine.
Andreas își ascultase sora fără s-o întrerupă. Întâi ezitase să-i vorbească despre asta, dar n-avea de ales. Nu putea să țină vestea rea pentru el.
— Trebuie să-ți povestesc ceva.
Aflând noutățile în legătură cu Mikaël, Jessica izbucni în lacrimi.
— Andreas…
Jessica își jurase să-i destăinuie secretul îngropat atâția ani, în caz că supraviețuia. Dar în acel context, era exclus. Mikaël era în comă, nu putea pune încă un necaz pe umerii lui Andreas.
— Da?
— Mulțumesc. Ești cel mai bun frate din lume…

Capitolul 127

Spitalul Riviera Chablais,
joi, 4 aprilie 2013

Pe laptopul lui Cédric Brunet, alias *Psycho Billy,* descoperiseră o serie de filmulețe înregistrate în ultimii ani cu ajutorul smartphone-ului, și o agendă cu texte mai vechi în care povestea relația cu mama lui și cum o urmărea în camera ei printr-o gaură din perete.

Andreas văzuse toate înregistrările, una după alta. Constatase tulburătoarea transformare fizică a lui *Psycho Billy.* Întâi bărbat fără fard, apoi, puțin câte puțin, ochii, machiați ca cei ai mamei, apoi gura, făcută cărnoasă cu ajutorul rujului, iar la final – peruca, la care se adăugase, rapid, rochia. Ca și cum își asumase din ce în ce mai mult imaginea de femeie. Asta îl făcu să se gândească din nou la spectacolul *Catherinei d'Oex.* Dar la ea era o transformare în emoție și în lumină totodată, în lumina reflectoarelor; în celălalt, o latură mai întunecată, care se exprima în intimitatea unei camere de femeie.

Aceste filmulețe spuneau povestea unui tânăr care își iubea mama, care o iubea mult, și care de-a lungul anilor dezvoltase o viață fantasmagorică. Era convins că mama îl iubea, nu ca o mamă care își iubește copilul, ci ca o femeie care iubește un bărbat. O urmărise încă din adolescență în camera ei, în fața oglinzii unde ea se machia și se îmbrăca cu rochii *vintage.* O văzuse, de asemenea, mângâindu-se. Credea că o făcea pentru el.

La vârsta de șaptesprezece ani, totul se schimbase. Prin orificiul din perete, o surprinsese în plină hârjoneală cu un amant. Trăise asta ca pe o profundă trădare. Notițele lui arătau că, din acel moment, îi fusese greu să-și controleze emoțiile, și că sentimentele negative puseseră stăpânire pe el într-un mod mult mai intens și durabil, antrenându-l progresiv spre o tulburare delirantă incontrolabilă de tip eroto-maniacal. Cédric era convins că era iubit de mama lui și era sigur că ea inițiase această *relație amoroasă.* Să o surprindă cu un amant și apoi să aibă impresia că ea îi întoarce spatele, fusese cu atât mai dur de încasat. Cédric exprima în notițele lui o profundă tulburare de identitate. El voia să devină un bărbat, *unul adevărat,* în timp ce mama lui își petrecea timpul umilindu-l și luându-l drept un *„fătălău”.*

Menționa, de asemenea, dorințe homosexuale, însă nu putea accepta o astfel de idee. Singura persoană pe care simțea că avea dreptul s-o iubească era mama lui.

Nereușind nici să admită, nici să-și reprime homosexualitatea, se convinsese că mama îl iubea. Era singurul lucru plauzibil și imaginabil din punctul său de vedere.

Din ceea ce povestea Cédric în legătură cu ea, Andreas înțelese că fusese o mamă care îi amputa virilitatea. Își bătea joc de el. Îl umilea. Îi punea sub semnul întrebării bărbăția. Imposibil pentru tânărul băiat să-și construiască o viață sexuată și sexuală echilibrată.

Apoi, Cédric a dorit să devină mama sa. Eșuând lamentabil în toate tentativele de a deveni bărbat, voia să devină femeie. Și ce femeie, dacă nu cea pe care o adula, mama sa? Iubirea închipuită a mamei față de el acționa ca un mecanism de supraviețuire, dar îi cauzase, totodată, naufragiul. Picătura care umpluse paharul fusese în ziua în care ea decisese să părăsească locuința, pentru a pleca cu amantul ei. Atunci, cu siguranță, se cufundase în nebunie. Își omorâse mama sabotându-i mașina. Odată moartă mama, el începuse să retrăiască scenele pe care le observase prin gaură, când, așezată în fața oglinzii, ea se machia și se îmbrăca în ținutele *vintage.* Marlène decedase la vârsta de patruzeci și patru de ani. Cu mama dispărută, el voia deopotrivă să o resusciteze și să devină ea.

Într-unul din ultimele lui filmulețe, declara că acea imagine din oglindă nu-l mai satisfăcea. Începând de atunci, nu se mai filmase cu hainele feminine, ci cu machiajul satanist al lui Marilyn Manson. Ca și cum, odată cu ideea trecerii la fapte, încercase să se dezumanizeze. Ca și cum, a se transforma în monstru era soluția pentru a-și nega propria umanitate și a cădea în oroarea torturii și a uciderii. Și decisese, atunci, că trebuia să posede o femeie, una adevărată, în carne și oase. O femeie care întruchipa femeia supremă: mama lui.

Andreas se întrebase cum nimeni, pe parcursul acestor ani, nu-și dăduse seama că ceva nu se lega. Cédric Brunet avea, fără îndoială, capacitatea de a dezvolta diverse relații sociale. Nimeni din anturajul lui nu putuse să spună dacă avea legături cu femei. Rămânea totdeauna foarte discret. Prietenilor lui le invoca datoria de a se ocupa de tatăl lui handicapat și a nu avea timp să alerge după fete. Odată cu vâlva arestării sale care se răspândise pe scară largă, o femeie din Bex se prezentase, totuși, cu zi

înainte, poliției. Ea a povestit că avusese o relație de câteva săptămâni cu el. Foarte repede, își dăduse seama că avea comportamente și atitudini *bizare.* În ziua în care voiseră să treacă la fapte, mașinăria nu funcționase. În pivnița lui, poliția găsise numeroase reviste pornografice gay. Cédric se lupta cu el însuși. Se simțea, deopotrivă, prizonier iubirii mamei sale și a nevoii lui de bărbați. O situație psihologică de neînțeles.

Într-un ultim video, el explica și uciderea lui Serge Hugon. La momentul respectiv, nu știuse niciodată cine era faimosul amant al mamei sale, cel pe care îl numea *uzurpatorul.* Nu-i cunoștea decât spatele tatuat cu un trandafir negru și un craniu. Atunci când Hugon venise să-l acuze pe Antoine că-i omorâse vaca, iar Andreas îl împiedicase să se bată cu Antoine, cămașa lui se rupsese și recunoscuse tatuajul. Găsise, apoi, o ocazie bună să se răzbune.

Capitolul 128

Închisoarea Bois-Mermet, Lausanne, joi, 4 aprilie 2013

Antoine fusese exonerat în mod oficial și urma să fie eliberat dis-de-dimineață. În alte împrejurări, Andreas s-ar fi dus la închisoare ca să-l întâmpine, dar alesese să rămână alături de Mikaël.

∵

Ușa groasă, de lemn, se deschise și directorul închisorii intră în celulă.

— Sunteți liber! Gardianul vă va însoți pentru formalitățile de ieșire. Mă bucur că s-a rezolvat astfel cazul dumneavoastră. Sper că să nu păstrați o amintire prea urâtă a sejurului dumneavoastră la noi, încercă el să glumească.

— Mulțumesc. O să las un comentariu pe *Tripadvisor*…

Antoine n-ar fi putut uita niciodată ziua sosirii sale.

Fusese adus într-o dubă de la închisoare. Din curte, fusese escortat încătușat în interiorul clădirii și, după un culoar lung, fusese plasat într-o celulă fără ferestre având ca mobilier doar o bancă, o masă și un vas de toaletă. Curând, un gardian venise să-l caute și îl condusese într-o încăpere unde completaseră actele de intrare. Trebuise, apoi, să facă un duș. I se dăduseră o cuvertură, o pernă, un prosop de baie precum și un kit cu articole de toaletă. Apoi fusese dus în zona celulelor. Cea mai rea amintire a sa: să audă cheia închizând ușa și să se afle singur în celulă pentru prima oară.

În dimineața aceea, făcuse drumul invers, mai puțin cătușele. Fusese însoțit până în curte și lăsat singur. Ușa metalică de sub arcadă încă îl separa de libertate și de ferma lui pe care se bucura să o revadă. Vizualiză drumul sinuos pe care ar lua-o pentru a se întoarce la Gryon. Și imaginea care îi veni în minte era cea a Marelui Muveran, muntele pe care-l vedea zilnic încă de la naștere. Abia aștepta să-l vadă înroșindu-se din nou, în asfințit.

Ușa metalică se deschise și Antoine ieși. Zâmbi, văzându-l pe Vincent. Petrecuse aproape două săptămâni în celula strâmtă. Singur. Timpul petrecut în acel univers fusese o experiență deopotrivă înfricoșătoare și

tulburătoare. Uneori, simțise că se sufoca, el care iubea atât de mult libertatea. El, care își putea decide în fiecare zi programul. El, care se simțea confortabil în mediul lui din Gryon. Cu animalele sale.

Antoine trebuise să trăiască printre criminali adevărați. Ziarele scriseseră despre el și anumiți deținuți îl băteau pe spate zicând „*Bine jucat!*” sau „*Bravo!*”. Să omoare o ființă umană care măcelărise o vacă părea a fi, pentru ei, un act civic. Însă nu făcuse nimic. Niciodată n-ar fi omorât vreo ființă. Nici măcar un animal. El care nu putea dormi atunci când trebuia să-și trimită una dintre vaci la abator.

Plecară cu mașina, pentru a reveni la viața lor din Gryon.

∵

Vincent se gândi că ar fi trebuit să-i mărturisească secretul care-i stătea pe suflet de mai multe luni. Nu voia să preia ferma. În secret, urmase o pregătire de grafică prin corespondență. Și găsise un stagiu. Tatăl lui ar fi fost dezamăgit. Dar avea să facă acea confesiune dificilă după ce tatăl s-ar fi readaptat la viața de-acasă. Pentru moment, urmau să sărbătorească întoarcerea lui la fermă.

Capitolul 129

Sediul poliţie, Lausanne,
joi, 4 aprilie 2013

Telefonul lui Christophe sună scurt. Era apelul pe care îl aștepta, cu nerăbdare, din Germania. Cu o zi înainte, inițiase cercetări în legătură cu arma cu care se trăsese asupra lui Mikaël: un *Makarov PM,* un pistol rusesc. O armă similară fusese recent folosită la Berlin în pentru asasinarea unui om de afaceri rus și a soției sale, în timpul unei reprezentații la Operă. Christophe contactase *Bundeskriminalamt*-ul și le trimisese amprenta balistică.

— Am comparat cele două proiectile, dar nu e aceeași armă. Asta-i sigur.

— Păcat, exclamă Christophe.

— Asta nu înseamnă că nu-i același om. Știm că era o moarte comandată și executată de un profesionist. Și, în general, profesioniștii se debarasează de arma lor, odată efectuată misiunea.

— Aveți idee despre cine-ar fi vorba?

— Nu. Dar credem că e vorba de un rus. Arma utilizată, precum și victimele, sunt rusești. Un informator de la Moscova a spus agenților noștri că ucigașul era, fără îndoială, un fost KGB-ist. Avem o listă de nume ale asasinilor plătiți, cunoscuți de serviciile noastre. Pot să vă trimit pozele prin poșta electronică.

— Și aveți bănuieli legate de angajator?

— E o chestiune foarte delicată. Colegii noștri ruși nu par să vrea să avanseze cu ancheta. Victima era un politician din opoziția actualului regim. Credem că ordinul vine de foarte sus. Sunt șanse mari să nu aflăm niciodată adevărul.

Christophe mulțumi interlocutorului său și deschise inbox-ul. Câteva minute mai târziu, mailul sosise. Transferă imediat pozele asasinilor plătiți pe mobilul lui Andreas.

Capitolul 130

Spitalul Riviera-Chablais, Monthey, joi, 4 aprilie 2013

Andreas consultă pozele atașate mesajului pe care tocmai îl primise. Trecu frenetic în revistă capetele asasinilor. Avea în memorie ochii lui. O privire de gheață. Primii cinci nu-i aminteau de nimic. O privi pe a șasea, înainte de a da mai departe.

— El este! Sunt sigur de asta, exclamă el, făcând-o să tresară pe infirmiera care se îngrijea de Mikaël.

Andreas îl sună pe Christophe. Îl identifică pe ucigașul în cauză ca fiind Vladimir Bratcov. Acesta folosea mai multe pseudonime presupuse, inclusiv cele de Artmonov, Andropov, Andreïev sau chiar de Alekseiev. Toate nume de familie care începeau cu „A”.

— I se spune *Litso Ice,* ceea ce înseamnă *chip de gheață.*

Numele lui de *artist* era deosebit de bine ales. Acea privire rece, inumană… Cel pe care îl văzuse pe filmarea înregistrată de Mikaël în momentul în care se pregătea să tragă. Asta se întâmplase cu trei zile înainte. Bratcov părăsise deja țara? Era posibil. Și dacă s-ar fi întors în Rusia, nu mai era nimic de făcut. Dar dacă, din întâmplare, încă era în Elveția, nu trebuia să piardă timpul. Trimisese poza lui la toate secțiile de poliție precum și vămilor. Contactaseră, de asemenea, și *BAero, Poliția judiciară a aeroportului* din Geneva, pentru a le cere să verifice dacă un pasager cu unul dintre pseudonimele din listă era programat pentru un zbor cu plecare din Geneva sau un alt aeroport din Elveția.

Andreas închise. Incapabil să se calmeze, se fâțâia de colo-colo pe culoarele spitalului. Nici măcar nu știa de când nu mai mâncase ceva. Se opri la automat și introduse moneda pentru a cumpăra o pungă de chipsuri. Nu se întâmplă nimic. Lovi geamul cu pumnul. Avea impresia că rula o scenă-clișeu din filme: polițaiul enervat care scutură automatul necooperant. O infirmieră care trecea pe acolo îl mustră și-i făcu semn să se îndepărteze, apoi apăsă pe un buton. Pachetul de chipsuri căzu, iar ea i-l întinse încruntându-se. Se scuză, simplu, și continuă mișcarea de du-te-vino pe culoar, aruncând la fiecare trecere un ochi în camera lui Mikaël care

nu se trezea. Era prea agitat pentru a merge să se așeze lângă el. Se spunea că pacienții în comă auzeau vorbele apropiaților lor, poate le simțeau și stresul. Nu aceea era emoția pe care voia s-o transmită omului vieții lui.

Andreas spera că *Litso Ice* era înregistrat pentru un zbor. Dacă se decisese să ia trenul sau să părăsească Elveția cu mașina, ar fi fost dificil, dacă nu imposibil, să-l intercepteze. Și dacă trecea granița, nu l-ar mai fi găsit.

Răspunsul sosi la începutul după-amiezii. *Poliția judiciară a aeroportului* făcuse turul transportorilor aerieni și controlase toate listele de pasageri. Un anume Alexey Artmonov era înregistrat într-un zbor pentru Moscova în aceeași zi la ora 15.

Acele ceasului său arătau ora 13:30.

Andreas contactă poliția din Geneva precum și vama aeroportului. Nu mai avea niciun minut de pierdut.

Capitolul 131

Aeroportul Geneva,
joi, 4 aprilie 2013

Înainte de a se duce la aeroport, *Litso Ice* făcuse ultimul retuș al deghizării sale: lentile de contact căprui pentru a-și ascunde privirea de gheață, masca de silicon cu păr și barbă grizonantă, și ochelari de vedere. Punctul slab al acestor măști foarte realiste se situa la nivelul privirii. Impunerea unei distanțe față de interlocutor cu ajutorul ochelarilor se impunea în situația lui actuală. I se făcuseră mai multe modele de o companie care lucra, în principal, pentru cinema. Le plătise o mică avere, dar își meritau banii. Încă nu călătorise niciodată, și cu atât mai puțin să traverseze o vamă, mascat. Le utiliza mai degrabă atunci când executa o misiune în public. În acțiune, toată lumea nu vedea decât focul. În cazul de față, riscul era ca vameșul, instruit să fie vigilent, să se îndoiască de ceva. Însă trebuia să-și asume riscul, era singura lui șansă. Dacă polițaiul îi văzuse fața, așa cum se temea, descrierea lui ar fi fost transmisă. Se privi în oglindă. Era pregătit. Verificase, apoi, că își pusese bine în buzunar pașaportul care corespundea personajului său. O precauție.

∴

În parcarea aeroportului, gară mașina închiriată și predă cheile. Apoi ajunse la ghișeul pentru înregistrarea bagajelor și, înainte de a trece controlul vămii, se duse la toaletă pentru o ultimă verificare. Simțul perfecțiunii se exprima în cele mai mici detalii.

Vameșul îi luă pașaportul și îl scană. Apoi îl privi rapid înainte de a-l pune pe tejghea și îi ură călătorie plăcută. Nu-i mai rămânea prea mult timp înainte de a se duce la poarta de îmbarcare.

Litso Ice coborî, apoi, scările rulante pentru a merge la terminalul care se afla într-o clădire rotundă din mijlocul pistei. Ajunse la un ultim control de securitate și îl trecu fără probleme.

În sala de plecări, se instală la tejgheaua unui bar și comandă un pahar cu suc de mere elvețiene pe care învățase să-l aprecieze în timpul sejurului său.

Brusc, simți o oarecare agitație. Bărbați în civil apărură și se postară la ușa de îmbarcare a zborului spre Moscova, analizând cu atenție pasagerii. Îi recunoscu ușor. Polițiști. Pe pistă, mașini nemarcate dădură buzna și se poziționară aproape de avion. Mai mulți bărbați ieșiră din ele. Toți, în civil, purtau câte o banderolă. Nu reușea să citească ceea ce era scris pe ele, dar putea să-și imagineze: *Poliția.* În cutia unei portiere deschise, zări un toc pe care îl identifică cu ușurință. Conținea un *HK-MP5,* un pistol-mitralieră german utilizat de numeroase unități speciale. Unul dintre bărbați, cu un *walkie-talkie* în mână, gesticula și dădea indicații celorlalți. O oarecare nervozitate se instală printre călătorii care începeau să bănuiască un atentat terorist iminent…

În ochii lui, o singură explicație era posibilă: știau că urma să ia zborul acela. *Litso Ice,* în mod evident, îl subestimase pe acest inspector. Cum reușise să ajungă până la el? Reflectă câteva secunde, apoi își termină paharul.

Chiar și deghizat, n-ar fi putut să-și asume riscul. Știau, în mod cert, numele său de împrumut, altfel n-ar fi fost acolo. Coborî scările și se îndreptă spre terminalul principal. Mergea pe un culoar lung. În față, văzu sosind în fugă alți polițiști în uniformă. Nu se alarmă și continuă ca și cum nimic nu se întâmpla, întorcând privirea. Trecură pe lângă el fără să se oprească. Avusese noroc.

Ajuns la terminalul principal, încă trebuia să rezolve o problemă majoră. Cum să iasă? Imposibil să treacă de ultimul control de securitate…

Litso Ice zărise o ușă pe care un panou afișa *„Zonă rezervată personalului aeroportului”.* Dar era încuiată. Văzu un bărbat cu ecuson apropiindu-se de ea. Înaintă și se poziționă chiar în spatele lui. Își scoase din buzunar stiloul *Montblanc* cu care îl împunse în spate.

— Deschideți ușa asta! Nu spuneți nimic! Altfel, n-o să ezit să vă înjunghii.

Bărbatul execută, tremurând, și intrară pe ușă. La câțiva metri, un semn indica toaletele. Acolo își împinse ostaticul. După aceea, îi dădu o lovitură scurtă peste ceafa ca să-l doboare. Apoi îl prinse între brațe și-i rupse gâtul. Depuse cadavrul într-una dintre cabine și îi sustrase ecusonul. Îi privi fața și avu brusc remușcări. Tocmai omorâse o persoană a cărei singură greșeală era că se afla în calea lui la momentul nepotrivit. Dar trebuia să se

mişte repede şi să iasă din aeroport înainte să se dea alarma. O victimă colaterală necesară.

Părăsi toaleta şi căută ieşirea pe care o găsi cu uşurinţă. Plasă ecusonul în dreptul senzorului şi uşa se deschise. Se afla în terminalul de sosiri.

Capitolul 132

Aeroportul Geneva,
joi, 4 aprilie 2013

Litso Ice ieși din aeroport pe ușa principală, amestecându-se în mulțime. Trebuia să se gândească la următoarea etapă înainte să prevadă un plan de evadare: unde să se ascundă? Dar, înainte de toate, să părăsească zona cât mai repede. În fața lui, taxiurile așteptau clienții.

Un vehicul ajunse în mare viteză și se opri brusc în mijlocul drumului. Un bătrân BMW gri. Mai văzuse mașina asta. În Gryon…

Inspectorul Andreas Auer ieși din ea și închise ușa. O a doua persoană îl însoțea. O femeie. Colega lui. Începură să alerge în direcția lui. Pulsul i se acceleră.

Erau la câțiva metri…

— Poliția, faceți loc! strigă Andreas.

Litso Ice se dădu la o parte și-i văzu trecând în trombă pe lângă el. Nu-l reperaseră. Urmau să-l caute înăuntru. Minute prețioase câștigate. Trebuia să părăsească zona fără să mai întârzie. Profită de momentul de panică ca să sară într-un taxi.

— Duceți-mă la gară, vă rog.

Capitolul 133

Aeroportul Geneva,
joi, 4 aprilie 2013

Andreas și Karine se fofilară printre numeroșii pasageri grupați în zona de sosiri. Un inspector de poliție judiciară din Geneva le făcu semn.

— Îmbarcarea este aproape terminată. Compania aeriană ne-a confirmat că Alexey Artomonov a înregistrat un bagaj și a trecut controlul pentru a accesa zona de plecare. Pașaportul lui a fost scanat la punctul de trecere al vămii. Trebuie, fără îndoială, să se afle acolo. Am trimis oameni în fața tuturor ieșirilor. Nu poate să ne scape.

Dacă *Litso Ice* era încă în incinta aeroportului, putea fi oriunde prin mulțime. Sau poate se ascunsese undeva, sperând să se calmeze situația?

— Urmați-mă!

Inspectorul îi conduse pe pistă, unde-i aștepta o mașină. Șoferul îi duse până la scara avionului. Îmbarcarea se terminase. *Litso Ice* sigur fusese alertat de prezența masivă a poliției și nu urcase, probabil, în avion. Personalul de la sol confirmase că el nu se îmbarcase. Andreas voia să se asigure el însuși. O luă pe scara rulantă pentru a ajunge la avion, un Boeing 737, al companiei *Aeroflot.* Traversă culoarul observând totodată chipul fiecărui pasager. Un bărbat cu chelie și trăsături colțuroase privea prin hublou. Andreas îi puse mâna pe umăr.

— Domnule!

Acesta tresări și se întoarse. Ochi negri inexpresivi în locul privirii de gheață.

— Îmi cer scuze. Nu pe dumneavoastră vă caut.

După ce făcuse dus-întors și inspectă toaletele, Andreas coborî pe pistă.

Inspectorul din Geneva îi ceru să-l urmeze. În mijlocul unei încăperi, pe o masă, se afla o valiză.

— Am adus bagajul suspectului.

Andreas își puse mănușile de plastic. Valiza de aluminiu era încuiată cu ajutorul unui cod, însă, ca toate bagajele conforme cu normele americane, putea fi deblocată cu o cheie specială. După deschidere, scoase de acolo conținutul, inspectând fiecare obiect. Haine împachetate cu grijă. O trusă de

toaletă. În partea de jos a valizei, găsi două măști de silicon perfect realiste. Una dintre ele, cea a unui bătrân chelios, îi aminti de portretul-robot bazat pe fizionomia bancherului. Nu e de mirare că difuzarea ei nu dăduse niciun rezultat. Deschise apoi trusa de toaletă care conținea mai multe produse de machiaj. Avea mai multe cutiuțe pentru lentilele de contact. Analiză, apoi, valiza goală. Cunoștea foarte bine acest model al unei celebre mărci germane, căci și el deținea una identică, așa că văzu imediat că fusese adaptată. Trase materialul care proteja carcasa. De jur-împrejur fusese adăugat un fel de tub metalic. Unul dintre capete era detașabil. Un loc perfect pentru a ascunde obiecte. Dar era gol. Tubul avea mărimea ideală pentru a găzdui țeava unui pistol.

— Cel puțin, am avea, astfel, profilul lui ADN și amprentele digitale, comentă inspectorul genevez.

Andreas nu răspunse. Se gândea la *Litso Ice*. Acesta găsise, cu siguranță, o cale de părăsi aeroportul. Unde se dusese?

În acel moment, putea la fel de bine să fie în Elveția sau să fi trecut deja frontiera franceză. Andreas era epuizat.

Lipsa de somn.

Neliniștea.

Frustrarea.

Capitolul 134

Spre Nyon, joi, 4 aprilie 2013

Așezat în vagon, *Litso Ice* privea peisajul derulându-se. Priveliștea asupra lacului și a munților era de toată frumusețea. Elveția urma să devină colivia lui de aur? Cum să iasă de-acolo? Cu avionul, imposibil. Cu trenul? Or fi instalat, probabil, controale la frontiere. Mașina era, cu siguranță, soluția cea mai discretă. Dar să închirieze un vehicul nu era o idee bună. Dacă descoperiseră unul dintre pseudonimele sale, le știau poate și pe celelalte. Era prima oară când se afla într-o asemenea situație.

Când comisese greșeala? De regulă, accepta misiuni de scurtă durată. De această dată, rămăsese ceva vreme pe teren. Prea multă vreme, poate? Suma de șase cifre care îi fusese propusă fusese un stimulent suficient. Fusese denunțat? De cine? Nu-i cunoștea numele angajatorului. Dar o întâlnise pe Natalia Tchourilova la Zug. Poliția o interogase și făcuse dezvăluiri? Le dăduse descrierea lui? Însă ea nu era la curent cu identitatea lui adevărată. Gândindu-se la asta, greșeala lui fusese, fără îndoială, legată de jurnalistul ăla care reușise să filmeze momentul împușcăturii. Filmarea ajunsese la iubitul lui, inspectorul de poliție, înainte să-l șteargă? Acesta putuse să-i vadă fața?

Nu mai folosea la nimic să-și tot pună întrebări. Știa că nu trebuia să intre în contact cu nimeni, implicat mai mult sau mai puțin în afacerea aia. Trebuia să rămână discret. Nu putea închiria o mașină. Să fure una? Și asta ar atrage suspiciunea poliției. Avu o idee. Știa unde-ar fi putut să găsească un vehicul a cărui absență n-ar fi fost remarcat prea curând.

Capitolul 135

Cabana *Steaua de argint,* Gryon, joi, 4 aprilie 2013

Pe terasa cabanei, Andreas își pusese un pahar de whisky și își aprinsese un trabuc. Voia să reflecteze la calmul munților săi. Minus se culcase la picioarele lui și Lillan se instalase confortabil lângă el, pe canapea.

Doar Mikaël lipsea la apel, și absența lui era dureroasă.

Revenind de la Geneva, se oprise la spital pentru a afla vești despre Jessica, sora lui, dar mai ales pentru a merge să-și vadă partenerul. Medicii îi explicaseră că situația era stabilă, dar tot critică. Voise să rămână acolo, dar îi recomandaseră să se întoarcă să doarmă câteva ore, constatând starea lui de oboseală mentală și fizică. Urmase sfatul lor fără tragere de inimă. S-ar fi întors la căpătâiul lui Mikaël în zori.

Polițiștii pierduseră urma lui *Litso Ice,* pe numele lui adevărat Vladimir Bratcov. Andreas era dezamăgit. În drum spre Geneva, fusese sigur c-avea să-l prindă pe nenorocitul care îl trimisese pe Mikaël la spital.

Și acum?

Șansele să-l găsească erau slabe. Putea fi oriunde. Dar Andreas n-avea să stea cu mâinile-n sân.

Trase din trabuc și expiră fumul dulceag.

Vladimir Bratcov era *Mangiafuoco,* cel care trăsese sforile încă de la începutul afacerii.

Cel care îl șantajase pe bancherul genevez ca să-și vândă cabana.

Cel care omorâse vaca lui Serge Hugon în timpul concursului, și apoi pe cea a lui Antoine, ca să-i întoarcă unul împotriva celuilalt.

De asemenea, cel care îl *sinucisese* pe avocatul din Zürich.

Foarte sigur, și cel care o asasinase pe proprietara *Refuge de Frience* făcând să se creadă că era o nouă crimă săvârșită de Cédric Brunet, alias *Psycho Billy.*

Și acela, tot el, care îl lăsase pe Mikaël aproape mort pentru că se apropiase prea mult de adevăr.

∵

Poliția din Zug descinsese în sediul SQIRE. Natalia Tchourilova fugise din Elveția cu o zi înainte, fără să-și anunțe personalul. Ca s-o înfunde pentru complicitate în asasinat, aveau nevoie de dovezi solide. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să stabilească o legătură între ea și Vladimir Bratcov. Cel care era în spatele întregii povești era magnatul rus Andrei Klitschko. El îl angajase pe asasinul profesionist Vladimir Bratcov, alias *Litso Ice.* Dar Klitschko, în mod sigur, evitase să-l contacteze direct. De obicei, acest gen de afaceri se făceau printr-un intermediar. Procurorul ar fi putut emite o cerere de asistență judiciară reciprocă internațională către Rusia, dar pentru asta trebuia să aibă probe concrete. Ceea ce nu avea. Și chiar dacă ar fi avut, asta ar fi luat mult timp, fără un rezultat garantat.

Klitschko era de neatins.

Lui și Nataliei Tchourilova aproape le reușise lovitura. Toate terenurile și cabanele le aparțineau de-atunci înainte. Fie *Swiss Quality în Real Estate (SQIRE),* fie holdingul *Swiss Global Services Limited (SGS).* Știind că SCS era, deja, acționară majoritară a SQIRE, nimic nu mai stătea în calea realizării acestui proiect din *Frience.* Planul lor părea, în teorie, perfect, dar în practică nu se întâmplase la fel de discret pe cât ar fi vrut. Și garda financiară descoperise informații compromițătoare. *Holding*-ul din Cipru, al cărui adevărat proprietar era Klitschko, achiziționase bunuri pe teritoriul Elveției cu aprobarea autorităților competente. Era, deci, *clean* în principiu. În schimb, Marie Pitou, agenta imobiliară, avea probleme mari, la fel și unul dintre funcționari. Amândoi primiseră o importantă sumă de bani într-un cont *off-shore.* După mai multe ore de audieri, mărturisiseră că luaseră mită pentru a permite *holding*-ului să cumpere bunurile în deplină legalitate. Garda financiară reușise să o ia pe firul apei și să descopere că mita fusese plătită prin intermediarul unui cont al Nataliei Tchourilova. Așadar, permisul era anulat. Și achiziția proprietăților, nulă. Bunurile urmau să fie vândute la licitație. Îi sunase ceasul proiectului *Frience Luxury Estate.*

Andreas avu, brusc, o idee. Merita să verifice asta. Dar la ora aceea, agenția era închisă. N-avea timp de pierdut. Își stinse trabucul.

Capitolul 136

Immogryon, Gryon, joi, 4 aprilie 2013

Agenţia imobiliară din centrul comunei Gryon era situată chiar lângă *Café Pomme.* Ușa era, bineînțeles, încuiată. Exista o alarmă? Nimic nu părea să indice asta. Andreas își asumă riscul. Nu mai era o încălcare a regulamentului. Dar, din precauţie, își puse o pereche de mănuși. Nu voia să lase urme.

Își scoase arma și lovi geamul ușii cu patul. Descuie apoi din interior și pătrunse în sediu. Intră în biroul Mariei Pitou și porni calculatorul. O parolă. Cum să facă? Era blocat. Ar putea fi putut, bineînțeles, să o contacteze pe Marie Pitou, dar pătrunzând prin efracţie și fără mandat, era puţin probabil ca ea să se arate cooperantă. Apoi își aminti. Îl sună pe Christophe. Cu un an înainte, analizaseră conţinutul calculatoarelor agenţiei după moartea lui Alain Gautier, coproprietarul Immogryon-ului. Și întrebaseră, la momentul respectiv, parolele, pentru a le accesa. Christophe le găsise rapid și i le dăduse fără să crâcnească. Nu fuseseră modificate.

Andreas își începu investigaţiile în istoricul achiziţiilor și vânzărilor cabanelor. Verifică, rând pe rând, dacă SQIRE sau *holding*-ul erau deţinătorii altor bunuri. *Litso Ice* ar fi putut fi cazat poate într-una dintre ele? Christophe verificase în toate hotelurile din regiune, dar nici urmă de el. Andreas nu găsi nimic. Căută, apoi, după numele de Natalia Tchourilova. Nici atât. Apoi îl introduse pe cel al lui Andrei Klitschko. Tot nimic. Dar găsi mai bine de douăzeci de cabane ale căror proprietar avea nume rusesc, niciun Klitschko, dar patru sau cinci Andrei. Căuta legături… fără succes pentru moment. Dar poate nu existau? Unul dintre aceste nume îi atrase atenţia: Andrei Mihailovitch Krycek. Krycek? De ce-i amintea numele ăsta? Introduse numele pe internet și ajunse la Alex Krycek, spionul rus în solda misteriosului bărbat cu ţigara… din seria *Dosarele X.* Avu o bănuială. Și dacă numele ăsta era nume de împrumut? *Andrei Mihailovitch, André fiul lui Mihail…* Tastă Mihail Klitchko în motorul de căutare. Bingo! Mikhail Alexandrovitch Klitschko. Era vorba despre tatăl lui Andrei.

Privi adresa cabanei. Poate nu era decât o ipoteză, dar exista o bună șansă ca acest Andrei Mihailovitch Kricek să fie, în realitate, Andrei

Mihailovich Klitschko.

Capitolul 137

Gryon, joi, 4 aprilie 2013

Cabana impunătoare din bușteni era situată în inima Gryon-ului, într-o zonă rezidențială unde construcțiile se întreceau în mărime și lux. Din prudență, Andreas parcase mașina puțin mai încolo și făcu ultima bucată de drum pe jos. Veioza din sufragerie era aprinsă. Inima începu să-i bată mai repede. Dacă avea dreptate? Dacă *Litso Ice* se întorsese la Gryon să reflecteze și să găsească un plan B? Dacă se întorsese în locul în care, după toate probabilitățile, își petrecuse ultimele săptămâni? Se apropie de fereastra panoramică și observă interiorul sufrageriei. Nu vedea picior de om. Apăsă pe clanța ușii culisante. Era deschisă…

Andreas își scoase arma și intră în sufrageria spațioasă. Era în alertă maximă, în așteptarea celui mai mic zgomot. Dinspre combină se auzea muzică clasică. Recunoscu *Walkiria,* de Wagner. Interiorul cabanei, la fel ca și exteriorul, arăta clar bogăția proprietarului. Pe o comodă de lemn tronau niște ouă *Fabergé* încrustate cu pietre prețioase. Nu era un *connaiseur* al artei, era în schimb expert în James Bond. În *Octopussy,* faimosul ou, obiect al tuturor dorințelor, era prevăzut cu un sistem de localizare și de ascultare instalat de Q. În chiuveta de la bucătărie, resturile unei mese luate în grabă. Cineva trecuse pe acolo recent.

∵

Litso Ice era în garajul subteran. Erau, acolo, multe mașini de lux perfect întreținute și lustruite. Un Porsche 911 Carrera roșu decapotabil. Un Ferrari 488 Spider galben. Un Jaguar de colecție, un MK2 din 1961. Și un Range Rover Sport V8 Supercharged negru. Avea o slăbiciune pentru Ferrari. Nu condusese niciodată unul și își dorise dintotdeauna. Dar nu era, poate, cea mai discretă. Range Roverul negru ar fi fost numai bun și, dacă trebuia să forțeze un baraj, ar fi fost, fără îndoială, mai eficace decât modelele sport. Cu cei 510 CP ai săi, ar fi putut întrece orice mașină a poliței.

Litso Ice urcă scările. Când ajunse la etaj, văzu un bărbat din spate în mijlocul sufrageriei și îl recunoscu. Inspectorul de poliție. Iubitul jurnalistului. Nu avea armă asupra lui. Voi să se întoarcă, dar era prea târziu.

∵

Andreas nu-l auzise sosind, dar îi simți prezența. Se întoarse și își îndreptă pistolul către el.

Cei doi bărbați se observară și analizară situația.

Litso Ice văzu furia în privirea adversarului său. Trebuia să-și păstreze calmul.

Să respire.

Să găsească o soluție…

Inspectorul era prea departe. Imposibil să încerce orice.

— N-am armă, spuse el ridicând mâinile.

— Vladimir Bratcov, *Litso Ice,* ești arestat. Culcă-te, cu fața la pământ, și brațele depărtate!

Litso Ice decise să nu coopereze. Trebuia să câștige timp. Să aștepte momentul propice. Inspectorul înaintase câțiva pași. Se afla la mai puțin de trei metri, dar încă departe.

Dacă se apropia la mai puțin de doi metri, ar fi putut să-i dea o lovitură de picior pentru a-l face să scape arma.

— Culcă-te! insistă el.

Litso Ice nu putea să fie arestat. Ar fi fost sfârșitul. Trebuia, cu orice preț, să iasă de-acolo și să se reîntoarcă în țară.

— N-o să ezit să trag!

Fiecare aștepta să vadă ce urma să întreprindă celălalt, să-i ghicească, în privire, intențiile. Tensiunea era reală, palpabilă.

— Dacă mi-aș asculta instinctele, te-aș omorî. Prietenul meu se zbate între viață și moarte din cauza ta, adăugă Andreas.

Litso Ice nu se aștepta la vestea asta. Jurnalistul supraviețuise glonțului pe care-l primise direct în cap.

— N-a fost nimic personal. E job-ul meu.

Perfect, inspectorul începuse să discute. Simți că emoțiile puneau stăpânire pe adversarul său. Și o oarecare nervozitate se insinua.

Andreas fierbea. Bărbatul din fața lui rămânea impasibil. De prea multe zile avea o singură dorință: să-l răzbune pe Mikaël.

— Ești un jeg!

— Vă permiteți să mă tutuiți, inspectore? Nu suntem prieteni, din câte știu.

— Culcă-te! O repet pentru ultima oară.

Litso Ice înțelese în acel moment că visele lui tocmai se evaporau. Nu mai avea nicio șansă să scape. Și, dacă trebuia să moară, măcar să rămână în picioare.

— Dacă nu, ce? O să mă împuști? O să mă omori?

Litso Ice văzu degetul inspectorului retrăgându-se, pregătit să apese pe trăgaci.

— Ești polițai. Nu poți.

Litso Ice știa că-și provoca adversarul. Că îl împingea până la limită.

Un bărbat căruia încercase să-i omoare iubitul.

Un polițai care îl ura mai mult decât orice.

Mangiafuoco... marionetistul lui Pinocchio. Astfel îl numise jurnalistul înainte de a se prăbuși. Putea să se recunoască în pseudonimul ăsta. Să manipuleze, să-i întoarcă pe unii contra altora, să le amenințe familia pentru a le inspira frica, cea care îi împiedica să doarmă noaptea și îi făcea să tresară la cel mai mic zgomot. De asemenea, să-i împingă pe oameni până la limită. Să se joace cu nervii lor. Să-i incite să comită, în locul lui, ceea ce nu era în măsură să facă el însuși. Ca și cu vacile și fermierii. Să mute pionii tablei sale de șah personale. Și în prezent, din nou, să tragă sforile o ultimă oară, într-o ultimă tentativă de a muri liber pentru a nu trăi în închisoare.

În acel moment, găsi cuvintele exacte pentru a apăsa butoanele polițaiului homosexual.

— Sper că prietenul tău o să crape, astfel cu unul mai puțin din specia voastră.

Când termină de rostit, văzând privirea plină de furie a inspectorului, *Litso Ice* știuse că a câștigat. Avu o ultimă imagine în cap: ferma lui cu caii galopând în asfințit. Proiectul lui de pensie care nu s-ar mai fi realizat niciodată…

Andreas apăsase pe trăgaci.

Fără să gândească.

Un gest mecanic.

Lumina, apoi întunericul.

Litso Ice se prăbuși.

Andreas rămăsese imobil, fixând corpul inert. Balta de sânge creștea pe mocheta din catifea albă. Ce urma să facă? Cum ar fi putut să explice totul?

Colegii lui ar fi înțeles imediat. Andreas doborâse asasinul plătit care atentase la viața lui Mikaël.

Se întoarse la mașină ca să ia de acolo mănuși și începu să perchiziționeze casa. Deschise toate sertarele. După câteva minute, găsi, într-un final, ceea ce căuta: un pistol ascuns într-un dulap din birou, un *Makarov PM* de marcă rusească. Același model ca cel folosit de *Litso Ice.* Era încărcat. Reveni în sufragerie, puse arma în mâna dreaptă a lui *Litso Ice* și își trase un glonț în brațul drept. Durerea era imensă, iar sângele începu să curgă. Se îndreptă spre bucătărie și luă o cârpă pe care o înfășură în jurul rănii pentru a opri hemoragia, apoi se așeză pe un fotoliu. Cu brațul sănătos, își scoase telefonul și o sună pe Karine.

Capitolul 138

Gryon, vineri, 5 aprilie 2013

Andreas își petrecuse noaptea la spital pentru a-și trata rana de la braț. În seara dinainte, un ofițer de poliție îi luase declarația și încheiase raportul preliminar cu „*legitimă apărare*". Pistolul de serviciu al lui Andreas fusese luat, așa cum prevedea regulamentul. Viviane îi ceruse să vină la Lausanne ca să-și facă raportul în legătură cu evenimentele serii anterioare. Dar putea, la fel de bine, aștepta până luni. În continuare, Andreas ar fi fost audiat de procurorul general în cadrul unei proceduri care determina dacă folosirea armei era justificată și dacă era vorba, cu adevărat, de legitimă apărare. În paralel, comandantul urma să deschidă o anchetă internă în legătură cu o importantă încălcare a regulamentului pe care o comisese: să pătrundă în cabană singur, fără să anunțe pe nimeni, nici să ceară autorizația procurorului. Spera să scape de disponibilizare sau de un transfer într-un serviciu administrativ pe timpul anchetei.

Cei doi ucigași erau scoși din joc.

Cédric Brunet fusese arestat și închis într-o celulă a unității psihiatrice a penitenciarului de înaltă securitate din Bochuz.

Vladimir Bratcov fusese adus la centrul de medicină legală din Lausanne.

Andreas simțise dorința de răzbunare, dar nu avusese niciodată, realmente, intenția de a-l omorî. Și, totuși, asta făcuse cu o zi înainte. Provocarea lui *Litso Ice* îl țintise direct în inimă și lovitura pornise instantaneu. Un impuls. Degetul său apăsase pe trăgaci. Se afla acum în aceeași situație ca Erica, pastorul. Ea terminase munca prietenului ei din copilărie, devenit ucigaș. Se denunțase poliției în cele din urmă, greutatea culpabilității fiind prea greu de purtat. Și el, regreta gestul? Vladimir Bratcov era mort, și în adâncul lui, considerase că primise ceea ce merita. Dar o pedeapsă de închisoare pe viață n-ar fi fost un supliciu mult mai rău? Nu se simțea un criminal. Și totuși…

Andreas realizase ulterior că fusese manipulat și că devenise ultima victimă a lui *Mangiafuoco.* Provocarea lui *Litso Ice* nu era gratuită. Era un profesionist care înțelesese că fusese prins în capcană. Că ar fi fost arestat și că și-ar fi petrecut restul zilelor în închisoare. Preferase să moară în

luptă… Vladimir Bratcov nu era, de altfel, decât un executant, iar adevărații responsabili, Tchourilova și Klitschko, erau de neatins în Rusia. Simți o imensă frustrare, dar nu putea face nimic în legătură cu asta.

Andreas a trebuit să-i mintă pe Karine și Christophe, care veniseră la fața locului. Înțeleseseră? Niciunul dintre ei nu spusese nimic, dar i se păruse că citește în privirea lor – în momentul în care făcuseră constatarea tehnică – un aer deopotrivă bănuitor și complice. Și trebuia să mintă din nou. Pe superioara lui. Pe toți membrii ierarhiei care ar fi fost implicați în anchetă. Și pe Mikaël, o să-l mintă? Urma să-i mărturisească că se dăduse de partea umbrei? Și acesta, integru și drept, l-ar fi putut ierta? Ar fi putut el să trăiască cu un criminal? Dacă supraviețuia, bineînțeles, dar Andreas nu voia să-și lase gândurile să meargă în direcția aia. Revedea în minte scena de seara trecută. Și-ar fi dorit să dea timpul înapoi și să ia altă decizie. Dar ceea ce era făcut nu putea fi desfăcut.

Capitolul 139

Moscova, vineri, 5 aprilie 2013

Bărbatul din spatele afacerii imobiliare – oligarhul rus Andrei Klitschko – tocmai primise vestea. Stătea pe terasa apartamentului său din inima Moscovei și contempla Piața Roșie și Kremlinul.

Vladimir Bratcov fusese omorât în momentul arestării. Pierdea, așadar, un element-cheie al organizației sale. Chiar dacă fusese mereu în contact cu el printr-un intermediar, prefera să-l știe mort decât într-o închisoare străină. Curând, nimic și nimeni nu ar mai fi putut să-l lege direct de evenimentele din Gryon, chiar dacă Bratcov fusese omorât într-o cabană care-i aparținea.

Andrei Klitschko îi ordonase Nataliei Tchourilova să se întoarcă în țară. Era veriga slabă, iar el nu voia să-și asume riscul ca ea să vorbească cu acel inspector de poliție, care reușise să-l prindă și să-l elimine pe unul dintre cei mai buni asasini plătiți.

Totul fusese degeaba. Proiectul eșuase chiar atunci când își atingeau scopul. Îi rămânea un gust amar…

Capitolul 140

Penitenciarul din Bochuz,
vineri, 5 aprilie 2013

Cédric Brunet, alias *Psycho Billy,* nu deschisese gura de la arestarea sa. N-avea nimic de spus. Nimănui. Nici măcar procurorului care încercase să-l interogheze. Avusese sentimentul că era atât de aproape de a-și atinge scopul. Și îi răpiseră momentul acela.

Pentru totdeauna.

Nu ascultase, cu adevărat, discuțiile din jurul lui. Înțelesese că un avocat îi luase apărarea pentru a explica că el nu era responsabil de actele sale și că ar fi suferit de un dezechilibru psihic important. Într-un final, judecătorul tribunalului ordonase încarcerarea sa, în așteptarea judecății, în sectorul de maximă securitate al penitenciarului din câmpia Orbe.

Pierduse tot ceea ce conta în pentru el. Șerpii, păianjenii, toată acea frumoasă colecție adunată de-a lungul anilor. Garderoba mamei sale, măsuța de toaletă în care spera să-i întâlnească reflexia. Spațiul lui de libertate în care putea fi un altul decât el însuși.

Acolo, n-avea nimic.

Nu era nimic.

Cédric stătea întins pe pat. Brațele și picioarele îi erau legate de cadrul metalic. Încă nu se exprimase, dar chiar și încătușat, se aruncase asupra medicului care trebuia să-i determine starea psihologică și îl mușcase de mână până la sânge. Auzi ușa deschizându-se.

O femeie.

Îmbrăcată în alb.

O infirmieră.

Ținea în mână o seringă. O considera frumoasă. Avea părul blond și ochii gri-verzui, nu semăna deloc cu mama lui, nasul ei era prea scurt, prea mic. Atunci când se apropie pentru a-i administra sedativul, o simți din nou. Parfumul ei. ACEL parfum… Închise ochii și se simți transportat în grădina aromelor amețitoare și a fântânilor arteziene.

Epilog

Gryon, vineri, 5 aprilie 2013

Andreas nu suporta să rămână acasă, singur. După evenimentele dramatice de zilele trecute, avea nevoie să ia aer înainte de a se întoarce la spital unde își petrecea marea majoritate a timpului. Era liniștit să-l știe pe Cédric Brunet închis. Era, mai ales, ușurat că o găsise pe Jessica la timp. Dar, în adâncul lui, se simțea gol. Tocmai omorâse un om, un criminal, desigur, dar o ființă umană. Și, mai ales, îi era frică. Frică să stea singur. Frică să-l piardă pe Mikaël.

Luase mașina pentru a se duce pe pajiștea de la *Poreyre.* La radioul mașinii începea cântecul lui Mylène Farmer, *À quoi je sers.* Versurile rezonau în adâncul lui ca un ecou al propriilor sentimente:

Poussiere errante, je n'ai pas su me diriger
Chaque heure demande pour qui, pour quoi, se redresser
Et je divague
J'ai peur du vide
Je tourne des pages
Mais… des pages vides

Mais mon Dieu de quoi j'ai l'air
Je sers à rien du tout
Et qui peut dire dans cel enfer
Ce qu'on attend de nous, j'avoue
Ne plus savoir a quoi je sers
Sans doute à rien du tout[21]

Andreas se așezase pe o bancă, aprinsese un trabuc lung și admira priveliștea dinaintea ochilor. Mai jos, vedea comuna Gryon.

Se simțea gol și era ca și cum o prăpastie se deschidea la picioarele lui. Visele din ultima vreme păreau să scoată la suprafață trecutul său, dar aici era în prezent și avea sentimentul că nu era bun de nimic.

Mikaël era în comă, între viață și moarte. Iar el trăia un adevărat infern. Îi părea rău și se învinovățea. Totul fusese din vina lui. I-ar fi plăcut să dea

timpul înapoi, dar nu putea decât să aștepte. Se simțea măcinat de neputință. Pentru Mikaël, trebuia să se redreseze și să păstreze speranța. N-avea dreptul să se îndoiască și să se resemneze.

Scrută cerul.

Salvarea ar fi putut veni de-acolo?

Își ascunse fața în mâini și închise ochii.

În buzunarul jachetei sale, telefonul mobil începu să vibreze. Privi ecranul și recunoscu numărul apelantului: spitalul din Monthey.

Stomacul i se strânse.

Ezită să răspundă.

După ce sună de cinci ori, închise…

virtual-project.eu

violin

[1] Dar Dumnezeule cum par eu? / Nu sunt bună de nimic/ Și cine poate spune în infernul ăsta/ Ce se așteaptă de la noi? / Recunosc/ Nu mai știu la ce sunt bună/ Fără-ndoială la nimic.

[2] Dumnezeule… cum par?

[3] Și cine poate spune în infernul ăsta/ Ce se așteaptă de la noi

[4] Recipient de metal pentru servirea vinului.

[5] Dragonul din Muveran.

[6] Mică pivniță amenajată unde se depozitează și se degustă vin în familie sau între prieteni. N.A.

[7] O asociație care adună tinerii comunei (în trecut bărbați tineri necăsătoriți) și organizează activități care joacă un rol important în viața locală. N.A.

[8] Pastă tartinabilă pe bază de drojdie de bere și extracte de legume.

[9] Cafea cu lapte în care proporțiile sunt în general inversate: mai mult lapte decât cafea.

[10] Sport național în Elveția, asemănător cu belota, jass-ul (pronunțat yass) sau chibre este practicat mai ales în Germania (Schieber) și în Alsacia.

[11] Când lumea e preschimbată într-o temniță umedă,/În care Speranța, precum un liliac,/Pleacă bătând pereții cu aripa-i timidă,/Lovind cu capul tavanele putrede. (Charles Baudelaire, Florile răului, Spleen - LVXXVII)

[12] Marie-Thérèse Porchet, născută Bertholet este un personaj creat de către Joseph Gorgoni, comedian elvețian.

[13] Și să-ți aud râsul/Care crapă pereții/Care știe mai ales să vindece/Rănile mele.

[14] Să-ți povestesc în cele din urmă/Că trebuie să iubești viața/Și să o iubești chiar dacă/Timpul este ucigător.

[15] Vino, dar nu veni când o să fiu singură/Când cortina va cădea într-o zi,/Vreau să cadă în urma mea./Vino, dar nu veni când o să fiu singură/Eu care am ales totul în viața-mi/ Vreau să-mi aleg și moartea de asemenea.

[16] Visele frumoase, din asta sunt create/Cine sunt eu să dezaprob?/Străbat lumea/Și cele șapte mari/Toată lumea caută ceva.

[17] Unii dintre ei vor să te folosească/Unii dintre ei vor să fie folosiți de tine/Unii dintre ei vor să abuzeze de tine/Unii dintre ei vor să fie abuzați.

[18] Visul.

[19] O mișcare în colțul camerei!/Și nu pot face nimic/Când cu frică îmi dau seama/Că omul-păianjen o să mă ia ca cină în seara asta.

[20] Detașamentul de Acțiune Rapidă și Prevenție.

[21] Praf rătăcitor, n-am știut să mă orientez/În fiecare oră mă întreb pentru cine, pentru ce, să mă ridic/Și rătăcesc/Mi-e frică de vid/Întorc pagini/Dar pagini goale/Dar, Dumnezeule cum par eu/Nu

sunt bună de nimic/Și cine poate spune în infernul ăsta/Ce se așteaptă de la noi, recunosc/Nu mai știu la ce sunt bună/Fără-ndoială la nimic.

Table of Contents